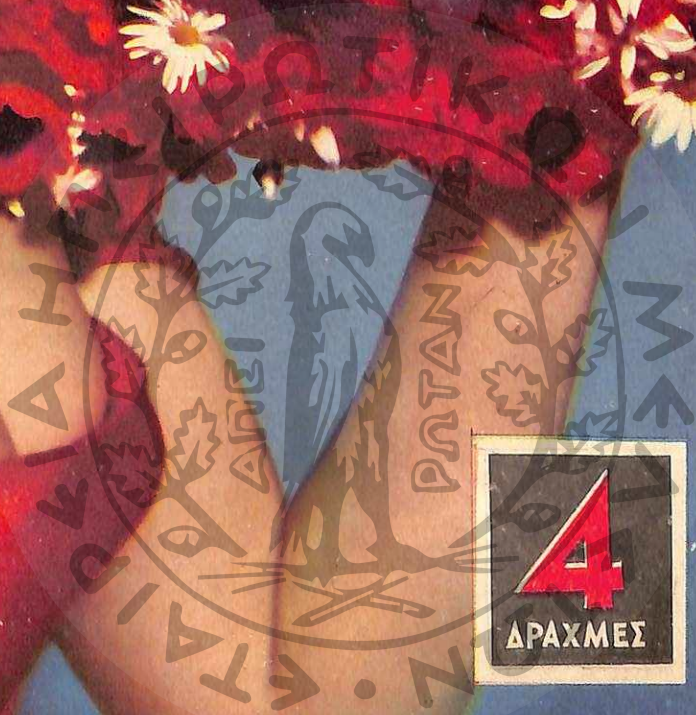

ΘΗΤΑΥΡΟΣ

Mystic Strenzo

ΑΥΤΟ δεν είναι γράμμα. Είναι μελέτη, που έφθασε κατά λάθος στα γραφεία ενός περιοδικού, ενώ έπρεπε ν' απευθυνθεί σε κανένα από τους επιστήμονες έρευνήτες των ψυχικών φαινομένων. Ψυχολογία ενός νέου. Δεν τη δίνει ένας τρίτος. Αυτός ο ίδιος κάθεται και κάνει το πορτραίτο του. Έργο χωρίς υπόθεσι. Δηλαδή, χωρίς υπόθεσι με στοιχεία, που παίρνει από τον έξω κόσμο. Έντελως έσωτερικό το δράμα. Ότι γίνεται, γίνεται μέσα στον πρωταγωνιστή του έργου. Τα άλλα πρόσωπα, που αναφέρει, κρατούν δευτερεύοντες ρόλους.

Μιά βασανισμένη υπαρκτή. Αυτοκατηγορούμενος. Εισαγγελέας και κατηγορούμενος το ίδιο πρόσωπο. Υπάρχει τάχα χειρότερο απ' αυτό; Νά καθίσης τον έαυτό σου στο σκαμνί και νά τον κατηγορήσης.

Τέτοιες αυτοαναλύσεις γίνονται κάποτε λυτρωτικές γι' αυτούς, που αυτοαναλύονται. Τους απαλλάσσουν από το βάρος, που τους συνθλίβει και τους βοηθεί να γίνουν καλύτεροι. Στη σημερινή όμως περίπτωση, το κατηγορητήριο, που αναπτύσσει έναντι του έαυτού του ο αυτοκατηγορούμενος νέος, δέ θα συντελέσει στη μεταβολή μιας κακής καταστάσεως. Άνιστη παρουσιάζει την κατάσταση του, και αν ανοίγει μία χαραμάδα στην ψυχή του, δεν είναι για να θεραπευθεί ο ίδιος είναι για να εξηγηθεί απέναντι προσώπων, που ζημιώθηκαν από την πάθησή του.

Για πάθος μιλούμε. Πόσες παθήσεις μπορεί νά δημιουργήσει στον άνθρωπο ή ανήσυχη ψυχή του; Δεν είναι πάντα κακή ή ανήσυχια. Λιμνάζει όταν έχης μέσα σου τη μακαριότητα. Η ανήσυχια είναι το βόταλο, που πέφτει συνεχώς στη λίμνη και ταράζει τα νερά. Δημιουργική δύναμη. Ανήσυχος ήταν όλοι κάτι έκαναν στη ζωή, κάτι προσέφεραν.

Πρέπει κάτι νά σέ τρώει, κάποιος τσαντώνει νά υπάρχει μέσα σου για νά σέ κάνει νά κινηθείς. Άλλοιως είσαι ο στάσιμος της ζωής. Φιλοδοξίες, όνειρα, ενδιαφέροντα, άγνες, προσπάθειες, σε κάποια ανήσυχια έχουν όλα τις ρίζες τους. Η ανήσυχια είναι ο άγονος ύπνος; Ανησυχία είναι ο δημιουργικός πυρετός.

Αν ρωτήσετε τώρα ποιος από τους δυο, ο ανήσυχος ή ο ήσυχος είναι ο περισσότερο εύτυχισμένος, δε θα δυσκολευθεί να σας απαντήσει, ότι τον δεύτερο καλύπτει η εύτυχια. Για τον πρώτο γαλήνη δεν υπάρχει. Εύτυχια δε χωρίς γαλήνη δεν είναι δυνατό να υπάρξει.

Ή χρειάζεται όμως νά ψάχνουμε ποιά από τα δύο είναι το καλύτερο. Μηπως πρόκειται να κάνουμε μόνοι μας την επιλογή για νά προτιμήσουμε την ήσυχια ή την ανήσυχια, όποιο από τα δύο μάς είναι το περισσότερο συμφερετικό; Ήσυχος και ανήσυχος γεννιέται γι' γίνεσαι από τις περιστάσεις. Έλάχιστοι συμβάλλει σ' αυτό η δική σου θέληση. Δέ μπορείς από πής θά γίνω ήσυχος ή ανήσυχος, και νά γίνης.

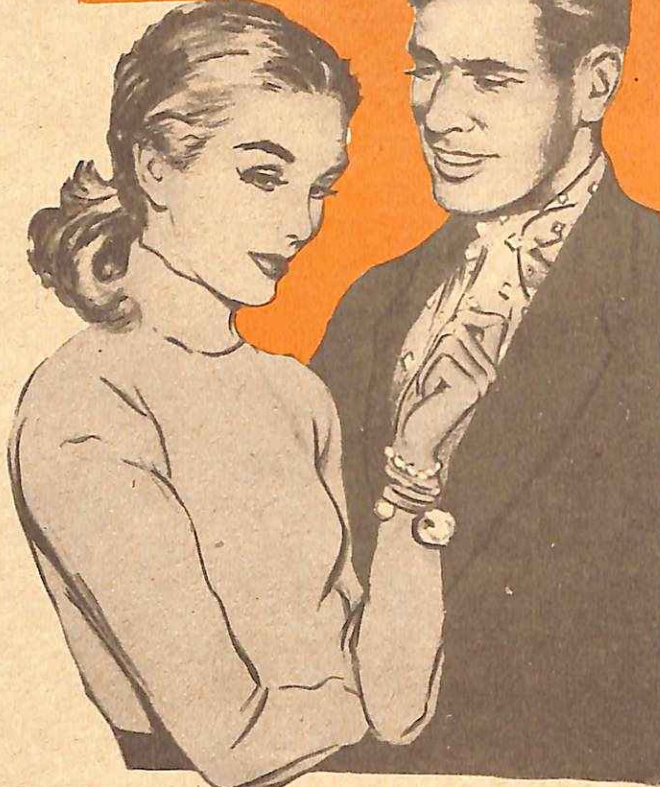
Όπως δεν είναι σωστό αυτό, που λένε τόσο συχνά οι γιατροί στους αρρσαστους των. «Νά μη στενοχωριέσαι, νά μη νευριάζεις...». Σά νά είναι στο χέρι σου, σά νά κρατάς το διακόπτη και νά τον γυρίζεις κατά τις ανάγκες της στιγμής, τότε στην τρικυμία και τότε στη μουσάντα. Αφού είμαι στενοχωρος και νευρικός, πώς νά μη στενοχωρηθώ και νά μη νευρίσω, γιατί; Ανησυχίες, νευρά, θυμοί, συναισθηματισμοί, ευθάψεις, φιλοτιμιο, ευθιξίες, θόρυβος, δειλία, διάβασε εριστική, πράστητα, ύπομονη, άπαιθεια, είναι εκδηλώσεις, που αναπτύσσονται έρημνη της θελήσεώς μας. Ιό μόνο που μπορεί νά κάνει ο καθένας μας είναι νά τις διαπιστώνη, νά τις έλεγχει, νά τις περιορίσει κάποτε, αν είναι αρκετά δυνατός. Όταν όμως περιορίζης μία εκδήλωσι, όταν δε φωνάζης, ενώ σου έρχεται η διέθεσι της φωνής, όταν δεν ξεσπάς, ενώ σου έρχεται νά τά κάρης γούλα, δε σημαίνει, ότι εξαφανίζεις από σένα το πάθος σου. Σημαίνει, ότι το καταπνίγεις, όπως λέει ο λαός. Τό εξαφανίζεις από τους άλλους. Έσύ κατέχεις πάντα απ' αυτό, το κρόθεις μέσα σου, το καμουφλάρεις για νά μην το αντιληφθούν οι άλλοι. Καλύπτεις απέναντι των τρίτων. Όχι απέναντι του έαυτού σου. Η έκρηξη είναι έσωτερική. Από μία τέτοια έκρηξη, που δεν ακούγεται, ίσως νά μην ένοχλούνται οι άλλοι. Έσύ όμως δεν αποφεύγεις τη ζημιά.

Δέ νομίζετε όμως, ότι το παρατραβήξαμε σέ θεωρίες και γενικότητες; Έδώ έχουμε μία συγκεκριμένη περίπτωση. Ένας νέος άνθρωπος, κατηγορούμενος του έαυτού του. Τι του καταλογίζει; Ένα σωρό κατηγορίες: Έγωιστικός, περιφρονητής, ετρώνας, έκκεντρικός. Τόν πλησιάζουν με φιλική ούθεσι, κι' αυτός απωθεί, αντίθρα, πικραίνει, απογοητεύει, δαγκώνει μέ τον τρόπο του. Βρίσκει ικανοποίησι όταν γκεμίζει. Προσποιείται, ότι δεν έχει ανάγκη από κανένα, ότι αδιαφορεί για τους πάντας και για τα πάντα, ότι γράφει τον κόσμο όλο σ'α παπούτσια και τα παπούτσια. Και όμως δεν έπαυσε ποτέ ν' ανθρωπίζεται: «Πώς με βλέπει ο κόσμος;».

Μέ τη μάσκα του εύχαριστημένου, ενώ στην πραγματικότητα πονά. Αφού τό ξέρει, γιατί τό κάνει; Έτσι. Γιατί δε μπορεί νά μη τό κάνει. Ψεύτικος στή συμπεριφορά μου, αλλά αληθινός σ'α δράμα μου. Μικρό τάχα είναι το δράμα νά δειγνέσαι διαφορετικούς από ό,τι είσαι και νά μη μπορείς νά ξεφύγης από αυτή σου τη ροπή; Νά ξέρης, ότι γίνεσαι δυσάρεστος και νά μην έχης τη δύναμη νά γίνης εύχαριστος, ή, τουλάχιστον, νά παύσης νά δυσαρσής; Ψεύτικος, επιπολαίος, άπαιθανος, ρηχός, κενός... Γιά τον έαυτό του τ'ά λέει αυτά όλα. Και δεν τό ανακαλύπτει τόρα. Έχει πλήρη συνείδησι κάθε φορά, που δίνει δείγματα της επιπολαιότητας, της πεζότητας, της κενότητας του. Μέ πλήρη συνείδησι, αλλά και μέ πλήρη άνικανότητα νά κάνει διαφορετικά.

Έρωτεύεται κι' αυτός. Μιά καπέλλα, που την αγαπά και τον αγαπά. Κάθε τόσο μέ τη συμπεριφορά του. Πληγώνει την ίδια και τους πληγώνει. Μηπως δεν πληγώνει και τους δικούς του; Τους πληγώνει έκ προμελέτης. «Έξέρω τί καλά κάνω». Τό ξέρει κι' όταν βλέπει τους άλλους πονεμένους, έξ αιτίας του μετανοώνει, τού έρχεται νά πέσι στην άγκαλιά τους και νά

Έρωτεύεται κι' αυτός μία καπέλλα, που την αγαπά και τον αγαπά...

ΣΤΟ ΡΟΛΟ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Ποιός ξέρει ποιά σκοτεινά συμπλέγματα έπνεργούν άπάνω τους. Σ' ένα που συνέβη στο πατρικό σπίτι και τον έκανε από αντίδρασι έγωιστή, περιφρονητή, έκδικητή.

Γιά νά έκδικηθώ το μέλος της οίκογένειας, που τού τραυμάτισε την ψυχή, τιμωρεί τον έαυτό του, που είναι όθμα του τραυματισμού, και τους άλλους, που σέ τίποτα δεν τού έφταιξαν.

Ιόσες φορές, που τό σπίτι γίνεται πηγή κακού. Γιά ν' ακριβολογήσω, από τό σπίτι πάντα άπορρέουν τά άγαθά και τά κακά. Η τά κύτταρα κάτω από την οίκογενειακή στέγη, άποθέτουν στον άνθρωπο τη σφραγίδα τους. Μία σφραγίδα, που πολλές φορές δε μπορεί νά τη βγάλη κανείς από πάνω του.

Όταν ιδίως οι ιδιότητες που μάς διακρίνουν, προέρχονται από κληρονομικότητα, τότε τις σέρνουμε σ' όλη μας τη ζωή. Λιγότερο σωβάρη είναι ή περίπτωση όταν τά συμπλέγματα δεν τάχουμε από την κούνια μας, αλλά είναι έπικτητα, συνέπειες της άτυμοσφαιρας μέσα στην οποία ζούμε, των σχέσεων των γονέων μεταξύ τους, της συμπεριφοράς των γονέων προς έμάς. Ούτε και τότε είναι πολύ άπλη ύπόθεσι ή άπολάττισι του κακού. Θά χρειασθώ μεγάλη προσπάθεια και δύναμη επίθεσης.

Νέος ακόμα ο εισαγγελέας του έαυτού του, ίσως νά βρη και τον τρόπο νά εραρμόσει μέ την ίδια ικανότητα τά μέτρα που χρειάζονται για τη θεραπεία του. Θά ετύχια γι' αυτόν: χαρά για όσους τον αγαπούν και προσκρούουν πάνω στα παγούθυνα και στο κώνειό του.

Τό σέξ άππλή εναντίον των άτυχημάτων!

Ιό συγκοινωνιακό πρόβλημα είχε γίνει δέξτατο, τά τελευταία χρόνια, στή Στοκχόλμη, που οι περισσότεροι όρόμοι της είναι δυσανάλογα μέ τις σήμερινες ανάγκες στένοι, και ο αριθμός των άτυχημάτων δεν είχε πάψει ν' αύξάνη παράλληλα μέ τον αριθμό των αυτοκινήτων.

Οι άσφυκτικές δυσκολίες, έξ άλλου, που συναντούσαν οι όδηγοι για τη στάθμευσι και το παρκάρισμα, τους έκαναν νά δείχνουν άπόλυτη άνυπακοή στις οδηγίες των τροχονόμων και νά διαπληκτίζονται συχνά μεταξύ των. Η κατάσταση είχε πιά φτάσει σέ δραματικό άδιέξοδο και θά ήταν σήμερα ακόμη χειρότερη, αν ο άστυνομικός διευθυντής Γένσον δεν είχε τη φαινή ιδέα νά άντικατάστηση τους άστυφάκους της τροχαίας μέ γυναίκες!

Μ' όλο που ή πρωτοβουλία τού Γένσον στήν άρχή είχε προκαλέσει τη γερνική θνητότητα, τό άποτέλεσμα στάθηκε, μέσα σέ σύντομο διάστημα, έκπλη- γονητικά των θηλυκών τροχονόμων και, εκεί που έπικρατούσε τό χάος, έα- νάρχησε νά βασιλεύη ή άπόλυτη τάξη, ενώ ο αριθμός των άτυχημάτων πα- ρούσισε, μετά ένα έξάμηνο έφαρμογής αυτού του πειράματος, μία μείωσι κατά 35%.

«Είμαστε ύποχρεωμένοι ν' αναγνωρίσουμε — συμπέρανε μία σοσηδική έ- ρημερία — πώς τό σέξ-άππλη είναι τό άποτελεσματικότερο μέσο για τήν καταπολέμησι των τροχαίων άτυχημάτων και τη λύσι του συγκοινωνιακού προβλήματος!».

Ζήτηση νά τον συχωρέσουν. «Μετανοώνω» από πείσμα όμως, την άλλη μέρα, κάτω τά ίδια και χειρότερα...». Πείσμα μέ ποίον; Ποίον άλλον από τον έαυτό του;

Α, και νά μπορούσε νά γίνη τρυφερός σ'α πρόσωπα που αγαπά. Τρυφερός στήν κοπέλλα του... Ν' άφίση αυτό τον τόνο της έπάρσεως και της άλαζονείας, που δημιουργεί άποστάσεις, που δεν τον άφίνει ν' άποκτήσθ φίλο, που τον κάνει άπω- θητικό και άντιπαθητικό... Νά μπο- ρούσε ν' άπαρνηθί τον κενό έαυτό του και νά δειχθί όπως δείχνονται οι άλλοι, μέ τις κακίες και τις κα- λωσύνες τους, χωρίς προσπάθειαι, χωρίς τήν άγωνιώδη προσπάθεια νά φαί- νονται χειρότεροι από ό,τι είναι. Νά μπορούσε ν' άπλώσει τις παλάμες στο κεφάλι του κοριτσιού του και νά της πη: «Δέν είμαι αυτός που φαί- νομαι. Είμαι σάν όλους τους άλλους». Νά της έλεγε τά λόγια εκείνα, που άπαλύνουν τις ψυχές. Νά έσχίζε τη μάσκα τού έπηρμένου, τού περιφρο- νητή, τού ψυχρού... Νάμπαινε κι' αυτό στον κανόνα της ζωής, ένας μέ- σα σ' όλους, κι' όχι αυτό που πάει νά παραστήσθ σήμερα, τον έξαιρετι- κό, τον παραδοξολόγο, τον άνητή, τον άνθρωπο που θαρρείς δεν έχει άλλη δουλειά παρά νά περιμένη μ' ένα κουβά παγωμένο νερό, για νά καταβρέχη νά νά παγώνη όσους τυ- χόν τον πλησιάζουν. Και τους πιό δικούς, τους πιό οικείους, τους πιό αγαπημένους.

Τό φαίνόμενο δεν είναι μοναδικό. Γι' αυτό και τό άναφέρω. Πολλοί και πολλές θά βρούνε στο πορτραίτο τού νέου αυτού τον ίδιο τον έαυτό τους.

Άνθρωποι, που ενώ άλλοι κάνουν ό,τι μπορούν για νά φανούν καλύτε- ροι από ό,τι είναι, αυτοί άγωνίζον- ται αντίθετα νά προβληθούν μέ έλατ- τώματα, που δεν τάχουν από τη φύ- σι τους.

Ή όποιοι που θέλουν καλά και σώ- νει νά διαπρέπουν στο ρόλο τού κα- κού, του άντιπαθητικού, τού δυσάρε- στοι.

Σάν τά μικρά παιδιά, που κυλι- αίνται στο χόμα, ξεσχίζουν τό και- νούργιο ρουχαλάκι τους, δημιουργούν σκηνές, όχ' για νά παίξουν, όχι για νά διασκεδάσουν, αλλά μόνο και μόνο για νά προκλήσουν τη στενο- χωρία στους άλλους.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

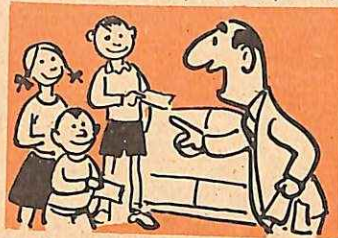
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 — ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 4

ΕΞΑΛΛΟΣ ο πάτερ φαμίλιας

όρνευται μέσα στο σπίτι: —Κατ'ίστασις είναι αυτή! Ά- πό τον καιρό που βγήκε αυτό το προ-πό έχει ξεμυαλιστή ό- λος ο κόσμος! Στο γραφείο μου οι υπάλληλοι προ-πό, στο σπίτι όλοι τους προ-πό. Άλ- λοιμονό σας αν ξαναδω κά- νέναν να συζητήσθ για προ-πό. Θά σας πάρη ο διάολος και θά σας σπρώξω όλους!

Κι' ενώ καταγανακτισμένος

τραβά τό μαντίλι του νά σκου- πιστήν πετάγονται τρία... δελ- τία τού προ-πό. Όποτε δια- κύνεται όλόγυρα ή λιαρότης.

Η ΣΑΛΑ του κινηματογράφου

είναι φίσκα. Πολλοί θεατές στέκονται όρθιοι σ'α πλάγια και — όπως γίνεται συνήθως — καρδοκοούν τη στιγμή νά ση- κωθ ή κάποιος όποτε έφορμούν άκάθεκτοι για τήν κατάληψι της θέσεως. Κάθε τόσο μέσα σ'α ή- μίφως γίνεται φασαρία και διά- φορες σκίες τρέχουν σ'α δι- φωρα σημεία της πλατείας, ό- που αδειάζουν θέσεις, για νά τις προλάβουν.

Σέ μία στιγμή, λοιπόν, αδει- αζει μία θέσι στο κέντρο της πλατείας κι' απ' τά δυο αντίθε- τα σημεία φαίνονται νά σπεύ- δουν ένας κύριος και μία κυ- ρία όλοταχώς, για νά προλά- θουν. Δυστυχώς, όμως, οι δυο όδρομίες φτάνουν σκεδόν συγ- χρόνως στήν κενή θέσι και άλ- ληλοκυττάζονται έρωτηματικά.

—Κυρία μου, άκούεται νά λέπ ο κύριος, θέλετε νά κα- θήσετε; Σας πληροφορώ ότι έ-

χω τρία τέταρτα όρθοστασία.

—Κι' ενώ μία ώρα, κύριε, λέ- ει ή κυρία και καλοστρώνεται. Όποτε ο κύριος κάνοντας πάλι πίσω, διασχίζει καταγα- νακτισμένος τους θεατές μουρ- μουρίζοντας:

—Άμ δεν φταίς έσύ, έγώ φταίω... παλνογαϊδούρα (!) που είμαι ευγενής!

Και έφριξαν οι άκούσαντες, μέ τήν ευγένειά!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΕ κερμικό ζαχαροπλαστεία της όδοι Πατισίων ήλικω- μένη κυρία κυττά μέ διαλέξη πάστες και ταράζει τό γκαρ- σόνι:

—Αυτή έδώ είναι καλή; —Πώς, κυρία μου! Είναι θαυ- μάσια.

—Ναι, αλλά έχει σαντιγύ και δεν τήν τρώει ο Σεζάρ μου.

—Τότε διαλέξτε μία άλλη.

—Αυτή έδώ τί έχει μέσα;

—Τι άλλο κυρία μου; Αυγό,

γάλα, σοκολάτα, ζαχαρν...

—Σοκολάτα δεν τρώει ο Σε- ζάρ μου!

Τότε πάρτε από τούτες δώ. Είναι μέ άμυγδαλο και οι άλ- λες μέ κάστανο.

—Ούτε άμυγδαλο, ούτε κά- στανο τρώει ο Σεζάρ μου.

—Τι είναι ο Σεζάρ σας; ρω- τά μισοαναγκτισμένο τό γκαρ- σόνι. Μεγάλος, μικρός, σύζυ- γος, παιδί;

Η κυρία μειδία:

—Είναι ο σκύλος μου, παιδί μου. Και είναι πολύ έκλεκτι- κός. Γι' αυτό δεν ξέρω τί νά τού πάρω...

Κι' άκούεται ένας άλλος πε- λάτης, νευρικός, που επί πολ- λή ώρα περιμένει τη σειρά του: —Όλα!

Κι' ενώ ή κυρία άναγκτεί τό γκαρσόνι μειδία από τά βά- θη της καρδιάς του μέ πληρη άνακούφισι.

ΚΑΥΓΑΣ στή στάσι άνάμεσα

σ' άντράγυνο.

—Άντε, τό χάσαμε κι' αυ- τό! Μά, τέλος πάντων, δε θά μπορούμε σέ κανένα; Θά ζημε- ρωθούμε περιμένοντας;

Η όμιλούσα, φυσικά, είναι ή

σύζυγ:ς. Κι' ο σύζυγος άγριε- μένος:

—Άσε με, μωρέ γυναίκα!

—Άσε με μέ τήν πάρλα σου! Πού νά μπορού; Δε βλέπεις τί γίνε- ται έδώ πέρα; Στριμωζίδι κι' άνιος ο θεός!

—Έμ σπρώξε κι' έσύ καύ- μένε! Τί κάθεται μέ σταυρω- μένα χέρια; Άντε κουνήσου και λιγάκι! Τι περ-μένεις; Νά σου πουν περσάτε κυρίες;

Θηρίο ο σύζυγος. Όποτε έρ- χεται άλλο όχημα, πεισματώ- νει ο χριστιανός, όρμή, κλω- τιά, μπαίνει κι' άφίνει έδω τη γυναίκα.

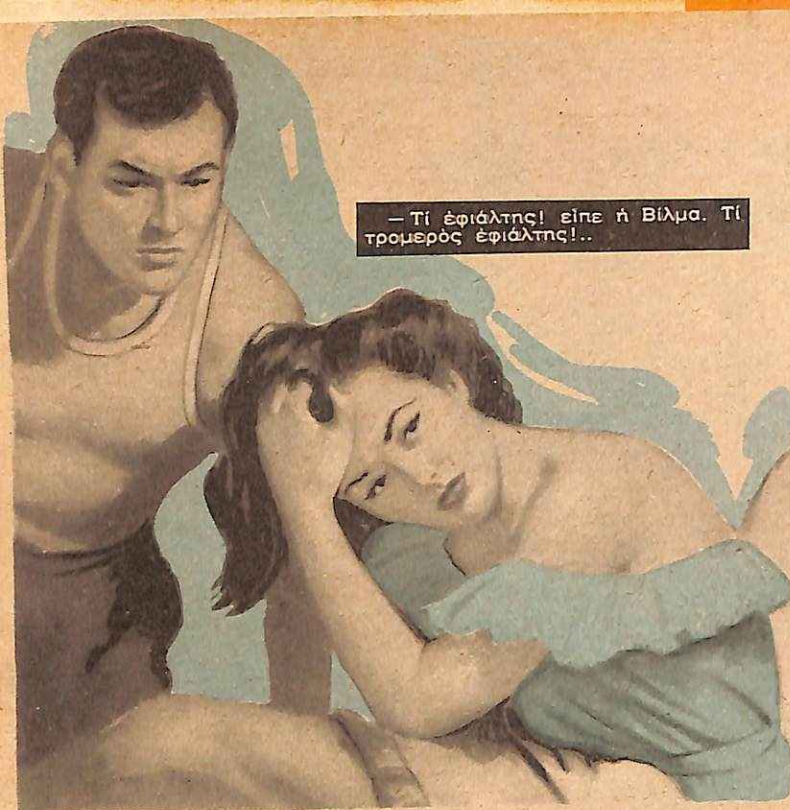
Εκείνη μένει κατά- πλεκτη στή θέσι της και βλέ- ποντας τό λεωφορείο νά φευ- γη δεν ξέρει τί νά πη. Τότε ένας απ' τους αναμένοντας στή στάσι γυρίζει και της λέει:

—Τά βλέπετε μαντάμ; Αυτά κάνει ή γλώσσα! Τόν πικάρα- τε τον άνθρωπο και σας άφισε μπουκ'λα.

Και γρυλλίζει ή γυναίκα:

—Όψομεθαί!...

Πρίν από λίγες βδομάδες τό Χόλλυγουντ άρχισε μία θορυ- βώδη διαφήμιση, γύρω από ένα νέο αστέρι: τήν Άνγκυ Ντί- κινσον, τήν όποία χαρακτηρίζει ως τον άντιπροσωπευτικό τύπο γυναίκας τού έτους 2000. Ση- μερα ο θόρυβος κόπασε και ή Άνγκυ, που έχει σκεδόν λη- σμονηθί, ήλάνωει, πολύ σοφά, πώς θα προτιμούσε νά ήταν ο άντιπροσωπευτικός τύπος της σύγχρονης Εύας.

— Τί εφιάλτης! είπε η Βίλμα. Τί τρομερός εφιάλτης!..

Η ΤΑΝ μιά ήρεμη Αύγουστιάτικη νύχτα. Τό καράβι είχε σταματήσει κοντά στην ακτή. Τα μεγάλα τροχόσπιτα σχημάτιζαν έναν κύκλο, που άφηνε ένα μεγάλο χώρο στη μέση για τα ζώα.

Οι άνθρωποι του τσίρκου κοιμόνταν έπειτα από την κουράσι της ημέρας. Κι' η όμορφη Βίλμα κομόταν επίσης πάνω στο μεγάλο κρεβάτι, που έπιανε το μισό σχεδόν από το τροχόσπιτο. 'Ο άντρας της, ο Γκέζα, είχε μαζευτεί στην άκρη, για να της άφιση όλο το χώρο δικό της. Αύτως, όμως, δεν κοιμόταν. Είχε ολάνοιχτα τα μάτια του και τεντωμένα τ' ατία του.

Η νεαρή γυναίκα αναδευόταν ολόενα καί, κάπου-κάπου, μιά υπόκαφη φωνή έβγαине από το στόμα της:

— Μίρκο... Μίρκο, δός μου το χέρι σου... Φοβάμαι... Αυτό γινόταν κάθε βράδυ. 'Ο Γκέζα άγρυπνούσε πολλές φορές ως το πρωί, περιμένοντας πώς θ' άκουγε κάτι άλλο, κάτι περισσότερο ή κάτι διαφορετικό. Τό άλλο πρωί, όταν ξυπνούσε, της έλεγε:

— Πάλι με το Μίρκο τα είχες άποψε. Καί την κίτταζε στα μάτια, προσπαθώντας να διαβάση τις σκέψεις της.

Η Βίλμα άνασθήκωνε τους ώμους της.

— Κάθε βράδυ, ο Μίρκο κι' εγώ κινδυνεύουμε μαζί τη ζωή μας, άπαντούσε. Νομίζεις πώς είναι εύκολο να γλυτώση κανείς άπ' αυτό τον εφιάλτη; 'Ακόμη κι' όταν κοιμάμαι, μου φαίνεται πώς βλέπω το κενό μπροστά μου... 'Ο Μίρκο κι' εγώ βλέπεις, δουλεύουμε χωρίς δίχτυ... 'Αρκεί να ξεφύγουμε ένα χιλιοστό, για να σπάσουμε τα κόκαλά μας πάνω στην πίστα.

Ο Γκέζα τό καταλάβαινε. Αυτό που του έλεγε η γυναίκα του ήταν σωστό. 'Ο κίνδυνος σμίγει τους ανθρώπους. 'Ο Μίρκο ήταν κάθε βράδυ ο παρτεναίρ της Βίλμας στο πήδημα του θανάτου. Οι καρδιές τους φτερουγίζουν μαζί μπροστά στον κίνδυνο, που τους άπειλούσε.

«Καίμειν Βίλμα! σκεφτόταν ο Γκέζα. Δουλεύει όλη την ήμερα και δέ μπορεί να βρή λίγη ησυχία ούτε τη νύχτα».

Τόν πείραζε, ωστόσο, τό ότι δέ μπορούσε να διαμαρτυρηθή ή να φωνάξη. Με ποιά δικαίωμα θά τό έκανε;... Η Βίλμα είχε έξασκηθή στην επικίνδυνη τέχνη της άκροβασίας άπό μικρή παιδιούλα. Όταν άργότερα πέθαναν οι γονείς της, της έδωσαν να κάνει ένα νούμερο μόνη της. Την έποχη εκείνη, ο Γκέζα, που ήταν ο κλόουν του τσίρκου, την άγάπησε και την έκαμε γυναίκα του. Έπειτα έμφανίστηκε ο Μίρκο, που ήταν ένας έακουσμένος άκροβάτης. Του χρειαζόταν μιά παρτεναίρ για να δείξη όλη την τέχνη του. Καί τη βρήκε στη Βίλμα.

Άπό τότε, ο Μίρκο κι' η Βίλμα έγιναν τό σημαντικότερο νούμερο του τσίρκου. Τα άνάματά τους έμφανίζονταν μαζί στα προγράμματα κι' οι θεατές δεν τους ξεχώριζαν στις έπαιφμηίες τους. Τί θά μπορούσε να πη για όλα αυτά ο Γκέζα;

Ήταν, όμως, μόνο ο κίνδυνος, που έσμιγε τη Βίλμα με το Μίρκο; Καί δέν ύπηρεζε τίποτα άλλο;

Ο Γκέζα έσπαζε τό κεφάλι του για να τό άνακαλύψη. Για ένα μόνο πράγμα ήταν βέβαιος. 'Ότι άνάμεσα στη γυναίκα του και το Μίρκο δέν ύπηρεζαν εύλικες σχέσεις. 'Αλλ' ήταν άρκετό αυτό; Πολλές φορές, νόμιζε πώς διάβαζε στα μάτια του Μίρκο μιά άπέραντη λατρεία για τη Βίλμα. Κι' άπό τ' άλλο μέρος, τα λόγια που άκουγε κάθε βράδυ άπό το στόμα της γυναίκας του, τόν άναστάτωναν. Η Βίλμα ζούσε άδιάκοπα, ήμερα και νύχτα, με τη σκέψη του Μίρκο. Πώς μπορούσε, λοιπόν, να μη τον άγαπάη;

Έκείνο τό βράδυ, η Βίλμα ήταν πιό άνήσυχη άπό άλλοτε. Κουνούσε τά χέρια της δεξιά κι' άριστερά και τό πρόσωπό της είχε πάρει τραγική έκφρασι.

— Μίρκο! ξεφώνιζε. Έλα μαζί μου, Μίρκο! Αυτό κράτησε κάμποσα λεπτά. Η νεαρή γυναίκα άνοιξε κατόπιν τα μάτια της κι' άνακάθισε στο κρεβάτι. Τό βλέμμα της ήταν σα-στιμένο. Θέλεγε πώς δέν πίστευε πώς βρισκόταν μέσα στο τροχόσπιτο.

— Τί εφιάλτης! είπε. Τί τρομερός εφιάλτης!... Σκέψου, λοιπόν! Μιά πυρκαϊά!... Όλα είχαν πιάσει φωτιά: τα τροχόσπιτα, οι σκη-

ΔΡΑΜΑ ΚΑΡΑΪΑΣ

νες, ή πίστα! Κι' ήσαστε όλοι περικυκλωμένοι άπό τις φλόγες... Οι τίγρεις είχαν βγή άπό τα κλουδιά τους και τ' άλλα θηρία ουρ-λίζαν. Μόνο εγώ ήμουν έλεύθερη. Καί προσπαθούσα να σάς σώσω... 'Ο καπνός μ' έπνιγε κι' οι φλόγες τυλίγονταν γύρω μου σά ριζίδα... Καταλαβαίνεις, ήθελα να σάς σώσω... Άγωνιζόμουν ν' άνοίξω μιά πόρτα...

Ανατρίχιασε άπό τό κεφάλι ως τα πόδια και δέν είπε τίποτ' άλλο.

— Ήσυχασε, άπάντησε ο άντρας της.

Και της χάιδεψε τα μαλλιά.

— Πές μου, τη ρώτησε έπειτα άπό μερικές στιγμές, ποιόν ήθε-λες να σώσης; Έμένα;

Η Βίλμα τόν κίτταζε ψυχρά.

— Καί βέβαια έσένα, άπάντησε.

Ο Γκέζα ένοιωσε ένα έξσχισμα στην καρδιά. Ήταν βέβαιος, ότι η Βίλμα του έλεγε ψέμματα. Έκείνος που ήθελε να σώση ήταν ο Μίρκο. Γιατί αυτόν μόνο άγαπούσε.

Η νεαρή γυναίκα ξανάπεσε στο κρεβάτι της κι' έπειτα άπό λίγο άποκοιμήθηκε. 'Ο ύπνος της ήταν ήρεμος. Τό σώμα της δέν τραντα-ζόταν πιό άπό σπασμούς, όπως πρωτίτερα.

Ο Γκέζα, στριμωγμένος στην άκρη του κρεβατιού, την κίτταζε κάμποση ώρα. Τα ήξερε τώρα όλα κι' ωστόσο δέν ένοιωσε καμμία έπι-θυμία ν' αντίδραση. Τα βάζει κανείς με τη μοίρα; Γιατί, βέβαια, ήταν μοιραίο ν' άγαπηθούν ο Μίρκο κι' η Βίλμα. Η ζωή τους είχε σμίξει κι' αυτός, ο Γκέζα, δέν ήταν σωστό να στέκεται έμπόδιο στην άγάπη τους.

Η άνάσα της Βίλμας γινόταν ολόενα και πιό ρυθμική. Ένα έλα-φρό χαμόγελο μισάνοιγε τα χείλη της... Ποιός ξέρει; Ίσως όνειρευό-ταν, ότι είχε σώσει το Μίρκο κι' ότι βρισκόνταν μαζί εύτυχισμένοι...

Ο Γκέζα σηκώθηκε άθόρυβα άπό τό κρεβάτι, άρπαξε γρήγορα τα ρούχα του, άνοιξε την πόρτα του τροχόσπιτου και βγήκε. Άρχισε κατόπιν να ντύνεται βιαστικά κάτω άπό τό φως του φεγγαριού. Έ-κοψε ύστερα ένα κομμάτι άπό τό πακέττο με τα τσιγάρα του, έ-γραψε πάνω σ' αυτό μερικές λέξεις κι' άπομακρύνθηκε με γρήγορο

Νυκτερινή ΦύγΗ

βήμα. Περνώντας έξω άπό τό τροχόσπιτο, όπου έμενε ο Μίρκο, γλύ-στησε κάτω άπό την πόρτα το μικρό χαρτί...

Τό χαρτί αυτό έλεγε:

«Η Βίλμα σ' αγαπάει και σε περιμένει. Σας εύχομαι και στους δύο να ζήσετε εύτυχισμένοι».

Έκείνος, που δέ θα τόν ξαναβρήτε πιά στο δρόμο σας». Καί, πραγματικά, κανείς δέν έμαθε άπό εκείνη την ήμερα τίποτα για τόν Γκέζα. Η Βίλμα κι' ο Μίρκο ζούν τώρα μέσα στο ίδιο τρο-χόσπιτο. Κι' η εύτυχία άκτινοβολεί στα πρόσωπά τους.

Α. ΣΩΝΑΡ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ξεκάλτσωτος

Περιπατών εν ταίς όδοίς υπό λαμβρώδη ήλιον κι' επιθυμών να εμπλακώ εις φιλογερών ειδύλλιον τούτέστιν σκανδαλιστικώς και γήτος το ύφος. Κι' ενώ άνα του 'Αστεως έβάδιζον τας ούμας κι' θαύμαζον περιχαρές τας τών θηλέων κνήμας αίφνης φωνήν εξέβαλον βροντώδη καθ' όδον.

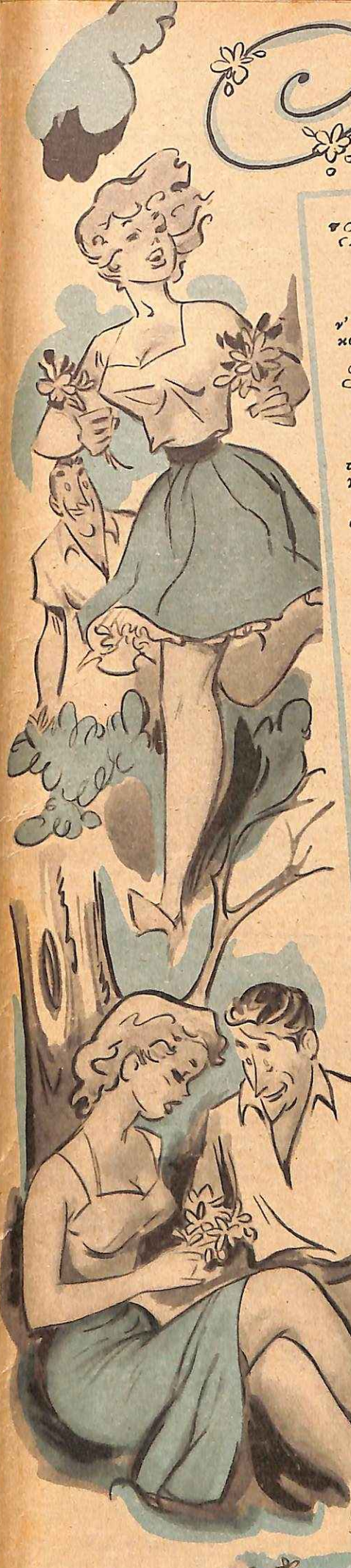
Η πρώτη άκάλτσωτος 'Αθής του τρέχοντος του έτους! Έφ' ώ με σκέψεις πονηράς ού μιν κι' άνυπερβέτους μεβανίζον την γυναιότητα της κνήμης κατά κόρον.

— Ω! Μίς! της επιθύρουν μετά μερίστον μερίου, δέν ειδον διδα άκάλτσωτον άπό του 'Οκτωβρίου, έφ' ώ και μένω έκθαμβός πρό τών γυνών κνημών ατινες με είσηνεγκον εις μέγαν πειρασμόν!...

Κι' έν όνειυ εύρισκόμενος της άκαλύπτου — Ω πουλακίς! έδόθησιν με άνοικτάς έλθε σφοδρώς να δράσωμεν (χερούκλας και ξεκαλ- (τωσικώς. 'Αλλά πριν ή την δρᾶσιν μου ώθήσω σχε- (τικώς την τσάνταν φεθ! άνήγειρεν εκείνη με ι- (νέτιον έφ' ώ και σας άσπάζομαι με... Βουλωμέ- (νον μάτιον!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Μάιος

Ήρθε ο Μάιος και πάλι με τα κλώνια, με τα μύρα, με τα δέντρα τ' άθιμμένα και με την άνοηλημυρία. Κι' όλοι κι' έλες, τέτοιες μέρες, ξεκινούν κατά κοπάδια, για τους κήπους, για τις σέρες, για τα πράσινα λειβάδια, για τήν γαλήνη, να μεθύσουν με ρόδα και του κέντρου να ξεχάσουν την βενζίνη και τη ρόδα!

Με χαρές και με τραγούδια και με γέλια ζωηρά πάνε οι νέοι στους λειμώνες και σε μέση άνηρά, μέσ' στη χλόη για να παίξουν και στα φύλλα τα πυκνά κι' άλλοι στέφανα να πλέξουν κι' άλλοι ειδύλλια τερπνά, τώρα που της ηλικίας έχουν όλη την άδαντα, γιατί... «Μάιος ο βίος», δυστυχώς, δέν είναι πάντα!

Για την ύπαιθρο τραβάγε, —πλήν άπό την νεολαία— κι' όσοι έχουν παρακάμψει άπό χρόνια το Μαλέα και θυμούνται μιά σταλιά, τέτοιες μέρες, τέτοιες ώρες, πώς κι' εκείνοι, στα παλιά, άνη έδρεπαν κι' όπώρες! Ένώ πλέον, άπό τ' άνη τα πολλά κι' εύδιαστα οι φτωχοί άρκοούνται μόνον σε... χαμόμηλα βραστά!

Τα μαγιάτικα τοπία με τό κάθε είδους χρώμα, ξενοιασιά πολλάκις βρίσκουν και οι φίλιπποι άκόμα και ξεχνούν, καλοί μου φίλοι, μπρός στα πέταλα τών κήπων του Φαλήρου τό τριφύλλι και τα... πέταλα τών ίππων! Μα συγχρόνως λημονάνε και στιγμές τους ώρισμένες που γυρίζουν άπ' τό Δέλτα μαργαρίτες... μαθημένες!

Από μάγια λές, κι' η φύσι είναι σήμερα σαρμένη και στους κάμπους και στα δάση τρέχουν όλοι μα- (γεμένοι, για ν' άκούσουνε στα κλώνια τα γλυκόλογα τ' άηδονία κι' άπό του ραδιοφώνου να γλυτώσουν, φυσικά τ' άπερίγραπτα τραγούδια τα διαφημιστικά, πουνά άφερωμένα, σε πλυντήρια, σε σκούπες κι' έξυμνούν με τριφωνίες τα πιλάφια και τις σούπες!

Με τις χαρές της ύπαιθρου τις άμέτρητες μεθά κι' ο ίσχυος συνταξιοχός, που όλο τρέφεται με «θά», σαν μικρό παιδί χαζεύει μέσ' στα στάχνα τα χουσα, αγριόχορτα μαζεύει, βρουδοβλάσταρα μασά και σαν όνειροπαρμένος, τραγουδά με ξενοιασιά: «Τής τριανταφυλλιάς τα φύλλα θά τα κάνω... φορεσιά»!

Είναι όνειρο και χάρμα ή μαγιάτικη εποχή, και με ζήλο κάθε φύλο τρέχει προς την έξοχη, τους «εύώδεις...παράδεισους»του Παράσου για να νοιώση και για λίγες ώρες, έστω, έντελώς να ξαναγειώση... Πρός αυτήν και παντρεμένοι φτερουγίζουν πολλοί κι' όλο σιγοτραγουδάνε: «Μία φορά ήμουν πουλί, που κανέναν δέν ρωτούσα κι' όπου ήθελα πετούσα... Όμως τάφερε ή κατάρρα παντρεμένος να βρεθώ κι' ούτε σε... χλωρό κλαράκι δέ μπορώ, πιά, να σταθώ... Κι' άν τολμήσω που και πάτε νάχω αντίρρηση σε κάτι, όπωσδήποτε θά δρῶτω τό... μαγιόξυλο στην πλάτη»!

Επισημασμένο: Σοφοκλής

Μα. Τάβμα

πιστεύω. Τόσες ώρες, που κάθισες άποψη πάλι μαζί του;

— 'Η μητέρα του είναι άρρωστη, είναι δυστυχισμένος...

Χτύπησε τη γροθιά του πάνω στο πιάνο ό νεός.

— Αυτά ακριβώς δε μ' άφύσων. Αυτή είναι η ηλικιά σου. Πήγες κι έμπλεξες μ' ένα άντρα, που δεν είναι για σένα. Τί θα τον κάνεις; 'Απένταρος, με άρρωστη μητέρα, χωρίς μέλλον για πολλά χρόνια... 'Εσύ, κορίτσι σαν τό κρύο νερό, που θα μπορούσες νάχης την καλύτερη τύχη...

— Όταν άγάπησες κι' εσύ, θα καταλάβης, είπε η Φανούλα, υπομονητικά. 'Άλλο ή λογική, άλλο τό συμφέρον κι' άλλο ή άγάπη.

— Στους λογικούς ανθρώπους όλα συμβαδίζουν. 'Εγώ, Φανούλα, σου δίνω τό καλό παράδειγμα. Είμαι μουσικός, είμαι συνθέτης, δεν είναι έτσι; 'Οπότε κανονικά ή δική μου ή ζωή να μην είναι καί τόσο μετρημένη. Κι' όμως βλέπεις, περνά από τις όμορφες του κόσμου χωρίς να κυττάω ούτε δεξιά, ούτε αριστερά. Γιατί; Για σένα Φανή! Μόνο και μόνο για σένα! 'Επειδή αισθάνομαι την ύποχρέωσή να σε άποκαταστήσω. Καί για να σε άποκαταστήσω, πρέπει νάχω μία δέκαρα, όταν έρθη ή ώρα. Βλέπεις, ή δουλειά μου είναι τέτοια, που δε μπορώ νάχω ποτέ σιγουριά. Σήμερα εργάζομαι, αύριο κάθομαι... Πρέπει όμως να καταλάβεις τί θυσία κάνω για σένα Φανή.

Τόν κύτταζε με έκφραση βασανισμένη.

— Τό ξέρω, Μάνο. 'Εχεις θυσιάσει τό ταλέντο σου για μένα.

— Καλά που τό λές, καλά που τό καταλαβαίνεις. Νοιώω μέσα μου φερόρα. Την έπιθυμία και την ικανότητα να δημιουργήσω κάτι καλό, κάτι σοβαρό. Καί τί κάνω; Παίζω στά κέντρα πρόγραμμα που μου φέρνουν άδία. Μόνο καί μόνο για σένα. Γιατί άν ήμουν μόνος, θα προτιμούσα να πεθάνω της πείνας, παρά να χαλαρίζω έτσι τό ταλέντο μου.

Τά χείλη της τρεμούλιασαν. Ένας κόμπος ανέθηκε στό λαιμό της:

— Μάνο, δε θέλω να κάνης αυτή τη θυσία για μένα. Με τό μισό μου θα μπορούσα να ζήσω...

— Δηλαδή να μην πεθάνης της πείνας. Δε θα μπορούσες όμως να ντυθής, δε θα μπορούσες να πές σ' ένα θέατρο, σ' ένα κινηματογράφο. Δε θα ήταν ζωά για σένα αυτή, Φανούλα, τό ξέρεις... 'Επειτα, σ' αγαπάω. Μείναμε μόνο, αδερφούλα μου. Μόνοι... 'Εγώ ζω για σένα. Πρέπει να ζής κι' εσύ για μένα, ως τη στιγμή που θα βωθής ό κατάλληλος άντρας για σένα...

— 'Η Φανή δε βόσταζε. 'Άφησε τά δάκρυά της να κυλήσουν.

— Μάνο, είμαι πολύ δυστυχισμένη. Ψιθύρις, πολύ δυστυχισμένη!

Καί, με φωνή κομμένη από τ' άναφυλλήτά, του διηγήθηκε για την κατάχρησή του Ντίνου. Δεν τού είχε άναφέρει τίποτα ως τώρα. 'Απόψε όμως ή καρδιά της ήταν βαρειά. Κι' έπειτα δεν ήξερε πιά τί να κάνει, από που να ζητήσει βοήθεια.

— 'Ο Ντίνος την άκούσε με φρόδια σουφρωμένα.

— 'Α αυτό είναι; πρόφερε στό τέλος. Γι' αυτό είσαι έτσι άμύλητη τις τελευταίες ήμέρες;

— Ναι! Μάνο μου. Ναι! Νοιώω ένα βραχά να βασάλιν στο στήθος μου. Καί φοβάμαι. 'Απόψε είδα τό θάνατο στό μάτια του. Δεν έρω τί μπορεί να κάνει...

Μ' ένα πηήσμα βούτηκε ό Μάνος δρθός μπροστά της. Τά μάγουλά του φλονίστικαν έσφαιικά. Τά μάτια του άστράωναν με θυμό.

— 'Ηταν κι' αυτός ένα ωραίο ψηλά παλληκάκι με μαλλιά που είχαν τό νρώμα του μελιού σαν της Φανής! μόνο λίγο πιο σκούρα καί με μάτια γκρίζα.

— 'Ο θυμός του παραμόρφωνε όμως τώρος την όψη του φυσιογνωμία.

— Είσαι τρελή! ξεφώνε. 'Άλλο τίποτα δε μπορεί να σου πώ. Είσαι τρελή κι' άκούω για μένα 'Αντί να με λυπάσαι, που ξέρεις πως υποφέρω για να ένώσω τις δύο άκρες, σ' έπιασε ή συμπόνια γι' αυτό τόν ανθρώπινο, τόν καταχραστή...

— Άδίκως τα χείλη της ή Φανή, τόσο που μάτωναν. Της έρχονταν να ξεφονιάξ από τό θυμό της κι' αυτή, θυμό όμως εναντίον του ένοχού της, έπιδε ή μετάνοια. Τό μυστικό του άγαπημένου της στον άδελφό της. Καλά τό είχε κρατήσει τόσες μέρες, αυτό τό μυστικό! Τώρα σε μία στιγμή άδυναμίας τό είχε ξεφουρνίσει καί τ' άποτέλεσμα ήταν δραματικό.

— 'Ο Μάνος φράττατε:

— Αυτός ό έρωσ σου θα είναι ή καταστροφή καί για σένα καί για μένα, να τό ξέρης. Σε προειδοποιά Φανούλα!... Δε θα βεχθώ ν' άτιμώσης τ' όνομά μου...

— Μά γιατί μου τό λές αυτό;

ΠΥΡΚΑΓΙΑ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ
— 'Ενα αυτόγραφο, δεσποινίς!...

— 'Εχεις μπλέξει μ' ένα πρόσωπο χωρίς ήθικό έρεισμα, στό λέω. 'Ενας νέος που τόλμησε να κάνει κατάχρησή, δεν είναι ήθικός... 'Εδωπε τη μητέρα του να βασανίζεται! 'Επρεπε να φέρη γιατρό ν' αγοράση φάρμακα.

— 'Επρεπε να πών να δουλέψη τη νύχτα στό λιμάνι, να κόψη τό λαιμό του, παρά να κάνει κατάχρησή. Κι' έμεις περάσαμε μαυρές μέρες. Φανούλα, δεν τίς ξεχάσεις; Κοιμήθηκα πολλές βροδίες νυκτός, δεν είναι έτσι; Πουλιάσαμε ό,τι είχαμε καί δεν είχαμε. Κι' όμως τό μέτωπό μας τό κρατάσαμε ψηλά...

— Μην κινήσης αύστρα. παρακάλεσε ή Φανή. Μάνο, μετάνα που σου μαρτύρησα τό μυστικό... Δεν ήταν δικό μου, ήταν δικό του... Στό είπα σε μία στιγμή άδυναμίας, καί με την ελπίδα πως καί θα μπορούσες να σκεφθής κι' εσύ.

— Νά σκεφθώ; επανέλαβε ό νέος, μ' ένα τόνο άπελπισίας. Μήπως θέλεις να πωλήσω τό πιάνο μου για να τόν ξεχρώσω;

— 'Οχι, είπε με τρόπο ή κοπέλλα. Δε σου ζήτησα τέτοιο πράγμα...

— Καί να τό ζητούσες, έξ άλλου, δε θα πιανα ούτε τρεις χιλιάδες, τέτοιο σαράβαλο που είναι. Τό σπότη μου είναι κυνόν, δε μάς έχει μείνει ούτε ένα δακτυλίδι της υπέροχας μας να πωλήσουμε, τό ξέρεις. 'Άλλα καί γεμάτο δ' ήταν, καί τό κόσμου τ' αναβά να είχαμε δε θα σου επέτρεπα να πωλήσης ούτε μία καρφίτσα για να τόν βοηθήτη. 'Ανδραπό, που έκανε κατάχρησή, είναι γαμένος! Πίστεψέ με, Φανούλα, σ' έξορκίζω... Πώς να στό πώ; Θέλεις να πέσω στό πόδια σου γονατιστός;

— 'Επρεμε σύγκομος, φαινόταν άναστρωμένος ως τά βάθη της ψυχής του.

— 'Η καρδιά της κοπέλλας βούλιαζε. Τόν άγαπούσε τρυφερά τόν άδελφό της κι' ήξερε πως ήταν γι' αυτόν μία αφάνταστη θυσία ν' άφήνη την τέχνη του καί να βασανίζεται με την τζάς με λαϊκά συγκροτήματα για να κερδίση κάτι. Τόν λυπόταν ως τά βάθη της καρδιάς της. 'Άλλα ή συμπόνια για τόν άδελφό της έσβυσε, όταν έφερε μπροστά τόν δε άπελπισμένο πρόσωπο του Ντίνου. Τη σκιά του θανάτου, που είχε δ' να περνάη στό μάτια του.

— Τό ξέρω, ότι δε μπορούμε να τόν βοηθήσουμε έμεις, τό ξέρω, Μάνο. Σε ρωτά όμως, μήπως μπορείς να σκεφθής κάτι...

— 'Απολύτως τίποτα, της άποκρίθηκε καφτά. 'Απολύτως τίποτα Φανή. Καί σ' έξορκίζω κι' εσένα να διακόψης κάθε σχέση μαζί του.

— Τώρα; 'Απάνω στην άπελπισία του;

— Τώρα, άπάνω στην κακή πράξη που κανει!...

— Είναι σά να τόν σπρώξω με τά ίδια μου τά χείρια στό θάνατο!

— Γέλασε ό νέος πικρά.

— Μην πιστεύης πως είναι δυνατό να σκοτώθω, Φανούλα. 'Αν σκεοτόταν τό θάνατο σε θάκανε κατάχρησή.

— Νόμιζε πως ήταν ή μόνη σωτηρία.

— Κι' εγώ άπαντα να διακόψης κάθε σχέση μαζί του. Τώρα που τόν άπέλυσαν από την 'Εταιρεία δε θα τόν βλέπεις. Μπορείς τούτο καί να αποφύγης κάθε συναντησή μαζί του. Τί περ μένεις από αυτόν; Νά πών στη φυλακή; Γιατί μοιραία θα πάη στη φυλακή...

— 'Αν πάη στη φυλακή, τί θα γίνη ή μητέρα του; Ποιός θα τη φροντίζει;

— 'Ο θυμός έβασε κόκκινα τά μάγουλα του νέου.

— 'Εσύ θα τη φροντίζεις; 'Εσύ θα της δίνης χρήματα;

— Δεν ξέρω. Μάνο, δεν ξέρω, πώς να τρελλαθώ...

— 'Επειδή θέλεις να τρελλαθής! 'Επειδή δε μ' άκούσες όσα ήταν καιρός άκόμα. 'Εγώ από την άρχη σε προειδοποίησα, ότι αυτός ό νέος που ήταν τόσο φτωχός, δεν έποεπε να παίξη ρόλο στη ζωή σου. Φτωχικά έσύ, στωχός αυτός καί με οικογενειακά βάρη μάλιστα, ήταν φυσικό να συναντήσετε μοιραία δυστυχία.

— 'Η φτώχεια δε με τρόμαζε. Θά τά βγάζαμε πέσα. Μονάχα τη φυλακή να γλυτώσει. Πές μου, Μάνο, χωρίς θυμό. Σκέψου ψυχραιμία... 'Από που μπορεί να ζητήσει κανείς βοήθειή σε μία τέτοια περίπτωση;

— Πήγε κοντά της, της πήρε τό χέρι της τσάφιε σκληρά.

— Φανή... 'Εγώ να διακόψης κάθε σχέση μαζί του, τό άκούω. 'Ός τώρα ήμουν για σένα ένας άσ-λφός τρυφερός, υαλακός. Μιά καί είχες μείνει στη δική μου τη δικαιοδοσία, δε θέλαγα ποτέ να σε κάνω να νιώσσης την όφάνια σου. Στάθηκε για σένα καί πατέ- λέω, ότ' θα φερέω άλλο-ότινα. Τώρα όμως σου έξ θα τό άτιμώσης εσύ, για κατήρι ενός α- λήτη.

— Μάνο με πονάει; στέναξε ή κοπέλλα. Της άπνεσε τό χέρι άπτόμα.

— Κι' εσύ με πονάς μέσα στην καρδιά, Φανούλα. Κι' εσύ με πονάς... βλέπω να πηγαίνω με άνοιχτά μάτια πώς την καταστροφά σου...

— Πά τό λές αυτό;

— Γιατί αυτός ό άνθρωπος 'χει μιά ό- λθούια επίδοσιν, άπάνω σου! 'Εχει άλλά- ρει. Πήν τόν νυν... της, ήσουν ένας άγγελος. Στά μάτια σου, ήλπα πάντα ένα κομμάτι του ούρανού. Καί τώρα...

— 'Η άγάπη μου είναι άγνή, στόνω όρκι- στη στην ηλικία της άννης μας.

— Τό πιστεύω. Οι σκέψεις σου όμως δεν είναι άγνες. Στά μάτια σου δεν υπάρχουν πιά τό κομμάτι του ούρανού, Φανούλα...

— 'Υπάρχει ή πόθος άδελφού μου ό πόθος, που ν' α-λάνει τη καρδιά...

— Κι' αύριο θα έρθη καί τό κακό. Θά σε παρασύρουν. Θά τόν λυπηθής, έπειδή είναι δυστυχισμένος...

— Πού πάει ό νους σου; Δε μου ζήτησε ποτέ τίποτα. Σκέπτεται τό θάνατο, όχι τόν έρωτα τώρα.

— Όλα αυτά είναι κοντά. Κι' ή καρδιά σου είναι τόσο μαλακιά... Δε θα μπορούσες να σταιματήσης. Φανούλα. Τό ξέρω.

— Μάνο, βόησέ τον να γλυτώση τη φυλακή, καί σου ορκίζομαι να διακόψω κάθε σχέση μαζί του, ώπου να έρθη να κάνει την επίσημη πρότασή του.

— 'Εκανε μία κίνηση άπελπισίας ό νέος.

— Μου ζητάς τ' άδύνατα αδερφούλα μου. Κι' ό όρος, που μου βάσεις για να διακόψης τις σχέσεις μαζί του, είναι άπραγματοποίη- τος.

— Τί να κάνω λοιπόν; Πώς να τόν παρηγορήσω;

— Πές του να πάη άλλη μ'ά φορά να πείη στό πόδ σ' του διεύθυντο. 'Ισως να τόν συναντήσω. 'Αλλοίως, δε πληρώσω... ως πών φυλακή. 'Άλλο τίποτα δε μπορώ να σκεφθώ ούτε καί ή ίσχυρη άλλη δυνατή λύση.

— 'Εκάλει, πάλιν σ' ένα άπομένο σημείο της μεγάλης πέτρες πολυώνων καί άσφαγίστες, μαρμαρένιες της σκάλες καί έβρισε με τις κήπο, που την περ στείχιζε την έντύπωσι του πλούτου καί του γούστου.

— Μέσα σ' αυτό τόν κήπο είχε παίξει κάμ- νη στον καλό καιρό. Τότε που ήταν πλούσιο καί τό δικό της σπίτι, τότε που έρχονταν νουν την τυπική τους ελπίδα, τότε που έλα- ρη έαδερφή της ηττάσεως της. Οι γονείς έ- μείναν άπάνω, με τη θεία, καί τά παιδιά έ- να παίζον.

— Καλά τούς έλεγε ή Εύτέρπη. Μόνο να μην κόψετε ούτε ένα λουλούδι ούτε ένα...

— Γυμνά τά κλώνια, γέρνουν άπελπισμένα στό

φύσημα τού άνέμου τώρα. Οι κορφές τών πεντικιών δερνόνται, στριγγλίζουν κάποιο μα- κάριο σκοπό.

— 'Απάνω από την Πεντέλη κρέμονται τού- φες βροχές τά σύννεφα. Ψυχή δε φαίνεται στο δρόμο. 'Όλη ή 'Εκάλει δίνει την έντύ- πωσι της έρημιας. Καί, πραγματικά, έλα- χιστες οικογένειες κατοικούν εκεί καί τό χειμώνα.

— 'Πώς τή βαστάει ή θεία αυτή την έρημιά;», συλλογίζεται ή Φανή.

Κι' άξαφνα νοιώθει μιά συμπόνια για τη γερόντισσα.

— 'Η συμπόνια αυτή της δίνει θάρρος. Χτυ- πάει τό κουδούνι.

Τό γαυγισμα ενός σκύλου άποκρίνεται στην άρχη, άγριο, άπειλητικό. 'Επειτα, βήματα άκούγονται καί χαλίκια. Κι' από κάπου ξε- προβάλλει μία γριά υπέρητρα, ντυμένη ά- φογα, με τη μαύρη της φορεσιά καί με την άσπρη κολληρίστη ποδιά.

— Στην άρχη δεν την άναγνωρίζει, στό θαμ- πτό φώς του δειλινού. 'Επειτα βάζει τις φω- νές:

— 'Εσύ είσαι, Φανούλα; Χριστός καί Πα- ναγιά! Πώς μεγάλωσες!... Λίγο έλειψε να μη σε γνωρίσω. 'Άλλα πώς τ' άποφάσισες, παιδί μου, νάρθης έδώ, μ' αυτό τόν καιρό;

— Πρέπει να μιλήσω στη θεία μου. Τί κάνει;

— Δόξα σοι ό Θεός! άναστενάζει ή γε- ρόντισσα.

Είναι μιά άγαθή γυναικούλα καί την ξε- ρει τη Φανή από μωρό. Την έχει ή θεία στην υπηρέσια της κάπου πενήτα χρόνια. Είναι ή μόνη που έμπιστεύεται. Την άλλη, την κα- μαριέρα, την έλλάζει κάθε δύο μήνες. 'Η γριά Καλλιόπη, όμως, που είναι καί μαγειρίσα καί οικονόμος, καί φίλη τώρα πιά, δε φεύγει.

— 'Αν καί ένας Θεός τό ξέρει, άν δε θα είχε πολλές φορές άφορη νά φύγη.

— Διασχίζει ή Φανή άργά-άργά τόν κήπο, σύμφωνη με τό βήμα της γριάς υπέρητρας. Θά ήθελε να τρέξη, έπειδή κρύβει καί έπειδή βιάζεται να δη τη θεία. 'Άλλα δεν τόλμει.

Τό ξέρει, ότι ή θεία Εύτέρπη κρατάει τούς τύπους. Τη ξέρει, ότι ή πλούσια γερόντισσα θα την κάνει να περιμένη στό χυλό...

— 'Επί τέλους κάποτε παρουσιάζεται ή νεα- ρά καινούρια καί της λέει:

— Περπάστε!

— Όλο τό σπότη είναι άρχοντικό. Κάτω, σειρά τά σαλόνια άπάνω τά ύπνοδωμάτια.

Στό βάθος ενός πελώριου σαλονιού, χω- μένη μέσα σε μία άναπαυτική πολυθρόνα, κάθεται ή θεία Εύτέρπη.

— Προχωρεί ή Φανή άργά, με βήμα μετρη- μένο, σκύβει, της φιλεί τό χέρι.

— Καλώς την!

— 'Η φωνή της γερόντισσας είναι σταθερή, δε δείχνει τά οδόντα της χρονία. 'Επί- σης σταθερή είναι κι' ή ματιά της, μαύρη, διαπεραστική, έξυπνη, καθώς σπληνώνεται στην κοπέλλα.

— Τί έχεις; τη ρωτάει γρήγορα. 'Αδύνα- τη μου φαίνεσαι. Πόσον καιρό έχω να σε ίδω;

— 'Από τό Πάσχα, θεία Εύτέρπη.

— Σωστά, σωστά. 'Ερχεσαι κάθε Πρωτο- χρονιά καί κάθε Πάσχα... Σε πόσες μέρες έχουμε Πρωτοχρονιά, Φανούλα;

— Σε δέκα μέρες. Σήμερα είναι είκοσι- τρεις Δεκεμβρίου θεία.

— Ναι, σωστά, σωστά... 'Οχι, λέω, πως έγινε καί δε μου ήβρε την Πρωτοχρονιά;

— Τώρα θα σάς πώ...

Τά μαύρα διαπεραστικά μάτια της γερόν- τισσας ρίχνουν μιά άνήσυχη κάπως ματιά.

— Τί κάνει ό Μάρκος; ρωτάει γρήγορα, λές καί φοβάται μην έχη καμμία σχέση αυτή ή έπίσκεψή με τόν άνεσίω της.

— Καλά είναι!... Δεν τό ξέρει πως ήρθα. Καί σάς παρακάλε πάσα πολύ, την Πρωτο- χρονιά, που θαρθώμε μαζί, όπως πάντα, να μην τού άναφέρετε γι' αυτή μου την επί- σκεψή.

— 'Αρχίζω ν' άνησυχά λέει ή γερόντισσα.

— 'Αμέσως όμως γελάει πονηρά:

— 'Α τώρα καταλάβα! 'Οα πρόκειται για σένα...

— Δεν ήταν δειλή ή Φανή. Μπροστά στη θεία Εύτέρπη όμως, από μικρή αισθανόταν μιά άκαταμάχητη δειλία. 'Ετσι καί τώρα, θά- δινε χρόνια της ζωής της για να μη βρίσκε- ται σ' αυτή τη θέση. Δε μπορούσε όμως να γίνη αλλοιόωτικα. 'Αν έπρόκειτο για τόν ένο- χό της, ίσως να μετάνοιανε την τελευταία στιγμή, ίσως, κάτω από τό πονηρά, διαπε- ραστικά ματάκια της γερόντισσας, να προ- τίμοιυσε να βρή κάποια δικαιολογία για τη έπίσκεψή της, καί να φύγη. 'Αν τόκανε όμως αυτό, τί θα γινόταν ό άγαπημένος της;

— 'Εδωλε όλη της τη δύναμη, να μη χάστ την ψυχραιμία της κι' άποκρίθηκε:

— Θεία Εύτέρπη, δυστυχώς, δεν πρόκει- ται για τίποτα εύχάριστο. Θά σου πώ, ά- μέσως τό σκοπό της έπίσκεψής μου... 'Α- γαπώ... αγαπάω κάποιο νέο...

— Τά βλέπεις; φώναξε ή θεία. Είναι α- τό που σου είπα...

— Χρειάζομαι όμως τη βοήθειά σας...

Τά πονητικά μάτια της πλούσιας γερόν- τισσας σπίθισαν δίσπιστα. 'Η φωνή της ά- κοούστηκε άνήσυχη πάλι:

— Τί είδους βοήθεια, για ν' άκούσω!

— Χρηματική βοήθεια, θεία Εύτέρπη, πρό- φερε ή Φανή, άμέσως-άμέσως κι' ένώσωσε ένα βάρος να φύγη από τό στήθος της.

— Νόμισε πως μόνο που τό είπες, είχε κιόλας πετύχει κατά τό ήμισυ τό σκοπό της.

— 'Η κυρία Ταγινού χαμογέλασε. 'Ενα γέλιο που μπορούσε να σημαίνη πολλά. 'Επειτα κούνησε τό κεφάλι της, με τόν ίδιο τρόπο. Κι' άφού άφησε την άνεσινή της να φανταστή διάφορα πράγματα, ξέγηγσε καί τό κούνημα τού κεφαλιού της καί τό χαμόγελό της:

— Τώρα μάλιστα, Φανούλα μου! Πάτησες στην πίττα! Με βρίσκεις στην πιά στενό- χωρη στιγμή της ζωής μου. Είμαι πνιγμένη στα έξοδα... Φόρους, φόρους. Χρέη από δώ, χρέη από εκεί... Δε μπορείς να φανταστής!

Είναι ίσως δύσκολο να με πιστεύης κι' όμως, έχω τρελλαθώ. Βρίσκομαι σε άπόγνωσι...

— Τάλεγε με τόση πειστικότητα αυτά τά λό- για ή πλούσια κυρία, που, άν ήταν πρώτη φορά, που τάκουγε ή Φανή, θα τά πίστευε! Τά ήξερε όμως απ' έξω. Τά είχε μάθει, πριν νοιώση τόν έαυτό της καλά-καλά. 'Η δυστυ- χη μανουλά της τάλεγε αυτά πολλές φορές, κι' ό πατέρας της, περίφημος μίμος, μι- μούνταν τη θεία Εύτέρπη κι' έφερνε δάκρυα στό μάτια της γυναικας του από τό γέλιο.

— 'Επειδή τά ήξερε καί τό πειμένο, δεν της έκανε έντύπωση αυτός ό πρόλογος. Είχε πάει άποφασισμένη να δώση μάχη.

— Θεία Εύτέρπη, είπε, άφού άφησε τη γερόντισσα να εξιστορήση τά... βάσανά της.

— Θυμάστε ποτέ να ήρθα να σάς παρακαλέσω για βοήθεια; 'Οχι, δεν είναι έτσι; Για να με βλέπης, λοιπόν, να έρχομαι, σημαίνει, ότι είναι ζήτημα ζωής καί θανάτου για μένα.

— Σε πιστεύω, παιδί μου, άποκρίθηκε με ύφος άπόλυτα στοργικό ή θεία. 'Άλλα τί να σου κάνω; Για λέγε, τέλος πάντων, περί τί- νος πρόκειται; Είμαι περίεργη...

— Θά σάς πώ με δυό λόγια, θεία. 'Ο νέος που αγαπά, χρωστάει χρήματα. 'Αν δεν τά δώση μέσα σε λίγες μέρες, θα πάη φυλακή. Καί, προκειμένου να πάη φυλακή, προτιμάει ν' αυτοκτονήση. Κάνουμε τό πών, κι' αυτός κι' εγώ, για να περιμένη ό δανειστής του ή για να βρούμε από άλλου χρήματα. Στά- θηκε άδύνατος. 'Ερχομαι, λοιπόν, σε σάς, σαν τελευταία καταφυγή...

— Φανούλα μου, τη δέκομε ή γριούλα, σε καταλαβαίνω... Σήμερα ή ζωή είναι δύσκολη, πολύ δύσκολη... 'Άλλα τί να σου κάνω; Δε θα σε βοηθούσα, άν μπορούσα; 'Οα σε βοηθούσα όπωσδήποτε... Στά είπα όμως, χω-ρίς να ξέρω τί θα μου ζητούσες. Δε στά εί- πα;... 'Επειτα, πώς, στό καλό, έμπλεξε με χρέη ένα νέο παιδί; Πόσον χρόνον είσαι;

— Είκοσιπέντε. Είμαστε συνάδελφοι.

— Καί πόσα χρωστάει;

— Έξήντα χιλιάδες δραχμές.

— 'Εξήντα χιλιάδες δραχμές! επανέλαβε ή γερόντισσα μ' ένα ύφος σά να είχε άκού- σει τούλάχιστον τριάντα χιλιάδες λίρες.

— Ναι, θεία Εύτέρπη. Για σάς τό πο-...

σόν είναι μικρό. Για μάς όμως είναι ή ζωή!...

— Είναι μικρό για μένα! φώναξε ή γε- ρόντισσα, με έσφινικό θυμό. Καλά τά κανο- νίζεις εσύ! Πώς έβγαλεις αυτό τό φοιρμά; Είσαι μέσα στην τσέπη μου; Ξέρεις τί γί- νεται; 'Εξήντα χιλιάδες δραχμές! Κοντά διακόσιες λίρες! Ούτε λίγο, ούτε πολύ!

— 'Η έρωαία σπίθισε στό πονητικισμό μα- τάκια της, καί τά μάγουλά της ήταν ξαναμ- μένα, κάτω από τό σφθονο κοκκινάδι.

— Τά μαλλιά της, γκρίζα, σκεδόν κατάλευ- κα, ήταν χτενισμένα με μπουκλιτσες περι- ποιημένες γύρω από τό μέτωπό της, λές καί έπρόκειτο να δεχθή έπίσκεψης. 'Ηταν ντυ- μένη μ' ένα ωραίο μαύρο φόρεμα, έπίσημη, άριστοκρατική. 'Ετσι ντυνόταν πάντα. Καί καθόταν δίπλα στο καλοριφέρ, μόνη, δλομό- ναχη. Πολύ σπάνια θα τη θυμόταν κανείς να πάη να την έπίσκεψή. Αυτή όμως ήθελε να είναι έτσι άψογη, για τόν έαυτό της.

— Οι μόνοι τακτικοί έπίσκεπτες της ήταν ό δικηγόρος της κι' ό γιατρός της. Καθόταν όμως με τό δικηγόρο της καί συζητούσε για τά περιουσιακά της καί τά κανόνιζε όλα καί τά διηύθυνε με μία διαύγεια, σά να ήταν πάνω στο άθος της ηλικίας της. Κι' όμως είχε κλείσει καλά-καλά τά οδόντα, Αυτή τά διηύ- θυνε όλα. Δεν άφνε καμμία πρωτοβουλία στο δικηγόρο. Τόν είχε σαν πιστό υπάλληλο, να έκτελή τις διαταγές της. Τόν πληρώνε καλά, παρ' όλη τη φιλαργυρία της κι' ήταν σίγουρη πως δεν την έκλεβε, έπειδή δεν της έξέφυγε ό παραμικρός λογαριασμός.

Τό ίδιο πλήρωνα καλά καί τό γιατρό της, που την έπισκεπτόταν τούλάχιστον δυό φο- ρές την εβδομάδα. 'Ακολουθούσε με θρησκευ- τική ευλάβεια τις οδηγίες του, καί ήταν σί- γουρη πως θα τη βοηθούσε να φθάση τά έ- κατό της χρόνια. Είχε μείνει έρμη στον κόσμο...

— 'Άλλη ιστορία αυτή... Πάντως, φαί- νόταν ίκανοποιημένη από τη ζωή της.

— 'Η Φανή σταύρωσε τά χείρια της, με ύφος ίκετευτικό:

— Θεία Εύτέρπη, σάς δίνω τό λόγο μου, ότι δε θα σάς ξαναενοχλήσω για χρήματα ποτέ, ποτέ στη ζωή μου. Κι' αυτά τά χρή- ματα, να μου τά δώσετε σά δάνειο, όχι δώ- ρο. Πέστε στο δικηγόρο σας να συντάξη α- τός τό χαρτί, θα σάς τά έπιστρέψω εγώ, λίγα-λίγα από τό μισό μου. Σας δίνω τό λόγο μου.

— Φανούλα μου, σταμάτησε. Πρώτα-πρώ- τα, να σου πώ... Σ' αυτές τις περιστάσεις, ό λόγος δεν έχει καμμία σημασία. 'Αλλοί- μονο αν γινόταν τό δάνειο με τό λόγο. Τά δάνεια δίδονται με υποθήκες καί γερές υπο- θηκες μάλιστα! Καί πάλι, πολλές φορές, κινδυνεύει κανείς να χάστ τά λεφτά του.

— 'Άλλα, μεταξύ μας, φυσικά, δε θα έγενώτο τέτοιο ζήτημα. Δε θα με παρακαλούσες καί δε θα έκανες τά λόγια σου, άν είχες προσέ- ξει τά δικα μου λόγια. Δεν έχω χρήματα. 'Αδυνατά να σε διευκολύνω, έστω καί μ' ένα έκαστοσάρικο... Ξενοικιάστηκαν δυό διαμερί- σματα, μαστόσοι, φασαρίες... Τρεις δίκες στη μέση... 'Ενα εργατικό άτύχημα... άπο- ζημιώσεις...

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

NINA: Μάλλον νεαρή, μάλλον νόστιμη, μάλλον προκλητική και μάλλον ελαφρομυαλή. **MIMHΣ:** Νόστιμος και μόνιμος σύντροφος της ζωής της. **MARGKARET:** Παιδική φίλη και συμμαθήτρια της Νίνας, εκπαιδευθείσα και έκαμερικανισθείσα.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο γραφείο του Μιμ. Μπρίνι βγαίνει η Νίνα. Μιμ. Νίνα: Σίγα, παιδιά μου. Θ' αναποδογυρίσεις όλα τα έπιπλα.

NINA: Μάζευτα και πάμε. **MIMHΣ:** Πού; **NINA:** Στο αεροδρόμιο. **MIMHΣ:** Γιατί; **NINA:** Έρχεται! **MIMHΣ:** Ποιος; **NINA:** Η Μάργκαρετ! **MIMHΣ:** Της Άγγλιας; **NINA:** Ποιας Άγγλιας καλέ;

MIMHΣ: Η Μάργκαρετ, η πριγκίπισσα...

NINA: Δε το παροιάς αυτό το σπινό πνεύμα; Άρκετά υποφέρω από το στομάχι μου.

MIMHΣ: Να κόψης τις σάλτσες και τα μπακαρικά!

NINA: Άποστελεστικότερο θα είναι να κόψης εσύ το λήθιο (κισούρα) σου. Και τώρα πάμε να υποδεχτούμε τη φίλη μου...

MIMHΣ: Ποιά φίλη σου;

NINA: Μα πάλι τη ίδια θα λέμε: Τη Μάργκαρετ!

MIMHΣ: Μα δεν την ξέρω τη νυναικά.

NINA: Θα σου τη συστήσω.

MIMHΣ: Κι' είναι ανάγκη δηλαδή να γίνουν οι συστάσεις στο αεροδρόμιο;

NINA: Θάρρης ή δεν θάρρης;

MIMHΣ: Για άφνος να το σκεφτούμε το ζήτημα.

NINA: Δεν έχουμε καιρό. (Κυττάζοντας το ρολόι της): Σε μισή ώρα φτάνει το αεροπλάνο. Και θα είναι άσος μου ν' αποβιβάσει η Μάργκαρετ και να μη με βρῇ να τὴν περιμένω. Σκέψου ότι δεν έχει πιά κανένα συγγενή στην Ελλάδα. Κι' όσο γιά φίλες, έχει μονάχα μία: ἐμένα.

MIMHΣ: Τὴν καμμένη! Τουλάχιστον, ἄς εἶχε ἕνα συγγενὴ καὶ καμμία φίλη!

NINA: Εἶσαι χαϊρέκακος

ΣΚΗΝΗ 2η

(Τὸ βράδυ στὸ σπίτι). **MIMHΣ:** Ἐγὼ νομίζω πὼς εἶμαι ὑπομονητικὸς ὅταν τὸν ἴωθ. Ἀλλὰ ὡς πότε; Ὡς πότε, παλληκάρια;

NINA: Δὲν λέω ὅχι. Ἀλλὰ ἡ Μάργκαρετ κοιμάται.

MIMHΣ: Τὸ χρυσὸ μου! Μὲ τίς κόττες, βλέπω, πλαγιάζει.

NINA: Ὄχι δᾶ! Ἡ Μάργκαρετ εἶναι πολὺ χειραφετημένη. Κι' ἐξαιρετικὴ καπέλλα. Ἀλλὰ τὴν κοῦρασε τρομερὰ τὸ ταξίδι.

MIMHΣ: Τὴ τῶθελε, λοιπόν. Ἀς μὴν τᾶϊδε.

NINA: Ἀν' ἔχης ὄρεϊ γιὰ καυγᾶ, σὲ πληροφῶρῃ πὼς διάλεξες πολὺ ἀκατάλληλη στιγμή. Ἐν πάσῃ περίπτωσηί, πέρασε μέσα.

MIMHΣ: Εὐχαριστῶ θερμὰ τὰ γιὰ τὴν συγκατάθεσιν καὶ τὴν ἐπιεικείαν! (Μπαίνει καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν κρεβαττοκάμαρα).

NINA: (Κλεινόντας ἀθόρυβο τὴν πόρτα): Ἐ! γιὰ πού τὸθάλες;

MIMHΣ: Στὸ δωμάτιό μου νὰ γυθῶ καὶ νὰ φορέσω τὴν πυτζάμες μου.

NINA: Πρῶτα-πρῶτα, δὲν πρόκειται γιὰ τὸ δωμάτιό σου ἀλλὰ γιὰ τὸ δωμάτιό μας.

MIMHΣ: Ἐστῶ.

NINA: Καί, δεύτερο, στὸ δωμάτιό μας κοιμάται ἡ Μάργκαρετ.

MIMHΣ: Κι' ἐμεῖς, δηλαδή, πού θὰ κοιμηθούμε;

NINA: Εὐχαριστῶ θερμὰ τὰ γιὰ τὴν συγκατάθεσιν καὶ τὴν ἐπιεικείαν! (Μπαίνει καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν κρεβαττοκάμαρα).

NINA: (Κλεινόντας ἀθόρυβο τὴν πόρτα): Ἐ! γιὰ πού τὸθάλες;

MIMHΣ: Στὸ δωμάτιό μου νὰ γυθῶ καὶ νὰ φορέσω τὴν πυτζάμες μου.

NINA: Πρῶτα-πρῶτα, δὲν πρόκειται γιὰ τὸ δωμάτιό σου ἀλλὰ γιὰ τὸ δωμάτιό μας.

MIMHΣ: Ἐστῶ.

NINA: Καί, δεύτερο, στὸ δωμάτιό μας κοιμάται ἡ Μάργκαρετ.

MIMHΣ: Κι' ἐμεῖς, δηλαδή, πού θὰ κοιμηθούμε;

NINA: Εὐχαριστῶ θερμὰ τὰ γιὰ τὴν συγκατάθεσιν καὶ τὴν ἐπιεικείαν! (Μπαίνει καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν κρεβαττοκάμαρα).

NINA: (Κλεινόντας ἀθόρυβο τὴν πόρτα): Ἐ! γιὰ πού τὸθάλες;

MIMHΣ: Στὸ δωμάτιό μου νὰ γυθῶ καὶ νὰ φορέσω τὴν πυτζάμες μου.

NINA: Πρῶτα-πρῶτα, δὲν πρόκειται γιὰ τὸ δωμάτιό σου ἀλλὰ γιὰ τὸ δωμάτιό μας.

MIMHΣ: Ἐστῶ.

NINA: Καί, δεύτερο, στὸ δωμάτιό μας κοιμάται ἡ Μάργκαρετ.

MIMHΣ: Κι' ἐμεῖς, δηλαδή, πού θὰ κοιμηθούμε;

NINA: Εὐχαριστῶ θερμὰ τὰ γιὰ τὴν συγκατάθεσιν καὶ τὴν ἐπιεικείαν! (Μπαίνει καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν κρεβαττοκάμαρα).

NINA: (Κλεινόντας ἀθόρυβο τὴν πόρτα): Ἐ! γιὰ πού τὸθάλες;

MIMHΣ: Στὸ δωμάτιό μου νὰ γυθῶ καὶ νὰ φορέσω τὴν πυτζάμες μου.

NINA: Πρῶτα-πρῶτα, δὲν πρόκειται γιὰ τὸ δωμάτιό σου ἀλλὰ γιὰ τὸ δωμάτιό μας.

MIMHΣ: Ἐστῶ.

NINA: Καί, δεύτερο, στὸ δωμάτιό μας κοιμάται ἡ Μάργκαρετ.

MIMHΣ: Κι' ἐμεῖς, δηλαδή, πού θὰ κοιμηθούμε;

NINA: Εὐχαριστῶ θερμὰ τὰ γιὰ τὴν συγκατάθεσιν καὶ τὴν ἐπιεικείαν! (Μπαίνει καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν κρεβαττοκάμαρα).

NINA: (Κλεινόντας ἀθόρυβο τὴν πόρτα): Ἐ! γιὰ πού τὸθάλες;

MIMHΣ: Στὸ δωμάτιό μου νὰ γυθῶ καὶ νὰ φορέσω τὴν πυτζάμες μου.

NINA: Πρῶτα-πρῶτα, δὲν πρόκειται γιὰ τὸ δωμάτιό σου ἀλλὰ γιὰ τὸ δωμάτιό μας.

MIMHΣ: Ἐστῶ.

NINA: Ἐγὼ στὸ ντιόανι τῆς τραπεζαρίας, κι' εὐὸν στὸ δωμάτιό τῆς ὑπηρεσίας. **MIMHΣ:** (Μὲ βαθεῖα ὑπόκλιση): Μένω ὑποχρεωσ γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴν τιμὴ! Καὶ πότε, μὲ τὸ καλὸ, θὰ ἀπαρνηθῇ τὴ φιλοξενία μας ἢ μὴς Μάργκαρετ καὶ θὰ ἐναναβρεθούμε πλάι-πλάι στὸ ὁμορφὸ καὶ ἀναπαυστικὸ κρεβατάκι μας;

NINA: Ποτέ! **MIMHΣ:** (ἀναπνέωντας): Τί ἔκανε, λέει; Ὡς δὲν πρόκειται νὰ ξεκουμπισθῇ ποτέ;

NINA: Χυδαῖε καὶ ποταπὴ ἀνθρωπικὴ! Ἡ φίλη μου ἡ Μάργκαρετ δὲν εἶναι ἀπὸ κείνες πού γίνονται φῶρτωμα θὰ μείνῃ δέκα πέντες μέρες. Ὡς μὴν περὶσοτέρη.

MIMHΣ: Καὶ τότε πῶς ἐξηγεῖται αὐτὸ τὸ μυστήριον; Μήπως πρόκειται νὰ συμπαραλάβῃ στὴν Ἀμερικὴ καὶ τὸ κρεβάτι μας;

NINA: Ἀδίκως ἀναισχεῖς γιὰ τὰ ὑπάρχοντά σου. Ἀπλῶς, θὰ τὸ ἀχορηγήσῃς μὲ τὸ διπλὸ κρεβάτι.

MIMHΣ: Γιατί;

NINA: Γιατί δὲν εἶναι μόνον φοβερὰ ντυμένον, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνον ἀνθυγιεινὸ!

MIMHΣ: Πού τὸ ἀσφίστηκες πάλι αὐτό;

NINA: Μαὐ τὸ εἶπε ἡ μὴς Μάργκαρετ, πού ἐφρίξε ὅταν εἶδε τὸ διπλὸ κρεβάτι.

MIMHΣ: Αὐτὸ, ὅμως, δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ ἐξαπλωθῇ καὶ νὰ ροχαλίστῃ τοῦ κοῦρου.

NINA: Ναί, ἀλλὰ μόνον τῆς. Ἐτοί, ἀλλοῦτε, κάνουν κι' ὅλες οἱ προσδεδυμένες Ἀμερικανίδες. Κι' ἐταὶ θὰ κάνω κι' ἐγὼ ἀπὸ ὧ καὶ ὑποδῶ.

MIMHΣ: Κι' ἐγὼ τί θὰ κάνω;

NINA: Θ' ἀγοράσῃς ἕνα κομμοῦλι μόνον κρεβατάκι καὶ θὰ κοιμησῇς κάπου μεσὰ στὸ σπινί.

MIMHΣ: Μ' ἄλλα λόγια, ἄς εὐλῶν τὸ θεὸ πού δὲν θὰ κοιμηθῇ κάπου μεσὰ στὴν Ἀθήνα!

NINA: (Τὸ μεσημέρι τῆς ἐπομένης στὴν τραπεζαρία).

MARGKARET: (ἀναβάντας τὸν ἄρτο): Μάλιστα, μίστερ Μιμ. Τὰ διπλὰ κρεβάτια καταργηθήκανε στὴν Ἀμερικὴ.

MIMHΣ: Μπορεῖ, μίς Μάργκαρετ, ἀλλὰ ἐδῶ εἶναι Ἑλλάς.

MARGKARET: Καὶ γιὰ τὴν μὴ γίνῃ καὶ ἡ Ἑλλάς Ἀμερικὴ;

MIMHΣ: Σὺν λιγὰς δούλο δὲν ὁρᾷ φαίνεται αὐτά;

MARGKARET: Ὄχι, ὅμως, κι' ἀκατόρθωτο. Ἀρκεῖ νὰ γίνῃ ἡ καλὴ ἀρχή.

MIMHΣ: Ἀπὸ τὰ διπλὰ κρεβάτια.

NINA: Βεβαίως! Κι' εἶναι ὑποπτικὸν σου νὰ τὰ ὑπερασπίζῃς τὴν ὀργάνωσιν πού τὰ περιφρονοῦν ὅλοι οἱ καλλιεργημένοι ἄνθρωποι, ὅπως ἡ Ἑλισαβετ Τσάιλντ, ὁ Σινάτρα, ἡ Τζέιν Ράσελ, ἡ Ἄννιτα Ἐνκνέρις, ἡ...

MIMHΣ: (διακόπτοντας): Τότε, ἐμένα μου ἐπιτρέπετε. (Σηκώνεται).

NINA: Πού πάς; Γιὰ ὅπου;

MIMHΣ: Ὄχι, στὴν Ἀμερικὴ!

NINA: Στὴν Ἀμερικὴ; Τί νὰ κάνης;

MIMHΣ: Νὰ ἐξαλογιάσω τὴν Μαίριλιν Μονρό!

NINA: Ἀπὸ πού κι' ὡς πού;

MIMHΣ: Ἐκὼ διαβάσει πὼς κοιμάται σὲ διπλὸ κρεβάτι μὲ τὸν Ἀρθούρ Μύλντν.

NINA: Ἄρα, ἐχομε τὰ ἴδια γούστα! Καὶ δὲν ἐγγυῶν νὰ χάσῃ τέτοια εὐκαιρία!...

(Αὐλαία)

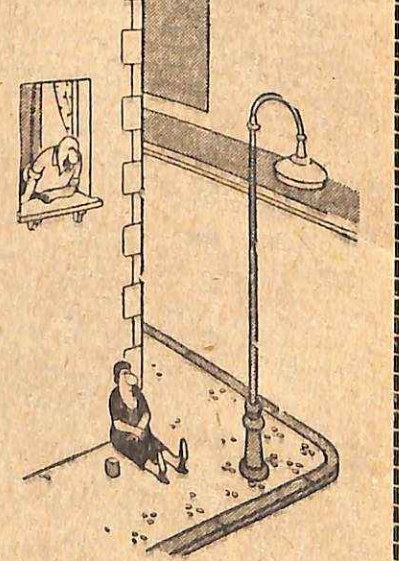
Γ. Γ.

— Τί περιμένετε; Δὲ βλέπετε πὼς ἔτσιασε βροχή;

— Δάγκωμα στὴ γλώσσα... Τί με γάλο δυστυχία, Κλεονίκη μου!

— Δὲ μοῦ λὲς Ἐδθαλία, πόσα χρειάζεσαι ἀκόμη γιὰ νὰ πάσης τὸ καινούργιο σου φουστάνι;

ΟΙ ΘΡΥΛΟΙ γιὰ τὸ τριαντάφυλλο

Ὅλοι τοὺς ξεκινᾶνε ἀπ' τὰ βᾶθη τῆς μυθολογίας

Πού γεννήθηκε τὸ πρῶτο τριαντάφυλλο; Ἡ καταγωγή τοῦ λουλουδιοῦ αὐτοῦ δὲν εἶναι ἐξακριβωμένη. Συναυτοῦμε ὡστόσο σὲ διάφορες χώρας καὶ ἐποχές ποιητικὸς θρύλου γιὰ τὴν προέλευσίν του.

Ἐτοί, ἡ μυθολογία τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρώμης ἀποδίδει τὴ δημιουργία τοῦ τριαντάφυλλου στὴν Κυβέλη, πού ἔζησε τὴν Ἀφροδίτη κι' ἤθελε νὰ ἐπισκιάσῃ τὴν ὁμορφίαν τῆς μὲ τὸ ἀκόμα ὠραιότερο τριαντάφυλλο.

Οἱ Τοῦρκοι το λατρεύουν καὶ τὸ σέβονται, γιὰτὶ πιστεύουν πὼς γεννήθηκε ἀπ' τὸν ἰδρώτα τοῦ Μωάμεθ.

Γιὰ ἄλλους, βγήκε ἀπ' τὸν ἀφρὸ τῆς θάλασσας μαζί μὲ τὴν Ἀφροδίτη.

Ἡ λογικότερη ἐξήγησι βρίσκεται κι' αὐτὴ στὴ μυθολογία. Τὸ πρῶτο τριαντάφυλλο γεννήθηκε ἀπ' τοὺς ἔρωτες τοῦ Ζεφύρου, θεοῦ τοῦ ἀνέμου, καὶ τῆς Φλόρας, θεᾶς τῆς ζωῆς. Μ' ἄλλα λόγια, ἀπ' τὴ γύρη ἑνὸς ζῦγου τοῦ λουλουδιοῦ, πού τὴν ἔφερε ὁ ἀνέμος ὡς τὴν καρδιά μιᾶς ἀγριοτριανταφυλλιάς.

Δὲν ἀποκλείεται νὰ συνέβη πραγματικὰ κάποτε ἕνα τέτοιο θαῦμα. Πάντως, δὲν ἐξομῶμε τίποτα τὸ θετικὸ πάνω ὃ αὐτὸ τὸ θέμα.

Ὅπως μᾶς βεβαιώνουν οἱ θρύλοι, οἱ ἀρχαῖες παραδόσεις, ἀλλὰ κι' οἱ βοτανολογοί, τὸ πρῶτο τριαντάφυλλο ἦταν ὕστρο. Ἀργότερα χρωματίσθηκε κόκκινο... ἴσως ἀπὸ τὴν ντροπὴ του γιὰ τὸ προπατορικὸ ἀμάρτημα! Ἄλλος θρύλος ὁμοῦ μᾶς λέει, ὅτι χρωμάτισε ὁ Βάκχος τὸ ὕστρο τριαντάφυλλο, στάζοντας μιὰ σταγόνα κρασί στὴν καρδιά του.

Ἀν' ἡ πρόλευσιν τοῦ τριαντάφυλλου χάνεται στὰ βᾶθη τῆς μυθολογίας, ἡ καλλιέργειά του ἀρχίζει ἀπ' τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἱστορίας. Φαίνεται πὼς πάντα καλλιεργοῦσαν τριαντάφυλλα οἱ ἄνθρωποι. Ἡ Βίβλος βεβαιώνει τὴν παρουσίαν τοῦ σποῦς κήπου τοῦ Σολομῶντος. Ὁ Πλίνιος ὁ Ἀρχαῖος ἀναφέρει 4 ἢ 5 ποικιλίες τοῦ, ἀπ' τὴν πιά μικρὴ — στὸ μέγεθος τοῦ μενεζέ — ὡς ἕνα πελώριο τριαντάφυλλο μὲ ἑκατὸ πέταλα, πού δὲν ἔχουν μπόρεσι ἀκόμη νὰ τὸ ἐναποφυλάξουν οἱ σημερινοὶ ἀνθρώποι (τὸ μεγαλύτερο τριαντάφυλλο τῆς ἐποχῆς μᾶς δὲν ἔχει περισσότερα ἀπὸ 60 πέταλα).

Κατὰ τὸν Ἡρόδοτο, ὁ βασιλεὺς Μίδας τῆς Φρυγίας — αὐτὸς πού εἶχε γαϊδουρινὰ αὐτιά — καλλιεργοῦσε σποῦς γαϊδουρινὰ κήπου του τριαντάφυλλα μὲ 60 πέταλα καὶ μὲ δυνατό ἀρώμα.

Ἡ ποιήτρια Σαπφὸ ἐξυμνεῖ τὰ τριαντάφυλλα τῆς Μακεδονίας καὶ συμπληροῦν ἐκεῖνος πού, μετὰ τὸ θάνατόν του, δὲ θάχουν στὸν Ἀδὲ τὴν ἀνάμνησιν πὼς εἶδαν ν' ἀνθίζουν τὰ τριαντάφυλλα τοῦ βουνοῦ Παγγαίου.

Ὁ Σενέκας καταδικάζει τὰ πρῶτα ρωμαῖκα θερμικῆς, λέγοντας: «Μὲ τὸ νὰ θέλωμε τριαντάφυλλα τὸ χειμῶνα, εἶναι σὰ νὰ ζοῦμε ἐνάντια στὴ φύσιν».

Γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ παρευρεθῇ στὸ λουτρό τῆς σεμνότητος Ποππαῖας, ὁ Νέρων διάταξε νὰ σκεπασθῇ μὲ πέταλα τριαντάφυλλων τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ. Κι' ἡ Κλεοπάτρα, γιὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὸν Μάρκο Ἀντώνιον, ἔστρωσε ἕνα μαλακὸ καὶ παχὺ χαλί ἀπὸ τριαντάφυλλα — χωρὶς τὰ κοτσάνια καὶ τ' ἀγκάθια τοῦς.

Οἱ χώρες τοῦ τριαντάφυλλου ἦσαν ἄλλοτε ἡ Αἴγυπτος καὶ ἡ Μικρὰ Ἀσία. Ὑστερὰ δ' ὁ Καρλομάγνος, γιὰ ν' ἀνταγωνισθῇ τὴν Ἀνατολή, διάταξε τὴν ὑποχρεωτικὴ καλλιέργειαν αὐτοῦ τοῦ λουλουδιοῦ. Ἐτοί, τὸ Μιραβάνο, ὑπῆρχε ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένον ἐμπορίου τριαντάφυλλων — ἀλλὰ μόνον 4 ἢ 5 ποικιλιών.

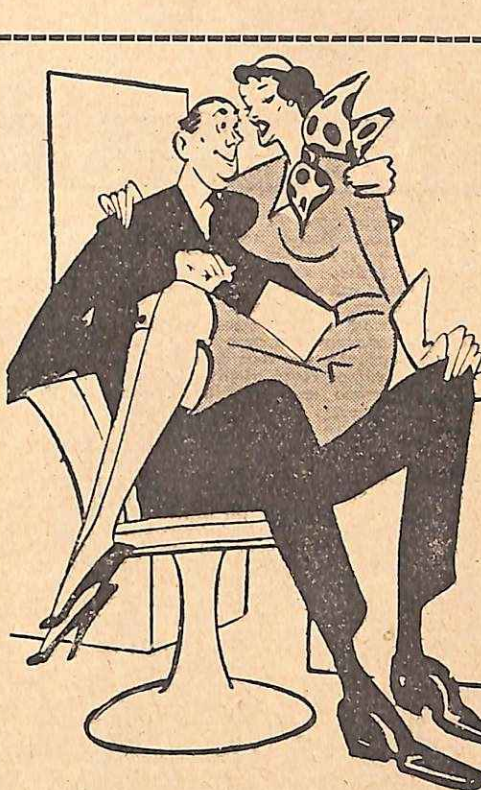
Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, οἱ ἄνθρωποι δὲν πλύνονταν πολὺ. Ἐκάναν ὅμως ἀπώτεστη καθαλάδα τριανταφυλλοῦνερο... ἴσως γιὰ νὰ σκεπάζουν ἔτσι τὶς φυσικὰς ὁσμὲς τοῦς!

Στὴ χριστιανικὴ λογοτεχνία, τὸ τριαντάφυλλο συμβολίζει πάντα τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν πνευματικότητα. Τριαντάφυλλο μυρωδάτο ἔβγαζαν ἀπ' τὸ στόμα τῶν μαρτύρων, ἀπ' τὴν πυρὰ ὅπου πέβαιναν, ἀπ' τὸν τάφο τοῦς, γιὰ νὰ δοξάσουν τὴν ἀγιότητά τοῦς.

Ἀργότερα, στὸ δίστημα τῶν αἰώνων, ἀναφέρονται διάφορα θαῦματα, σχετικὰ μὲ τὰ τριαντάφυλλα.

Λένε π. χ., ὅτι, ὅταν τὸ 1600 ἐπρόκειτο νὰ κηρυχθῇ ἀγία τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἡ μάρτυς Ρόζα τῆς Λίμης, ὁ τότε πάπας, πού εἶχε πρὶν ἀντιρροίσεις, φώναξε: — Θὰ τὴν ἀνακηρύξω ἀγία, τὴν ἡμέρα πού θὰ πέσῃ πάνω στὸ Βατικανὸ μιὰ βροχὴ ἀπὸ τριαντάφυλλα!

Ἀμέσως λοιπὸν ἀρχισε νὰ πέφτῃ ἀπ' τὸν οὐρανὸ αὐτὴ ἡ βροχὴ κι' ὁ πειρηματάρχης πάπας ὑποχώρησε.

— Καθὼς βλέπετε, ἡ δουλειά σας στὸ γραφεῖό μου θὰ εἶναι πολὺ ἀναπαυστικὴ!

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΡΩΤΟΜΑΘΙΑ ΧΩΡΙΣ ΕΞΕΝΑ!

Πέρασα μιὰ φρικτὴ πρωτομαθία χωρὶς ἐξένα! Ἐφαξα μάτια γιὰ νὰ βρῶ κλαδί λουλουδίου (σμένα)

Καὶ μοῦ φαίνονταν πὼς ἡ χρυσὴ ἡλιοκτίδα εἶχε (ζεφτῆσαι:)

Ἀφρὺ τῆς ἐλείπης εἰς, τί νάρθη νὰ φωτίσῃ;

Δέντρα, λουλούδια καὶ κλαδιά ξεχάσανε ν' ἀνθίσουν.

Σπουργίτια, σπίνι, ξεχάσαν τὸν οὐρανὸ νὰ σκί- (σούν)

Αὐρα καμμία δὲ φύσηξε τὰ μύρα τῆς στὰ φύλλα κι' ἔγινε ὅλη ἡ Ἀνοιχτὴ χειμῶνας καὶ μαυρίλα!

Κι' ἕνας βορριάς ἀπρόσμενος, ὑποῦλος καὶ κρυφός

μάθησε τὰ ξεσθὰ φτερά τοῦ γαλανοῦ ζεφύρου!

Τί φοβερὴ ἀνασάττωι στὸ δόλιο καλαντάρι! Πρωτομαθία, χωρὶς καμμία τῆς λουλουδίων χαρά.

Ὁ Μᾶς χτὲς ἐφόρεσε τὴ μάσκα τοῦ Γενάρη κι' ὅλη τὴν Ἀνοιχτὴ ἐφοίσε στὰ μαῦρα τοῦ φτερά!

Κι' ἕνα χειμῶνας θέλησε τὴν Ἀνοιχτὴ νὰ πᾶν στὰ καταστροφὰ λημέρια τοῦ χιονιοῦ.

Ἐκεῖ πού εἰν' ὅλα παγερά, κανεὶς δὲν ἀγαπᾷ, πού ὁ κόρακας δανειστικὴ φτερά χειλιονοῦ!

Ἡ φύσις ὅλη ἐρρίγησε στὰ μπράτσα τοῦ ψυχροῦ (ἐραστῇ)

πού δὲν τὸν ἐπερίμενε μέσ' στὴν Πρωτομαθία, καὶ φοβιμένη ἐτρέψε ἀμέσως νὰ κρυφθῇ μέσ' στὰ ἐξαλλομένη τῆς κλαδιά.

Κι' ἐγὼ, πού τὴν περιμένα τὴν Ἀνοιχτὴ τὴ φω- (τείνῃ)

σὰ μιὰ παρένθεσι ἀπὸ φῶς στὴ ζωὴ τὴ σκοτεινὴ, εἶδα πὼς ὅλα τὰ ὄνειρα τᾶνιξε τὸ σκοτάδι, βασιλίσκος μου τοῦ φῶτος!

Κι' ὁ θλιβερός μου εἰσώτος

χωρὶς ἐξένα, στὸ πῶθ

Η ΚΡΙΣΙ! της έφηβείας, όπως είδαμε και στο προηγούμενο άρθρο, αποτελεί ασταυτικό σημείο για την ψυχή της γυναίκας. Κατά την περίοδο αυτή κυρίως διαμορφώνεται ο χαρακτήρας της. Από τους τέσσερις τρόπους ανάπτυξης της νέας στο προβάθμια που υφίστανται μπροστά της, έχουμε ισαριθμούς τύπους, που ο καθένας τους θ' ακολουθήση διαφορετικό δρόμο στη ζωή.

Η νέα που αντιδρά θίσει απ' μας δώση τον τύπο της επαναστάτριας. Ο αγώνας, η συνέπεια μάχη θα είναι το χαρακτηριστικό γνώρισμα της ζωής της.

Ἡ τέταρτη, τέλος, πού γαυτζώνεται στή μι-
μηση, γιὰ νὰ μὴ θρεθῇ στὴν ἀνάγκη νὰ δώσῃ
προσωπικὴ λύσι στὰ προβλήματα τῆς ζωῆς, θά
παραιμῇ πάντοτε στὴν ἐπιφάνεια τῶν πραγμά-
των καὶ θά ἐξελιχθῇ στὸν τύπο τῆς κοσμικῆς.
Ἄς δοῦμε καθένα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς τύπους
χωριστά.

«Ο μαχητικός τύπος μας δίνει τις αγωνιστικές
σ' όλα τα επίπεδα, 'Ακόμα και στον έρωτα. 'Η
νέα που άηκε, ο αυτό τον τύπο δεν περι-
μην να τη διαλέξουν. Διαλέγει μόνη της. Δεν
πιστεύει στη μοίρα. Τη δημιουργεί με τα χέρια
της. Δέ ζητάει καμιά ένδοξα. Γιατί έχει έπι-
τιμή να είναι ικανή της. Είναι βαρύνουσα
και αξιοπρόσημη, το μόνον άποράς της, η
βάσση κάποτε και αξιοπρέπειας πάντοτε. 'Η
έξιοπρέπεια δεν την αξιολογεί σε δουλική ύπο-
ταξη στους κοινωνικούς νόμους και τις καθιερω-

Ὁρχίο στῆθος

ρος 2—3 κιλών (π.χ. ένα χοντρό βιβλίο) τοποθετημένο πάνω σ' ένα μαξιλαράκι.

12

Ἡ γυναῖκα μὲ μαχητικὸν χαρακτῆρα συνεχίζει ὡς τὸ τέλος τὸν ἀγῶνα. Ἄλλ' ὅταν ἀποτύχῃ στὶς προσπάθειές της νὰ προσάρμοσθῃ τὴν πραγματικὴν σὶν διὰ τὴς δικῆς ἀπαιτήσεως, κυριεύεται ἀπὸ δραματικὴ ἀπογοήτευσιν. Τῆς φανταίνεται τότε ὅλοι κ' ὅλα. Γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν τῆς δράμας, καταφεύγει στὸν ὅμιλόν καὶ ἀνελέητον σαρκασμὸν, ποὺ δὲν γράτουνε μόνον, ἀλλὰ ἐσθιάζει τῆς σάρκα. Ἡ γυνὴ ἐξ ἀποφασιστικῶς τὰ πλάτες στὴν κοινωνίαν καὶ κάνει τὸν ὁρὸν κελεύθου της. Ἀν ψάξτε γύρω σας, θὰ ὀφθεῖ πολλὰς γυναῖκες ποὺ ἀνήκουν ἐν αὐτὸν τὸν τύπον.

νει τίποτα από τον εαυτό της. Γι' αυτό κρέμεται από την τύχη και τους άλλους. 'Η τύχη είναι γι' αυτήν η έλπιδα κι' ο εθιάλτης της. Βασανίζεται διαρκώς από προαισθήματα, είναι γεμάτη από πολήψεις και θασκαλίζεται από τον κρυφό πόθο πως κάποιο χέρι θα τη θγάλη μιά μέρα από τό τέλμα όπου παραδένει. Το μικρό της

Την ίδια βουλιά βέλγναι και στον έρωτα. Κι' αυτόν επίσης τον βέχεται μοιρολατρικά. Άλλα, ά έρωας, από τη στιγμή που θα γωθή μέσα στην ψυχ-
η της, δεν ξερούσσαι άπλυτα. Καμμία αντί-
δραση δεν της είναι· πια δυνατή.

Η μελαγχολική απογοητεΐτα εύκολα. Και κάποτε δεν είναι τίποτα άλλο από το ά απογοη-
τεύεται διαρκώς. Της είναι άδύνατο να περπα-
τήσει από φως. Ο δικός της δρόμος κυλάει μέσα
στο μισοσκόταδο.

νερό. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θ' ἀποφύγετε τὸ σκά-

“Ενας πολύ καλός τρόπος, για να καθαρίσετε
μιά έμαγιγκ κατασάρα από οποιαδήποτε μυρω-
διά, είναι ο έξης: Παιρνετε μιά ξεφλουδιμένη
πατάτα και τρίβετε μ’ αυτήν το εσωτερικό της
κατασάρας. Θά καθαρίση τελείως και θ’ α-
παλλαγῇ από κάθε μυρωδιά.

δὲ γνωρίζει προσωπικά τη μητέρα της, οφείλει νὰ καλέσῃ στὸ

του δὲν ἔχη σχέσεις
μέ τὴν οἰκογένεια τῆς
μητρίδος.

1971, 1972, 1973, 1974, 1975, 1976, 1977, 1978, 1979, 1980, 1981, 1982, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 26

...που θέλεις να ακολουθεί την πλατεία λεωφόρο, γιατί χρειάζεται να φτιάξουν προσαπικότα της. Δεν της δίνει κι' οι άλλοι, χωρίς να θανατίζονται. Γιατί κάνει πειρήματα με προβλήματα. Κι' αυτός, έχει κι' αγωγή διδάσκαλα της. Έκείνο που την άσκησε να γίνει είναι η γυναική της.

[illegible]

τη φιλοκαί την ἀπιστία, ποῦ ἐξηγοῦν

JOHN DOWLING

Υπάρχουν δυο τρόποι. Ο πρώτος είναι α-
πλούστερος: Ξεραίνε-
τε τις φλοίδες των μή-
λων και τις θράξετε με
λίγο νερό. Για κάθε
φλιτζάνι νερό.

Χωρίς ψυγείο

...πίνει εύκολα όταν έρθη ο έπαρση
...αυτού του γάλακτος (όταν έρθη ο έπαρση)
...αυτού του γάλακτος (όταν έρθη ο έπαρση)

Όταν πρόκειται να το γάλα του

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

— Πώς θα πάμε απόψε στους Γρηγοριάδηδες;
— Θα περάσω έννιάμιση με δέκα παρά τέ-
ταρτο να σε πάρω. Κύτταζε να είσαι έτοιμη.
Και μ' αυτή την απλή συνεννόηση, ο Δημή-
τρης έφυγε κατά τις τέσσερις για τις δουλειές
του.

— Έννιάμιση με δέκα παρά τέταρτο, κύττα-
ζε να είσαι έτοιμη.

— Στις έφθα θα έλμω έδώ,
Γιόρισε στην όχθη, άνοιξε με
το κλειδί της, και
βρήκε το σπίτι θυμωμένο στο
παράδοξο σκοτάδι και στην
λαχίζα.

— Ώρα! έλεγε. Ή κυρία δεν ήρθε ακόμα.
Κλείστηκε στο δωμάτιό της και καταπιάστηκε
με την άλληλογραφία της.

★

Στό μεταξύ, είχαν συμβεί αυτά τα πολύ φυσικά
και πρόμαστα. Ή φαντασία είχε βρει τον
δρόμο της. Αλλά θάλασσα. Αφεν είχε

κά περιοδικά μόδας. Κι' έπειτα πήρε ένα ζεστό μπάνιο. Βούλιαξε στο νερό κι' έμεινε 3

μπάνιο της είχε φέρει μια γλυκύτατη κούρασι.
Ένα ήδονικό μωδίσμα, που αποζητάει λίγο ύπνο.

Πέταξε τὸ βιβλίο πὺλ κρατῶσας, ἐξέσυσε τὸ πορτατίφ καὶ παραδόθηκε στὸν ὕπνo, πὺλ γυ-
ποῖσε τίς πόρτες τῶν ματιῶν της. Καὶ ἡ Φανή
κοιμήταν βαρεῖα. "Ἐτσι, ὅταν ἦρθε ἡ Κατίνα,
δὲν τὴν πῆρε εἰδῆσαι.

— Περίεργο, ξαναείπε. Κι' αφού την είδο-
ποίησα πώς έπρεπε να είναι έτοιμη στις έννια-
μια. Που στο διάβολο έυπλεξε: Φτιάξε μου ένα

ἔδω θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῇ: Καλὰ, καὶ
δὲν πέταγόνταν ὡς τὴν κρεβατοκάμαρα, νὰ ριξ-

μία ματιά; Λοιπόν, δεν πήγε. Ποιος άντρας πάει

δι' αὐτοὺς ἔξω... Νὰ τὰρα ποὺ ἐρχομένων, ἦταν
στὴ νύκτα ἑνὸς τύπος ποὺ νὰ κοττάζε παράξε.

να... Δε φαντάζεσαι πόσο τρομοκρατήθηκε.
"Ο δράκος!... Ναι, πώς δεν το είχε σκεφτεί τόσο ώρα; Μια κρυφά απλώνεται στη ραχοκοκαλιά του. Η Λέλα τον πνίγει από το μπράτσο, τον τινάζει!

— Τι κάθεται, Δημήτρη; Κάνε τι ποτα...

— Τι να κάνω;
— Να πάρω την αστυνομία.

— Καλά λες.
Βρίσκει το τηλέφωνο:

— Έδώ Δημήτρη; Τσιτσερόπουλος.
— Άσκληρ. 237.

— Τι συμβαίνει;
— Έξοφλήθηκε η γυναίκα μου, κύριε αστυνόμε.

— Για δώσε μου τα χαρακτηριστικά της, γιατί έρχεται ένα γυναίκα στο σπίτι...

— Πτώμα... έπαυλας μηχανικά ο Δημήτρη.

— Άλλα βλέποντας τη Λέλα με γυροφέρνουν τα μάτια, έφαγε το εμώ.

— Έκείνη, όμως, είχε μαντέψει σωστά.

— Πτώμα! φώναξε. Βρήκαν το πτώμα της!... Άχι αδελφούλα μου.

— Όχι, παιδί μου. Δεν είπαν πτώμα. Είπαν ότι κάποια γυναίκα έπαθε πτώμα... πτώσι!

— Όχι, πτώμα είπαν!

Τρέμοντας ο Δημήτρη συνέχισε τη συνομιλία του με τον αστυνόμο:

— Μετρίου αναστήματος, παχουλή, μελαγχρόνη.

— Δεν είν' αυτή, λοιπόν. Έμεις θρήκαμε μια κοινή, αδύνατη, ξανθή. Τέλος πάντων, έλατε από δω και φέρτε μια φωτογραφία της μαζί.

Ο Δημήτρη κλείνει το τηλέφωνο, παγωμένος και σαστισμένος.

— Θέλουμε μια φωτογραφία της, ψιθυρίζει. Πού έχουμε φωτογραφία;

— Στην κρεβατοκάμαρά της, απάνω στην τουαλέτα.

— Αφήνοντας τη Λέλα να σπαράζει στις κλάμα, πάει ο Δημήτρη προς την κρεβατοκάμαρα, και πίσω του ακολουθεί η Κατίνα — κι' αυτή δακρυρμένη.

— Ανοίγει την πόρτα. Άνδρα το φως. Και μένει άγαλμα.

— Νά τη! ξεφωνίζει η Κατίνα.

Το φως που άναψε, ξυπνεί τη Φανή που παίζει τα μάτια της. Τρέχοντας η Λέλα πέφτει στο κρεβάτι, άγκαλιάζει την αδελφή της και την τασάζει στα φίλια:

— Φανή μου, άγανά μου!...

Η Φανή ξεφρίζεται. Ζαλισμένη άκρια από τον ύπνο, βλέπει τη Λέλα που έχει πέσει άπάνω της, βλέπει την Κατίνα που γελάει και κλαίει μαζί. Βλέπει το Δημήτρη που στέκεται και κάνει το σταυρό του και άπορεί:

— Μά τι τρέχει;

— Ηθέλα τη φωτογραφία σου! άπαντά έκείνος, που ξαναβρίσκει την ψυχραιμία του.

— Νά την κάνεις τί;

— Νά την πάω στην αστυνομία.

— Για ποιο λόγο;

— Γιατί κατάνυξία την... έξαφάνισα!

— Μάλιστα, μάλιστα! Είχατε χαθή, κυρία... Άχ! Τι τρομο πλάμα να έρατε!...

— Έδώ άναστασάσαμε το σύμπαν, Φανή, λέει ο Δημήτρη. Σπίτια, Πρώτων Βοηθειών, άστυνομίες.

Με λίγα λόγια της έξηγούν το δραματικό δίωρο που πέρασαν.

— Κι' εσύ μου είσαι εδώ και κοιμάσαι το καλοκαίρι! Σάν να μη συμβαίνει τίποτα, προσθέτει ο Δημήτρη. Και ζητάς και ρέστα.

— Μά τρελλό! είσατε δικοί; Πήρατε σπία, Πρώτων Βοηθειών και άστυνομίες; Και γιατί δε μπαίνατε στην κρεβατοκάμαρα;

— Έλα ντέ!... Βλέπεις η δεσποινίς Κατίνα από δω, πού είπε πως είχες βγή.

— Μά, κυρία. Ήρθα. είδα σκοτεινά... Πού να φανταστώ ότι...

— Νά! τους άπαθώ η Φανή και τους έφωβώνει μια χαριτωμένη μούντζα.

— Νά. Σοφοκλή, σε λίγο έρχόμαστε.

— Βρήθηκε η έξαφανισθείσα;

— Βρήθηκε.

— Πού ήταν;

— Στο κρεβάτι της! Τάχαζε ο υδός σου ποτέ;

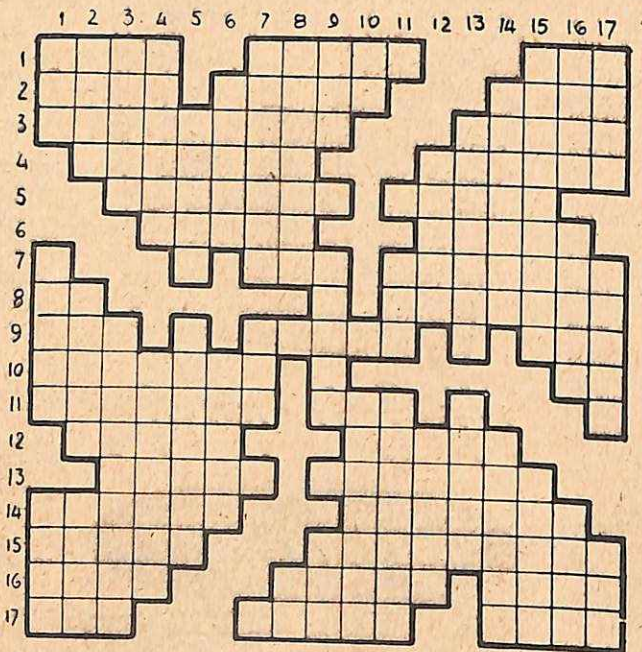
— Άλλα και ποια! μπορεί να το βάλει ο υδός; Και όμως έλ' αυτά είναι άληθινά κι' έγιναν σ' ένα άθηνάκο σπίτι εδώ και τρεις θοομάδες. Πολύ άπίθανο, ά; Συμφωνώ με. Μά άκριβώς τα άπλάνα είναι που συμβαίνουν στη ζωή.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 744

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Ποταμός και περιοχή της Γερμανίας. — Προσωποποίηση του θανάτου. — Ρευματολήπτης.
- Είναι εύκολόνοτο. — Μία των δωδεκανήτων. — Μέρος των αυτοκινήτων.
- Διαφωνία. — Έπώνυμο Γαλλίδος κρέρυττας, που άνέδειξε ο άμερικανικός κινηματογράφος.
- Τα νερά αυτά είναι έπικιν.

- δυνα για την ύγεια μας. — Παιδί του δρόμου.
5. Σαντά που δεν ένθουσιάζουν τη γεύσι μας. — Δυστυχής άθλιος.
 6. Όδοντι στη φυλακή. — Τουρκικό νόμισμα.
 7. Παράτα (δουμ). — Διάσημος Σουηδός φυσιοδόφης και βοτανολόγος.
 8. Πρόθεσι μπροστά σε θασυνομένη λέξι. — Σύλινο δίκηλο σφυρί των βαρελοποιών.
 9. Άνεστραμμένη νότα ή ισονικό άρθρο. — Νικητήριό άσμα των άρχαίων. — Παραπόταμος του Ροδανού.
 10. Μουσικά όργανα της Κερκύρας και της Ήπειρου. — Ξενική άρνπη.
 11. Ο μεγαλύτερος γεωγράφος της άρχαιότητας. — Χτύπος αλλά και άσφαλιστικός όργανισμός.
 12. Έκανε ένα πολύ παράξενο ταξίδι. — Επίρρημα, που έκει την έννοια του έλαχίστα.
 13. Δεν λείπει από κανένα τοίχο. — Καπέλλο που θυμίζει χώρα της Άμερικής.
 14. Η καθεμία από τις τρεις ή πέντε διαίρεσεις των χριστιανικών νών. — Λέγεται και κουβαριότα.
 15. Δίνει δουλειά στα καθαριστήρια. — Έμφωλενι στον οργανισμό μας και προκαλεί διάφορες παθήσεις.
 16. Άνοιστήριον. — Βρίσκεται στη βάση μιας οικογενείας. — Δισμείρισμα του σπληνός.
 17. Γραφικό νησί του Αιγαίου. — Θεατρικός συγγραφέας, που έβρωσε το 1930 το «Λαϊκό θέατρο». — Πρωτεύουσα άσιατικού κράτους.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Γάλλος μαρκήσιος, που έδωκε το όνομά του σε μια διαστοφή. — Δημοσιογράφος, συγγραφέας και άκαδημαϊκός. — Έπίσημο καπέλλο.
2. Έρως ταύρος των άρχαίων

ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ. — Έτσι άποκαλούν οι ύποδηματοποιοί το άνω μέρος του παπουτσιού.

— Ήλιος.

3. Προκαλούν πόνο στις άνω άρθρώσεις. — Θ' άρχισή και πάλι σε λίγο να άροσιζή τους άθηνάιους.

4. ... Σκιαφίνο: νέο άστέρι της δόδης. — Πάλινα δοχεία.

5. Έργαλειό του γεωργού. — Μεγάλη υνία, που ζή με το

ΤΑ «ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΑ»

της ραδιόφωνικής

Ένα πρόβλημα που άπειλεί την άνθρωπότητα

ΥΠΑΡΧΟΥΝ στο έυδο του άκεανού άρκετές θάλασσες «άραάρες». Οι 19 άπ' αυτές έχουν βάθος μεγαλύτερο από 7.000 μέτρα. Πολλές δε έκτείνονται σε μήκος χιλιάδων χιλιομέτρων.

Οι Άγγλοι και οι Άμερικανοί σκέφθηκαν, λοιπόν, πως άποτελούσαν ιδέες άδύνατες για την άπόρριψή των έπικινώνων ραδιενεργών καταλοίπων των άτομικών έργωνάστων.

Πράγματι, οι έιδικοί παραδέχονταν σαν γεγονός άναμφισήτητο ότι οι «αράδες» αυτές είναι γεμάτες με στάσιμο, άκίνητο νερό. Συνέπας, οι ραδιενεργές ουσίες, κλεισμένες μέσα σε κάσες από μέταλλο και άπετον, θα μπορούσαν, δίχως κανένα κίνδυνο, να μείνουν εκεί κάτω έπι αιώνας, ώπου να χάσουν πιά τη ραδιενέργειά τους.

Το ζήτημα όμως αυτό συζητήθηκε πρό μηνών στη Γενεύη, στη Διεθνή Διάσκεψη Ειρηνικών Έσφαρμογών της Άτομικής Ένέργειας, κι' η άγγλοαμερικανική άποψη άποδείχτηκε λαθασμένη.

Στα τελευταία χρόνια, το ρώσικο πλοίο «Βιτράς» έκανε άκεανογραφικές έρευνες σε 12 «αράδες». Τα άποτελέσματα, λοιπόν, των έρευνών αυτών δείχνουν ότι οι «αράδες» είναι άκατάλληλες για «τάφο» των ραδιενεργών υλικών.

Όπως άνάφερε στη Διάσκεψη ο Ρώσος δόκτωρ Κρέμης, το νερό μιας τέτοιας «αράδας» του νοτίου Ειρηνικού θρέφει τώρα θερμότερο άπ' όσο ήταν το 1952. Θερμότερος, ή μεγάλη αυτή ύψη μάζα κινείται συνεχώς κι' άνακατεύεται με το ύπολοιπο θάλασσο νερό. Άλλα και ή κατοικήσιμη ύψη, καθώς και ή παρουσία ζωντανών οργανισμών σε όλα τα βάθη, άπέδειξε ότι το νερό μετακινείται όριζόντια και κατακόρυφα.

Αυτό σημαίνει ότι, άν για όποιον άποτίε λόγο θυούν από τις κάσες τους τα ραδιενεργά υλικά, μπορεί να παρασυρθούν από τα ρεύματα προς τα πάνω, προς τα άνωτερα στρώματα του νερού. Θά μολύνουν τότε τα θάλασσα φυτά και ζώα που θρίσκονται εκεί κι' άπ' αυτά ή όλθηρία ραδιενέργεια θα καταλήξή στην τροφή των άνθρώπων.

Οι Άγγλοι και οι Άμερικανοί θεώσαν ότι το πρόβλημα δεν είναι ακόμα άνησυχητικό. Οι πρώτοι έξηγήσαν ότι δεν έχουν πετάξει μέσα στις «αράδες», παρά μόνο ώρισμένα μολυσμένα μηχανήματα του άτομικού έργουάστων του Χάρ-600 «κιούρι», δηλαδή σχετικά άνοως, έπιθεωρούνε ταχικά τα «ά» έχον διαπιστώσει πως και κανένα αύξηση της ραδιενέργειας του νερού.

Τι θα γίνει όμως στο μέλλον, όταν, με την επέκταση των άτομικών έργουάστων, θα αύξηθούν ύπερβολικά τα ραδιενεργά κατάλοιπά τους;

Στα 14 τελευταία χρόνια, πάλι τους, μερικανοί συγκέντρωσαν 60.000 άδων ραδιενεργών υλικών και έπικινόν άποθήκευσή σε περισσότερα άπ' τα 100 χαλύβδινα «τεταχίτα» άαμμένα επί αιώνας, για να χάσουν τη κίνηση. Αυτή είναι, για την άρα, η τεράστια άσφαλης μέθοδος. Άπαιτεί όμως μεγάλες δαπάνες και χωδύ, αυτό το σκοπό 65.000.000 δε ύπολογιστούν, μετά 42 χρόνια, 000 στρέμματα γής κάθε χρόνο, για να θάψουν τα ραδιενεργά υλικά!

Ένας πρόσφατος κίνδυνος είναι θορυβήματα, που μπορεί να κινήσει έπ' αιώνας και ν' άναπτύσσεται πείσι στα τοιχώματά τους! Είναι αυτά δείχνουν πόσο έπείγον άνέργειών καταλόγουν

ΝΙΚ. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Η λύσις του 743

στη σελ. 62

Απαγορεύεται το δώρο!

Η κυδώνη της Μπόν άπαγόρευσε στους ύπαλλήλους του ό-χωνται προσλήψεις σε γεύματα άν είναι. Στην κατηγορία των άπαγορευμένων δώρων άνήκουν και οι άπλοι ήμεροδείχτες.

Η αύξηση του πληθυσμού

ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΚΙ' ΑΠ' ΤΗΝ ΥΔΡΟΓΟΝΟΒΟΜΒΑ

Μια δημοσία συζήτηση έπτά προσωπικοτήτων

ΕΔΩ και λίγες ήμέρες στη μεγάλη αίθουσα της Άρχαιολογικής Έταιρείας και μπροστά σ' ένα έκλεκτό άκροάτηριο, στο όποιον συγκατελέγη και ο πρίγκιπας Πέτρος, έγινε μια έξαιρετικά ένδιαφέρουσα συζήτηση με θέμα το «Πληθυσμιακό πρόβλημα από έλληνικής και διεθνούς άπόψεως».

Η πρωτοβουλία αυτής της έπιστημονικής συζήτησης άνήκει στην Ευγονική Έταιρεία και ιδιαιτέρως στον καθηγητή της Μαιευτικής κ. Ν. Λούρο.

Η συζήτηση έγινε άνάμεσα σε 7 διαπρεπείς όμιλητές που ό καθένας, από τη σκοπιά του, ύποστήριξε με έπιστημονική έπιχειρηματολογία τις άπόψεις του. Οι έτεροκλήτες γνώμες, που άναπτύχθηκαν και ό λεπτοί διακρίσεις μεταξύ των όμιλητών, κράτησαν άμειωτο το ένδιαφέρον του άκροατηρίου, που επί 2 ώρες είχε κρεμαστή κυριολεκτικά άπ' τα χείλια των έπιστημόνων.

Συγκεκριμένα, οι όμιλητές ήταν οι κ.κ. Π. Παναγιώτου, έκτακτος καθηγητής της Μαιευτικής και Γυναικολογίας, Κ. Γούστης, οικονομολόγος, στρατηγός Α. Μερντίτης, Ν. Λούρος, Γ. Πανταζής, καθηγητής της Βιολογίας, Ν. Σβορώνος, γενικός διευθυντής της στατιστικής και Μ. Γούτος, κοινωνιολόγος.

Ο καθηγητής Ν. Λούρος άνοισε τη συζήτηση ύποστηρίζοντας, σύμφωνα με τη θεωρία του Άγγλου οικονομολόγου Μάλθους, ότι ή συνεχής αύξηση του πληθυσμού δημιουργεί δημογραφικά πρόβλήματα. Ο κόσμος, έπεε ο κ. Λούρος άπειλείται πιά, περισσότερο ίσως και άπο την υδρογονοβόμβα, άπο τον ύπερπληθυσμό! Θάραη στιγμή που ή γη μας δε θα έπαρκεί να διαβρέψη τα διακατομήματα των άνθρώπων.

Γι' αυτό συνέχισε ο κ. Λούρος, δεν άρκεί ή άκαθάρτη συζήτηση. Πρέπει να πέσουν και οι ήγες των λαών να λάβουν σοβαρά ύπ' όψη τους τα πορίσματα, τα σχετικά με τη μελέτη του δημογραφικού προβλήματος, την οικονομική θέση του πολίτη, το πρόβλημα της κατοικίας και της διατροφής του, της ύγείας κι' της άσφαλείας, των έπιδομάτων και των συντάξεων, την εκπαιδευτική προσαρμογή στις σημερινές άνάγκες, το γάμο, την έπιμεία των φυλών, και το όριο ήλικίας των έργαζομένων. Βέβαια όλ' αυτά τα προβλήματα πρέπει να εξετασθούν άπο το πρίσμα της ευγονικής που στήριζεται στη βιολογική αλήθεια. Το όλον πρόβλημα συναντά άνυπεράβλητα σάχεια έμπόδια, που είναι ήθικά, ίατρικά, οργανωτικά, κοινωνικοοικονομικά και πολιτικά.

Ο καθηγητής κ. Λούρος ύποστήριξε ότι το δημογραφικό πρόβλημα στην Ελλάδα χειροτερεύει άπο χρόνο σε χρόνο. Ο πληθυσμός τριπλασιάστηκε μέσα στα τελευταία 100 χρόνια.

Έτσι προκύπτουν στη χώρα μας άποθέματα πληθυσμού, που φαίνεται ότι δε θα άπορροφηθούν άπο την οικονομία μας.

Ο γενικός διευθυντής της στατιστικής κ. Σβορώνος έδωσε κατόπιν μερικά χαρακτηριστικά στατιστικά στοιχεία άπ' την αύξηση του πληθυσμού τόσο στην Ελλάδα, όσο και στα άλλα κράτη. Ο κ. Σβορώνος δήλωσε ότι ο πληθυσμός της γής αύξάνει με έπιπληκτικό ρυθμό.

Άρκει να σημειωθεί, έπεε, ότι κάθε μέρα γεννιούνται 85.000 άνθρωποι. Μέσα στα προεχρή 76 χρόνια, σύμφωνα με τα ύπάρχοντα στατιστικά στοιχεία, οι κάτοικοι του πλανήτη μας θα τετραπλασιασθούν. Τι θα συμβεί τότε; Η όλη στατιστική στοιχεία, που δίνει ή άρμεδια ύπηρεσία του Ο.Η.Ε., άναφέρει ότι τα 2/3 του πληθυσμού της γής ύποτίθεται. Για έντιμότητα καθώς και ό πρόδοι, γενικά της Ιατρικής, αύξήσαν τον μέσο όρο ζωής από τα 43 χρόνια σε 65 για τους άνδρες και από τα 47 σε 69 για τις γυναίκες. Στη Σουηδία, ά μέσο όρος φτάνει τα 70 χρόνια. Στην Ελλάδα, άν και τα έπίσημα στοιχεία είναι έλλιπή, έχει ύπολογισθεί ότι ο μέσο όρος άνέρχεται στα 60 μέχρι 65 χρόνια.

Χαρακτηριστικά, ο κ. Σβορώνος άνέφερε ότι ο πληθυσμός της χώρας μας αύξήθηκε άπο 753.000, που άνήρχετο το 1828, σε 8.214.000 το 1958.

Καταλήγοντας, ο γενικός διευθυντής της στατιστικής έπεε ότι παρά την αύξηση του πληθυσμού της γής, ο πλανήτης μας μπορεί, άν καλλιεργηθεί όρθολογικά, να διαβρέψη πληθυσμό 10-12.000.000.000. Ο κ. Σβορώνος πιστεύει ότι στα προσεχή χρόνια ό έπίσημος θα μπορούσαν να άνακαλύψουν

μέσα παραγωγής και διατροφής.

Κατόπιν μίλησε ο καθηγητής της Βιολογίας κ. Πανταζής που τόνισε ότι θεωρητικά είναι δυνατόν να ύποστηριχθεί ό έλεγχος των γεννήσεων. Πρακτικά όμως ένα τέτοιο μέτρο φαίνεται έντελώς άπίθανο.

Στην Ελλάδα, τόνισε ο κ. Πανταζής άσκέται κατά ένα τρόπο ένως αυτόματος έλεγχος των γεννήσεων. Στις πόλεις τα άνδρόγυνα τεκνοποιούν κατά μέσον όρο 3 παιδιά, ενώ στην ύπαιθρο ο άριθμός των γεννήσεων είναι έντονώτερος. Άν έφαρμασθεί ό έλεγχος των γεννήσεων, στην ύπαιθρο, κινδυνεύουμε, κατέληξε ο κ. Πανταζής, να δομή την ίδιούσα τάξη, που προέχεται άπ' τα παιδιά της ύπαιθρου να πθίη. Οι άνθρωποι των πόλεων είναι μοιραία να ύποκινείται σε παρρασμό. Συνέπας, κατέληξε, δεν ένδεκνεται ό έλεγχος των γεννήσεων στη χώρα μας.

Ο καθηγητής της Μαιευτικής Παναγιώτου ύποστήριξε ότι άπο καθαρά ευγονική άποψη, το

ζονται μεγάλες έφευδρίες μοχητών. Η Ελλάδα, με το σημερινό πληθυσμό της, μπορεί περίπου να έπιστρατεύσει 800.000 άνδρες, άριθμό που είναι τερσάσιος για την άτομική στρατιγική.

Τη συζήτηση την έκλεισε ο καθηγητής κ. Ν. Λούρος που ύποστήριξε ότι ό έλεγχος των γεννήσεων είναι άπαραίτητος και ότι ή έπιστήμη άναμφισήτητα θα βρή ένα άπλο και όχι άνθυγείνο μέσο για να περιορίση την άλογιστή δημιουργία ανθρώπων. Πάντως έτάχθη κατά των έιδικών χειρουργικών έπεμβάσεων ως μέσου περιορισμού των γεννήσεων, γιατί έπως έξηγήσε, το μέτρον αυτό ύσυσταστικά είναι άνθρωποκτονία. Τα δε κράτη που το δέχθηκαν, μετανόησαν. Έξ άλλου, ή χειρουργική αυτή έπέμβαση όδηγεί στη στειρόση και σε άλλες έπιπλοκές.

Ο κ. Λούρος κατέληξε ότι είναι άνάγκη να άντιληφθούν οι πολιτικοί όλου του κόσμου πως το πληθυσμιακό πρόβλημα θα δημιουργηθή κά-

Ο καθηγητής κ. Ν. Λούρος έκθέτει τις άπόψεις του.

πληθυσμιακό πρόβλημα ένδιαφέρει ποιοτικά μόνο και όχι ποστικά. Σε μια μελλοντική και όρθολογικά οργανωμένη κοινωνία θα δοθή μεγαλύτερη έμφαση στην παιδεία, στην ψυχοτεχνική και στην νομοσύνη.

Ο οικονομολόγος κ. Γούστης ύποστήριξε ότι ή θεωρία του Μάλθους είναι άνεπαρκής και έσπερασμένη. Δεν είναι δυνατόν, έπεε, να διατυπωθή μια γενική θεωρία, που να καλύπτει όλες τις χώρες. Η αύξηση του πληθυσμού όλλου βλέπει και άλλου ύφους. Άρκεται, όμως, άνέφερε ότι στην Αυστραλία ή αύξηση του πληθυσμού θα συνέβαλλε στην άνοδο του βιοτικού έπίπεδου, ενώ αντίθετα στο Πόρτο Ρίκο θα δημιουργούσε έκρηκτική κατάσταση.

Ο διαπρεπής οικονομολόγος ύποστήριξε ότι στην Ελλάδα δεν χρειάζεται περιορισμός των γεννήσεων. Άντι του έλέγχου, έπεε, έπείαν λέγει ή δημιουργία καλύτερων συνθηκών ζωής. Έξ άλλου, ο κοινωνιολόγος Μ. Γούτος, έπεί ότι ή άσκαμένη κοινωνική πολιτική καλύπτει κυρίως τον άτομικό πληθυσμό της χώρας μας. Έπιβάλλεται ύμνησις, κατέληξε, μεταβολή της κοινωνικής αυτής πολιτικής σε έντική.

Ένδιαφέρουσα ήταν ή άποψη που άνέπτυξε ο στρατηγός Μερντίτης, που άιμετωπείσε το πρόβλημα του έπιπληθυσμού άπο καθαρά στρατιωτικής άπόψεως. Όπως τόνισε, ο περιορισμός των γεννήσεων δεν είναι έπικίνδυνος για την έντική άσφάλεια της χώρας μας, με την προϋπόθεση όμως ότι ό έλεγχος των γεννήσεων δε θα μείωνε τον σημερινό πληθυσμό της Ελλάδος.

Άν στρατιωτικής πλευράς, έπεε, ο κριθμός των στρατιωτών δεν παύει πιά πρωτεύοντα ρόλο. Οι ρούκετες και οι ύδρογονοβόμβες περιόρισαν τη δράση του στρατού και ό μελλοντικοί πόλεμοι δε θα διαρκούν πιά παρά μερικές ώρες ήμέρες. Συνέπας, κατέληξε, δε χρειά-

ποτε έκρηκτική κατάσταση. Άν δεν γίνει πού-κόσμια σύμφωνια πάνω στο πρόβλημα αυτό, άναμφισήτητα ώρισμένες περιοχές θα άυτοκτονούν...

Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

Αναλύετε... τα δάκρυά σας

Άνησυχείτε μήπως είσατε άφθνήστες; Για ά το έξορκισάστε, όρκει να αναλύσετε τα δάκρυά σας. Μια όμάδα έπιστημόνων του Λος Άντζελες διαβέβαιναν πως ή χημική σύνθεση των δακρύων ύφιστάται τέτοιες μεταβολές, σε κλίμακες άσθενείας, ώστε ή άνάλυσή τους μπορεί να άνακαλύπτει την άνάγκη του ατόμου. Οι μεταβολές αυτές είναι έξαιρετικά μεγάλες στις περιπτώσεις σπασμωδικών, παθιασμένων και έννοητων, παθών της όρσεως.

Έξ άλλου, τα δάκρυα, που ποσέρχονται άπο ό όλψη, είναι έντελως διαφωτιστικά, άπο χημικής άπόψεως, άπο τα δάκρυα, που ποσέρχονται άπο μια καθαρά μηχανική διεγερση των δακρυογόνων άδένων, κερμύνει, σκόνη κλάτη.

Κατά τους Άμερικανούς έιδικούς, είναι λάθος να λέμε πως τα δάκρυα άποτελούν την έκρηξη του πόνου. Χαρακτηριστικό, άντιθέτα, την φάση της παρηγορίας, την στιγμή που ή ύψη της συγκίνησης γαλανάται. Γι' αυτό συζητείται να λέγεται πως τα δάκρυα άνακαλύφουν, ένώ, στην πραγματικότητα, ή άνάκαλύψη είναι έκείνη, που τα προκαλεί.

Έπίσης, δάκρυα έρσασαν δεν ύπάρχουν. Τα λεγόμενα δάκρυα χάρσα έκκράζονται ύποσυνείδητη όλψη ή φόδο. Η ύψη π.χ. κλαίει στον γάμο της κορης της, έπειδή δε θα μπορεί πιά να την προστάσει, όπως άλλωστε, άπέναντί της καινούριες δυσκολίες της ζωής.

Η Κατερίνα τους πήρε αγκαλιασμένους να φιλιούνται.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

άλλον... Η αρχική τους συμπάθεια έγινε ασυμπίστοστα έρωας! Ένας έρωας, που η 'Αλίκη κι' ο Χατζηπαυλός τον δεχτήκανε με απλήσιστη δίψα, σαν κάτι που τους το χρωστούσε από καιρό η ζωή...

Η υπερποπτική Κατερίνα δεν κατάλαβε τίποτα—γιατί δεν πρόσεχε τα δύο αυτά πλάσματα που τα περιφρονούσε τόσο... Η άδιαφορία της δημιούργησε την ευτυχία της 'Αλίκης και του Χατζηπαυλού—μια μελαγχολική ευτυχία όμως, μια και ο έρωτάς τους ήταν υποχρεωμένος να μένει μυστικός από όλους, σαν εγκληματικό έγκλημα. Τί μαρτύριο για τους δύο έρωτευμένους να ζούνε τις σπάνιες στιγμές της εγκάρδιότητάς τους μέσα στην πιο γλυκεία τρυφερότητα, και μπροστά στον κόσμο να μιλάνε τυπικά, σαν ξένοι...

✱

Μια μέρα όμως η αγάπη τους ξεσκεπάστηκε!

Μπήκε σ' ένα δωμάτιο η Κατερίνα και τους πήρε αγκαλιασμένους να φιλιούνται!

Τί φαρμακερή περιφρόνηση κλείνανε τα λόγια της:

— Έπρεπε να το περιμένα αυτό... είπε. Όμοιος στον ίδιο!

Γύρισε στον άντρα της και τον μαστίγωνε ελπίστα:

— Δεν αξίζεις για πιο πολύ από μια υπηρέτρια... Έκανα λάθος να προσπαθήσω να σε ανεβάσω ως μένα... Δεν τα κατάφερα... Μείνε εκεί που αξίζεις...

— Η κοπέλλα αυτή είναι πολύ καλύτερη από σένα! Της πέταξε ο Χατζηπαυλός σφίγγοντας τις γροθιές του.

— Βρίσκεις; τον ρώτησε γεμάτη παγερή ειρωνεία. Από σένα δεν περιμένα καλύτερη κρίση...

— Η ματιά της πέταξε μιάν άσπληνη λάμψη: Μην νομίζεις όμως ότι θα σου δώσω διαζύγιο... Κι' ούτε και θα τη διώξω. Θα μείνει εδώ, υπηρέτρια, κι' εσύ φίλος της—φίλος της υπηρέτριας!

Κι' έφυγε υπερποπτική...

Ετσι κι' έγινε: Η 'Αλίκη έμεινε στο σπίτι. Τα συμφέροντά της ήτανε δεμένα με την περιουσία αυτής της άποικροστικής γυναίκας...

Κι' αν ήτανε μόνο τα συμφέροντά της δικά του, όμως τα συμφέροντά των παιδιών του, κι' αυτά δεν είχε την τόλμη να τα ρίξει σε μια δραματική περιπέτεια... Και άφισε την κατάσταση να αποτελειωτάθη: Η 'Αλίκη καταδικάστηκε να ζήσει ταπεινωμένη στο περιθώριο της ζωής του.

Δεν παραπονέθηκε. Ήξερε να υπομένει με εγκάρτερησι το ανύποφο μαρτύριο. Και τώρα το μαρτύριό της—το μαρτύριο και των κρουστικών αυτής γυναίκας, έκανε, ότι μπορούσε για να εμποδίσει τον έρωτά τους... Όχι, φυσικά, από ενδιαφέρον, από κακία... Χρησιμοποίησε όμως τη σιγουριά που της έδινε ο ποτέ μόνος, και ήδονότανε να παρακολουθεί τη δίψα τους για να ενωθούν, για να σμιέλουν—και να μη μπορούν...

Οι δύο έρωτευμένοι ζούσανε έτσι το πιο άπεριγραπτο μαρτύριο του Ταπάλου... Τί να Χατζηπαυλός απόφευγε το έσπασμα...

✱

Κι' έτσι πέρασαν τα χρόνια...

Τα παιδιά μεγαλώσανε, δεν είχανε ανάγκη από γκουβερνάντα. Η 'Αλίκη όμως είχε μείνει στην υπηρεσία του σπιτιού: Οικονόμος—δηλαδή, πιο πολύ υπηρέτρια, όπως ακριβώς την ήθελε η κυρία της...

Το συνήθισε όμως. Η ταπεινότητα ήτανε γλυκεία γι' αυτήν. Ήτανε δ,τι μπορούσε να ζητήσει από τη ζωή...

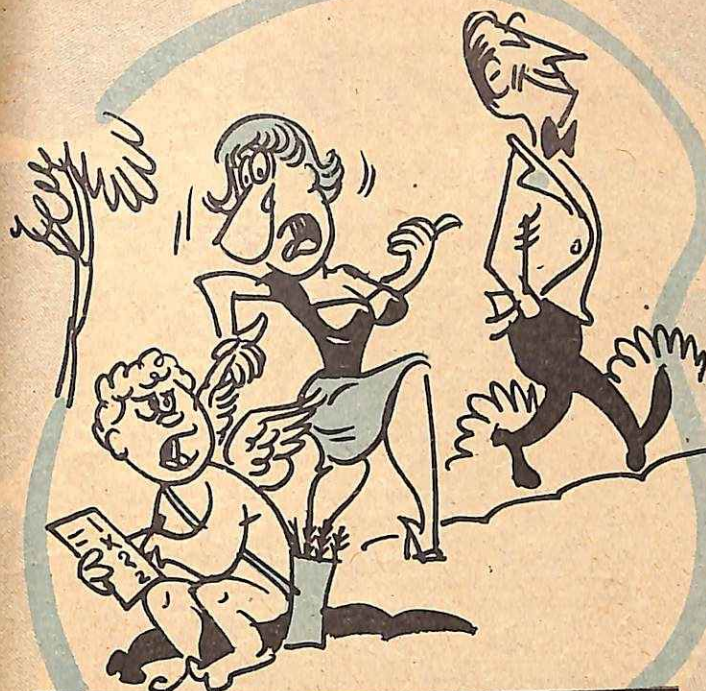
Τώρα τα πράγματα είχαν ανακατευτεί με τα μαλλιά και των τριών προσώπων που πρωταγωνιστούσανε στην ιστορία αυτή του εμποδισμένου έρωτα... Και η υπερποπτική Κατερίνα, κι' η υποτακτική 'Αλίκη, κι' ο άστομος Γιώργος, είχαν αρχίσει να γεράνουν...

Ο έρωας της μικρής γκουβερνάντας με τον κύριο της, κουρασμένος από τα εμπόδια κι' από την πάροδο των ετών, είχε μαζέψει τα φτερά του κι' είχε πάψει να δειχνότανε πεταγμένος...

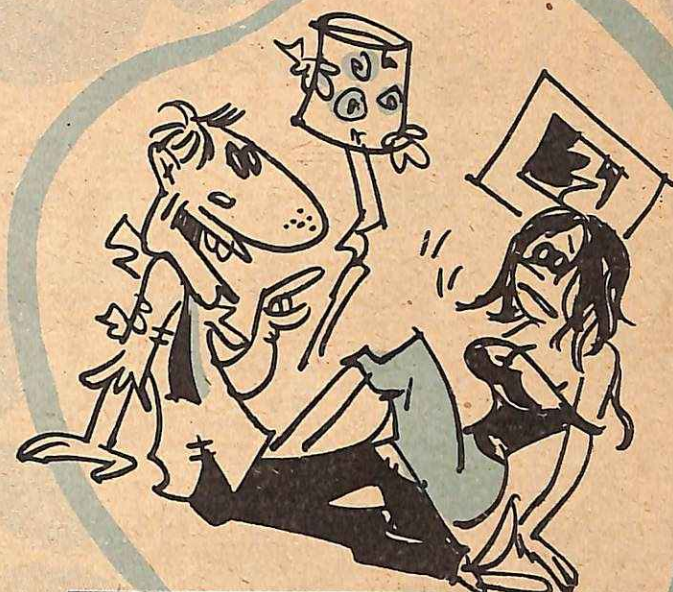
Η 'Αλίκη ένοιωσε παγερά τα γεράτια να την αγκαλιάζουν, χωρίς την ικανοποίηση ότι τα νειάτα της είχανε περάσει χαρούμενα...

Δεν την ένοιαζε όμως. Κόπτασε τον αγαπημένο της, και του έστελνε τη μισόβουτη φλόγα της παρτοεινής αγάπης της για να του γλυκάνη τα γεράτια με λίγη αντανάγεια από το μελαγχολικό παρελθόν...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Άσε με ήσυχο, κυρά μου... Τώρα δεν εύκαιρō. Συμπληρώνω τό... προπέ!

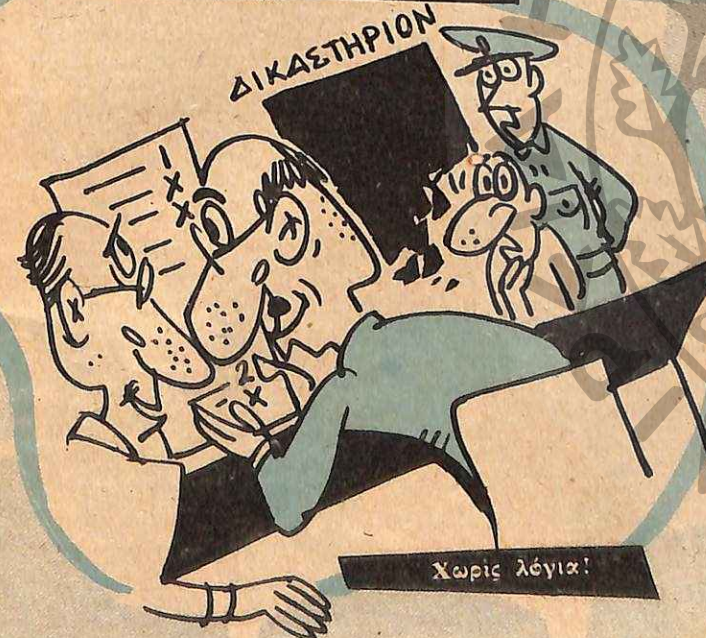
— Λοιπόν, σύμφωνοι, γυναίκα! Θα βάλουμε...ισοπαλία στο μάτς «Ολυμπιακού» «Παναθηναϊκού»!

— Μαγκες, τί λέτε; Βάζουμε άλλη μιά... Ισοπαλία...

ΤΟΥ ΑΡΧΕΛΑΟΥ

Χωρίς λόγια!

— Παρακαλώ, μου τόν κάνετε...Προπέ...

Η γκουβερνάντα ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

ΟΤΑΝ μπήκε μέσα στο σπίτι του Χατζηπαυλού η 'Αλίκη, κατάλαβε ότι μια μόνη άσυνενοησία βασιλεύει: Ο Γιώργος Χατζηπαυλός ήταν έντελώς διαφορετικός από τη γυναίκα του, την Κατερίνα. Αυτή ήτανε περήφανη, γεμάτη έπαρσι, γεμάτη περιφρόνησι για τους άλλους, που τους θεωρούσε γενικά πλάσματα κατώτερα: αυτός ήτανε καταδεχτικός, ευγενικός με όλους, γλυκομίλητος... Καί, φυσικά, από την πρώτη στιγμή εκδηλώθηκε η διαφορά του τόσο άνομοιου ζευγαριού κι' άπάνω στη μικρή γκουβερνάντα: Η κυρία του σπιτιού της φέρθηκε όπως σε μια υπηρέτρια, ο κύριος την αγκάλιασε με την καταδεκτική στοργή του... Κι' από κει άκουστήκανε τα πρώτα λόγια ανάμεσα στον Χατζηπαυλό και στη γυναίκα του:

— Δε νομίζεις ότι την περιποιείσαι πολύ τη μικρή γκουβερνάντα μας; Μήπως σου γυάλισε;

— Δεν ξέρεις τί λές! Την άποπηρε εκείνος με αγανάκτησι. Είναι ένα κορίτσι τίμιο, από πολύ καλή οικογένεια. Έπειδη ή άνάγκη το έκανε να ζητήσει δουλειά, δε θα πη, ότι πρέπει να το ταπεινώσουμε...

— Να μην το ταπεινώσουμε, σύμφωνοι! Όχι όμως και να το κάνουμε ίδιο με μας... Γιατί δεν είναι πάρα πάνω από μια υπηρέτρια!

— Είναι η γκουβερνάντα των παιδιών μας! Σ' αυτήν έμπιστευόμαστε την ανατροφή τους... Άμα την ταπεινώσουμε, ταπεινώνουμε τα ίδια τα παιδιά μας!

Η συζήτηση την πρώτη φορά έμεινε εκεί. Καί, φυσικά, μιά κι' είχε γίνει ιδιωτικά, η 'Αλίκη δεν κατάλαβε τίποτα. Τό φέριμο όμως της κυρίας της έμενε υπερποπτικό, ενώ του κυρίου ήτανε ευγενικό. Καί, σιγά-σιγά, μέσα στην καρδιά της μικρής γκουβερνάντας έδρανώθηκε ένα μίσος γι' αυτή την άποικροστική γυναίκα, ενώ φούρτωσε μιά συμπάθεια γεμάτη θερμή ευγνωμοσύνη γι' αυτό το διαλεχτό άνθρωπο, που υπέφερε μαζί της για την ίδια αιτία:

Γιατί, ναί! η Κατερίνα δεν ήτανε πιο καλή με τον άντρα της... Φερότανε και σ' αυτόν περιφρονητικά και δεν άφινε άφορη να τον ταπεινώη...

Ήτανε πλούσια, του είχε δώσει μιά προίκα μεγάλη, που άπάνω της είχε σπριχτή αυτός για να σταδιοδρομήσει—και τώρα του φερότανε σά σε έναν υποδεέστερο και κατώτερο άνθρωπο... Ένώ ήτανε άνωτέρος της σε όλα—πρώτα-πρώτα στα αίσθήματα...

Καί, σιγά-σιγά, αυτή η ίδια συμπεριφορά της Κατερίνας, ένωσε τον άντρα της με την γκουβερνάντα. Ένωμένοι και οι δύο τους από την ίδια περιφρόνησι, ήρθανε πολύ κοντά ο ένας στον

Πιά να ξαναγυμνάσετε

Ρυθμική αναπνοή, μασάζ και γυμναστική

ΚΑΘΕ γυναίκα που σέβεται τον εαυτό της, λέει η διάσημη αισθητικός Έλενα Μελίκ, πρέπει να επωφεληθεί από την ανοιξιάτικη και το ξαναναιώμα δεν υπάρχει τέρμα. Γιατί η γυναίκα έχει καθήκον να φαίνεται πάντα νεώτερη από ό,τι είναι. Δεν αρκεί μόνον να κρύβει τα χρόνια της. Πρέπει επίσης να φροντίζει ώστε να μην αφήνουν ίχνη πάνω της. Από το άλλο μέρος, δεν πρέπει να περιμένει να γεράσει για να αρχίσει τις φροντίδες της. Κι οι πιο νέες πρέπει να φροντίζουν ακατάπαυστα το σώμα τους.

Αλλά πώς θα ξαναγεωμετρήσει; Το καλύτερο μέσον, υποδεικνύει η Έλενα Μελίκ, είναι η ρυθμική αναπνοή. «Μαθαίνοντας να αναπνέετε ρυθμικά, παρατηρεί, εισάγετε στο σώμα σας μεγαλύτερη ποσότητα αέρα από ό,τι συνήθως καί, συνεπώς, μεγαλύτερη ποσότητα οξυγόνου, που ζωογονεί τα κύτταρα του οργανισμού μας και τα ανανεώνει».

Για να συνηθίσετε στη ρυθμική αναπνοή, θα προτιμήσετε την καθιστή στάση. Θα αφήσετε τους μύς χαλαρούς. Εισπνεύετε αργά από τη μύτη. Πρέπει να αισθανθείτε τον αέρα να γεμίζει το στήθος σας και να κατεβαίνει στην κοιλιά (εικ. 1 και 1α). Οι ώμοι ακίνητοι. Εξ βγάλετε κατόπιν τον αέρα από το στόμα, κρατώντας τα χείλη μισκλειστά.

Στην άσκηση, θα αισθανθείτε πιθανόν ένα μικρό λιγύγγο. Γι' αυτό, δεν πρέπει να αφιερώσετε τις πρώτες ημέρες σε αυτές τις ασκήσεις περισσότερο από 2-3 λεπτά. Με τον καιρό, όμως, μπορείτε να αφιερώσετε 10 λεπτά το πρωί κι άλλα τόσα το βράδυ. Η προσπάθειά σας πρέπει να τείνει στο να αναπνέετε πάντοτε με αυτό τον τρόπο. «Οι γυναίκες, παρατηρεί η Έλενα Μελίκ, γεννάνε πρωτίτερα από τους άνδρες, γιατί αναπνέουν με το στήθος. Και προσθέτει ότι μια γυναίκα που δεν αναπνέει κανονικά δε μπορεί ποτέ να είναι νέα και δροσερή».

Η Έλενα Μελίκ υποδεικνύει επίσης τα καθημερινά μασάζ με λίγη κολώνια. Μπορείτε να χρησιμοποιήσετε γι' αυτό το σκοπό τα ειδικά γάντια που υπάρχουν στο εμπόριο (εικ. 2α, 2β).

Η κολώνια προκαλεί μια ελαφρή ψύξη στην επιφάνεια του δέρματος, με αποτέλεσμα τη συστολή των τριχοειδών

αγγείων. Αμέσως έπειτα, όμως, τα τριχοειδή αγγεία διαστέλλονται από αντίδραση και το δέρμα κοκκινίζει. Αυτή η διαδοχική συστολή και διαστολή είναι μια θαυμασία γυμναστική για τα τριχοειδή αγγεία. Η ευεργετική επίδρασή της εκδηλώνεται επίσης

αν χρησιμοποιήσετε γάντι, θα το βρέξετε προηγουμένως με νερό κι αφού το στήψετε καλά, θα το ραντίσετε με λίγη κολώνια.

Η Έλενα Μελίκ υποδεικνύει επίσης τις κάτω άσκήσεις: Άσκηση 1η.— Καθίστε στο πάτωμα. Το κορμί ολόγιστο και το κεφάλι ψηλά. Θα στηριχθείτε με τα χέρια στο πάτωμα. Αρχίστε να κάνετε με τα πόδια «πεντάλ», σαν να βρισκόσαστε πάνω σε ποδήλατο (εικ. 3). Τρία λεπτά τις πρώτες ημέρες. Έπειτα από μια εβδομάδα 5-10 λεπτά.

Άσκηση 2η.— Είναι η ίδια άσκηση με την προηγούμενη, με τη διαφορά ότι δεν θα στηριζόσαστε πια με τα χέρια στο πάτωμα, αλλά θα τα έχετε πίσω από το κεφάλι. Θα αρχίσετε να την εκπέτετε ένα μήνα μετά την προηγούμενη. Προσοχή! Το κίνησι των ποδιών σας. (Εικ. 4).

Άσκηση 3η.— Ορθία στάση. Θ' ανασηκωθείτε στις μύτες των ποδιών. Θα λυγίσετε κατόπιν τα γόνατα και ταυτόχρονα θα σκωνάτε το ένα κοντά στο άλλο. (Εικ. 5). Στην αρχή, θα δυσκολευθείτε να διατηρήσετε την ισορροπία σας, αλλά με τον καιρό θα συνηθίσετε. Θα αρχίσετε από 5 φορές την ημέρα, για να φτάσετε στις 20. «Αν δείτε ότι κουράζεστε, μπορείτε να κάνετε στο μεταξύ μερικές αναπνευστικές ασκήσεις».

Άσκηση 4η.— Ξαπλώστε ανάσκελα και ανασηκώστε τα πόδια σας σε ύψος 20 περίπου εκατοστών. Θα περάσετε το αριστερό πόδι από το δεξιό και θα προχωρήσετε όσο περισσότερο 'Η άσκηση αυτή είναι εξαιρετική για τις κνήμες και τους αστραγάλους. Θα την κάνετε 20 φορές με το κάθε πόδι.

Άσκηση 5η.— Καθίστε. Θα στηριχθείτε με τα χέρια στο πάτωμα. Ανασηκώστε τα πόδια σε ύψος 20 εκατοστών. Θα κάνετε τις ίδιες κινήσεις όπως και στην προηγούμενη άσκηση. (Εικ. 6).

Άσκηση 6η.— Ορθία. Το σώμα ολόγιστο. Τα χέρια τεντωμένα προς τα κάτω. Λυγίστε ελαφρά το αριστερό γόνατο και τεντώστε το δεξί πόδι προς τα εμπρός, όσο περισσότερο υπο-αριστερό πόδι προς τα πίσω. (Εικ. 7). Θα κάνετε την ίδια άσκηση αρχίζοντας από το δεξί γόνατο και θα τεντώσετε το αριστερό πόδι μπροστά.

Οι ασκήσεις αυτές θα σας βοηθήσουν να αποκτήσετε λεπτά μέση, χυτές κνήμες και κομψούς αστραγάλους.

Η επιδερμίδα του προσώπου

Για να καθαρίσετε στην έντελεια την επιδερμίδα του προσώπου σας, γειμώστε μια μικρή λεκάνη με νερό βραστό και βάλτε το πρόσωπό σας πάνω απ' τον ατμό, σκεπάζοντας το κεφάλι σας και τη λεκάνη με μια μεγάλη πετσέτα. Μεινέτε έτσι 5 λεπτά. Υστερα σκουπίστε καλά το πρόσωπό σας. Μεινέτε έτσι 5 λεπτά. Αφού επιδράση λίγη ώρα, σκουπίστε το με μια καλή κρέμα με χλωρο νερό, κι ύστερα μ' ένα ειδικό χαρτί που θα βρείτε στα καλλυντικά καταστήματα. Έτσι, θ' αφαιρέσετε όλες τις ακαθαρσίες, που βγαίνουν απ' τους πόρους με το ατμόλουτρο.

Έχετε ανακατέψει στο μεταξύ καλά μια κουταλιά της σούπας χυμό αγγουριού, μισή κουταλιά καϊμάκι φρέσκο, το άσπράδι ενός αυγού χτυπημένο μαρέγκα, 20 σταγόνες τριανταφυλλόενω σ' ένα τετράγωνο τουλουπάνι, το οποίο βουτήξατε προηγουμένως σε ελατό νερό και το στυψατε. Σκεπάζετε μ' αυτή τη μάσκα τη μύτη, σ' ένα ήσυχο και σκοτεινό δωμάτιο, χωρίς να σκέπτεσθε τίποτα. Για να εισάγετε τρύπες για τα μάτια και τη νουίστε τη ώρα που θέλετε. Αφαιρείτε σωπό σας. Κάθε φορά που κάνετε το πρό- την περιποίηση. Βάζετε συγχρόνως κάτω απ' τη μάσκα δυο μικρές κομπρέσες για τα μάτια, βουτηγμένες σε τσάι.

Συναρπαστικό ιστορικό μυθιστόρημα υπό 'Αλεξάνδρου Δουμά

Έστρελλίτα

"ΤΟ ΑΓΡΙΟΛΟΥΔΟΥΔΟ ΤΗΣ ΣΙΕΡΡΑΣ ΝΕΒΑΔΑΣ"

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο 'Ισπανός αρχοντας δόν 'Ινγκο Βε- λασκο ντε Χορο κι' η κόρη του δόνα φλωρ, που ηγαίνονταν στη Γρανάδα σταματούν στο πανδοχείο του 'Μαυρού βασιλιά' για να ξεκουραστούν, χωρίς να ακούσουν τη συμβουλή μιας μικρής τσιγγάνας, της 'Ε- στρελλίτας, που τους συνιστά να απομα- κρυνθούν απ' αυτό. Πραγματικά, μόλις μπαίνουν στο πανδοχείο καμιά είκοσάρια ληστες, που παραμόνευαν ολόγυρα, ορ- μούν μέσα κι' αυτό και ρίχνονται πάνω στον πατέρα και την κόρη. Ο δόν 'Ινγκο σπνεται με πείσμα, αλλά χωρίς αποτέλεσμα και στο τέλος αναγκάζεται να υποκυ- ψη στις απαιτήσεις των ληστών. Ξαφνικά, όμως, εμφανίζεται μέσα στην αιουσα ε- νας νέος, που φαίνεται ότι είναι ο αρχ- γός των ληστών, γιατί ο 'ενα νεύμα του φεύγουν όλοι και τον αφήνουν μόνο μαζί με τον πατέρα και την κόρη. Ο δόν φερ- νάντο, όπως ήταν τ' όνομα του, είχε εισο- ποιηθεί από την 'Εστρελλίτα για τον κιν- δυνό του δόν 'Ινγκο και της κόρης του. Τα πρώτα λόγια που βγαίνουν από το στό- μα του είναι για να τους πη πως είναι ε- λευθεροί. Υπακούοντας κατόπιν στις πα- ρακλήσεις τους, τους αφήνουν τους λα- γούς που τον ανάγκασαν να απομακρυν- θούν από την κοινωνία των ανθρώπων και να ζητήσουν καταφύγιο στα βουνά. Πρόκειται για μια συγκινητική ερωτική ιστορία, που κάνει βαθειά εντύπωση στη δόνα φλωρ. Ο δόν 'Ινγκο του υποσχεθεί, στο τέλος, ότι θα μιλήσει στο βασιλιά κι' ότι θα προσα- ρθίσει να τον πει να του δώσει χαρί. Μό- λις φεύγουν ο δόν 'Ινγκο κι' η κόρη του, η 'Εστρελλίτα τρέχει στο πανδοχείο και κάνει γνωστό στο δόν φερνάντο ότι οι στρατιώτες του βασιλιά εμφανίστηκαν ο- λόγυρα κι' ότι ο κίνδυνος είναι πολύ με- γάλος. Ο δόν φερνάντο κι' η μικρή τσιγ- γάνα φεύγουν από μια μυστική διέξοδο.

2ον — Έλα, φερνάντο, ξαναείπε η νέα έπειτα από μικρή σιωπή. Το έν- στικτό μου δε με γελεί... Η φωτιά δε θ' άργησει να φτάσει εδώ. Κι' ο φερνάντο το φοβόταν. Σηκώθηκε ά- μέσως, τυλίχτηκε με την κάπα του, πήρε το άρκεβούζι στα χέρια κι' άρχισε να προχωρή- προς το αντίθετο μέρος από εκεί που φαί- νονταν οι φλόγες. Η τσιγγάνα κι' η κατσί- κα της τον ακολούθησαν.

Ο πυρίνος κλοιός

Ηερπιάζονταν έτσι κάμποση ώρα. Αλλά, ξα- φνικά, η κατσίκα ανασηκώσε τα μπροστινά της πόδια και ταυτόχρονα κάρφωσε τα δυο πτείνια στο έδαφος. Δεν ήθελε να προχωρή- ση περισσότερο.

Η τσιγγάνα έσκυψε πάνω της. — Τί έχεις Μάζα; τη ρώτησε. (Αυτό ή- ταν το όνομα που της είχε δώσει).

Το ζώο βέλαξε κάμποσες φορές, σά να- θέλε να απαντήσει.

Τα ζώα καταλαβαίνουν πολλές φορές μερικά πράγματα, που οι άνθρωποι δε μπο- ρούν να προσέξουν, είπε. Η Μάζα, για να μη θέλει να προχωρήσει, ίσως βρίσκει πως ο δρόμος που ακολουθούμε δεν είναι ο σωστός... Κι' ωστόσο, η διέξοδος που ακολουθούμε, μου φαίνεται πως είναι η καλύτερη.

Από τί το συμπεραίνεις; ρώτησε ο φερνάντο, που είχε σταματήσει αναποφάσι- στος.

Ηγαίνουμε προς το νότο. Όταν ξε- κινήσαμε, ο 'Αλντεμπάρν ήταν δεξιά μας και εξακολουθεί να βρίσκεται πάντα στην ίδια θέση.

Δεν πρόσεξες, όμως, ότι η φωτιά προ- χωρεί από δυο μέρη ταυτόχρονα κι' όχι από ένα. Να γιατί ο δρόμος που ακολουθούμε μπορεί να μην είναι ο σωστός.

Τί θέλεις να πής, φερνάντο; ρώτησε άνησυχ η νέα.

Αν η φωτιά προχωρεί κι' από τα δυο μέρη ταυτόχρονα, πρέπει να προφτάσουμε να φύγουμε προτού τα δυο τρέξα στην αντι- θέση.

Νομίζω πως το καλύτερο είναι να έμ- πιαστούμε στο ένστικτό της Μάζα.

Η κατσίκα λώεψε προς τα αριστερά. "Αρ- χισαν να προχωρούν και πάλι. Τους θάμνους διαδέχονταν τώρα μεγάλα δέντρα. 'Εδω κι' εκεί υπήρχον βράχοι, με βαθιές σπηλιές, όπου κρύβονταν τα τσακάλια, οι λύκοι κι' οι αγριόγατοι.

Προπατούσαν έτσι κάμποσα λεπτά. Αλλά, ξαφνικά, έπαψαν να βλέπουν τί' άστέρια πά- νω από τα κεφάλια τους.

— Νομίζω πως έρχεται θύελλα, είπε ο φερνάντο. Θα δούμε τώρα ποιά από τα δυο στοιχεία θα νικήσει, η φωτιά ή το νερό.

Η 'Εστρελλίτα είχε φέρει τα χέρια της μπροστά στα μάτια της.

— Όχι, είπε ύστερα από μερικές στιγ- μές. Δεν είναι τα σύννεφα που έκρυψαν τ' άστέρια, άλλ' ο καπνός.

Εκείνη τη στιγμή, ένας λύκος πέρασε από μπροστά τους ούρλιαζοντας. Αλλά δε φα- νήκε πως τους πρόσεξε. Βιάζονταν να φύγ- η. Φοβάμαι πως η φωτιά είναι πιο κοντά απ' ό,τι νομίζουμε, είπε η νέα.

— Περίμενε, απάντησε ο φερνάντο. Θέλω να δώ.

Ακούμπησε το όπλο του στον κορμό ενός δέντρου κι' άρχισε να σκαρφαλώνει σ' αυτό. 'Αλλ' όταν έφτασε στα πρώτα κλαδιά, έκουσε ένα τρομερό μουγκρητό πάνω από το κεφάλι του.

Μια αρκούδα βρισκόταν εκεί. Ο φερνάντο έσκατάθηκε.

— Τί είδες; τον ρώτησε η 'Εστρελλίτα. — Η φωτιά προχωρεί από παντού, της απάντησε. 'Ολόκληρο το δάσος καίγεται... Νομίζω πως θα ήταν καλύτερο να μείνουμε στην υπόγεια σήραγγα του πανδοχείου. Εκεί, τουλάχιστον, δε θα μάς εύρισκε κανείς.

— Ας φύγουμε προς το βορρά, είπε η νέα. Ίσως υπάρχει εκεί κάποιο κενό, απ' όπου

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Λαχτάρες

Την ανοιξιάτικη εποχή χαίρνονται οι φίλοι της και πάλι κι' όλοι κατα την εοχή κάνουν εφόροτα μεγάλα... Πια τους λευκάνες κάνουν 'ντου' νέοι κυρίες και κοπέλλες και παρνοδούνουν παντού οι ανοιξιάτικες ο... τρελλές!

Ζεύγη και ζεύγη ερωτικά, με και θεότρελλα ζευγάρια παιζονέλανε τακτικά και κάνουν τουμπές στα χορτόρια. Αλλά τους μέσα στα φυτά δρέπουν καρπούς ωραιότατους κι' άλλα του καρπού τα σπατά καλλιεργούν τον ερωτά τους!

Μα δυστυχώς τα πιο πολλά ζευγαρωμένα παιδαρέλια κάνουν γιουρούσια για καλά μέσ' στις βράνιες και μέσ' στ' αμπέλια. Έτσι, που λες, μ' οδιαντροπία τους κρασσοπέτες σκατεθούν.

γιατί αφανίζουν τα (τασμπία και το κρασί μας... (λιγοστεύουν!)

Αρα, λοιπόν, πελύ (ορθά ο κρασσοπέτης βλα- (οτημαίει τέτοια ανοιξιάτικα (αγαθά και τέτοια ντροθα- (λα του Μαν... Και κάνει σαν τον (παλαδό κάθε πτότος στα (γιοματάρια γιατ' είν το κλήμα (μας στραβό και μας το πών και (τα ζευγάρια!

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

να μπορέσουμε να περάσουμε... Νά, βλέπεις, η Μάζα άρχισε να προχωρή και πάλι. Ας την ακολούθησουμε.

Το ζώο, όμως, σταμάτησε έπειτα από καμ- μιά πεντακοσάρια μέτρα κι' άρχισε να βε- λάζη τρομαγμένα.

Η κατσίκα σου έχει δίκιο, είπε ο φερ- νάντο. Είναι άνώφελο να προχωρήσουμε πε- ρισσότερο... Βρισκόμαστε μέσα σ' έναν κύ- κλο φωτιάς.

Καί, λέγοντας αυτά, κάθισε στην προε- δοχή ενός βράχου, αποφασισμένος να περι- μένη εκεί το θάνατο. Ο άερας ολόγυρα είχε γίνει άσπινκτικός. Η φωτιά προχωρούσε μ' ένα άπαίσιο σφύριγμα.

Δυστυχισμένη 'Εστρελλίτα! είπε κυτ- τώντας τη νέα που στεκόταν συλλογισμένη κοντά του. Τόσο νέα και τόσο όμορφη! Και να σκέφτωμαι πως εγώ είμαι η αίτια του θανάτου σου!

— Λυπάσαι τη ζωή σου, φερνάντο; τον ρώτησε η νέα.

— Ό, ναί, της απάντησε. Δεν το κρύβω πως τη λυπάμαι.

— Για ποίν;

Μόνο εκείνη τη στιγμή ο φερνάντο κατά- λαβε τί γινόταν μέσα στην καρδιά της.

— Για τη μητέρα μου, απάντησε. Η νέα ξεφώνισε σαν τρελή από τη χαρά της.

— Εύχαριστώ, φερνάντο, είπε. Ακολουθή- σέ με.

— Για να πάμε πού;

Το βουητό της φωτιάς πλησίαζε ολοένα κι' ο άερας τους έκαιγε τα πρόσωπα. Και ξαφνικά το βουητό έγινε τόσο δυνατό, σαν οι φλόγες να τους είχαν ζωσει από παν- τού. Ο φερνάντο σταμάτησε.

— Φοβάμαι πως ηγαίνουμε προς τη φω- τιά, είπε απλώνοντας το χέρι του προς το μέρος απ' όπου έρχονταν ο θόρυβος.

— Όχι, απάντησε η 'Εστρελλίτα. Πως μπορείς να υπερβείς το θόρυβο, που κάνει η φωτιά μ' εκείνον του καταράκτη;

Ο φερνάντο ξανάρχισε να προχωρή.

— Έχεις δίκιο, είπε. Μπορούμε να γλυ- τώσουμε από τη φωτιά, ακολουθώντας την κοίτη του χειμάρρου. Αλλ' είσαι βέβαιη πως οι έθροί μας δε θα την επιτηρούν;

— Έλα μαζί μου, απάντησε η νέα, χω- ρίς να του δώσεις άλλη εξήγηση.

Και τον ώδηγησε προς τον καταράκτη, που κατέβαινε ορμητικός από την πλαγιά του βουνού.

Έπειτα από μερικά λεπτά, έφτασαν στο μεγάλο βράχο, που το νερό τον είχε σκα- ψεί, φτάνοντας ένα είδος κοίτης για να κατακλύσει ύστερα στο βάραθρο. Πέρα απ' αυτό άρχισε ο χειμάρρος. Για να φτάσουν στην κοίτη του, έπρεπε να κατεβούν από τη μάζα του νερού που η ανταύγεια της φω- τιάς το έκανε να λάμπει σα χρυσάφι.

Ο φερνάντο σταμάτησε για μια στιγμή κι' έριξε μια ματιά ολόγυρα. Μια βαλσασα φωτιάς προχωρούσε απ' όλα τα μέρη. 'Ολό- κληρο το δάσος είχε σκεπασθεί από τις φλό- γες.

Η 'Εστρελλίτα άρχισε να κατεβαίνει πρό- τη στο βάραθρο. Φαινόταν σινημένη σ' αυτό το κατέβασμα, που θα τρώμας και τον πιο γενναίο. Ο φερνάντο, αντίθετα, δυσκο- λεύονταν. Τα χέρια του μάτωναν πάνω στις μύτερες πέτρες κι' ήταν στιγμές που το κορμί του ταλαντευόταν στο κενό.

Δε μιλούσαν. Κι' άλλαστε θα ήταν περι- τό. Ο καταράκτης έλας τους έκανε ένα δαι- μονισμένο θόρυβο. Θάλαγες πως ήταν μια σειρά από κεραυνούς, που έφεταν αδιάκοπα ο ένας πίσω από τον άλλο. 'Ο θόρυβος αυ- τός έσφιγγε με το μουγκρητό της φωτιάς και τα ούρλιασμα των θηρίων, που έτρεχαν

τρομαγμένα δεξιά κι' αριστερά, για να μπορέσουν να ξεφύγουν.

Η κατσικά προχωρούσε μαζί με την 'Εστρελλίτα, σε να ήξερε το δρόμο, που ακολουθούσαν.

Οι πέτρες γίνονταν τώρα γλιστερές κι' ο Φερνάντο, με μεγάλη δυσκολία κατάφερε να συγκρατηθεί απ' αυτές. Σε κάποια στιγμή, τα πόδια του γλιστρήσαν σε μία προεξοχή του βράχου και κρεμάστηκε στο κενό. Ένοικε τότε έναν λίγγο κι' όλα έδυσαν γύρω του... Μία στιγμή ακόμη και θα κατακυλούσε στο βάραθρο. 'Αλλ' η 'Εστρελλίτα, που κατάλαβε τον κίνδυνο, άπλωσε άμεσα τα χέρια της και τον έπιασε από τους ώμους.

Όταν συνήλθε, τα πόδια του πατούσαν πάνω σε στερεό έδαφος. Η στήλη του νερού περνούσε πλάι του αχέδον.

— Άλλά γιατί ήρθαμε τόσο κοντά στο νερό; ρώτησε.

Πραγματικά, ένα μόνο βήμα αν έκαναν ακόμη, θα κινδύνευαν να παρυσυρθούν από την όρμη του.

Η νέα άπλωσε το χέρι της και του έδειξε μια σκούρα τρύπα πάνω στο βράχο. Ήταν το στόμιο μιας σπηλιάς. Βρίσκονταν στη μέση περίπου του βάραθρου.

— Έδώ δεν κινδυνεύουμε ούτε από τη φωτιά ούτε από τους στρατιώτες του βασιλιά, του είπε.

Η κατσικά χάθηκε πρώτη μέσα στο στόμιο της σπηλιάς. Η 'Εστρελλίτα την ακολουθούσε λυγίζοντας το κορμί της στα δύο. Ο Φερνάντο έκαμε το ίδιο. Είχαν σωθεί.

Τα δύο πορτραίτα

Μ' όλο που το στόμιο της σπηλιάς ήταν στενό, πίσω απ' αυτό ανοιγόταν ένα ευρύχωρο δωμάτιο με άκανόνιστο σχήμα. Έδώ κι' εκεί, πάνω στα γρανιτένια τοιχώματα, φύτρωναν λειχήνες κι' άλλα ανασχηματικά φυτά.

Η λάμψη της φωτιάς, περνώντας ανάμεσα από τη στήλη του νερού, έριχνε μερικές αδύνατες ανταύγειες μέσα στη σπηλιά. Η 'Εστρελλίτα άναψε, ωστόσο, ένα λυχνάρι, που βρίσκονταν μέσα σ' ένα κοίλωμα του βράχου. Τό πως τον έδωσε άμεσως τα σκοτάδια από τις γωνίες.

Ο Φερνάντο πρόσεξε τότε ένα ξύλινο κρεβάτι στο βάθος της σπηλιάς. Πάνω απ' αυτό βρίσκονταν δυο κάδρα με έπιχρωμασμένες κορνίζες, που ήταν μαυρισμένες εδώ κι' εκεί από την πολυκαιρία. Το ένα κάδρο παρίστανε έναν άνδρα και το άλλο μια γυναίκα. Φορούσαν κι' οι δυο στέμνη στο κεφάλι τους. Η γυναίκα είχε μελωδή πρόσωπο κι' ήταν ντυμένη σαν τις βασιλίσσες της Ανατολής. 'Εκείνο που έκανε άμεσως εντύπωση, ήταν η καταπληκτική όμοιότητά της με την 'Εστρελλίτα. Μόνο πως φαινόταν κάπως μεγαλύτερη.

Ο Φερνάντο πήγε κοντά στο κάδρο και διάβασε κάτω απ' αυτό:

«Η Βασιλίσσα Τοπάτσια, η ώραία».

Ο άντρας φορούσε στολή από μαύρο βελούδο, με χρυσά κεντήματα στο λαιμό, το στήθος και τα μανίκια. Το πρόσωπό του ήταν ροδόλευκο και πλασιωνόταν από μακριά δόξανθα μαλλιά. Τα γαλάζια μάτια του έδεχναν τρυφερότητα και κάποια τάση προς την όνειροπόληση. Στο κάτω μέρος του κάδρου βρίσκονταν οι λέξεις:

«Ο βασιλιάς Φίλιππος, ο ώραϊος».

Ο Φερνάντο κιντήζε έκπληκτος τότε τα δυο κάδρα και πότε τη νέα, που στεκόταν μπροστά του. Μήπως, λοιπόν, όνειρευόταν; Μήπως η φωτιά, ο καταρράκτης, το βάραθρο ήταν ένα έφιαλτικό όνειρο; Ή μήπως βρίσκονταν μέσα στο έντρο κάποιας νεοάιδας; Η 'Εστρελλίτα μάντεψε την έκπληξή του και χαμογέλασε.

Βρίσκει μέσα στη φωλιά της περιστεράς, του είπε, Άλλά τώρα αυτή η φωλιά στεγάζει τον ήλιο.

Ο Φερνάντο έτριψε τα μάτια του σε να θέλει να βεβαιωθεί πως ό,τι έβλεπε, δεν ήταν κάποια οπτασία που είχε οτιάξει μπροστά του ή παραγμένη φαντασία του.

Η περισσότερα πρέπει να μου εξηγήσει τί είναι αυτή η φωλιά, είπε.

— Έδώ μέσα γεννήθηκαν και μεγάλωσα απάντησε η 'Εστρελλίτα.

Κι' αυτά τα κάδρα;

— Σε είδα πρωύτερα να διαβάζεις τα όνοματά, που βρίσκονται κάτω απ' αυτά.

— Ναι, αλλά δεν καταλαβαίνω. Ποιά είναι αυτή η Βασιλίσσα Τοπάτσια; Δεν άκουσα ποτέ το όνομά της.

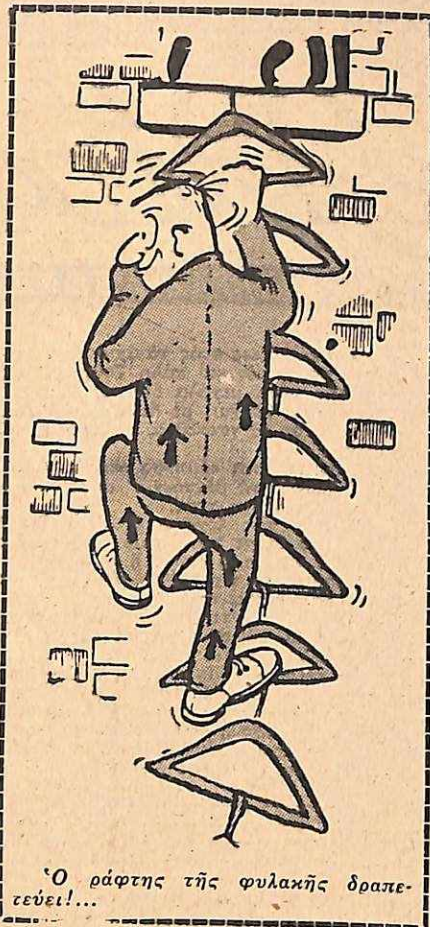
— Αν ήσουνα τσιγγάνος θα το είχες άκουσει.

— Έχεις δίκιο, είπε ο Φερνάντο. Ξέχασα πως κι' οι τσιγγάνοι έχουν βασιλιάδες.

— Κι' οι βασιλίσσες συμπλήρωσε η νέα.

— Άλλά γιατί αυτό το κάδρο σου μοιάζει;

— Δεν έχεις άκουσει, ότι οι κόρες μοιάζουν πολλές φορές με τις μαννάδες τους;

Ο ράφτης της φυλακής δραπεύει!...

— Είσαι, λοιπόν, κόρη της βασιλίσσας Τοπάτσια;

— Αυτή μ' έφερε στον κόσμο.

Ο Φερνάντο έμεινε κάμποσες στιγμές σιλολογισμένος.

— Και το άλλο κάδρο; ρώτησε. Κάτω απ' αυτό βρίσκονται οι λέξεις: «Ο βασιλιάς Φίλιππος, ο ώραϊος».

— Δεν ξέρεις, λοιπόν, ότι ήταν ένας βασιλιάς της Ισπανίας, που λεγόταν Φίλιππος ο ώραϊος;

— Δεν πέρασε πολύς καιρός, που πέθανε... Τον είχα δει άλλοτε με τα μάτια μου, Άλλά έδώ φαίνεται πιδ νεός... Γιατί, όμως, αυτά τα δυο κάδρα βρίσκονται το ένα πλάι στο άλλο;

— Θέλεις να πής τί γυρεύει ο βασιλιάς ενός πραγματικού βασιλείου πλάι στη βασιλίσσα ενός άλλου φανταστικού; ρώτησε η νέα.

— Όμολογώ πως αυτή ήταν η σκέψη μου, απάντησε ο Φερνάντο.

— Και ποιος σου λέει, ότι το βασίλειο των τσιγγάνων είναι φανταστικό; είπε η 'Εστρελλίτα. Ποιος σου λέει πως η μητέρα μου που καταγόταν από τη βασιλίσσα του Σαβάν, έβριζε λιγότερο από το Φίλιππο τον ώραϊο, που καταγόταν από τον αυτοκράτορα της Αυστρίας Μαξιμιλιανό;

Ο Φερνάντο την κτύπησε με περισσότερη έκπληξή από ποτέ.

— Θέλεις να πής ότι ο βασιλιάς Φίλιππος ήταν πατέρας σου, όπως η βασιλίσσα Τοπάτσια ήταν μητέρα σου; ρώτησε.

— Το μάντεψες, απάντησε η 'Εστρελλίτα, που τα μάτια της έλαμπαν από περηφάνεια. Και τώρα ξέρεις όλη την αλήθεια. Η περιστερά έρχεται πολλές φορές έδώ όταν κουράζεται να βλέπει τις κακιές των ανθρώπων. Μέσα σ' αυτή τη σπηλιά κανείς δε μπορεί να την ενοχλήσει... Για συντροφιά έχει την καλή Μάα, που της είναι αφοσιωμένη και την αγαπάει... Είσαι ο μόνος άνθρωπος, Φερνάντο, που μπαίνει έδώ μέσα, από την εποχή, που πέθανε η μητέρα μου.

Πέρασαν μερικές στιγμές χωρίς να μιλήσουν. Η 'Εστρελλίτα πήγε κατόπιν πλάι στο σκόντα στο έδαφος. Κάτω απ' αυτήν ήταν μια μικρή κρύπτη. Από εκεί έβγαλε έναν σχήμα κλινίδου. Το δαχτυλίδι το φόρεσε στο μεσαίο δακτύλο του δεξιού της χεριού και την περγαμνή την έκαμε στο στήθος της.

Ο Φερνάντο την κτύπησε χωρίς να καταλαβαίνει.

— Και τώρα πρέπει να φύγω για τη Γρανάδα, είπε η νέα, ξαναγυρίζοντας κοντά του.

— Πώς, θα φύγεις για τη Γρανάδα; απόρησε ο Φερνάντο.

— Ξέρεις, ότι αύριο φτάνει εκεί ο βασιλιάς δόν Κάρος;

— Και λοιπόν;

— Ο βασιλιάς δόν Κάρος είναι γιός του Φίλιππου του ώραϊου, απάντησε η 'Εστρελλίτα. Δείχνοντάς του το δαχτυλίδι και την περγαμνή, ίσως πετύχαι από τον δόν Κάρο έκεινο που μπορεί ν' άσκησει από τον 'Ινίγκο Βελάσκο ντε Χάρο.

— Είσαι τρελλή 'Εστρελλίτα, είπε ο Φερνάντο.

— Θα με περιμένεις έδώ, συνέχισε η νέα, χωρίς να δώσει προσοχή στα λόγια του. Θα βρης μέσα σ' αυτήν εκεί την κασέλα χουρμάδας και παξιμαδία... Όσο για νερό, θα έχης όσο θέλεις. Πιστεύω πως θα γυρίσω προτού εξαντληθούν τα τρόφιμα που σου άφεινω.

Ο Φερνάντο έκαμε ένα βήμα προς το στόμιο της σπηλιάς.

— 'Εστρελλίτα, δε θέλω να κινδυνεύεις για μένα, είπε.

— Αν δε μ' άφισες να φύγω άμεσως, η φωτιά θα φτάσει έδώ και δε θα μπορούσα πια να κατεβώ στην κοίτη του χειμάρρου, του φώναξε η νέα.

— Άλλά δεν καταλαβαίνεις πως εκείνοι που με κυνηγάνε δε θα σ' άφισαν να περάσεις; της είπε ο Φερνάντο, προσπαθώντας να την κάνει να παραιτηθεί από το σχέδιό της. Θα σε κακομεταχειριστούν... Μπορεί ακόμη και να σε σκοτώσουν!

— Και γιατί θα κακομεταχειριστούν μια φτωχή νέα, που την έπιασε η φωτιά στο βουνό και που προσπαθεί να σωθεί μαζί με τον κατσικά της, ακολουθώντας την κοίτη του χειμάρρου; ρώτησε η 'Εστρελλίτα.

— Νομίζω πως έχεις δίκιο, είπε ο Φερνάντο, έπειτα από μικρή σκέψη. 'Αν είναι να πέσης στα χέρια τους καλύτερα να σε πιάσουν μακριά από μένα παρά μαζί μου.

Η νέα στήλωσε τα μάτια της πάνω του, και σοβαρά, απάντησε με φωνή βαθεία έσως, θάμενα κοντά σου, για να πεθάνω μαζί σου. Άλλά πιστεύω πως θα σε σώσω.

Γύρισε έπειτα στην κατσικά της.

— Έλα, Μάα, είπε.

Και, χωρίς να περιμένη την απάντησή του Φερνάντο, βγήκε από τη σπηλιά κι' άρχισε να κατεβαίνει στο βάραθρο. Η κατσικά άλλοτε προπορευόταν κι' άλλοτε την ακολουθούσε.

Ο Φερνάντο, σκυμμένος στην είσοδο της σπηλιάς, την παρακολούθησε με την ψυχρή σφιγμένη από την αγωνία, ώσπου έφτασε στην κοίτη του χειμάρρου. Η 'Εστρελλίτα άρχισε τότε να προχωρή από πέτρα σε πέτρα και σε λίγη χάθηκε ανάμεσα στα δυο πυρίνα τείχη, που υψωνονταν στις δυο όψεις.

Ο νιός της τρελλής

Η Γρανάδα παρουσίαζε εκείνη την ήμερα γιορταστική όψη. Οι χίλιοι πύργοι της ήταν στολισμένοι με τις σημαίες της Καστίλλης, της Αραγωνίας, της Ισπανίας και της Αύτης είχαν ξεχυθεί στους δρόμους, από όπου πήθαι στο ανάκτορο της 'Αλμπάρας. Μέσα στο μεγαλόπρεπο αυτό ανάκτορο, είχε προ-ρισμα, απ' όπου είχε φύγει το ίδιο διαμέρισμα χρόνια ο Μπουαντίλ, ο τελευταίος Μαύρος βασιλιάς της Γρανάδας.

Ο δόν Κάρος ήταν Ισπανός μόνο από τη μητέρα του την 'Ιωάννα την τρελλή, κό-φλεβες του, εκτός από το Ισπανικό, έτρεχε και γερμανικό αίμα όπως έδειχναν τα ξανθά έξινε και που ήταν το πηγούνι του, που προ-ριστικό των πριγκηπων του οίκου των Αψ-βιμιλιανός, όταν έμαθε, ότι ο αυτοκράτωρ Μα- ήταν έγκυος την κάλεσε στη Γάνδη, για να που θα γινόταν, μια μέρα βασιλιάς της 'Ι-σπανίας. Ο περίφημος άστρολόγος Ροντίλιο σίλασε στις χάρτες του χουρού και των δια-ορων, όπως και έγινε, γιατί στις ήμε-Κάμου από τους 'Ισπανούς. (Ο δόν Κά-1500).

Έφιν χρόνια αργότερα, στις 22 Φεβρουα-οίου του 1506, που ήταν και πάλι Παρα-κόσμο, πέθανε ο πατέρας του ήθε στον Φίλιππο, ο ώραϊος, που ο βασιλιάς περιπέτειες του είχαν κάνει με τρελές ήμερες του να σάλεψη.

Ο βασιλιάς Φίλιππος είχε πάει την κυ-

ριακή, 17 Φεβρουαρίου, σ' έναν πύργο κοντά στο Μπουργκος, που τον είχε χάρισει σ' έναν από τους έννομενους του, τον δόν Ζουάν Μαυοέλ. Είχε φάει εκεί και, μετά το φαγητό, είχε τρέξει στο δάσος, όπως ένα μικρό παι-δί. Ξεσταμένος από το τρέξιμο, όταν γυρί-σε στον πύργο, έπιασε ένα ποτήρι νερό. Α-τό το ποτήρι του το έφερε ένας άνθρωπος, που ούτε στην ακολουθία του άνηκε, ούτε στην υπηρεσία του δόν Ζουάν. Αμέσως σχε-δόν, ο βασιλιάς έννοιωσε δυνατούς πόνους στα έντερα. Αυτό δεν τον έμποδισε, όμως, να γυ-ρίση το ίδιο βράδυ στο Μπουργκος. Την άλ-λη μέρα, ήταν καλύτερα και βγήκε για να κανη ένα μικρό περίπατο. Άλλά γύρισε ά-ρωστος σχεδόν. Την Τρίτη, κατέστας του χειροτέρεσε. Την Τετάρτη δε μπόρεσε να σηκωθεί από το κρεβάτι του. Την Πέμπτη δεν κατάφερε να μιλήσει και την Παρασκευή, κατά τις έντεκα το πρωί, ξεψύχησε.

Έγιναν κατόπιν πολλές έρευνες για να βρηθ ο άνθρωπος που του είχε πάει το μοι-ραίο ποτήρι με το νερό. Άλλά χωρίς απο-τέλεσμα. Τα ίχνη αυτού του ανθρώπου είχαν χαθεί.

Κυκλοφόρησαν τότε διάφορες φήμες για το θανάτο του. Μία απ' αυτές έχει σχέση με την ιστορία μας... Ειπώθηκε, λοιπόν, πως ά-ναμεσα στις πολυάριθμες φίλες του βασιλιά, ήταν και μια τσιγγάνα, η Τοπάτσια, που οι άνθρωποι της φυλής της έλεγαν πως κατα-γόταν από τη βασιλίσσα του Σαβάν. Αυτή η Τοπάτσια ήταν μνηστευμένη μ' έναν από τους πριγκηπων των τσιγγάνων. Μα τον ά-φησε κατόπιν, συνεπαρμένη από το τρελλό κάθος της για το βασιλιά. Κι' ο τσιγγάνος αυτός εκδικήθηκε, σκοτώνοντας τον αγαπη-μένο της.

Αυτός ο θάνατος έκαμε τη δυστυχισμένη 'Ιωάννα, που υπέφερε πάντα από κρίσεις, να χάσει όλοτελα το λογικό της. 'Ετσι, δεν πίστεψε πως ο άντρας της είχε πεθάνει. Τον νόμιζε για κοιμισμένο... Και για να μην ταραχή τον ύπνο του, παράγγειλε να φτιά-ξουν ένα μεγάλο κρεβάτι, σκεπασμένο από παντού και τον έβαλε πάνω σ' αυτό. Το κρε-βάτι, όπως και το σκεπασμα, ήταν ντυμένα με χρυσάφι. Μαζί μ' αυτό το παράξενο έ-ρετρο, διέσχισε κατόπιν ολόκληρη την 'Ισπα-νία, από τη μια άκρη ως την άλλη κι' έφτασε, τέλος, στο Τορντεσίλλας, όπου παρέδωσε τον άντρα της στους μοναχούς της μονής της 'Αγίας Κλάρας.

Μα οι έντολές της ήταν ρητές. Δε θα κα-τέβαν το φέρετρό μέσα σε τάφο, γιατί ο άντρας της, που κοιμόταν, μπορούσε να έ-κνηση μια μέρα. Σύμφωνα με τις έντολές της, οι μοναχοί το τοποθέτησαν πάνω σ' ένα υψηλό βάρρο στη μέση της έκκλησίας. Ές-σερες λοχιοφόροι φρουρούσαν ήμερα και νύ-χτα και τέσσερες μοναχοί προσεκυονταν γο-νατιστά γύρω στο φέρετρο.

Ο δόν Κάρος βρισκόταν τότε στη Φλάν-δρα. Για να φτάσει γρηγορότερα, δε δίστα-σε ν' αντιμετώπιση τις τρομερές θέλεις του 'Ατλαντικού, μαζί με τριάντα έξη πλοία. 'Ε-τσι, αφού παρέπλευσε τις γαλλικές ακτές, μπήκε στη Μεσόγειο κι' έφτασε, τέλος, στο Τορντεσίλλας, όπου βρήκε τον πατέρα του νεκρό και τη μητέρα του τρελλή.

Ο νεαρός ινφάντης πρόσταξε ν' άνοιξουν το φέρετρο κι' αφού φίλησε στο μέτωπο το βαλσαμωμένο πτώμα του πατέρα του, συνέ-χισε κατόπιν την πορεία του προς το Βαλα-δολίς, όπου στέφθηκε βασιλιάς.

Οι 'Ισπανοί υποδέχτηκαν ψυχρά τον και-νούργιο βασιλιά τους. Άλλ' ο δόν Κάρος έδειξε από την πρώτη στιγμή πως είχε συν-άσθησι της μεγάλης αποστολής του και πως ήταν αποφασισμένος να κυβερνήσει με στίβαρο χέρι. Αφού κατέπνιξε μερικές ά-ταρσίες έδώ κι' εκεί — η σοβαρώτερη απ' αυτές είχε σημειωθεί στη Σαραγόσσα — συ-γκέντρωσε έπειτα όλη του την προσοχή στην εξόντωση των ληστών, που λυμαίνονταν ο-λόκληρη την 'Ισπανία. Ήταν ένα γιγαν-τιαίο έργο, που από δυο χρόνια τώρα το συνέχιζε με αδάμαστη θέληση και ακατάβλητη δραστηριότητα. Οι έσπαρχίες άσχιζαν έτσι ν' άναπνέουν ή μια έπειτα από την άλλη. Κι' ο νεαρός βασιλιάς άκουγε τώρα έπνευμής και ζητωκραυγές παντού απ' όπου περνούσε.

Ο πατέρας

Η είσοδος του βασιλιά στη Γρανάδα είχε όριση για τις δυο το άποψα. Στην πλα-τεία των Άλζιμπι είχαν συγκεντρωθεί όλοι οι άρχοντες της 'Ανδαλουσίας, που κι' ο τελευταίος άναμεσα σ' αυτούς πίστευε πως ήταν το ίδιο ευγενής όσο κι' ο βασιλιάς δόν Κάρος. Άνάμεσα σ' όλους αυτούς τους ε-πατρίδες, ξεχώριζε ένας άνθρωπος με ολό-λευκα μαλλιά, που το πρόσωπό του είχε τη σφραγίδα της ληψής. Στο στήθος του κρεμόταν ο σταυρός, που ο βασιλιάς Φερδινάνδος κι' η γυναίκα του, η 'Ισαβέλλα η Καθολική, είχαν μοιράσει σ' όσους είχαν πάρει μέρος στην εκδίωξη των Μαύρων και

την άπελευθέρωση της Γρανάδας.

Ο επατρίδης αυτός με τα ολόλευκα μαλ-λιά και το θλιμένο πρόσωπο, είχε καθήσει στην άκρη του πηγαδιού, που βρισκόταν στη μέση της πλατείας. Σε λίγο, ένας άλλος ε-πατρίδης, που ήταν το ίδιο ηλικιωμένος μ' αυτόν, πήγε κοντά του.

— Μ' όλο που διαβάξω τη λύπη στο πρό-σωπό σου, του είπε, συγχάρεσέ με γιατί έρ-χομαι να σ' ενοχλήσω... Θέλω μόνο να σου σφίξω το χέρι, γιατί δεν ξεχνώ πως είμα-στε φίλοι από παιδιά. Δόν Ρουί ντε Τορίλ-λες, μήπως μπορώ να σου φανώ χρήσιμος σε τίποτα; Έχεις να μου δώσεις καμμία διαταγή;

Ο δόν Ρουί ντε Τορίλλας σήκωσε το κε-φάλι του κι' ένα θλιμένο χαμόγελο μισάνοιξε τα χείλη του.

— Σ' εύχαριστώ, δόν Λοπέζ ντ' 'Αβίλα, απάντησε. Ναι, είμαστε πολύ παλιοί φίλοι...

Μένεις πάντα στη Μαλάγα;

— Ναι, και πρέπει να ξέρεις, δόν Ρουί, πως στη Μαλάγα είτε στη Γρανάδα θα με βρης πάντοτε στη διάθεσί σου.

Ο δόν Ρουί έκαμε μια ελαφρή υπόκλιση με το κεφάλι του.

— Θα πρέπει να βλέπεις εκεί το δόν 'Ι-νίγκο, τον παλιό φίλο μου, είπε.

— Τον έβλεπα κάθε μέρα, απάντησε ο δόν Λοπέζ ντ' 'Αβίλα. Έφυγε, όμως, βια-στικά από τη Μαλάγα, για να συναντήσει το βασιλιά κι' όπως άκουσα από το γιό μου, το δόν Ραμίρο, κινδύνευσε μαζί με την κόρη του στο βουνό, γιατί είχαν την κακή τύχη να πέσουν στα χέρια του Σαλταντόρ.

Με το όνομα αυτό, που σημαίνει ληστής, άποκαλούσαν όλοι τον Φερνάντο.

Άκούγοντας αυτά τα λόγια, ο δόν Ρουί χλώμιασε και μισόκλεισε τα μάτια. Κατά-φερε, ωστόσο, να κρύψει τη συγκίνησή του κι' είπε έπειτα από μερικές στιγμές:

— Έμαθα, όμως, πως ο δόν 'Ινίγκο κι' η κόρη του γλύτωσαν.

— Η αλήθεια είναι πως αυτός ο ληστής, που διακρίθηκε πως είναι επατρίδης, τους φέρθηκε σαν πριγκηπων, απάντησε ο δόν Λο-πέζ. Όπως μου είπε ο γιός μου, τους ά-φησε χωρίς να ζητήση λύτρα και χωρίς να τους κάνει το παραμικρό κακό. Αυτό είναι, βέβαια, πολύ παράξενο, γιατί ο δόν 'Ινίγκο φημίζεται σαν ο πλουσιώτερος άνθρωπος της 'Ισπανίας κι' η κόρη του είναι η ώραϊότερη νέα της 'Ανδαλουσίας.

Το πρόσωπο του δόν Ρουί έλαμψε για μια στιγμή από χαρά.

— Τόσο το καλύτερο γι' αυτόν και για όλους, ψιθύρισε.

— Άλλά ξεχάσα να σε ρωτήσω για το γιό σου, τον δόν Φερνάντο, είπε σε λίγο ο δόν Λοπέζ. Ταξιδεύει πάντοτε;

— Ναι, απάντησε ο δόν Ρουί με σβυσμένη φωνή.

Κρίμα! είπε ο συνομιλητής του. Δε θα μπορούσε να γίνη πιο κατάλληλη ευκαιρία για να ζητήσης από το βασιλιά να τον πάρη στην αλή του. Είσαι από τους πιο παλιούς

επατρίδες της 'Ανδαλουσίας κι' ο δόν Κά-ρος, μ' όλο που αγαπάει μόνο τους Φλαμαν-δούς του, δε θα σου άνοίγαν αυτή τη χάρι, αν του τη ζητούσες.

Ο δόν Ρουί άναστήναξε.

— Έχω πραγματικά να ζητήσω μια χάρι από το βασιλιά, απάντησε. Δεν ξέρω όμως, αν θα μου την κάνει.

Έκείνη τη στιγμή, άκούστηκαν οι σάλπιγ-γες, που άνηγγελλαν την άφιξη του βασιλιά. Όλοι έτρεξαν άμέσως στην πύλη του Γιου-σουφ, για να βρεθούν μπροστά του, καθώς θα κατέβαινε από το άλογό του.

Μόνο ο δόν Ρουί ντε Τορίλλας έμεινε κον-τά στο πηγάδι. Σηκώθηκε, όμως, όρθιος και περίμενε. Κι' ο δόν Λοπέζ ντ' 'Αβίλα είχε τρέξει επίσης μαζί με τους άλλους επατρί-δες.

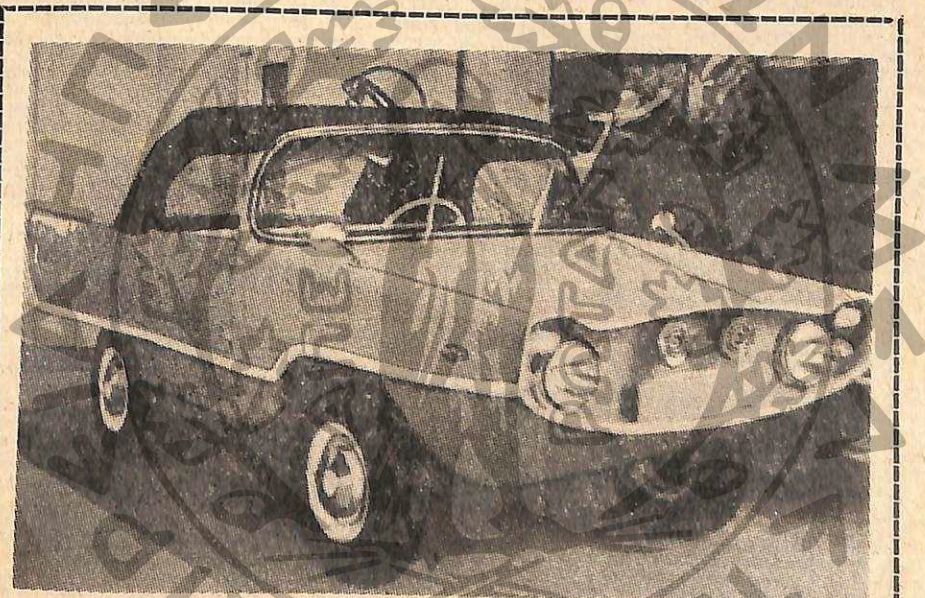
Ο βασιλιάς έφτασε πάνω στο πολεμικό άλογό του, που προσατευόταν ως τα μισά των ποδιών από έναν άσταλμένο θώρακα, ά-πως στις μάχες. Κι' ο ίδιος φορούσε επίσης την άστραφτερη πανοπλία του, που στολίζο-ταν με μεγάλες χρυσές πλάκες, στο στήθος και τους ώμους. Μόνο το κεφάλι του είχε άκαλυπτο, σε να θέλει να δείξη στους 'Ισπα-νούς τα ξανθά μαλλιά του, για να τους κά-μη να καταλάβουν πως το αίμα, που κυλούσε μέσα στις φλέβες του δεν ήταν το ίδιο με το δικό τους.

Στ' αλήθεια, ο γιός της 'Ιωάννας της τρελλής, δεν είχε τίποτα το Ισπανικό στη φυσιογνωμία του. Ήταν κοντός, με στρεβλά πόδια και το κεφάλι του φαινόταν χωμένο μέσα στους ώμους του. Άλλά το ψυχρό βλέ-μα του και το πηγούνι του που προεξείχε, έδειχναν θέληση και σταθερότητα, που έκα-ναν άμεσως εντύπωση. Μέσα στο κακοφτια-μένο αυτό σώμα έκαιγε ή φλόγα μιας άπε-ραντης φιλοδοξίας. Για τη στιγμή, έπρεπε να ξεκαθαρίση την 'Ισπανία από τους λη-στές και να ταπεινώση τους ευγενείς, που τα προνόμιά τους τους έβαζαν στην ίδια περίπτωση μοίρα μ' αυτόν. Θα συγκέντρωνε έ-πειτα όλη την προσοχή του στην υπερόντια αυτοκρατορία του. Η 'Ισπανία έπρεπε να γίνη το ισχυρότερο κράτος όχι μόνον της Εύρώπης, αλλά κι' όλου του κόσμου. Στο μέλλον, οι βασιλιάδες της γής θα σκυβαν το κεφάλι μπροστά του και θα περιμεναν ταπει-νά τις διαταγές του. Κι' ο Πάπας επίσης θα γινόταν έκτελεστής των θέλησών του.

Πίσω από το βασιλιά ακολουθούσαν ο καρ-δινάλιος 'Αδριανός της Ουτρέχτης, που ή-ταν ο εξομολογητής του κι' ο πρωθυπουργός του κόμης ντε Σιέδρες. Τον συνόδευαν επί-σης πολλοί Φλαμανδοί επατρίδες.

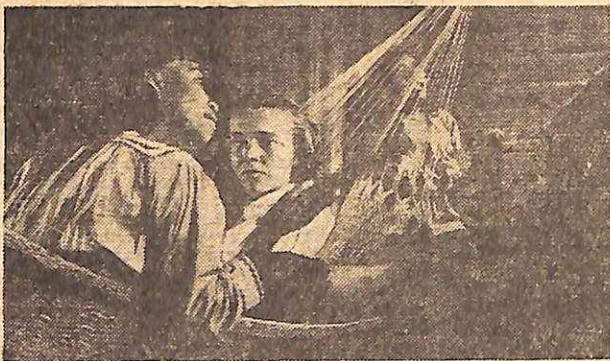
Μόλις κατέβηκε από το άλογό του, όλοι έ-βγαλαν τα καπέλα τους. Μόνο κάμποσοι ε-πατρίδες, που στέκονταν πλάι στην πύλη, δεν έκαναν καμμία κίνηση. Ήταν μεριστά-νες (γκάντρες) που είχαν το δικαίωμα να μη βγάλουν το καπέλλο τους μπροστά στο βασιλιά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΑΜΦΙΒΙΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Το αυτόκινητο αυτό είναι το πρώτο κομψό αμφίβιο όχημα, που κατασκευάστηκε στον κό-σμο. Το όνομά του είναι «Αλλιαντόρ», όφειλεται δε σε σχέδια του Γερμανού τεχνικού Χάινς Τρίπελ. Το «Αλλιαντόρ», που κατασκευά-ται τώρα από την «Ευρο-Κάρ» είναι το ιδεώδες όχημα για τους φερόδες, δεδομένου ότι θα μπορούν να φτάνουν στο μέρος όπου θέλουν να φερθούν, χωρίς να βγούν καθόλου από το αυτόκινητό τους. Το νεο αυτό όχημα άναπτύσσει 120 χιλιόμ. ώραία ταχύτητα στην ξηρά και 18 μίλια στη θάλασσα.

Η Μπέττυ Έλλιοτ, με τις δυο Έρυθρόδερμες φίλες της, την Μιντακά και την Μανκαμού.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΞΗΜΕΡΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΑΟΥΚΑΣ !...

Ο Άβλος της Μπέττυ Έλλιοτ, που κατέχτηκε τους πρωτόγονους ερυθρόδερμους, που είχαν σκοτώσει τον άντρα της

Μια Αμερικανίδα, η Μπέττυ Έλλιοτ, κατάφερε έναν απίστευτο άθλο: Νά εξημερώσει τους Αούκας, την πιο άγρια και πρωτόγονη φυλή ερυθρόδερμων της νοτιοαμερικανικής ζούγκλας και να δημιουργήσει μαζί τους τις πιο φιλικές και εγκάρδιες σχέσεις, χωρίς να διατρέχει, σε καμιά στιγμή, τον ελάχιστο κίνδυνο από μέρους τους!

Εκείνη, που κάνει ακόμη εκπληκτικότερο αυτόν τον άθλο, είναι πως ανάμεσα στην Μπέττυ Έλλιοτ και στους Αούκας υπήρχε ένα πραγματικό προηγούμενο: Οι Αούκας είχαν σκοτώσει, το 1956, τον άντρα της, μαζί με τέσσερις ακόμη ιεραπόστολους, που είχαν επιχειρήσει να εκχριστιανίσουν την πρωτόγονη αυτή φυλή.

Την εποχή, που δολοφονήθηκαν στην ζούγκλα του Αμαζονίου οι πέντε Αμερικανοί ιεραπόστολοι, η Μπέττυ Έλλιοτ ήταν νεότατη ακόμη, μ' ένα παιδί στα σπλάχνα της.

Στη θέση της, κάθε άλλη γυναίκα θα είχε αίσθανση να βαρύνει μισό για εκείνους, που την έκαναν να στερείται τόσο πρόωρα τον σύντροφό της ζωής της. Άλλα η Μπέττυ Έλλιοτ, διαποτισμένη από την χριστιανική πίστη που ήταν κι ο άντρας της, δεν άφρασε να ριζώσει το μίσος στην καρδιά της για τους ανειδίκευτους, όπως τους θεωρούσε, πρωτόγονους. Αντίθετα, μάλιστα, ένοιωσε το χρέος, να ξεκινήσει, όταν οι περιστάσεις θα της το επέτρεπαν, για την ζούγκλα όπου είχαν βρει τον θάνατο οι πέντε ιεραπόστολοι, και να προσπαθήσει μόνιμη να εξακολουθήσει και να ολοκληρώσει το έργο τους.

Μάταια όλοι οι γνωστοί και οι φίλοι της, επιχείρησαν να την πείσουν πως αυτό που σχεδίαζε να κάνει, ήταν καθαρή τρέλα. Ο Έλλιοτ και οι τέσσερις σύντροφοί του της εξήγησαν δεν ήταν οι πρώτοι λευκοί, που είχαν πέσει θύματα των Αούκας. Όσοι ιεραπόστολοι είχαν επιχειρήσει, κατά καιρούς, να τους πλησιάσουν, είχαν γνωρίσει το ίδιο τραγικό τέλος. Ανάμεσα σ' όλες τις φυλές του Αμαζονίου οι Αούκας είναι οι μόνοι, που εξακολουθούν να βρίσκονται σε ενεργό πρωτόγονη κατάσταση και να μην έχουν την παραμικρή επαφή με λευκούς.

Ακόμη και οι άλλοι ερυθρόδερμοι της ζούγκλας τους πείθουν για την ακρότητά τους και φροντίζουν να μην έχουν καμιά δολοφονία μαζί τους. Για την Μπέττυ Έλλιοτ, όμως, τα επιχειρήματα αυτά δεν είχαν άλλο αποτέλεσμα, παρά να θερμάνουν ακόμη περισσότερο τον ζήλο της. Δεν περίμενε, παρά να μεγαλώσει το κοριτσάκι, που έφερε στον κόσμο, ή Βαλερί, ώστε να μπορεί να την πάρει μαζί της, και, πριν από μερικούς μήνες, όταν η Βαλερί κόντευε πια να κλείσει τα τρία της χρόνια, μητέρα και κόρη ξεκίνησαν για τον Αμαζόνιο.

Τα χωριά της φυλής των Αούκας βρίσκονται στην καρδιά του Ισημερινού. Η γεωγραφική τους περιοχή τους φυλάει είναι οι εθνικοί και φιλόδοξοι Κουίτσο και κοντά σ' αυτούς έμεινε η Μπέττυ Έλλιοτ με την μικρή Βαλερί για ένα διάστημα, περιμένοντας την ευκαιρία να νάρθει σ' επαφή με τους τρομερούς Αούκας.

Η ευκαιρία αυτή δεν άργησε να παρουσιαστεί. Σπρωγμένες από την γυναίκα περιέργεια, που είναι ίδια σ' όλα τα μήκη και τα πλάτη της Γης, δυο νέες της φυλής των Αούκας, η Μιντακά και η Μανκαμού, όταν έμαθαν πως εμφανίστηκε μια λευκή με το κοριτσάκι της, ξεκίνησαν για να την δουν, και να την γνωρίσουν.

Η Μπέττυ Έλλιοτ κατάλαβε πως όλες οι ελπίδες της να καταβώσει εκείνο που ήθελε κρεμόντουσαν από το αν θα μπορούσε να κερδίσει την φιλική και την εμπιστοσύνη των δυο αυτών πρωτόγονων πλασμάτων. Στην προσπάθειά της αυτή, βρήκε έναν απροσδόκητο σύμμαχο, που ούτε τον υποπτεύονταν: την μικρή Βαλερί! «Ενδοί οι δυο ερυθρόδερμες, στην αρχή, δείχνανε κάποια δυσπιστία απέναντι στην «λευκή γυναίκα», με το κοριτσάκι πίσωσαν φίλες από την πρώτη μέρα. Η άλλη και πρωτόγονη φύση τους εύρισκε πολύ πιο εύκολη την συνεννόηση μ' ένα παιδί παρά μ' έναν μεγάλω.

Όπως ήταν επόμενο, με... μεσολάβηση την Βαλερί, η φιλική αυτή δεν άργησε να επεκταθεί και στη μητέρα. Η Μιντακά και η Μανκαμού άρχισαν πια να μην βλέπουν την ξένη σαν ένα αινιγματικό και εχθρικό όν και προθυμοποιήθηκαν, μάλιστα, όταν τους το ζήτησε, να την βοηθήσουν να μαθή την γλώσσα τους. Σε λίγες εβδομάδες, η Μπέττυ Έλλιοτ είχε καταφέρει να τις κάνει να την λατρεύουν κυριολεκτικά!

Όταν έφτασε ο καιρός, που οι δυο νέες έπρεπε πια να γυρίσουν κοντά στη φυλή τους, κάλεσαν μόνες τους την Μπέττυ Έλλιοτ να τις ακολουθήσει, μαζί με την Βαλερί.

Είναι μακριά: τις ρώτησε. — Τρεις μέρες και τρεις νύ-

χτες, της αποκρίθηκαν. Μά για το παιδί μη φοβάσαι, θα το πάρωμε έμεις στα χέρια μας.

— Και οι δικοί σας δε θα με σκοτώσουν, όπως σκοτώσαν τον άντρα μου;

Η Μιντακά και η Μανκαμού την αγάλασαν.

— Εκείνος ήταν άντρας, της είπαν. Έσυ είσαι γυναίκα. Είσαι η μητέρα μας. Θα πάρης μαζί σου και την βελόνα σου, για να κάνης καλά τους άρρώστους, και θα σ' αγαπάν όλοι όπως σ' αγαπάμε έμεις.

Η «βελόνα» της Μπέττυ Έλλιοτ ήταν η σύριγγα των ενέσεων, που είχε καταμαγέψει τις δυο πρωτόγονες.

Με δυνατό χτυποκάρδι, η χήρα, τότε ιεραπόστολου, αντίκρισε, έπειτα από πορεία, που κράτησε τρία μερόνυχτα, τις καλές των Αούκας, που είχαν σκοτώσει τον άντρα της.

Όπως της εξήγησαν οι δυο νέες, οι καλές αυτές δεν βρίσκονταν πια στο ίδιο μέρος, όπου ήταν την εποχή που σκοτώθηκαν οι πέντε ιεραπόστολοι. Όταν γίνεται ένας φόρος, οι Αούκας έχουν την συνήθεια να καίνε τις καλές τους και να χτίζουν καινούργιες λίγο μακρύτερα. Έτσι, πιστεύουν, ο φόρος ξεχνιέται και η ψυχή του νεκρού παύει να ζητάει εκδίκηση!

Γρήγορα, η Μπέττυ Έλλιοτ κατάλαβε πως δεν είχε να φοβάται τίποτα από αυτούς τους πρωτόγονους. Η Μιντακά και η Μανκαμού πείσαν τους άντρες της φυλής τους πως η λευκή ήταν καλή γυναίκα και, όταν εκείνοι την άκουσαν να τους μιλάει στην γλώσσα τους, ένοιωσαν κάθε δυσπιστία τους να εξαφανίζεται.

Όσο για την εανθούλα Βαλερί, έγινε γρήγορα το είδωλο της φυλής των Αούκας. Έπαιζε, μάλιστα, ξεχωριστή φιλική μ' ένα άγουραί πτερόν, τον Καμού, χωρίς, βέβαια, να ξέρει πως ήταν ο γιος εκείνου, που είχε σκοτώσει τον πατέρα της, του Γκιγιόκα!

Για να κερδίσει οριστικά την εμπιστοσύνη των Αούκας και να μπορέσει ν' αρχίσει σιγά-σιγά να τους προσηλυτίσει στον χριστιανισμό, η Μπέττυ Έλλιοτ δεν δίστασε να προσχωρήσει σ' όλες τις συνήθειές τους. Έφτασε ακόμη και στο σημείο να τρώει κρέας πιθήκου, που οι Αούκας, αφού το ψήσουν, το μοιράζονται μεταξύ τους, τρώοντας καθένας ένα κομμάτι με τα χέρια και αφήνοντας μετά τα απορρίμματα για τις γυναίκες! Ένοιωται, για την φιλοεισθημένη τους, κανένα την τιμητική εξαίρεση, να της κάνουν ένα κομμάτι από τα πρώτα, έξι ίσου «έκλεκτα» με εκείνο, που έπαιρνε ο άρχηγός της φυλής!

Όταν οι σχέσεις της με τους πρωτόγονους έγιναν πια αρκετά φιλικές, ώστε να μην υπάρχει η απειλή επικινδύνων παρεξηγήσεων, η Μπέττυ Έλλιοτ τόλμησε να τους απευθύνει την ερώτηση, που της έκαμψε από καρπό τα χείλη: Γιατί, ενώ σ' αυτήν και στο κοριτσάκι της φερόθηκαν τόσο καλά, σκοτώνουν τον άντρα της και τους άλλους τέσσερις ιεραπόστολους;

Η απάντησή, που πήρε, ήταν η πιο εκπληκτική, που μπορούσε να γίνει: — Γιατί ήταν κακοί άνθρωποι, της εκμυστηρεύθηκαν οι Αούκας. Ήταν... κανιβάλοι!

Όσον καιρό έμεινε ακόμη μαζί με τους Αούκας, η Μπέττυ Έλλιοτ πραγματοποίησε σημαντικότερες προόδους στην προσπάθειά της για την εξημέρωσή των άπολιτων αυτών.

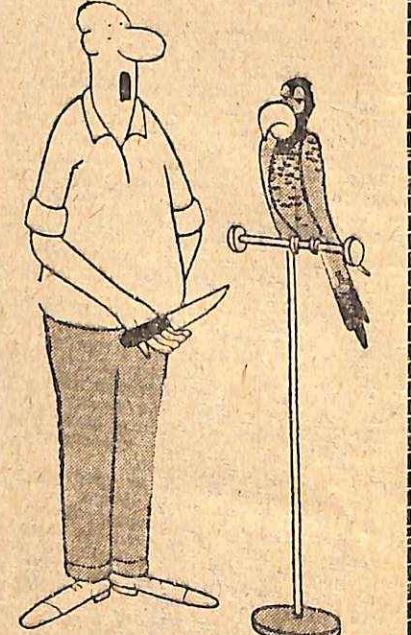
Ένα πράγμα μόνο δεν κατάφερε: Νά τους πείσει πως ο άντρας της δεν ήταν κανιβάλας και πως άδικα τον σκο-

τώσανε!

— Τρεις μέρες και τρεις νύ-

Χωρίς λόγια.

— Την καινούργια φιλενάδα μου τη λέγε, Μελπομένη! Μην ξαναφωνά μου Δόλα...!

— Ποῦ είσαι, Κλέαρξε; Φέρε ἐπὶ τέλους μέσα τὸ μὲν με τὸ κονταίνη!

ΗΤΑΝ ΔΙΓΑΜΟΣ χωρίς να τὸ ξέρη!

Η παράξενη περιπέτεια του Γερμανού Βίλλυ Ζήφεν, που κινδύνευσε να πληρώσει πανάκριβα μια καλή του πράξη

ΕΝΑΣ πρώην στρατιώτης της Βέρμαχτ, ο Βίλλυ Ζήφεν, που γύρισε το Σεπτέμβριο του 1956 στην πατρίδα του, αφού έμεινε δεκατρία δόκλαρα χρόνια σ' ένα στρατόπεδο, καταναγκαστικών έργων της Σιθρίας, κινδύνευε να καταδικαστεί σε ποινή θάνατος — την ποινή, που προέβλεπε ο νόμος για το «ακακούρημα», όπως θεωρείται, της διαίτας — επειδή, το 1943, έκανε μια ανθρωπιστική πράξη, για την οποία δεν 'ε' αξίζει παρά μόνο συγκατηχή!

Κυριολεκτικά μ' ανοιχτό το στόμα έμεινε ο Ζήφεν, ηλικίας 53 ετών σήμερα, όταν έλαβε την κλήση για ν' απολογηθεί για ένα αδίκημα, που δεν υποπτευόταν καν πως το είχε διαπράξει. Βέβαια, ο νόμος, που είχε κάνει τον Ιανουάριο του 1958 με μια παλιά του φίλη, ήταν ο δεύτερος στη ζωή του. Ο πρώτος, όμως, με την Πολωνία χωρίς την Άννα Κότσαν, είχε κληροκληθεί, από το σοβιετικό στρατόκειο, που τον είχε καταδικάσει, ως «εγκληματία πολέμου», σε καταναγκαστικά έργα 25 ετών.

Την εποχή, που παντρεύτηκε την Άννα Κότσαν, ο Βίλλυ Ζήφεν υπηρετούσε ως στρατιώτης σ' ένα μικρό χωριό κοντά στην Κρακοβία. Κατοικούσε στο σπίτι της οικογένειας Κότσαν και είχε δημιουργήσει φιλικότερες σχέσεις με τη νεαρή Άννα και τους δυο γέροντες γονείς της. Σαφινικά, μια μέρα, μπήκαν τα «Ες-Ες» στο χωριό και δώσανε διαταγή στους Πολωνούς κατοίκους να παρατήσουν τα σπίτια τους και να φύγουν, μέσα σε δεκαπέντε μέρες, για άλλη περιοχή που τους ορίζαν. Ο Ζήφεν συγκινήθηκε από τη δραματική τύχη, που περιέμενε τους φίλους του. Και, για να τους σώσει από τον εκτοπισμό, σκέφτηκε να κάνει κάτι, που υπήρχε κίνδυνος να δημιουργήσει για τον ίδιο άσχημα μπλέγματα με τη γερμανική στρατιωτική δικαιοσύνη: Νά παντρευτεί την Άννα, όποτε κανένας πια δε θα τολμούσε να θέσει τη γυναίκα και τα παιδιά ενός Γερμανού στρατιώτη!

Ο γάμος έγινε σε λίγες μέρες και με εξαιρετική απλότητα. Ο Βίλλυ και η Άννα δεν ήταν ερωτευμένοι μεταξύ τους και συμφωνήσανε πως ο γάμος τους, που ήταν ενεργός τυπικός, θα λυγόταν μόλις θα τέλειωνε ο πόλεμος, για να βρει ο καθένας τους το σπασίμι της ελευθερίας του. Η συνείδηση, ωστόσο, έμελλε να είναι πολύ διαφορετική από εκείνη που λογάριαζαν.

Μερικές εβδομάδες αργότερα, ο Βίλλυ Ζήφεν τοποθετήθηκε σε μάχιμη μονάδα και δεν άργησε να συλλέξει αιματώματα από τους Ρώσους. Εκείνη, όπως είχε συμβεί με αναρίθμητους ακόμη Γερμανούς στρατιώτες, τον πέρασαν από στρατοδικείο ως «εγκληματία πολέμου». Το στρατοδικείο τον καταδίκασε σε καταναγκαστικά έργα 25 ετών και κλήρωσε άκυρο το γάμο του με την Άννα Κότσαν.

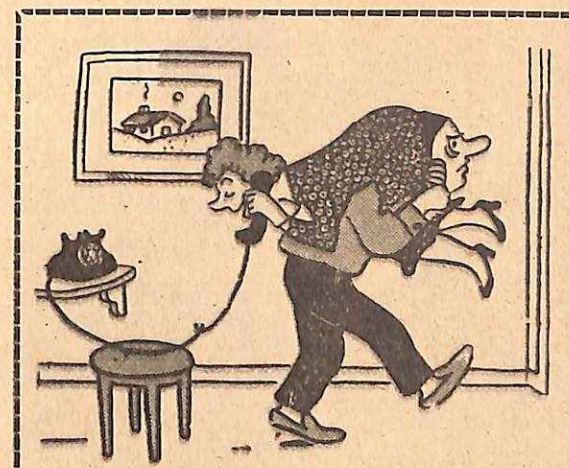
Το Βίλλυ, τον στείλανε σ' ένα στρατόπεδο της Σιθρίας, μα και η νεαρή Πολωνίδα γνώρισε άσχημη τύχη. Ο γάμος της μ' ένα Γερμανό θεωρήθηκε σαν προδοτική πράξη και, επί αρκετά χρόνια, δεν πάψανε να τη στέλνουν από στρατόπεδο σε στρατόπεδο.

Το Σεπτέμβριο του 1956, χάριστηκε το υπόλοιπο της ποινής του Ζήφεν, που είχε γίνει στο μεταξύ ψυχικό και σωματικό έλπιό από τις κακουχίες και τη σκληρή δουλειά στα καταναγκαστικά έργα, και ο πρώην στρατιώτης της Βέρμαχτ γύρισε στην πόλη που γεννήθηκε, την Κολωνία της Δυτικής Γερμανίας.

Σιγά-σιγά, ξεσάρωσε να δώσει την ύλη του και την δρεξί για τη ζωή και, τον Ιανουάριο του 1958, παντρεύτηκε με μια παλιά του γνώριμη, που είχε χάσει τον πρώτο άντρα στον πόλεμο. Οι περιπέτειες, πότες, είχαν οριστικά πια πάψει γι' αυτόν, και θα ζούσε ήσυχਾ και ειρηνικά τα χρόνια που του άπομένανε. Όσοι ανακαλύφθηκαν ο παλιός του γάμος με την Άννα Κότσαν και απαγγέλθηκε έναντι του κατηγορία για διαίμα. Για το γερμανικό νόμο, η απόφαση του σοβιετικού στρατοδικείου, που άκυρωνε εκείνο το γάμο, δεν είχε την παραμικρή αξία.

Εξαντλημένος, κάθε δυνατό όριο επέκειρας, οι δικαστές τον καταδίκασαν σε φυλάκιση 6 μηνών με αναστολή. Και ο Βίλλυ Ζήφεν άφηθηκε ελεύθερος, για να ξεκαθαρίσει κοντά στη δεύτερη γυναίκα του, που, οφισιατικά, δεν είναι παρά η πρώτη!

— Ποῦ είσαι, Κλέαρξε; Φέρε ἐπὶ τέλους μέσα τὸ μὲν με τὸ κονταίνη!

Με συγχωρεθῆς Καίτη μου πὸν διακόπτο, ἀλλὰ ὁ Κωστάκης μὲ φωνάζει νὰ τοῦ σερβίρω!

Επίκαιροι στίχοι

ΜΕΤΡΟΝ ΑΡΙΣΤΟΝ

Ρεστωράν και μαγειρεία έντολή έπήραν όρτι ν' άφαιρούν από τις «λίστες» τα ψητά κάθε Τετάρτη, αλλά κι' όλες τις έντροδες να ξεγράφουν γενικά και κυνήγι να σερβίρουν ή άπλως πουλερικά...

Ζωηρώς, λοιπόν, ο κόσμος τέτοιο μισό επίκριτοί και το έπίδοκιμάζουν ειδικώς ο μισωτοί, γιατί βλάπτει στην υγεία ή συχνή κρεωφαγία κι' επιβάλλεται, βεβαίως, να μην τρώνε όλο άρνάκια, μα να γρώνε πότε-πότε και λαγούς ή... πιτσουνάκια!

ΕΣΩ ΦΡΕΝΩΝ

Στην Αιθούπολι τις άλλες ένα Γιότα-Χί περνούσε, του όποιου ένας Μασούρας τὸ βόλαν έαυθενούσε κι' όπως έτρεχε με φόρα, ο Μασούρας δηλαδή πήρε κάτω από τις ρόδες ένα ανήλικο παιδί!

ΕΤΟΙ ΚΑΙ' ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΕΓΚΑΤΕΛΕΙΨΕ ΤΗ ΓΗ και δικαίως οι πολίτες είναι άγανακτισμένοι, γιατί καὸ' ένας Μασούρας λιμουζίνα όδηγει και σαν τὸ γέρο-Μασούρα οί πέζοι πάνε χαμένοι!

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Καταφάνουν έπιμόνως ήδη πρώιμα πολλά άπ' τη Ρόδο, άπ' την Κρήτη κι' άπ' τα γύρω περιβάλλια κι' όλο της μύτης τους σχηματίζουν την ιδέα κι' ακατάδεχτα κυτάνε τα ίσχνά μας πορτοφόλια.

ΑΠΛΗΣΙΑΣΤΑ ΓΙΝΗΚΑΝ ός κι' έκεινα γενικά τα συνήθη σ' άλλα χρόνια κι' εύτελη... Λαχανικά και μ' αυτή την ταχτική τους σχηματίζουν την ιδέα πως στην εποχή μας είναι και τα...λαχανα σπουδαία!

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΕΜΠΟΡΙΚΕΣ

Γερμανοί, Αμερικανοί και όλοι έπίσης έλλοι, προς τη ρήγανή μας δείχνουν μίαν έκτιμησι μεγάλη και πιστοί, καθώς τονίζουν, για πολλά θα μείνουν έτη στο Ρωμείο και μόνον το ρηγανο-μπερικέτι!

ΕΤΟΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ, που μαθαίνει πως ή ρηγανοδοδεία θα μάς φέρη από τα ξένα πλουσιώτατα έλέη το έμπορίο μας βλέπει με σφιγμένη την καρδιά και, στην κυριολεξία, βράλ' του ρήγανη» του λέει!

ΑΛΛΟΣ ΜΠΕΛΑΣ

Μας εξέλιξε ο Τύπος τὸ κεφάλι για καλά κι' όλο για τη Μαργαρίτα της Άγγλιας μάς μιλά, ή όποια βρίσκεται ήδη στην Ιταλία ταξίδι, κι' ή όποια, μόλις πίνη λίγο Κιάντι δυνατό, θέλει νάχη στο χορό της καβαλλιέρους...έκατό!

Όλο αλλάζει καβαλλιέρους στους χορούς της δηλαδή, που κρατούν από τὸ βράδυ έως τὸ βράδυ πρώτα κι' όλο λέει για τον Έρρίκο: «Παναγία μου, ένα παιδί, που μαζί του θέλω μόνο το χορό του... Ησάχα!».

ΦΙΛΙΑΣ ΠΕΣΟΥΣΗΣ

Τών φιλάθλων τὸ λεροσὺ τὸ πολὺ φανατικό, Α.Ε.Κ. πήγε ν' απολαύσει και Παναθηναϊκό, άλλ' έπάνω πὸν κλωτσιόταν έκάτερον πε το τόπι έπενεθε ένα μπουκάκι κι' ο άγώνας διεκτέθη...

Τὸ παίχνιδι, μ' άλλους λόγους έσταμάτησε στη μέση κι' όσοι στους γκολέδες είχαν τριαντάρια καταθέσει, τα λεφτά τους όλο κλάινε και στεναίνουν κι' όλο λένε.

δτι λόγω μίας...φίλης θινήκαν όλα γιόλα κι' όλοι οι φίλαθλοι έμειναν μέσ' στο γήπεδο...μπουκάλα!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ένα περιστέρι ΕΣΩΣΕ ΔΕΚΑ ΝΑΥΑΓΟΥΣ!...

Η εδύσσεια μερικῶν ψαράδων σ' ένα κορκαλλιογενές νησάκι

ΤΟ μαύρο περιστέρι έκαμε μιά θουτιά, ψηλά στον όλοκάθαρο όρανό, για να ξεφύγη άπ' τα γεράκια πὸν παραμονεύαν. Μονάχα με την ποιηρία και τη γρηγοράδα θα μπορούσε να γλυτώσει άπ' τα νύχια τους...

Οί δέκα άνθρωποι, που παρακρούουσαν τη σκηνή από ένα νησάκι, ένοιωσαν την καρδιά τους να σφίγγεται από άγωνία... «Αν χανόταν κι' αυτό τὸ περιστέρι, σαν τ' άλλα δυο, θα έσθινε πια κάθε έλπίδα τους! Θά ήταν καταδικασμένοι να πεθάνουν από πείνα και δίψα στο έρημηνόσι εκείνο, το χαμένο στην άπέραντη έκταση τὸν άκεανού, κοντά στις άκτές της Αδ-στράλης.

Καθὸς ψαρεύανε στὸ άνοιχτὸ πέλαγος, τὸ μικρὸ σκάφος τους είχε χτυπήσει σὲ μιά κορκαλλιογενή θάλαο κι' είχε θουλιέ-ξεί. Κι' είχαν δοθ καταβόησι σ' εκείνο τὸ νησάκι, ή καλλίτερα σ' εκείνο τὸ γυμνὸ φράγο, που τὸν έβερνε άλύπητα ὁ φλογερὸς ήλιος.

Βρίσκονταν εκεί ένα μερόνυχτο, χωρίς τροφήμα και νερό, με συντροφιά τους καρ-χορίες πὸν έσκίαν με τὰ πτερόγιά τους την ήρεμη θάλασσα.

Η μοναδική έλπίδα τους ήταν τὸ μύ-γμα πὸν είχαν δώσει στὸ πόδι του μαύρου περιστεριοῦ!

Ένας στεναγμός, άνακουφιστὸς θύγχε δοθεία μέσα άπ' τὰ στήθη τους, όταν τὸ είδαν να ξεφεύγει άπ' τὰ θόνα-και ν' άπομακρύνεται. Ναι, μα είχε να κάνει ή κόρη μιά μακρινή πτήση, για να φθάσει στην άκτή! Θά είχε την άπαιτούμενη άν-τοχή έφθον μάλιστα ήταν γέροκο πια, σγε-δὸν 10 χρονών, και δεν είχε άποκατα-νηθ ποτέ άπ' τη φαλιά του, από τότε πὸν είχε πεθάνει ὁ ίδιόκτητης του — έβδ και 9 χρόνια! Η θά έκανε τις δύναμεις του και θάπαιε στη θάλασσα! Πίσω καλά τὸ είχε γυμνάσει άραγε ὁ νεαρός άφεικτός του...

Απ' αυτά τὰ ερωτήματα κομῶταν τό-ρα ή ζωή τὸν δέκα ψαράδων!

Μη μπορώτας δώστον να κάνουν τίποτ' άλλο, περίμεναν... ένώ τα χείλια τους μαύριζαν και σκάσανε άπ' τὴ δίψα.

Τὸ μαύρο περιστέρι ήταν ένα από κεί-να πὸν άνάτρεφε σὸν περιστρεφάστον τὸν ὁ Βέρν Μπλέρι, στη μικρή παραθαλάσσια πόλι Μακεῦ της Αδστράλης.

Τὸ 1950, ὁ Μπλέρι είχε σκοτωθῆ σὲ δυ-σχήματα με τὴ μοτοσυκλέτα του. Ήταν τότε 19 χρονών. Οι γονεῖς του άποφάσι-σαν να διαπρίσουν τὰ περιστέρια του, γι' αάμνησι τὸν άτυχο παιδίό τους.

Έβδ και λίγους μήνες, κάποιος γεϊτο-νας τὸν Μπλέρι είχε όργανώσει μιά αλιευ-τική έκδρομή, μαζί με 9 άλλους συντρό-φους. Σκέφτηκε λοιπόν να πάρουν στὸ πλοιάριό τους μερικά ταξιδιωτικά περι-στέρια, για να στέλνουν σ' αυτά μηνύμα-τα στους δικούς τους. Πραγματικά, έπει-σε τὸν Μπλέρι νὰ τὸν δανείσουν έφτά ά-πό τὰ πουλιά τὸν Βέρν.

Πρὶν στείλῃ τὸ ναυάγιο, ὁ ερασιτέχνης ψαράδης είχαν ήδη άπολύσει τέσσερα πε-ριστέρια.

Τὸς μέλιανε άλλα τρία. Κατάφεραν δὲ να τὰ πάρουν μαζί τους, στὸ νησάκι, ὅ-που τὸς έβριζε τὸ ναυάγιο.

Τὴν όπόλοιπη μέρα κι' όλη τὴ νύχτα, ψάγανε με άγωνία τὴ θάλασσα και τὸν όρανό, άναζητῶντας ένα παραστικὸ πλοῖο ή άεροπλάνο. Τὸ κακὸν όμως...

Ο καιρὸς άπελούσε νὰ χαλάσει.

Τέλος, άποφάσισαν ν' άπολύσουν τὰ ὅ-πολοιπα περιστέρια, με την έλπίδα να ξε-φύγουν άπ' τὰ γεράκια πὸν έβρασαν κύ-κλους από πάνω τους...

Και νὰ πὸν ένα τὸ είχε κατορθώσει! Μά θάπαιε σὸν προορισμό του...

Στὸ μεταξύ, στὸ Μακεῦ, ή κ. Μπλέρι γύρισε άπ' τὴν καθνημένη της έπίσκεψι-σόν τόσο τὸν παιδίό της, Καθὸς έπιτα-ιν στον κήπο της, ένα μαύρο περιστέρι σφουρούσε και κάθισε πάνω στὴν στέγη τὸν σπιτιό. Η μητέρα τὸν Βέρν τὸ ά-ναγκάρισε άμέσως...

Εἶδε τὸ χαρτί πὸν ήταν δεμένο στὸ πό-δι του... Ύστερα από λίγα λεπτά, είχε είδοπρήθ τηλεφωνικῶς ή Αεροπορική Υπηρεσία Διωσῶσεων. Κι' έτσι, 44 ώρες μετὰ τὸ ναυάγιο, οί ψαράδες γύρισαν στὰ σπῖτια τους έξανηλωμένοι, άλλα ζωντανοί.

Η πρώτη τους έπίσκεψη ήταν στὸν πε-ριστέρι πὸν τους είχε σώσει. Αργότερα, τὸ άναμείψανε με μιά ισόδια κουζίνα: Τὸν έαπαράλινε δηλαδή, για τὴν όπόλοι-πη ζωή του, τὴν καλλίτερη τροφή για πε-ριστέρια!

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Σέρνινταν προσπάθησε να την ἀρπάξει από τα μαλλιά και να τη σώσει...

— «Α, δε δίνεις πεντάρα; σώνει. Νά, λοιπόν!...»
Καί πάτησε τη σκανδάλη. Η πιστολιά ἀντήχησε παράξενα μέσα στη βαθεία σιωπή... Ο Μπάστερ ξαναπυροβόλησε, κι άλλες φορές... ώσπου έρριξε και την τελευταία σφαίρα του.

Όταν άδειασε πιά το όπλο του, έσδυσε απότομα ή εξαίψι του.

Κύτταζε το άκίνητο κορμί που κειτόταν μπροστά του. Ο Σέρνινταν είχε κυλήσει χάρω, έτσι ώστε το ένα χέρι του άγγιζε το πόδι του Μπάστερ. Εκείνος ένοιωσε μία ξαφνική βιασύνη ν' απαλλαγεί απ' το μισητό αυτό σύντροφο. Τότε θα μπορούσε ίσως να προσπαθήσει να θυμώσει τη Μαργκό χωρίς πικρία...

Κύτταζε γύρω, αναζητώντας τον καρχαρία. Ύστερα κάρφωσε πάλι τη ματιά του στο πτώμα του Σέρνινταν.

Έσκυψε σιγά-σιγά, τόπιασε με τα δύο του χέρια και προσπάθησε να το ανασπώση. Προσπάθησε και πάλι. Τίποτα!... Τότε μονάχα κατάλαβε πως είχε εξαντληθεί τόσο, που δε μπορούσε πιά να καταβάλει τέτοια προσπάθεια. Του ήταν τελείως άδύνατο να πετάξει το νεκρό στη θάλασσα, στον καρχαρία!

Η συναίσθησι αυτής της αδυναμίας του του έφερε πανικό, κι' άρχισε να τρέμη, παρ' όλο το φλογερό ήλιο...

Η υπόλοιπη μέρα του φάνηκε άτελείωτη. Άλλ' ή νύχτα ήταν ακόμα χειρότερη... Νόμιζε κάθε τόσο πως άκουγε να ψуχα να ημερώσει... όλοένα πιο δυνατά! Παρακαλούσε όλη...

Οι πρώτες ακτίδες του ήλιου του φέρανε κάποια ανάκουφισι, γιατί βάσανε τέρμα στο μαρτύριό του. Τί πείραζε αν σε λίγο θα τον έψπνε ο ήλιος; Όταν δε θα μπορούσε πιά ν' άνθεξη... ήφερε τί θάκανε!

Ανασηκώθηκε λίγο και κύτταζε γύρω. Ο καρχαρίας βρισκόταν εκεί πάντα, περιμένοντας ύπομονετικά...

Μά ο Μπάστερ είδε και κάτι άλλο, αυτή τη φορά: Ένα μικρό αλλά ξεκάθαρο σχήμα, μακριά στον ορίζοντα, προς την ανατολή... Είπε με το νου του πως τον γελούσε ή φαντασία του... Μά όχι! Όσο πλησίαζε και μεγάλωνε το σχήμα εκείνο, βεβαιωνότανε πως ήταν πραγματικά ένα

6 φαίες στο ΣΕΡΙΝΤΑΝ

Ο ΜΠΑΣΤΕΡ ήταν μουσκεμένος στον ιδρώτα. Ήξερε πως αυτό ήταν κακό, γιατί μεγάλωνε τη δίψα του. Τί μπορούσε όμως να κάνει, αφού τον έψπνε αλύπητα ο ήλιος, μέσα στη μικρή καουτσουκένια βαρκούλα, που πλανιόταν στην άπέραντη έκτασι του άκεανού;...

Όστόσο, παρ' όλη την κατάσταση του, δεν άφηνε καθόλου απ' το χέρι του το πιστόλι του, ούτε στιγμή, έδώ και δέκα μέρες! Το κρατούσε ακόμα κι' όταν κοιμότανε. Του δίνε ένα συναίσθημα δυνάμεως, το να ξέρη πως μπορούσε όποτε ήθελε να τινάξει τα μυαλά του — ή τα μυαλά ενός άλλου...

Κύτταζε το σύντροφό του, το δεύτερο ναυαγό, που ήταν ξαπλωμένος στην άλλη πλευρά της βάρκας.

Αναπαύεται, για να διατηρήσει τις δυνάμεις του! σκέφτηκε με λύσσα. Μά είναι καιρός πιά να τελειώνω μαζί του!...»

Ύστερα του είπε δυνατά, με βραχνή φωνή: — Τί αλλόκοτη κατάσταση! Νά βρίσκωμαι πάνω σ' ένα πλωτό φέρετρο, μαζί με τον άνθρωπο, που μου έκλεψε τη γυναίκα μου!...

Ο Σέρνινταν δεν άπάντησε, ούτε κοινήθηκε καθόλου. Έμεινε στην ίδια θέση, με το κεφάλι του κρυμμένο κάτω απ' το μπράτσο του και σκεπασμένο με το ξεθωριασμένο ψάδινο καπέλλο της Μαργκό!...

Είχε πεθάνει πιά ή άπιστη Μαργκό! Είχε πνιγεί στο ναυάγιο. Ο Σέρνινταν προσπάθησε να την άρπάξει από τα μαλλιά και να τη σώσει, μα ένα ξαφνικό κύμα την παρέσυρε μακριά... Τώρα την είχαν φάει τα ψάρια!... Οι μύνοι, που είχαν σωθεί, με τη λαστιχένια βάρκα, ήταν ό άντρας της κι' ο φίλος της. Πόσο θα ζούσαν όμως κι' αυτοί!... Βρίσκονταν στη μέση του άπέραντου Ειρηνικού, έκτοντάδες μίλια μακριά απ' την κοντινότερη ξηρά, χωρίς πρόφιμα και νερό... Ο θάνατος τους ζύγωνε, με μεγάλα βήματα! Καί, σά να τόξερε ένας μεγάλος καρχαρίας τους παρακολουθούσε, έδώ και τρείς μέρες, περιμένοντας τη λεία του...

Ο Μπάστερ έρριξε μία ματιά στο φτερό του, που ξεπρόβαλλε απ' το νερό. Ύστερα στράφηκε πάλι στο Σέρνινταν.

Δε λες τίποτα; του φώναξε, σφίγγοντας τις γροθιές του.

Ο άλλος δεν άπάντησε και πάλι, ούτε και φάνηκε πως τον άκουσε. «Θέλει να δείξη πως με περιφρονεί το κτήνος!», σκέφθηκε ο Μπάστερ.

— Άκου, Σέρνινταν! είπε ξαφνικά, παίρνοντας την άπόφασί του. Είναι το ίδιο για σένα άν φας μία σφαίρα ή αν πεθάνεις απ' την πείνα και τη δίψα. Για μένα όμως, θάκαι μία ευχάριστησι να σε σκοτώσω!...

Καμιά άπάντησι και πάλι... Αύτη ή σιωπή κι' ή άδιαφορία έρέθισαν ακόμα περισσότερο το Μπάστερ. Έσφίξε στο χέρι του το πιστόλι.

Βαρέθηκε πιά, Σέρνινταν! μουρμούρισε. Κανείς απ' τους δύο μας δεν πρόκειται να γλυτώσει... Το κατάλαβες; Είμαστε καταδικασμένοι κι' οι δύο... Το μόνο που άπομένει, είναι μία μικρή ίκανοποίηση, για μένα! Δε μπορείς να μου τη στερήσεις, Σέρνινταν!... Καταλαβαίνεις τί έννοιά;

Ο δεύτερος ναυαγός συνέχισε την ίδια μελετημένη άπάθεια. «Αι έδειχνε φόβο, ίσως ο Μπάστερ θα πετούσε το πιστόλι στη θάλασσα, ή θα τον φοβόριζε λίγο ακόμα, αλλά χωρίς να προχωρήσει περισσότερο. Μά αυτή ή ήρεμη σιωπή του ήταν άνυπόφορη.

πλοίο!... Με το δρόμο, που είχε, θα περνούσε ως μισό μίλι μακριά απ' τη βάρκα, έπειτα από μία ώρα περίπου.

Ο Μπάστερ κύτταζε το πλοίο, κι' ύστερα το νεκρό Σέρνινταν, τον καρχαρία...

Του ήταν άδύνατο να πετάξει το πτώμα στη θάλασσα. Κι' αν τον βρισκανε μαζί του, ήφερε καλά τί τον περιμενε!... Δε θα μπορούσε να γλυτώσει την ηλεκτρική καρέκλα!

Προσπάθησε του κάκου να βρή μία λύσι, με το θολωμένο του μυαλό... Κι' ή ώρα περνούσε...

Το καλύτερο ήταν να βάλει ένα τέλος, μία και καλή!... Δίστασε ένα λεπτό, κι' ύστερα γλύστρησε πάνω απ' την κουπαστή της βάρκας κι' έπεσε στη θάλασσα. Το φτερό του καρχαρία κουνήθηκε γρήγορα προς το μέρος του...

Το νερό αναταράχτηκε και βάφτηκε κόκκινο, γύρω απ' τη βάρκα. Μά, όταν έφτασε κοντά το πλοίο, είχε καθαρίσει πάλι κι' είχε ήρεμήσει. Ο καρχαρίας είχε χαθεί!

Το πλοίο σταμάτησε. Κατέβασαν μία βάρκα. «Επειτ' άπό λίγο, είχαν μεταφέρει πάνω στο πλοίο το πτώμα του Σέρνινταν.

Ο γιατρός, που το εξέτασε, μέτρησε έξη σφαίρες μέσα στο κορμί του.

Κάτι του φάνηκε ωστόσο μυστηριώδες κι' άνεξήγητο, και το είπε στον πλοίαρχο: — Δε μπορώ να καταλάβω... Ο άνθρωπος αυτός ήταν ήδη νεκρός άπό πολλές ώρες όταν τον πυροβόλησαν!

ΕΝΤΜΟΥΝΤ ΚΟΥΠΕΡ

Η έγκληματικότης στη Ν. Άφρική

Σύμφωνα με μία έπίσημη ανακοίνωσι, ή έγκληματικότης αύξάνει όλοένα στη Νότιο Άφρική. Οι φόνου έφτασαν τους 1.772 στο έτος 1958, ενώ στο 1957 ήταν μόνο 1.540. Οι βιασμοί αύξήθηκαν άπό 1077 σε 1220. Συγχρόνως, κι' οι θανατικές εκτελέσεις έγιναν 104, άπό 59. Πάνω άπό 17.498, κατάδικου μαστιγώθηκαν (542 λευκοί κι' οι υπόλοιποι έγχρωμοι). Έγιναν 286.372 συλλήψεις, που ίσοδυναμούν με τα 2,6% του πληθυσμού της χώρας. Ο άριθμός των φυλακισμένων, την τελευταία μέρα του χρόνου, έφτανε τους 34.724.

ΘΡΥΛΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ της Αρχαίας Αιγύπτου

Ο ΟΡΤΩΜΕΝΟ με λογής-λογής πράματα — πολυτελή ύφασματα, δέρματα, βαφές, αρώματα, έξωτικούς καρπούς — ήταν το φοινικικό καράβι, που είχε φτάσει στην παραλία του Άργους. Συντροφιά άπό νεαρές κοπέλλες κατέβαιναν κάθε μέρα άπό την πόλι, για να τα περιεργασθούν και να κάμουν την έκλογή τους. Οι φοινικές τους έδειχναν πρόθυμα τα έμπορεύματα που είχαν για πώλημα, τους έξηγονόσαν με την άσυγκριτη εύλογητιά τους άπό τί ήταν φτιαγμένο και σε τί χρησίμευε το κάθε τι κι' όταν έρχόταν ή στιγμή να κουδεντιάσουν για την τιμή, ξεχούσαν πολλές φορές μπροστά σ' ένα γλυκό χαμόγελό τους κι' αυτό άκόμη το σύμφερον τους.

Άλλά κι' οι νεαρές Άργύτισσες έβρισκαν μεγάλο ενδιαφέρον στους πολυτελείς αυτούς ναυτικούς, που μιλούσαν όλες τις γλώσσες της Μεσογείου κι' ήξεραν ν' άφηγούνται όμορφες και παράξενες ιστορίες. Άνάμεσα σ' αυτές τις νέες ήταν κι' ή πεντάμορφη Ίνώ, ή κόρη του βασιλιά Ίνάχου.

Το φοινικικό καράβι έμεινε πολύν καιρό στο λιμάνι, γιατί δεν έπρεπε μόνο να πουλήσει τα πράγματα που είχε, αλλά και να φορτώσει έμπορεύματα, που θα πήγαινε σ' άλλες χώρες. Κι' όλο αυτό τον καιρό, ή Ίνώ πηγαίνερχόταν άπό το άνάκτορο του πατέρα της στην παραλία, πότε για ν' άγοράσει τούτο και πότε εκείνο.

Μά ή αλήθεια ήταν άλλη. Η όμορφη βασιλοπούλα είχε άγαπήσει τον πλοίαρχο του καραβιού κι' ήταν άνεξάντλητη σ' έπινοήσεις για ν' άπορρή να τον βλέπει. Κάποτε, όμως, άνακαλύψε πως ήταν έγκυος. Φοβήθηκε τότε την όργη του πατέρα της κι' όταν έφυγε το φοινικικό καράβι πήγε κι' αυτή μαζί.

Η Άργύτισσα Ίώ πέρασε μαζί με τους φοινικές το Ίόνιο πέλαγος, που απ' αυτήν όνομάστηκε έτσι κι' άργότερα ή βρισκομε στην Αίγυπτο, σύζυγο του εγχωριού Φαραώ, που φαίνεται ότι τον κατάκτησε κι' τη χώρα και την όμορφιά της. Άπ' αυτήν κατάγονταν ο Αίγυπτος κι' ο Δαναός, που θα μας άπασχολήσουν στην ιστορία μας.

Παιδιά του βασιλιά Βήλου, είχαν διαδεχτεί τον πατέρα τους στην άρχη, μα φιλονεικούν στο μωίσασμα των έπαρχιών του κράτους κι' ο πρώτος, που ήταν ο δυνατότερος, έδιωξε το δεύτερο. Ο Δαναός θοήθηκε τότε την πατρίδα της μακρινής προγόνου του, της Ίούς και πήγε μαζί με τους συντρόφους του στο Άργος, όπου διεκδικήσε άμέσως την άρχη άπό το βασιλιά Γελάνορα, το γυνί του Σθενέλα.

Οι Άργειοί, λέει ο παλιός θρύλος, δίσταζαν να διαλέξουν ανάμεσα στον παλιό βασιλιά τους και τον άπόγονο της Ίούς, άλλ' ένα τυχαίο περιστατικό τους βοήθησε να πάρουν την άπόφασί τους. Ένώ συνεχίζονταν οι διαπραγματεύσεις, ένας λύκος όρμησε πάνω σ' ένα κοπάδι άπό βόδια που έθούσαν έξω άπό την πόλι και κατασπαράξε τον ταύρο, που ήταν, να πούμε, ο άρχηγος τους. Οι Άργειοί παρομοίωσαν τότε τον ταύρο με τον Γελάνορα και το λύκο, που είχε έρθει άπό μακριά, με το Δαναό κι' έδωσαν το συμπέρασμα πως σ' αυτόν άνηκε ή βασιλεία (άφου ο ταύρος είχε κατασπαράξει άπό τον λύκο). Κάτω απ' αυτήν την ποιητική περιγραφή, κρύβεται ίσως ο σκληρός άγώνας του Δαναού εναντίον του Γελάνορα κι' ή νίκη του πρώτου πάνω στο δεύτερο.

Έτσι ή αλλιώς, ο Δαναός εγκαταστάθηκε στο Άργος σάν βασιλιάς κι' όπως δεν του έλειπαν ούτε ή συμφοσύνη ούτε ή πείρα, κέρδισε πολύ γρήγορα τις συμπάθειες του λαού. Τον άπασχολούσε, όμως, ένα μεγάλο πρόβλημα. Άπό τις γυναίκες του, που θα ήταν πολλές, είχε άποχτήσει μόνο κοριτσά. Πενήντα στη σειρά. Καί, να αγοράσει πιά να τους εύρισκε τώρα γαμπρούς, που να ήταν άντάξιοι με τη βασιλική καταγωγή τους!

Στο μεταξύ, ο βασιλιάς Αίγυπτος είχε μάθει την καλή τύχη του άδελφού του κι' όπως ήταν άδίκος και πλεονέκτης, σκέφτηκε να έτεκτεινι και στην Ελλάδα την κυριαρχία του. Νά έπιχειρήσει μία τόσο μακρινή εκστρατεία του φαίνεται δύσκολο κι' επικίνδυνο. Ύπρχε, όμως, ένας τρόπος πιο άπλος. «Αν ο Δαναός είχε πενήν- όμορφα, αυτός είχε πενήντα γυνίους. Θά τους έτα στείλε, λοιπόν, να πάρουν για γυναίκες τους τις κόρες του άδελφού του. Έτσι, ειρηνικά και χωρίς πόλεμο και κινδύνους, θα γινόταν κύριος της Ελλάδας.

Ο Δαναός, όμως, δεν είχε ξεχάσει πως του φερόθηκε άλλοτε ο άδελφός του κι' άπό τ' άλλο μέρος, δε δυσκο- λέστηκε να μαντέψει ποιά ήταν το σχέδιο του. Δέχτηκε, λέυτηκε να μαντέψει τους άνηπιούς του και κα- λοιπόν, με ύποκριτική χαρά λεπτομέρειες του γάμου, νόνισε μαζί τους όλες τις λεπτομέρειες της κόρης του.

Άλλά, την ώριμένη ήμερα, πώς ακαί που είχε πάει κι' άφου τους εξίστρησε όλα τα καλά να όρκιστούν ότι θα άπο τον άδελφό του, τις έδωσε να όρκιστούν την πρώτη νύχτα του γάμου, σκότωναν τους άντρες τους την πρώτη νύχτα του γάμου, χωρίς να τους δώσουν τον καιρό να τις άγγίξουν.

Όλες τήρησαν τον όρκο τους. Όλες εκτός άπό την Ύπερμήστρα. Σ' αυτήν είχε λαχει ο Λυγκέας, που ή- λαν το άρσιότερο και το άνδρειότερο άπό τα βασιλοπού- λα της Αίγυπτου. Ή νέα, που δεν είχε βρή τη δύναμι- να του άντισταθεί, λαχάρωσε στην άγκαλιά του κατώ ά- να το τυφρό έρωτικά χάδια του κι' όταν ήρθε ή σπι- γή για ν' άκτελέσει τον όρκο που είχε δώσει στον πα- τήρ της, κατάλαβε πως τον άπατούσε. Του φανέρωσε τότε ποιά τύχη τον περιμενε και τον βοήθησε να φύγει κρυφά.

Ο Λυγκέας έτρεξε όλη τη νύχτα και, κατά τα έξημε- ρώματα, έφτασε στη Λαρκία, όπου άναψε μία μεγάλη φωτιά, για να είδοποιήσει την Ύπερμήστρα ότι είχε σωθεί.

Η νέα περιμενε με άγωνία αυτό το σύνθημα πάνω στη Λαρκία, την άκρόπολι του Άργους. Άλλ' όταν το είδε ήρέμισε. Άπό τί στιγμή που ήξερε ότι ο άγαπη- μένος της δεν κινδύνευε πιά, θ' άντιμετώπιζε άφοδα την όργη του πατέρα της.

Η Ύπερμήστρα και ο Λυγκέας

Ο Δαναός γύριζε σάν το θηρίο μέσα στο παλάτι του, που ήταν πλημμυρισμένο στο αίμα και χαράταν βλέποντας άραδια- σμένα τα πτώματα των παιδιών του άδελφού του. Όταν, όμως, θέλησε να τα μετρήσει, είδε πως έλειπε ένα: του Λυγκέα. Φύραξε τότε άπό το κακό του και πρόσταξε να φυλακίσουν την κόρη του, που είχε πα- ρακούσει τις διαταγές του κι' είχε άδελφώσει τον όρκο της. Κάλυψε ύ- στερα τους Άργεϊούς για να μην δικάσουν. Η δική της έγινε από το Κρι- τήριο, κοντά στο θέατρο. Άλλ' ο λαός του Άργους, συγκινημένος άπό τη όμορφη όμορφιά της και την ύπεροχη αὐτοφύσια της, την άδωάσε.

Ο Δαναός, είτε γιατί φοβήθηκε μήπως δύσαρστήσει τους Άργεί- ους, είτε γιατί είχε μετανοιώσει, συχώρεσε τότε την κόρη του και προ- κάλεσε το Λυγκέα να γυρίση άφοδα στο Άργος για ν' άζηση μαζί της.

Άλλ' ή φήμη γι' αυτό το άνοσιούργημα άπλώθηκε σ' όλη την Έλ- λάδα και κανένας πιά δεν ήθελε να πάρη τις κόρες του Δαναού.

Η συνήθεια ήταν τότε οι μνηστήρες να προσφέρουν στον πατέρα της νέας που ήθελαν να πάρουν για σύζυγο δώρα άντάξια με τη θέση του και τον πλούτο του. Ο Δαναός, λοιπόν, για να βρή γαμπρούς για τις κόρες του, διακήρυξε σ' όλη την Ελλάδα πως δεν ήθελε δώρα. Καί, για να κάμη μεγαλύτερο το ενδιαφέρον των ύποψφίων μνηστή- ρων, ώρισε ότι θα συναγωνίζονταν στο δρόμο κι' ότι θα είχαν δικαίω- μα να διαλέξουν εκείνη που τους άρεσε άνάμεσα στις Δαναίδες ανά- λογα με τη σειρά της έπιτυχίας τους. Εκείνος, δηλαδή, που θαρχό- ταν πρώτος θα διάλεγε και πρώτος, έπειτα ο δεύτερος κ.ο.κ. Παρου- σιάστηκαν τότε κάμποσοι μνηστήρες κι' άνάμεσα σ' αυτούς ο δού- γιοι του Άχαιού άπό τη Φωκίδα, ο Άρχανδρος, που πήρε τη Σκαία κι' ο Άρχιτέλης που διάλεξε για σύζυγο την Αὐτομάτη.

Μά ο Λυγκέας δεν είχε ξεχάσει το φόνον των άδελφών του. Ανε- βόλε μόνο την έκδικήσι του άπό άγάπη στην Ύπερμήστρα. Όταν, ό- μως, πέθανε ή γυναίκα του, συγκέντρωσε πολλούς Άργεϊούς, που ή- θελαν να ξεπλύνουν το παλιό μίσος και μαζί μ' αυτούς σκότωσε το Δαναό κι' όλες τις κόρες του, που είχαν βάψει το χέρι τους στο αίμα.

Ο παλιός μύθος άναφέρει ότι οι Δαναίδες καταδικάστηκαν στα Τάρτα- ρα να βγάσουν αιώνια νερό για να γεμίσουν ένα τρύπιο πιθάρι κι' άπο κει προήλθε ή παροιμία «εις τον των Δαναών πίδαχ ύδροφορέϊν».

ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ο "Έλενος κι' ή Δημόδοκη.

Του φανέρωσε τότε ποιά τύχη τον περιμενε και τον βοήθησε να φύγει κρυφά.

Η 'Αγνή δεν είχε κλείσει τα όκτω χρόνια της, όταν παντρεύτηκε τον 'Αλέξιο Κομνηνό.

ΠΡΩΤΟΙ ΜΟΙ πριγκηπικοί γάμοι

Νύφες σε ηλικία 3 χρόνων και χηρές στα 6

Στο παρελθόν, ήταν πολύ συνηθισμένοι οι πρώτοι γάμοι μεταξύ των μελών των βασιλικών οικογενειών. Μόνον από πολιτικούς λόγους υπαγορεύονταν αυτοί οι γάμοι και φυσικά, τότε, τον μόνο που δεν λογαριαζόταν ήταν η γνύμη των μελλοντικών. Στις περισσότερες περιπτώσεις, άλλωστε, λόγω της μικρής ηλικίας τους, δε μπορούσαν να έχουν γνύμη.

Αυτό έγινε π. χ. με την 'Αγνή, που ήταν αδελφή του βασιλιά της Γαλλίας Φίλιππου-Αυγούστου. Προτού ακόμη συμπληρώσει τα όκτω χρόνια της, την έστειλαν στην Κωνσταντινούπολη για να παντρευτεί τον αυτοκράτορα 'Αλέξιο Κομνηνό. Ο γάμος τους έγινε στις 2 Μαρτίου 1180. Τον επόμενο χρόνο, ο 'Αλέξιος δολοφονήθηκε από τον 'Ανδρόνικο Κομνηνό, που σφετερίστηκε το θρόνο και μαζί μ' αυτόν τη συζύγο του δολοφονήσαντες. 'Αλλά κι ο 'Ανδρόνικος πέθανε έπειτα από τέσσερα χρόνια. Η 'Αγνή, που ήταν μόλις δεκατριών χρόνων, παραιτήθηκε τότε από τα δικαιώματά της στον αυτοκρατορικό θρόνο, για να παντρευτεί έναν Βυζαντινό αρχοντα, το Θεόδωρο Βρανά, με τον οποίον την ένωσε ένα τρυφερό εϊδύλλιο.

Πολύ περιεργή ήταν επίσης η περίπτωση της Ζακελίνης, κομνηνίσσης της Ολλανδίας. Σε ηλικία μόλις πέντε χρόνων την παντρεύσαν με το δελφίνο της Γαλλίας 'Ιωάννη, που ήταν γιος του βασιλιά Καρόλου δ'ου. 'Αλλά έμεινε χήρα σε ηλικία έξι χρόνων. Από εκείνη τη στιγμή, οι πολιτικές μεριδές που διεκδικούσαν την εξουσία στην Ολλανδία άρχισαν να την παντρεύουν ούτε με τον έναν και ούτε με τον άλλον, ανάλογα με τις επιδιώξεις ή τα συμφέροντά τους. Και κάθε φορά βρισκόταν ένας επίσκοπος για να διαλύσει τον ή τους προηγούμενους γάμους και να ελκύσουν έναν καινούριο.

Υπολογίζεται ότι η Ζακελίνα παντρεύτηκε όκτω ή δέκα φορές προτού φτάσει τα 15 χρόνια της. Σε κάποια στιγμή, μάλιστα, είχε δύο συζύγους ταυτόχρονα. Ο ένας ήταν ο ερζέρζακ της 'Ιωάννης δούκας της Βραβάντης με τον οποίον την είχε παντρεύσει ο επίσκοπος του Ρότερνταμ, κι ο άλλος ο δούκας του Γκλόστερ με τον οποίον την είχαν παντρεύσει όταν κατέφυγε στην 'Αγγλία, για να γλυτώσει από τις ακευδείς των πολιτικών κομμάτων. Οι δύο συζύγοι πολέμησαν πολύ καιρό για να την πάρουν στην κατοχή τους ή για την προίκα της, που ήταν η Ολλανδία.

Η Ματθίλδη, εξ άλλου, κόρη του βασιλιά της 'Αγγλίας 'Ερρίκου Ι', παντρεύτηκε σε ηλικία όκτω χρόνων τον αυτοκράτορα της Γερμανίας 'Ερρίκο Δ'. Έμεινε κατόπιν χήρα και σε ηλικία είκοσι πέντε χρόνων παντρεύτηκε για δεύτερη φορά τον Γκοφρέδο Πλανταζενέ, που ή-

ταν μόνον δέκα πέντε χρόνων. Μια άλλη πριγκίπισσα, η Μαργαρίτα της Αυστρίας, κόρη του αυτοκράτορα Καρόλου Κουίντου, έγινε συζύγος σε ηλικία δώδεκα χρόνων του 'Αλέξανδρου Μέδικου, δούκα της Φλωρεντίας. Μετά το θάνατό του παντρεύτηκε σε δεύτερο γάμο τον 'Αλέξανδρο Φαρνέζε, που ήταν μόνον δώδεκα χρόνων, ενώ αυτή είχε περάσει τα είκοσι.

'Αλλά το ρεκόρ κατέχεται από τη Μαργαρίτα, κόρη του βασιλιά της Σκωτίας 'Ιακώβου Ιου, που σε ηλικία τριών χρόνων παντρεύτηκε το διάδοχο του γαλλικού θρόνου και κατόπιν βασιλιά Λουδοβίκου ΙΙου. Ο γάμος αυτός (συντελέστηκε) έπειτα από όκτω χρόνια, όταν η μύη Μαργαρίτα ήταν έντεκα χρόνων, ο δε συζύγος της δεκατριών. Η δυστυχισμένη πέθανε σε ηλικία δέκα εννέα χρόνων, λέγοντας: «Μην μου μιλάτε για τη ζωή, τη βαρύνει!»

Η Μαρία 'Αντουανέτα κι' ο Λουδοβίκος Ιβος, εξ άλλου, ήταν κι' οι δύο δεκαπέντε χρόνων όταν έγιναν οι γάμοι τους.

'Αξιωματικό είναι η περίπτωση της Μαρίας Τυδώρ, κόρης του βασιλιά της 'Αγγλίας 'Ερρίκου δ'ου, που είχε αποκλήθη (αίγνια μνηστή). Σε ηλικία δύο χρόνων την είχαν μνηστεύσει με το δελφίνο της Γαλλίας, γιο του Φραγκίσκου Ιου. 'Αλλά παρένεθ ο αυτοκράτορας της Γερμανίας Κάρολος Κουίντος, που κατάφερε να διαλυθεί αυτός ο αρραβώνας κι' αρραβωνιάστηκε ο ίδιος τη Μαρία. Ο Κάρολος Κουίντος έστρεψε κατόπιν αλλού την προσοχή του κι' έτσι κι' ο αρραβώνας αυτός διαλύθηκε. Η Μαρία μνηστεύθηκε αργότερα το δούκα της 'Ορλεάνης. Μα κι' αυτός ο αρραβώνας δεν είχε καλύτερη τύχη από τους προηγούμενους. 'Ετσι, η Μαρία, από τον ένα αρραβώνα στον άλλο, έφτασε στα σαράντα χρόνια. Και τότε μόνον παντρεύτηκε το βασιλιά της 'Ισπανίας Φίλιππο το 2ο, που ήταν γιος του Καρόλου Κουίντου, με τον οποίον είχε μνηστευθεί άλλοτε. Ο συζύγος της ήταν την εποχή εκείνη είκοσι χρόνων. Περιττεύει ίσως να πούμε ότι οι δύο συζύγοι δεν βρήκαν ο' αυτό το γάμο την ευτυχία.

'Αλλά να και μερικοί άλλοι γάμοι, που θα μπορούσαμε να τους χαρακτηρίσουμε ως αταίριαστους.

Ο Γάλλος στρατάρχης 'Ρμινιέ νυμφεύθηκε σε ηλικία είκοσι ενός χρόνων μια νέα μόλις δεκάετη. Ο ιερέας που εύλογησε αυτό το γάμο, στο κήρυγμα που έκανε κατόπιν, άρχισε με τα λόγια αυτά του Ευαγγελίου: «'Αφες αυτοίς, ου γάρ οίδασι τί ποιούσι!»

Η ωραιότατη 'Ιουλίττα Γκοντσάνκα παντρεύτηκε επίσης σε ηλικία 14 χρόνων τον δούκα Βερασσιάνο Κολόννα, ηλικίας 71 χρόνων. Είχε, όμως, το εύτυχια να τον αγαπήσει σαν πατέρα κι' έτσι όλα πήγαν καλά.

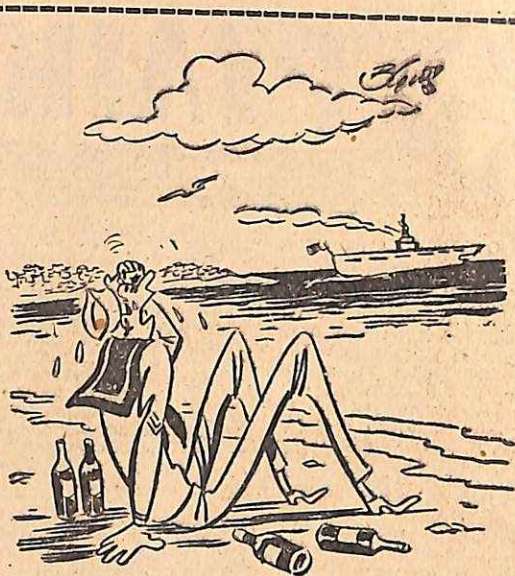
Ο βασιλιάς της Γαλλίας Λουδοβίκος Ιβος, εξ άλλου, ήταν 52 χρόνων όταν πήρε τη Μαρία, αδελφή του 'Ερρίκου δ'ου της 'Αγγλίας, που δεν είχε κλείσει ακόμη τα δεκάετη χρόνια της. Ο βασιλιάς πέθανε ύστερα από μερικούς μήνες, την ημέρα της πρωτοχρονιάς και, λίγες στιγμές πριν ξεψυχήσει, είπε στη γυναίκα του: «Σου κάνω τον καλύτερο μύηνα, το θάνατό μου!»

Πανάκριδες φωλιές

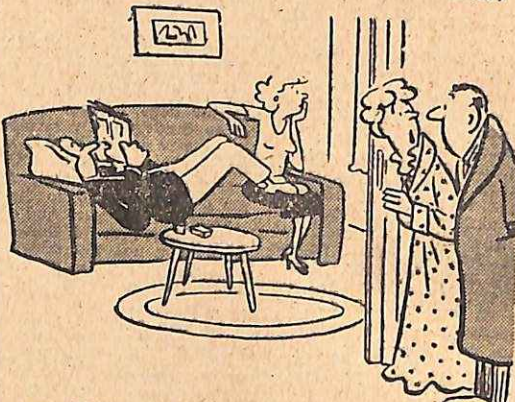
Οι Ιθγενεΐες της νήσου Μπόρνεο θεωρούν σπουδαία λιχουδιά τη σύμπα από φωλιές πουλιών. Οι φαγωμένες αυτές φωλιές βρίσκονται μέσα στις μεγάλες σπλήνες της βορείου Μπόρνεο, αποτελούνται δε από μία ζελατινώδη ουσία που παράγεται από τους σιελογόνους αδένες ενός είδους χελιδονιών. Το δικαίωμα του μαζεματός τους ανήκει αποκλειστικά σε ώριμους οικογένειες και μεταδίδεται κληρονομικά από γενιά σε γενιά. Η δουλειά αυτή είναι επικίνδυνη, γιατί γίνεται με καλαμινές σκάλες μήκους μέχρι 200 μέτρων.

Πριν απ' τον πόλεμο, οι χελιδονοφωλιές αυτές κόστιζαν περίπου 1200 δραχμές το κιλό, σήμερα όμως έχει ανέβει πολύ η τιμή τους.

Για να γίνουν σούπα, κόβονται σε φιλές φέτες.

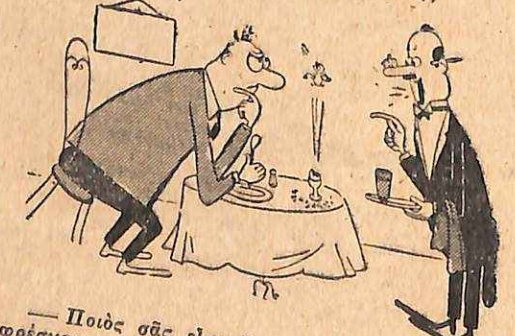
Χωρίς λόγια!...
(Τού Β. Χριστοδούλου)

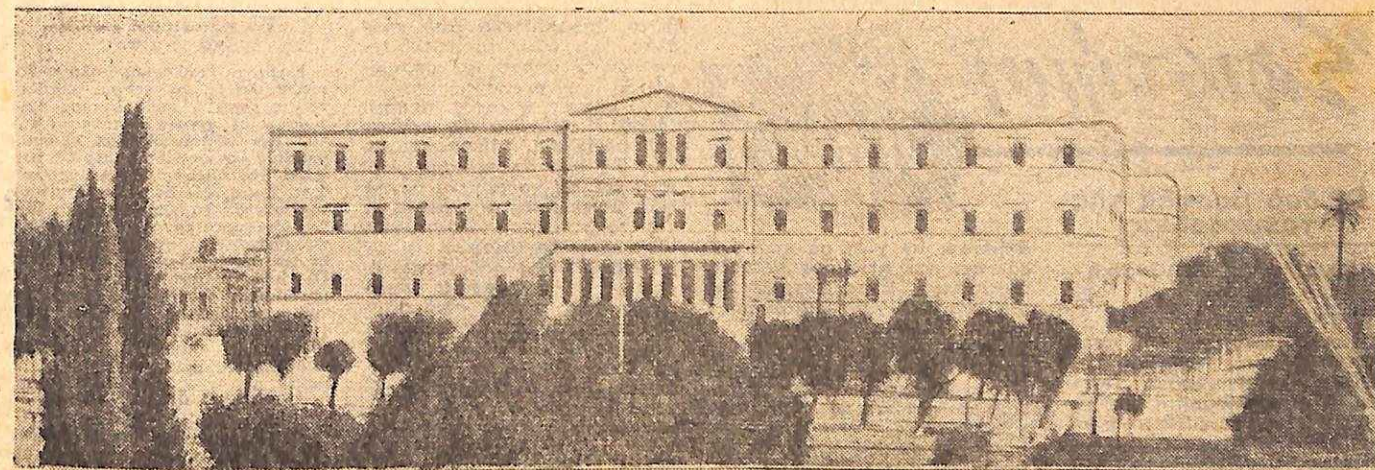
— Κύντα κατάστασι. Και είναι ακόμη άρρωστα βωνιασμένοι!

— Ωστε υπόρεσε και τον είδες;

— Ποιος σ'ας είπε ότι ε' αυγά μας δεν είναι φρέσκα;

Τα Παλά 'Ανάκτορα την εποχή του 'Οθωνος και του Γεωργίου Α', προτού να γίνει το Μνημείο του 'Αγνώστου Στρατιώτου.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ των Παλαιών 'Ανακτόρων — στα όποια σήμερα στεγάζεται η Βουλή και διάφορες κρατικές υπηρεσίες — έχει συνδεθεί με το φιλελληνικότατο βασιλιά της Βαυαρίας Λουδοβίκο Α', πατέρα του 'Οθωνος.

Ο ελληνολάτρης αυτός βασιλιάς της Βαυαρίας — που τόσα χρήματα και υπηρεσίες είχε προσφέρει στην 'Ελληνική 'Επανάσταση — ήρθε στην 'Ελλάδα το Νοέμβριο του 1835, για να επισκεφθεί το γιο του και να γνωρίσει από κοντά τον τόπο που είχε εξμνησει με τα ποιήματά του. Η 'Αθήνα ήταν φυσικά να επιφυλάξει στο φιλέλληνα Λουδοβίκο αποθεωτική υποδοχή. Και όταν ο Λουδοβίκος, ύστερ' από τετράμηνη παραμονή στην 'Ελλάδα, έφτασε και πάλι για τη Βαυαρία, ολόκληρος ο πληθυσμός της 'Αθήνας τον συνόδευσε ως τον Πειραιά και τον αποχαιρέτησε με ειλικρινή συγκίνηση.

Ένα από τα ζητήματα που αντιμετώπιζε τότε η ελληνική πρωτεύουσα ήταν και το ζήτημα των βασιλικών ανακτόρων. Ο 'Οθων είχε εγκατασταθεί προσωρινά στο σπίτι του Κοντόσταυλου, που βρισκόταν εκεί που χτίστηκε κατόπιν η παλιά Βουλή, στην οδό Σταδίου. 'Αλλά το σπίτι αυτό — το «προσωρινόν ανακτόριον», όπως το ονόμαζαν — παρά τις επισκευές και τις προσθήκες που είχαν κάνει ήταν έντελως ακατάλληλο για βασιλική κατοικία και άρχισε η συζήτηση για το οριστικό «παλάτι του βασιλιά». Πολλά σχέδια είχαν προταθεί και πολλές τοποθεσίες της 'Αθήνας διεκδικούσαν την τιμή της ανεγέρσεώς του: Ο Κλεάνθης με τον Σουμπερτ επρότειναν να χτιστούν τα βασιλικά ανάκτορα στην πλατεία της 'Ομονοίας. Ο Γερμανός αρχιτέκτων Σίγκελ ήθελε να τα βάλουν έναντι στην 'Ακρόπολη, δίπλα στον 'Ιαθρονόμο. Ο Βαυαρός αρχιτέκτων Κλέντζε, κοντά στον Κεραμεικό. Ο Γάλλος Μαρσεμπς κάτω από το λόφο του Φιλοπάππου. Ο Θεόφιλος Χάνσεν, που έκανε τα σχέδια, της 'Ακαδημίας, της Βιβλιοθήκης και του 'Αστεροσκοπείου, επρότεινε το βασιλικό ανάκτορο να γίνει στον Πειραιά κοντά στη θάλασσα. Τελικά όμως ο Βαυαρός αρχιτέκτων Γκαρτνερ διάλεξε, ως καταλληλότερη τοποθεσία, τη θέση που είναι σήμερα τα ανάκτορα, κοντά στην πλατεία του Συντάγματος. 'Εκεί πάνω στ' έφωσα του 'Αγίου 'Αθανασίου, που καταλάμβανε την εποχή εκείνη την κατόπι περιοχή των ανακτόρων, ο Γκαρτνερ τοποθέτησε το βασιλικό παλάτι. Τα αρχικά σχέδια προέβλεπαν πολύ μεγαλοπρεπέστερα και ωραιότερα ανάκτορα από ό,τι έγιναν κατόπι, όταν για λόγους οικονομίας περιορίστηκαν από το μαθητή του Γκαρτνερ, τον αρχιτέκτονα Ριντελ, που είχε την επίδραση στην κατασκευή.

'Αλλά η πραγματοποίησή του σχεδίου του Γκαρτνερ δεν ήταν εύκολη, με τον ισχυρότατο ελληνικό προπολογισμό. Η 'Αθήνα, που πριν από ένα χρόνο είχε γίνει η πρωτεύουσα της 'Ελλάδας, ήταν ακόμα ένα άβυσσο χωρίς μάτο έσοδα και γκρεμισμένα στίβια από την 'Επανάσταση. Και οι ανάγκες ήταν τόσες, ώστε την ελληνική πρωτεύουσα ήταν τόσες, ώστε δεν μπορούσαν να χρηματοδοτηθούν, μόνον οι κυβερνήσεις και ο λαός αναγνώριζαν την ανάγκη της ανεγέρσεώς του. Και σφαιρικά τα σχέδια του Γκαρτνερ θα έμεναν στις ελληνικές καλντέρες αν δεν προσφερόταν να δανειστεί τα χρήματά, για το χτίσιμο των ανακτόρων και την εσωτερική τους διακόσμηση, ο ευρισκόμενος τότε στην 'Ελλάδα βασιλιάς Λουδοβίκος, που έδωσε ένα ανεπίσημο και βαυχαυποθέσιμο δάνειο στον 'Οθωνα από 1.250.000 φλωρίνια, καπου 100 χιλιάδες χρυσές λίρες. Τα χρήματα αυτά τα είχε προκαταβάλει η Γαλλία προς τη Βαυαρία, δυνάμει της συνθήκης της Βιέννης.

Εποικλημένους είναι στην αλληλογραφία μεταξύ 'Οθωνος και Λουδοβίκου οι παρακλήσεις του δεύτερου προς τον πρώτο για την εξόφληση του δανείου. Και οι εκκλήσεις αυτές παίρνουν ακόμα δραματικότερο χαρακτήρα μεταξύ των ετών 1849 και 1850, που ο Λουδοβίκος είχε παραιτηθεί από το θρόνο, ύστερ' του γιου του Μαξιμιλιανού, και επέζησε να επιστρέψει τα χρήματά στο δημόσιο ταμείο της Βαυαρίας: «Ο Μαξιμιλιανός, γράφει ο Λουδοβίκος στον 'Οθωνα, και το υπουργείο του με πιέζουν ν' αποδώσω το δάνειο στο δημόσιο ταμείο από την προσωπική μου περιουσία. Έτσι αυτό γίνη θα μοταυωθεί η πρόθεσή μου να αφήσω με τη διαθήκη μου τις οικονομίες μου στους δύο νεότερους γιους μου και επικαρπία του κληροδοτήματός στη μητέρα τους. 'Οθων, είσαι καλός γιος και αδελφός, ανάγκη λοιπόν να φροντίσεις όπως η 'Ελλάς εκπληρώσει τας διά συμβάσεως αναληφθείσας υποχρεώσεις και αποδώσει τα προς στερηριαν της δανεισθέντα χρήματά. 'Εφ' όσον ήσουν άπολυτος μονάρχης έγινε το δάνειο. Φρόντισε τουλάχιστο να το αναγνωρίσει η Βουλή και να πληρώσουν αν όχι το κεφάλαιο τουλάχιστο τους τόκους του δανείου. Είμαι πνιγμένος και είναι σκληρό, αφού τα εισοδήματά μου μειώθηκαν τόσο με την παραιτήσή από το θρόνο να ύφισταμαι ακόμη μεγαλύτερη μείωση και να μου είναι αδύνατο να φροντίσω για τους αδελφούς σου και τη μητέρα σου».

'Αλλά και η νέα Εκκλησία του Λουδοβίκου δεν είχε ευνοϊκή απάντησι από τον 'Οθωνα, που του έγραφε ότι μολοντί συμμεριζόταν απόλυτα τα πατρικά του αισθήματα, δεν μπορούσε ωστόσο να πείσει τους υπουργούς του να βγάλουν από τον εθνικό ελληνικό προπολογισμό το ποσό του δανείου. Και ο Λουδοβίκος αναγκάστηκε να πληρώσει από την προσωπική περιουσία του τα χρήματα που είχε δώσει για την ανέγερση των ανακτόρων. Και κατέβαλε όχι μόνο το αρχικό κεφάλαιο 1.253.000 φλωρίνια, αλλά και άλλες 296.000 για τόκους.

Και όμως ο φιλελληνικώτατος εκνεύς βασιλιάς, γράφοντας στο γιο του το βασιλιά 'Οθωνα, δεν διατυπώνει παράνονα έναντι των 'Ελλήνων, αλλά έναντι της βαυαρικής κυβέρνησης, που τον έπεισε να επιστρέψει τα χρήματά. «Στα συμβόλια που εκδόσε ο αδελφός σου για το ζήτημα του ελληνικού δανείου και στο όποιο κατόπι συστάσεώς μου είχαν προσκληθεί και πρόη υπουργοί, κανένας δεν άνοιξε το στόμα του υπέρ εμού και κανένας από τους βουλευτές δε με υπέστησε. Μόνο από την 'Ελλάδα έφθάσε φωνή για μένα στην 'Επιμεριδα της Αδωνόδας». Από τη Βαυαρία καμιά φωνή. Και το πράγμα αυτό είναι σκληρό για μένα και ακόμη σκληρότερο σαν ακέποισι ότι βρήκα τα οικονομικά της Βαυαρίας σε αδιεξέστη κατάσταση και τα αφήκα αβήρτοτα άρρω ελάττωσα επιστήτως τους πόρους και εδράνησα τόσα για μεγάλα δημόσια έργα. Λίγες ημέρες πριν από την έναρξή της βουλής ο υπουργός των Οικονομικών απήντησε στο Μαξιμιλιανό υβριστική επιστολή. Και δεν ήταν πλέον δυνατόν ούτε για μια ημέρα ν' ανακληθεί η απόδοσι χωρίς κίνδυνο. 'Ελήρωσα, λοιπόν, και απομνημόνευσα από το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας μου».

Έπειτα να περάσουν από τότε τριάντα χρόνια για να γίνει και πάλι συζήτηση για το δάνειο των Παλαιών Ανακτόρων. Ο φιλελληνικώτατος Λουδοβίκος είχε πλέον πεθάνει, καθώς και ο 'Οθων. Και ο αρχικαγκελάριος της Γερμανικής 'Ομοσπονδίας Βίλαρκ ζήτησε στο συνέδριο του Βερολίνου (1878) να πληρώσει προηγουμένως η 'Ελλάς στο γερμανικό Ράιχ την παλαιά όφειλή της προς το Λουδοβίκο, για να συζητηθεί το ζήτημα της παραχώρησής της Θεσσαλίας. Και η ελληνική κυβέρνηση, μυστικά στον έκδοσμο αυτό, αναγκάστηκε να πληρώσει στο 'Σίδερνιο 'Αρχικαγκελάριο τα χρήματά που απώλησε είχε αφήσει ένας Ιεολόγος, ποιητής και φιλέλληνας μοναρχής.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ ΤΑ «ΠΑΛΙΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ»

Από την ιστορία της νεώτερης 'Αθήνας

Ο διειροπόλος και ποιητής Λουδοβίκος ήλπιζε ότι εντός ενός ή δύο ετών ο 'Οθων θα επέστρεφε το δάνειο, ώστε να το αποδώσει στο δημόσιο ταμείο της Βαυαρίας. Τέτοια ήταν άλλωστε και η συμφωνία που είχε γίνει μεταξύ πατέρα και γιου όταν έδιδε το δάνειο, που είχε ανεπίσημα και προσωπικό χαρακτήρα.

Όσοδήποτε, την 26 'Ιανουαρίου του 1836 — την τρίτη επέτειο από την άφιξη του 'Οθωνα στην 'Ελλάδα — ο Λουδοβίκος έδωσε το θεμέλιο λίθο των ανακτόρων σε μία παλαιά κτη τελετή. Είχε προηγηθεί δοξολογία στον τότε μητροπολιτικό ναό της 'Αγίας Ειρήνης και όλοι οι κάτοικοι της 'Αθήνας, που ο πληθυσμός της μόλις έφτανε τις 14 χιλιάδες, μαζεύτηκαν στον χώρο και έφημο χώρο γύρω από τη σημερινή πλατεία του Συντάγματος και τα Παλαιά 'Ανάκτορα για να επευφημήσουν το φιλέλληνα Λουδοβίκο.

Οι εργασίες για το χτίσιμο των ανακτόρων και τον εσωτερικό τους διάκοσμο κράτησε μία τετραετία, περίπου, και ο 'Οθων — που στο μεταξύ είχε παντρευτεί την 'Αμαλία — εγκαταστάθηκε στο γεωτισμένο βασιλικό παλάτι. 'Ολοι οι περιηγητές που επισκέφθηκαν την 'Αθήνα τα θανατικά χρόνια αναφέρουν για την χτιστή αντίστοι που παρουσίαζε το βασιλικό ανάκτορο, συγκριτικά με τα άλλα μικροπρεπή της ελληνικής πρωτεύουσας. Και η αντίθεσι ήταν φυσική, αφού και σήμερα ακόμα τα παλιά 'Ανάκτορα είναι το μεγαλύτερο και επιβλητικώτατο αθηναϊκό κτίριο.

Αν όμως τα Παλιά 'Ανάκτορα χτίστηκαν και διακοσμήθηκαν εσωτερικά με τα χρήματά του Λουδοβίκου, εν τούτοις ο δανειστής τους, εφ' όσον έφτασε τουλάχιστο, δεν έλασε το δάνειο που είχε δώσει, παρ' όλες τις εκκλήσεις που έκανε στο βασιλιά 'Οθωνα. «Οπως γράφω και πόρα πάνω τα χρήματά δεν ανήκαν στο Λουδοβίκο αλλά στο βαυαρικό δημόσιο, που κάθε τόσο τον έπεισε να τα αποδώσει. Δύο χρόνια μετά τη χορήγηση του δανείου ο Λουδοβίκος γράφει στο γιο του:

«Την απόδοσι του βαυαρικού δανείου την άφησα στην καρδιά σου και υπολόγισα στα αθηματά σου της δικαιοσύνης. Δεν θα θέλησες να φέρης τον πατέρα σου σε δύσκολη θέση απέναντι των Βουλών».

'Αλλά τα οικονομικά του 'Οθωνος και του κράτους ήταν τέτοια ώστε ούτε λόγος μπορούσε να γίνει για την επιστροφή του δανείου. Και ο νεαρός βασιλιάς της 'Ελλάδας έγραψε στον πατέρα του και τον παρακαλούσε να του δώσει μία καινούργια προέταση για την εξόφληση του δανείου. Ο Λουδοβίκος, από φιλελληνισμό, από πατρική στοργή και γιατί δεν ήθελε να πάει και τίποτε παρα το μη έχοντος, δέχτηκε την παρακαλή.

Λίγο αργότερα, όταν η 'Ελλάς ήρθε ένα δάνειο 60 εκατομμυρίων δραχμών από το εξωτερικό, ο 'Οθων έστειλε ελάχιστα στον πατέρα του έναντι των οφειλομένων και από τότε... οδέν πλέον.

Εποικλημένους είναι στην αλληλογραφία μεταξύ 'Οθωνος και Λουδοβίκου οι παρακλή-

σεις του δεύτερου προς τον πρώτο για την εξόφληση του δανείου. Και οι εκκλήσεις αυτές παίρνουν ακόμα δραματικότερο χαρακτήρα μεταξύ των ετών 1849 και 1850, που ο Λουδοβίκος είχε παραιτηθεί από το θρόνο, ύστερ' του γιου του Μαξιμιλιανού, και επέζησε να επιστρέψει τα χρήματά στο δημόσιο ταμείο της Βαυαρίας: «Ο Μαξιμιλιανός, γράφει ο Λουδοβίκος στον 'Οθωνα, και το υπουργείο του με πιέζουν ν' αποδώσω το δάνειο στο δημόσιο ταμείο από την προσωπική μου περιουσία. Έτσι αυτό γίνη θα μοταυωθεί η πρόθεσή μου να αφήσω με τη διαθήκη μου τις οικονομίες μου στους δύο νεότερους γιους μου και επικαρπία του κληροδοτήματός στη μητέρα τους. 'Οθων, είσαι καλός γιος και αδελφός, ανάγκη λοιπόν να φροντίσεις όπως η 'Ελλάς εκπληρώσει τας διά συμβάσεως αναληφθείσας υποχρεώσεις και αποδώσει τα προς στερηριαν της δανεισθέντα χρήματά. 'Εφ' όσον ήσουν άπολυτος μονάρχης έγινε το δάνειο. Φρόντισε τουλάχιστο να το αναγνωρίσει η Βουλή και να πληρώσουν αν όχι το κεφάλαιο τουλάχιστο τους τόκους του δανείου. Είμαι πνιγμένος και είναι σκληρό, αφού τα εισοδήματά μου μειώθηκαν τόσο με την παραιτήσή από το θρόνο να ύφισταμαι ακόμη μεγαλύτερη μείωση και να μου είναι αδύνατο να φροντίσω για τους αδελφούς σου και τη μητέρα σου».

'Αλλά και η νέα Εκκλησία του Λουδοβίκου δεν είχε ευνοϊκή απάντησι από τον 'Οθωνα, που του έγραφε ότι μολοντί συμμεριζόταν απόλυτα τα πατρικά του αισθήματα, δεν μπορούσε ωστόσο να πείσει τους υπουργούς του να βγάλουν από τον εθνικό ελληνικό προπολογισμό το ποσό του δανείου. Και ο Λουδοβίκος αναγκάστηκε να πληρώσει από την προσωπική περιουσία του τα χρήματα που είχε δώσει για την ανέγερση των ανακτόρων. Και κατέβαλε όχι μόνο το αρχικό κεφάλαιο 1.253.000 φλωρίνια, αλλά και άλλες 296.000 για τόκους.

Και όμως ο φιλελληνικώτατος εκνεύς βασιλιάς, γράφοντας στο γιο του το βασιλιά 'Οθωνα, δεν διατυπώνει παράνονα έναντι των 'Ελλήνων, αλλά έναντι της βαυαρικής κυβέρνησης, που τον έπεισε να επιστρέψει τα χρήματά. «Στα συμβόλια που εκδόσε ο αδελφός σου για το ζήτημα του ελληνικού δανείου και στο όποιο κατόπι συστάσεώς μου είχαν προσκληθεί και πρόη υπουργοί, κανένας δεν άνοιξε το στόμα του υπέρ εμού και κανένας από τους βουλευτές δε με υπέστησε. Μόνο από την 'Ελλάδα έφθάσε φωνή για μένα στην 'Επιμεριδα της Αδωνόδας». Από τη Βαυαρία καμιά φωνή. Και το πράγμα αυτό είναι σκληρό για μένα και ακόμη σκληρότερο σαν ακέποισι ότι βρήκα τα οικονομικά της Βαυαρίας σε αδιεξέστη κατάσταση και τα αφήκα αβήρτοτα άρρω ελάττωσα επιστήτως τους πόρους και εδράνησα τόσα για μεγάλα δημόσια έργα. Λίγες ημέρες πριν από την έναρξή της βουλής ο υπουργός των Οικονομικών απήντησε στο Μαξιμιλιανό υβριστική επιστολή. Και δεν ήταν πλέον δυνατόν ούτε για μια ημέρα ν' ανακληθεί η απόδοσι χωρίς κίνδυνο. 'Ελήρωσα, λοιπόν, και απομνημόνευσα από το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας μου».

Έπειτα να περάσουν από τότε τριάντα χρόνια για να γίνει και πάλι συζήτηση για το δάνειο των Παλαιών Ανακτόρων. Ο φιλελληνικώτατος Λουδοβίκος είχε πλέον πεθάνει, καθώς και ο 'Οθων. Και ο αρχικαγκελάριος της Γερμανικής 'Ομοσπονδίας Βίλαρκ ζήτησε στο συνέδριο του Βερολίνου (1878) να πληρώσει προηγουμένως η 'Ελλάς στο γερμανικό Ράιχ την παλαιά όφειλή της προς το Λουδοβίκο, για να συζητηθεί το ζήτημα της παραχώρησής της Θεσσαλίας. Και η ελληνική κυβέρνηση, μυστικά στον έκδοσμο αυτό, αναγκάστηκε να πληρώσει στο 'Σίδερνιο 'Αρχικαγκελάριο τα χρήματά που απώλησε είχε αφήσει ένας Ιεολόγος, ποιητής και φιλέλληνας μοναρχής.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ξαδελφίμη

Οί δυο μορφές της ταχυκαρδίας

Όφείλονται σε νευρική υπερδιέγερση

ΟΤΑΝ η καρδιά χτυπάει περισσότερο από 100 φορές στο λεπτό, λέμε ότι πρόκειται για ταχυκαρδία. Ωστόσο, η ανωμαλία αυτή δεν παρουσιάζει συνήθως ιδιαίτερη σημασία. Την προκαλούν συχνά διάφορες συναισθηματικές διαταραχές. Δημιουργείται δε τότε ένας φαύλος κύκλος, γιατί, νοιώθοντας πως η καρδιά μας χτυπάει γρηγορότερα, ταράζομαστε πιο πολύ, κι αυτό αυξάνει ακόμη περισσότερο τους παλμούς της.

Η παροξυσμική ταχυκαρδία είναι κάτι διαφορετικό. Παρουσιάζεται τα έξι ή οκτώ λεπτά, γίνονται γρήγορα.

1) Αρχίζει και τελειώνει απότομα. Η καρδιά μας αρχίζει να χτυπά γρήγορα από τη μια στιγμή στην άλλη. Και, σε μια στιγμή και πάλι, ξαναγυρίζει στο φυσιολογικό ρυθμό της.

2) Στα λίγα λεπτά της ώρας, που διαρκεί η κρίση της παροξυσμικής ταχυκαρδίας, ο ρυθμός της καρδιάς μένει ο ίδιος (πολύ γρήγορος πάντα). Δεν παρουσιάζει διακυμάνσεις, ούτε επηρεάζεται καθόλου από την ψυχική έξαψη, τη σωματική κίνηση, κλπ.

3) Συνήθως, η παροξυσμική ταχυκαρδία δεν παρουσιάζεται έπειτα από μια δυνατή συγκίνηση, όπως η κοινή.

Πάντα η ταχυκαρδία φέρνει αωρότητα, αδυναμία και ζάλη, γιατί η καρδιά δεν προφτάνει πια να γεμίσει τελείως με αίμα πριν από κάθε παλμό της. Όλες αυτές οι ανωμαλίες υποχωρούν, μόλις η καρδιά ξαναβρεί τον κανονικό ρυθμό της.

Συνήθως, η ταχυκαρδία έχει νευρική προέλευση. Γι' αυτό οι περισσότεροι από τους τρόπους θεραπείας της επιδρούν σε ώρισμα νευρικών κέντρων.

Μία μέθοδος που τη συνήθιζαν πολύ οι γιατροί, είναι η πίεση στα νύχια της καρδιάς, δεξιά κι' αριστερά από τον τράχηλο. Το τρίψιμό τους είναι

ακίνδυνο, αν γίνει με προσοχή και όχι και στις δύο πλευρές συγχρόνως. Έτσι, η ταχυπαλμία υποχωρεί γρήγορα, σε πολλές περιπτώσεις.

Άλλη μέθοδος, πιο αποτελεσματική, είναι μια ένεση προστιγμίνης, συνδυασμένη με το τρίψιμο των νύχιων της καρδιάς.

Μπορεί επίσης ο γιατρός να πιέσει τους βολβούς των ματιών, πάνω από τα κλειστά βλέφαρα, ώπου ν' αρχίσουν να πονάνε. Η ν' προκαλέσει έμετό, γαργαλίζοντας το βάζο του λαιμού μ' ένα φτερό ή μ' ένα κουτάλι.

Τέλος, υπάρχει και η έξις μέθοδος: Παίρνετε μία βραδεία αναπνοή κι' ύστερα σφίγγετε τους μύς του θώρακος και της κοιλιάς, σαν να θέλετε να διαδώσετε τον αέρα, αλλά χωρίς να τον αφήσετε πραγματικά να βγεί. Ο φυλακισμένος αέρας πιέζει τότε τις μεγάλες φλέβες, στο εσωτερικό του στήθους, και προκαλεί έτσι μια νευρική αντανακλαστική που σταματάει την ταχυκαρδία.

Αν αποτύχουν όλ' αυτά τα μέσα, ο γιατρός μπορεί να μεταχειρισθεί ένα φάρμακο, που λέγεται «Μεχολύλ» και ενεργεί όμοια με μία χημική ουσία που εκκρίνουν τα νύχια της καρδιάς. Ένα από τα ισχυρότερα φάρμακα κατά της ταχυκαρδίας είναι η «κινιδίνη». Οι περισσότεροι γιατροί το χορηγούν σε δισκία, γιατί είναι κάπως επικίνδυνο σε ενδοφλέβιες ένεσεις. Ίδιως συνιστάται να παίρνουν προληπτικά και συνεχώς μικρές δόσεις κινιδίνης όσοι παθαίνουν συχνές κρίσεις ταχυκαρδίας.

Μπορεί επίσης να χρησιμοποιηθεί η νιζιταλίνη, σε νέες σκευασίες που χορηγούνται με ένεσεις ώστε να επιδράσουν άμεσα. Δίνεται και προληπτικά, για ν' αποφευχθούν καινούργιες κρίσεις.

Τέλος, το νεώτερο και αποτελεσματικότερο φάρμακο της ταχυκαρδίας είναι η «προκαϊναμίδη». Μπορεί να χορηγηθεί είτε σε δισκία είτε σε ένεσεις.

Είναι ασφαλέστερο από κάθε άλλο, έχει όμως το μειονέκτημα πως δε μπορεί να χρησιμοποιηθεί προληπτικά.

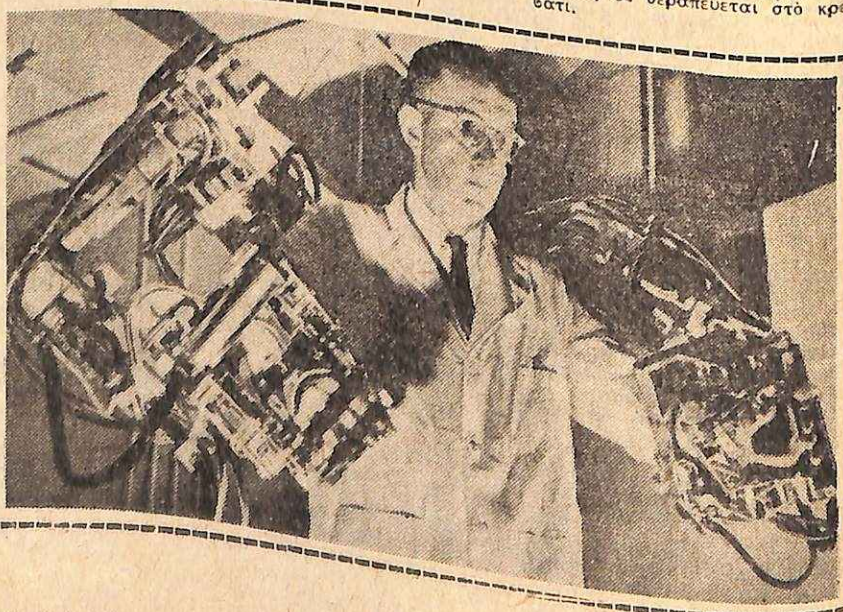
Ο καπνός, ο καφές, το τσάι ερεθίζουν τα νύχια της καρδιάς και συντελούν στην ταχυκαρδία. Το ίδιο αποτέλεσμα φέρνουν και τα χαλασμένα δόντια ή οι μολυσμένες άμυγδαλές με τις τοξίνες, που δημιουργούν μέσα στον οργανισμό.

Όσα είπαμε πιο πάνω, αφορούν τις ταχυκαρδίες νευρικής φύσεως, που δε συνδυάζονται με πραγματικές παθήσεις της καρδιάς. Αν όμως, μαζί με τους γρήγορους παλμούς, συνυπάρχουν κι' άλλα συμπτώματα (ισχυροί πόνοι στη μέση του στήθους που απλώνονται προς το μπράτσο, δύσπνοια, βήχας ή πρήξιμο των άστρογάλων), χρειάζεται απαραίτητα εξέταση από καρδιολόγο, γιατί πρόκειται πιθανότατα για κάτι σοβαρότερο από μια απλή ταχυκαρδία.

ΕΙΔΙΚΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

Τα φάρμακα που χρησιμοποιεί σήμερα η επιστήμη για να καταπολέμησι τις δυσάρεστες συνέπειες της χοληστερόλης (άρτηριοσκληρώσεως κτλ.) διακρίνονται σε τέσσερις κατηγορίες: α) Σ' εκείνα που παρεμποδίζουν τη σύνθεση της χοληστερόλης εκ μέρους του οργανισμού (ιστρογόνοι ορμόνες, βανδίο, φαινοξαιτικό οξύ κτλ.). β) Σ' εκείνα που περιορίζουν την απορρόφηση της χοληστερόλης από τα έντερα (αιτοστερόλη). γ) Σ' εκείνα που συντελούν στην ταχύτερη αποβολή της χοληστερόλης (ιώδιο, νικωτινικό οξύ, αρμόνες του θυρεοειδούς αδένος, μη κεκορεσμένα λιπαρά οξέα, χολαγόνα κτλ.). και δ) Σ' εκείνα που τροποποιούν τη σύσταση της χοληστερόλης μέσα στο αίμα, σε τρόπο που να μην είναι πια επικίνδυνη (ηπαρίνη, παράγωγα του νατρίου κτλ.). Στα τελευταία προσετέθηκαν τώρα και ώρισμα έκχυλιστα του έγκεφαλικού (ιστού ή του βλεννογόνου των εντέρων και του δωδεκαδακτύλου, μεταξύ των οποίων εξέχοντα θέσι κατέχει το αμινοπολυσκαρβιδικό οξύ. Το φάρμακο αυτό παίρνεται από το στόμα και η ευργετική επίδρασή του διατηρείται επί πολύν καιρό, πράγμα που δε συμβαίνει με άλλα φάρμακα αυτού του είδους. Η πώση της αναλογίας της χοληστερόλης επέρχεται τη δεύτερη ή τρίτη εβδομάδα και διατηρείται επί ένα και πλέον μήνας.

Το αμινοπολυσκαρβιδικό οξύ θεωρείται σαν το αποτελεσματικότερο και το ασφαλέστερο από τα εν χρήσει φάρμακα εναντίον της αρτηριοσκληρώσεως.

ΤΑ ΤΕΛΕΙΩΤΕΡΑ ΤΕΧΝΗΤΑ ΧΕΡΙΑ

Ο Άμερικανός Ράφλ Μόσερ, διευθύνων τεχνικός σύμβουλος της «Τζενεράλ Ελεκτρικ», παρουσιάζει προ ημερών στην Αμερική, τα τελευταία τεχνητά χέρια, που κατασκευάστηκαν μέχρι σήμερα. Τα χέρια αυτά μπορούν να εργαστούν με περισσότερη ακρίβεια και λεπτότητα και από αυτά τα φυσικά. Σε μία δοκιμή, που έγινε, μάθησαν τα πέταλα ενός ρόβου, χωρίς να καταστρέψουν κανένα από αυτά. Τα χέρια αυτά πάντως δεν έχουν τόσο ποιητικό προορισμό. Προορίζονται για τα εργοστάσια ατομικής ενέργειας. Θα εργάζονται δε υπό τον έλεγχο των επιστημόνων, πίσω από ένα προστατευτικό γυ' αυτούς φράγμα πάχους τριών μέτρων.

Επίσης οι Ρώσοι επιστήμονες κατόρθωσαν να κατασκευάσουν τεχνητά πόδια και χέρια, που κατασκευάζονται από τον έγκεφαλο. Οι μύς αυτών των τεχνητών μελών είναι ηλεκτρικοί και μπορούν να καταγράφουν και να μεταδίδουν τις εντολές που παίρνουν από τον έγκεφαλο.

Το κάπνισμα και οι καρδιακές

Κατά το Γάλλο καρδιολόγο δόκτορα Χοντέ, οι νεαροί καρδιοπαθείς, που ή πάθισαν τους έχει περάσει σε χρόνια κατάσταση και που δεν παθαίνουν πια κρίσεις, μπορούν να καπνίσουν μερικά τσιγάρα την ημέρα, με την προϋπόθεση, όμως, ότι δε θα καταπίνουν τον καπνό. Το κάπνισμα, αντίθετα, απαγορεύεται απόλυτως στους πάσχοντες από σπληνίτιδα, εμφραξι του μυοκαρδίου και υπέρτασι. Οι ασθενείς αυτοί δεν πρέπει να υποκύπτουν ποτέ στον πειρασμό του καπνίσματος. Κι' ένα νωμό ταίγιο μπορεί να προκαλέσει σ' αυτούς μια επικίνδυνη κρίση, με απρόβλεπτες συνέπειες.

ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΙΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΚΙΝΗΣΙΑΣ

Ο Άμερικανός δόκτορ Μπέρντ καταπολέμη την ακινησία με μία δίαιτα, από την οποία λείπει τελείως το σάκχαρο και τα τηγανητά λίπη. Τοπικώς χρησιμοποιεί μία άλλη αντισηπτική πομμάδα.

Η αντίστασι στην πολιομυελίτιδα

Κατά τον δόκτορα Μισέλ Ρής, το εμβόλιο εναντίον της διφθερίτιδος, είτε μόνο του, είτε μαζί με εκείνο του κοκκύτου, περιορίζουν την αντίστασι του οργανισμού στην πολιομυελίτιδα. Γι' αυτό το εμβόλιον αυτός συνιστά να μη γίνονται περιόδια εμβολιασμοί, αλλά επιδιώκει πολιομυελίτιδα.

Τα βιβλία για τις υιτέρες

Δεν υπάρχει λόγος να διαβάσουν βιβλία οι υιτέρες, για ν' ανατρέψουν σωστά τα παιδιά τους. Βεβαιώνει ένας διακεκριμένος Άμερικανός παιδίατρος, ο καθηγητής Τζούλιους Ρίτμοντ. Προσθέτει δε ότι κάθε γυναίκα έχει μία έμφυτη ικανότητα για τη μητρότητα, που δε μπορεί να τη διδάξει κανένα βιβλίο. Πολλές μάλατιες υιτέρες βλάστηκαν από τις συμβουλές και τις πληροφορίες που δίνουν τα βιβλία, γιατί έχασαν τον αυθορμητισμό τους απέναντι των παιδιών τους.

Ο πυρετός δε θεραπεύεται στο κρεβάτι!

Σε αντίθεσι με όσα ξέρουμε ως σήμερα, ένας Άμερικανός επιστήμονας από το Τέξας, ο δόκτορ Τζιμμόν, υποστηρίζει ότι ο πυρετός περνάει ευκολότερα όταν ελίσσεται ορθοί παρά στο κρεβάτι. Ο δόκτορ Τζιμμόν κατέληξε σ' αυτό το συμπέρασμα έπειτα από τις παρατηρήσεις που έκανε σε 1082 νήπια, τα οποία έπασχαν από οξεία βρογχίτιδα και παρουσίαζαν άνοδο του πυρετού κατά τις απογευματινές ώρες. Πρόσθεσε, λοιπόν, ότι εκείνα που γυρίζαν έλευθερα μέσα στο σπίτι γίνονταν πιο γρήγορα καλά παρά τα άλλα που οι γονείς τους τα κρατούσαν στο κρεβάτι. Συμπέρασμα: Ο πυρετός δε θεραπεύεται στο κρεβάτι.

ΑΙΣΙΟΔΟΞΕΣ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ για τον καρκίνο

Στο πρόσφατο διεθνές καρκινολογικό συνέδριο του Βερολίνου

ΛΙΛΙΟΙ ειδικοί επιστήμονες, προερχόμενοι από 14 διάφορες χώρες, λάβαμε μέρος στο διεθνές καρκινολογικό συνέδριο, που έγινε, έσχατος στο Βερολίνο. Μολονότι — όπως, άλλωστε το περιμένα — καμία έντυπιακή και ριζοσπαστική ανακοίνωσι δεν ανακοινώθηκε κατά τη διάρκεια των εργασιών του συνεδρίου, επεκράτησε, ωστόσο, μία διάχυτη ατμόσφαιρα αισιόδοξιας, όφειλόμενη τόσο στις ενθαρρυντικές ενδείξεις, που συνοδεύουν τα διεξαγόμενα στα εργαστήρια των καρκινολογικών ιδρυμάτων πειράματα, όσο και στα παρήγορα αποτελέσματα των τελευταίων διεθνών στατιστικών.

Πράγματι, σύμφωνα με τους αριθμούς των στατιστικών, που ανακοινώθηκαν στο συνέδριο, προκύπτει: 1) πως δεν παρουσιάζτηκε αύξηση του ποσοστού θανάτων από καρκίνο κατά την τελευταία τριετία, και 2) πως οι δυνατότητες έγκαιρου διαγνώσεως του καρκίνου αυξήθηκαν, στο διάστημα μόνο των τελευταίων πέντε ετών, στη σημαντική αναλογία των 60%.

«Η αναλογία αυτή — τόνισε ο πρόεδρος του συνεδρίου καθηγητής Μάρτιους — θα αυξηθεί ακόμη περισσότερο, όταν όλοι οι άνθρωποι αντιληφθούν πως επιβάλλεται, από την ηλικία των 35 ετών κι' άνω, να υποβάλλονται, μία φορά το χρόνο, σε προληπτική ιατρική εξέταση, για το ενδεχόμενο να έχη προσβληθεί ο οργανισμός τους από την αρρώστια, χωρίς να έχουν άνησυχήσει ακόμη από τα συμπτώματά της».

Ας πρὸς τὴν στασιμότητα, που παρατηρείται στο ποσοστό θνησιμότητας, διευκρινίστηκε στο συνέδριο πως σε ώριμες μορφές του καρκίνου — καρκίνος του στομάχου, των πνευμόνων κλπ. — εμφανίζεται και κάποια μείωσι των περιπτώσεων θανάτου, ενώ, αντίθετα, αυξήθηκε στο ποσοστό σημειώνεται μόνο στους θανάτους από καρκίνο του πνεύμονος. Η αύξηση αυτή είναι λιγότερη στις γυναίκες και μεγαλύτερη στους άντρες.

Ας πρὸς τὰ αίτια, που προκαλοῦν τὸν καρκίνο, ανακοινώθηκε πως στα πρόσφατα πειράματα, που έγιναν τόσο στην Αμερική όσο και στη Ρωσία, επιβεβαιώθηκε η ύπαρξι ενός καρκινογόνου λό, εξαιρετικά μικροσκοπικὸν διαστάσεων, στὰ ζώα, χωρίς, όμως, να γίνη δυνατόν να διαπιστωθεί η ύπαρξι του ίδιου λό και στον άνθρωπο. «Οστός», η άποψι πως οι έρρινες πρέπει, κυρίως, να κατευθυνθούν προς την ανακάλυψη του λό αυτού, συνάφτισε, στο καρκινολογικό συνέδριο του Βερολίνου, πολύ περισσότερους από άλλοτε υποστηρικτές.

Η θεωρία πως οι εξαιρέσεις των αυτοκινήτων και των εργοστασίων συντελούν στην ανάπτυξη του καρκίνου υποστηρίχθηκε από το σύνολο των συνεδριών, ενώ, αντίθετα, ο ρόλος του καπνίσματος αμφισβητήθηκε κατηγορηματικά από το Γερμανό καθηγητή Χούπερ και υποστηρίχθηκε από τον συμπατριώτη του καθηγητή Έτελ, ισχυριζόμενο πως οι περιπτώσεις εκδήλωσε καρκίνου στους καπνιστές, είναι ασυγκρίτως πολυαριθμότερες από τις εκδηλώσεις του καρκίνου που οφείλονται στην καπνιστική «Ετελ» διαγνώρισε, ωστόσο, πως ο κίνδυνος είναι μικρότερος για τους καπνιστές πούρου ή πίπας.

Οι συνέδριοι άποφασίσανε, επίσης, πως πρέπει ν' αποκλεισθή εντελώς το ενδεχόμενο κληρονομικότητας του καρκίνου.

Κατηγορηματικά, εξ άλλου, απορρίφθηκε, από την ολιότητα του συνεδρίου, η θεωρία πως οι κονσερβοποιημένες τροφές και τα σκεύη από αλουμίνιο συντελούν στην ανάπτυξη του καρκίνου. Αντίθετα, από αρκετούς υποστηρίχθηκε πως η πολυφαγία και το πολύ ζεστό φαγητό ενδέχεται να είναι παράγοντες ενισχυτικοί στη δημιουργία του καρκίνου.

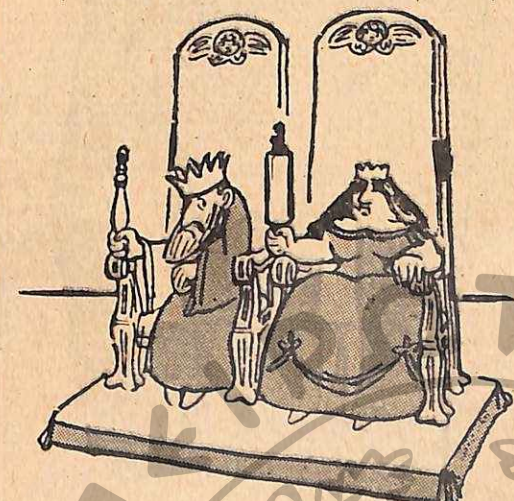
Τέλος, ως πρὸς τις δυνατότητες θεραπείας της τρομερής αρρώστιας, τονίστηκε πως αυτές είναι πολύ περισσότερες απ' όσες πιστεύει η τρομοκρατημένη κοινή γνώμη, αλλά δε εξακολουθούν να βρίσκονται πάντα σε συνάρτησι με την έγκαιρη διάγνωση. Τα βελτιωμένα αποτελέσματα — ανακοινώθηκε — τα παρείχε ο συνδυασμός των επί μέρους μεθόδων, δηλαδή της ακτινοθεραπείας, της χειρουργικής και της χορηγιοποιήσεως χημικών φαρμάκων. Για τα τελευταία αυτά, αναγνωρίστηκε, υπάρχουν βελτιωμένες μέθοδοι, τελειοποιούμενα, θα δώσουν ριζικότερα αποτελέσματα στο μέλλον, αλλά πρὸς το παρόν, δεν είναι σθε, στις περισσότερες μορφές του καρκίνου, να αποκαταστήσουν μόνο τους τις άλλες μεθόδους.

Τελιοθεραπεία

TABΛΑ!

— Τι ζητάς, Γιάγιο τόση ώρα στον κατάλογο;
— Τη διεύθυνσι του σπιτιού μου!...

Χω... λόγια.

— Μπαμπά, ποιος άνοιξε τὸν κουμπαρό μου;
— Η μύγα που είχα βάλει μέσα έφτυε!

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ των παιδιών

Τα συμπτώματα και η θεραπεία της κυστοεινώσεως

ΕΔΩ και 20 χρόνια, οι γιατροί δεν ήξεραν καν πως υπάρχει μία αρρώστια που λέγεται «κυστοεινώσις» του παγκρέατος. Ήπειθα παρουσιάζει μία έκπληκτική ποικιλία συμπτωμάτων, οι θάνατοι που προκαλούσε σε έβρεθα και σε μικρά παιδιά, αποδίδονταν σε διάφορες άλλες παιδικές ασθένειες.

Σήμερα έχει αναγνωρισθή ότι η κυστοεινώσις είναι — μετά τη λευχαιμία — η σοβαρότερη παιδική αρρώστια. Υπάρχει εκ γενετής σ' ένα παιδί σε κάθε 600 που έρχονται στον κόσμο. Μπορεί δε να καταπολεμηθή σε πολλές περιπτώσεις, αν άρχισή έγκαιρος η θεραπεία της.

Είναι κληρονομική και φερεται σε ώριμους ελαττωματικούς «γεννητές», που μπορεί να μεταβιβάσουν στα παιδιά άνογις ύγιεις και άπρόβλεπτους απ' αυτή την ασθένεια.

Το άρρωστο θρέφος μπορεί να παρουσιάσση ένα ή δύο τα παρακάτω συμπτώματα, περισσότερο ή λιγότερο έντονα: Είναι πεινασμένο διαρκώς, κι' όμως δεν κερδίζει βάρος, όπως θα έπρεπε. Έχει κενώσεις συχνές, ογκώδεις και δύσκολες — σημάδι ότι η τροφή περνάει απ' το πεπτικό σύστημα, χωρίς να χωνευτή τελείως. Συναντάται πολύ συχνά και το μείνι κατόπι ενος έρως κι' έπιμονος θήλας. Ίδρωσι υπερβολικά και καταβάλλεται εύκολα από τη ζέση.

Σε σοβαρές περιπτώσεις, ανακαλύπτεται συχνά μία απόφραξι του έντερου, λίγον καιρό μετά τη γέννησι του παιδιού.

Τα συμπτώματα αυτά μπορεί να φαίνονται άσχετα μεταξύ τους, αλλά δεν είναι στην πραγματικότητα. Προκαλούνται όλα από μία ανωμαλία του συστήματος των έγκρινων αδένων, στους οποίους συμπεριλαμβάνονται οι θηλαστικοί και οι ιδρωτοποιοί. Από την υπερέκκρισι θλάνας, δουλώνουν οι αγωγοί του παγκρέατος, απ' όπου περνούν οι εκκρίσεις του. Έτσι, τα λίπη και το άμυλο της τροφής μένουν σχεδόν τελείως άχωνετα.

Συγχρόνως συγκεντρώνεται στους πνεύμονες μία πηχτή και γλοιώδη θλάνα, που εμποδίζει την κανονική αναπνοή και ευνουεί την ανάπτυξι διαφόρων μολύνσεων.

Τέλος, αποβάλλεται με τον ιδρώτα πολύ περισσότερο άλατι απ' το κανονικό, πράγμα που κάνει το παιδί να εξαντλήται εύκολα απ' τη ζέση.

Μολονότι δεν έχει θρεθή ακόμη ριζική θεραπεία για τη χρόνια αυτή ασθένεια, η έγκαιρη διάγνωση και οι συνεχείς και συστηματικές φροντίδες, μπορούν συχνά να διατηρήσουν στη ζωή το άρρωστο παιδί — και μάλιστα μία ζωή κανονική.

Ακόμα και σήμερα, τα συμπτώματα της συνηθίζονται με τὸν χρόνιου ασθματός. «Οταν λοιπόν, μία μητέρα παρατηρήσσι στο παιδί της ένα απ' αυτά που αναφερόμεθα, ο γιατρός πρέπει να ψάξη βαθύτερα. Συχνά, τον οδηγεί στη σωστή διαγνώσσι το ιστορικό της οικογενείας. «Οταν ένα παιδί σε μία οικογένεια πάσχει από κυστοεινώσιν, υπάρχουν πιθανότητες 25% ότι θα την έχουν και τα αδελφά του, έστω κι' αν οι γονείς δεν παρουσίασαν ποτε τα συμπτώματά της. Μία νέα και πρακτική διαγνωστική μέθοδος είναι η εξέταση ενός δειγματος ιδρώτος του παιδιού. «Αν περιέχη άφύσικα πολύ άλατι, πρόκειται συνηθώς για κυστοεινώσιν».

Αλλά κι' η ακτινογραφία του θώρακος μπορεί να αποκαλύψι αλλοιώσεις που δειχνοσν αυτή την ασθένεια.

Η θεραπεία στρεφεται προς διάφορες κατευθύνσεις. Για να προλαμψεί ο δύσποιστός του θοσφούς, το υποβάλλουν σε μια θρεπτική διαίτα, πλούσια σε πρωτεΐνες και φτωχή σε λίπη, συμπληρωμένη δε με μεγάλες δόσεις υδατοδιαλυτών βιταμινών (όχι λιπαρών).

Τα προφυλάει απ' τα κρυολογήματα και, αν αναχωρή, φροντίζουν να το γιαιρέψουν άμέσως. Οι γιατροί συνιστούν να παίρνει αντιδιατρικά καθημερινώς και συνεχώς, άκομα κι' όταν έχη ένα απόλυτο σανάκι.

Για να γίνουν ρευστότερες οι θλάνας που συγκεντρώνονται στους πνεύμονες του, του κάνουν εισπνοές με καπνισμένα φάρμακα, πολλές φορές την ημέρα. Συγχρόνως, φροντίζουν να ο σπληνός ύγρος ο αέρας του δωματίου του.

Το κακοκαίρι, με την πολλή ζέση, χρειάζεται να παίρνει προσετοκλάτα. «Αλλωστε τα περισσότερα απ' αυτά τα παιδιά παρουσιάζουν μία πραγματική δουκμία για άλατι».

Όπως βλέπομε, το βαρύτερο φορτίο της θεραπείας πέφτει στους γονείς.

(Ένα μαγευτικό δειλινό. 'Εκείνος κι' 'Εκείνη κάνουνε τόν περιπάτο τους σε μία γοητευτική έξοχη έξω από την 'Αθήνα. Μία μελαγχολία πλανιέται πάνω τους. Τα κεφάλια τους, που είναι έτοιμα να ένωθούν, τα βαραίνει ο πόνος του χωρισμού).

ΕΚΕΙΝΗ (με μία πικρή ερώτηση): Μή μου πητε, ότι θα σας λείψω, γιατί δε θα το πιστέψω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' όμως, έτσι είναι: Θα μου λείψετε!... Δεν πρόφτασα να σας γνωρίσω, και σας χάνω!

ΕΚΕΙΝΗ: Τό ξέρετε, ότι είμαι περαστική από την 'Αθήνα... Δε θα έμεινα παρά λίγο καιρό, για να φύγω ύστερα, να γυρίσω στο σπίτι μου, στους δικούς μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί να έρθετε;... ΕΚΕΙΝΗ (γελάει χωρίς κέφι): Πρίν μου ζητάγατε εύθυνες γιατί φεύγω; τώρα με ρωτάτε γιατί ήρθα... Μά, αλήθεια, δε σας βρίσκει κανείς πουθενά...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την αγκαλιάζει και της ψιθυρίζει στο αυτί τους στίχους, που του ένέπνευσε η περίπτωση της): «Αφού ήσαν να φύγης, γιατί νάρθης, καλή μου;... — Γιατί να δοκιμάσης το χαό, το φιλί μου;... — Κι'»

Η σοφία

ΤΗΣ ΦΥΓΗΣ

ή άστατη καρδιά σου γιατί να μου χάριση — μιάς ψεύτικης αγάπης το βιαστικό μεθύσι;... — Τώρα, με νοσταλγία και πόνο με τυλίγεις... — Γιατί νάρθης, καλή μου, αφού ήτανε να φύγης;...»

ΕΚΕΙΝΗ (ευχारीστημένη, κολακευμένη): 'Οραίοι οι στίχοι σας, αλλά λίγο ανακριβείς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Μά ρωτάτε; Πότε δοκίμασα το χαό, το φιλί σας;... Και ή καρδιά μου — ως πούμε, ότι είναι άστατη, δεν το ξέρετε όμως εσείς;... — πότε σας χάρισε μιά ψεύτικη αγάπη το βιαστικό μεθύσι;... 'Επίσης, ούτε με νοσταλγία, ούτε με πόνο σας τυλίγω... Και το μόνο ακριβές στους στίχους σας μένει το ότι ήρθα για να φύγω...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πειραγμένος): Οι στίχοι δεν εκφράζουν πάντοτε με μαθηματική ακρίβεια τα γεγονότα... Γιατί τότε δεν είναι στίχοι, αλλά... συμβολαιογραφική πράξη!

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): Βέβαια, «ποιητική άδεια» μπορούμε να μεγαλώνουμε την πραγματικότητα με φαντασία: όχι όμως ως το σημείο να λέμε πράγματα έντελώς άνυπαρκτα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την αγκαλιάζει): Είσαστε άναίσθητη...

ΕΚΕΙΝΗ (παλεύει να ξεφύγει από την αγκαλιά του): "Ε, τί κάνετε;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Προσπαθώ να επαληθεύσω αυτά που έγραφα! (Ζητάει τα χείλια της).

ΕΚΕΙΝΗ (του ξεφεύγει): "Οχι όμως και διά της βίας!

ΕΚΕΙΝΟΣ (άρχιζει να άγανακτή): Διά της βίας;... Τότε γιατί ήρθατε εδώ μαζί μου;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μήπως θέλετε να μετανοιώσω γι' αυτό;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Οχι, αλλά... νομίζω ότι μία γυναίκα που δέχεται έναν περιπάτο μοναχικό με έναν άντρα, του δίνει αυτόματα κάποια δικαιώματα...

ΕΚΕΙΝΗ (ξερνά): 'Εγώ δε σας δίνω κανένα!... Και για να μη σας εμπνέη κακές ιδέες ο μοναχικός περιπάτος που είχα την αφέλεια να δέχτώ στο πλευρό σας άς γυρίσουμε!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ίκετευτικά): "Οχι... Μή με παρεξηγήτε... Δεν ήθελα να σας θυμώσω...

ΕΚΕΙΝΗ: Δε με θυμάσατε με πικράνατε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν το καταλαβαίνετε; Με άπογοητέψατε... 'Αλλοίως σας φαντάστηκα, κι' αλλιώς μου παρουσιάστηκατε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πώς με φανταστήκατε;...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Αβρό, ευγενικό, ήπιότη... 'Αν θώπο που τόν έχουσε δανείσει άλλες εποχές, ρομαντικές, στην έλευνη δική μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και πώς σας παρουσιάστηκα;
ΕΚΕΙΝΗ: Κοινός εκμεταλλευτής των περυστάσεων... 'Ανθρώπος δηλαδή, που άρκει

Ιντυμικά

* Τα γεράματα είναι δυσάρεστα, όχι γιατί δεν έχουν απολαύσεις, αλλά γιατί τους λείπουν οι έλπίδες.

* Στις συναναστροφές και τους χορούς υπάρχουν τέσσερα είδη ανθρώπων: Οι ερωτικάρδες, οι φιλόδοξοι, οι φλύαροι κι' οι ήλιθοι. Οι τελευταίοι είναι οι εύτυχε, στεροί από όλους.

* Λέμε ότι ή τύχη είναι τυφή όταν έρχεται προς το μέρος μας.

* Η εύτυχια μοιάζει με τη μάλλα του φουτμπού. Τρέχουμε να τη φτάσουμε κι' όταν το κατορθώσουμε, την κλωτάμε.

* Το μέλλον υπόσχεται, αλλά το παρόν πληρώνει.

* Μέσα στη κοινωνία γνωρίζει κανείς τους άλλους. Μέσα στη μονιά τον έαυτό του.

* Σαμφορ.

να βρεθώ μόνος του με μία γυναίκα, κι' να μεταβληθώ σε άγριμο που διψάει για αίμα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (γελάει χωρίς κέφι): Δε μένει παρά να με πητε... δράκο του Σέιχ-Σου!

ΕΚΕΙΝΗ: Μην άστειεύστε... Μία περιπέτεια ανάμεσα σε δυό έτεροφύλους δε σπληνίζεται στην έκδιαστική διάθεση μόνο του ένος, πρέπει να το θέλουν και οι δυό, για να γλυτρήσουν και να κατακυλήσουν αγκαλιασμένοι — έτσι δε λέτε εσείς οι ποιηταί; — ως το γοητευτικό βάρβαρο του έρωτος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τώρα άστειεύστε εσείς...

ΕΚΕΙΝΗ: Τί θέλετε; Να σοβαρολογήσω; Με τόσο άστεία υπόθεσι;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά θιγμένος): Σας εύχαριστώ πολύ!

ΕΚΕΙΝΗ: Τίποτε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ωστε... είναι άστεία υπόθεσι ο έρωσ μου για σας;...

ΕΚΕΙΝΗ: Καλή ποιός έρωσ;... Μή μεταχειρίζεστε μεγάλα λόγια... Δεν υπάρχει κανένας έρωσ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αλλά;... Τί υπάρχει;... Γιατί έχετε γίνει ο γοητευτικός εφιάλης της ζωής μου;...

ΕΚΕΙΝΗ (έμπιστευτικά): Γιατί — σκούφτε να σας το πώ... — γιατί φεύγω!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί σημασία έχει αυτό;...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Από την πρώτη στιγμή που με γνωρίσατε, καταλάβατε ότι, αν θέλατε να δημιουργήσετε κάτι μαζί μου, έπρεπε να βιαστήτε! Και γίνετε, θέλοντας και μη, πρωταθλητής του ερωτικού δρόμου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μελαγχολικά): Τί κέρδισα; 'Εσείς με αναγκάσατε να περπατάω βήμα σημειωτών!

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ετσι έπρεπε... Δεν ήτανε δυνατό να σας ακολουθήσω στην τρεχάλα σας...

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσπαθεί να την αγκαλιάσει): Γιατί παίζετε μαζί μου;...

ΕΚΕΙΝΗ (του ξεφεύγει): Πάλι τα ίδια;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (εξάλλος): Μά, επί τέλους, δεν καταλαβαίνετε;... Δε μάς παίρνει ο καιρός... Φεύγετε!

ΕΚΕΙΝΗ: Τό ξέρω... Τό γράψατε και στους στίχους σας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πόσο φαίνεστε πώς ήδονίζεστε με τον πόνο μου!...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν υπάρχει πόνος το ίδιο δπως και δεν υπάρχει έρωσ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε τί υπάρχει;

ΕΚΕΙΝΗ: Πείσμα! Βρήκατε μία γυναίκα κάπως υποφερτή μέσα στην άκτινα της έρωτικής δράσεώς σας, και ζητήσατε να μην άφίστετε να πάη χαμένη ή εύκαιρία... Κάνατε ό,τι μπορούσατε για να τακτοποιήσετε στα γρήγορα την υπόθεσι σας, τη βάλατε — αν μπορούμε να μεταχειριστούμε την έκφραση — στα «απολύτως έπείγοντα» του ερωτικού ντοσιέ σας... Και είχατε την άπαιτησι να διεκπεραιωθεί βιαστικά, χωρίς άναβολή...

ΕΚΕΙΝΟΣ (εξανίσταται): Μά τί είν' αυτό;... Γιατί σας άρσσει να κατεπει να μένουν μακριά από τις μικρότητες και τις προσβολές;...

ΕΚΕΙΝΗ: Δε βρίσκειται τίποτε ψηλά! 'Απλούστατα, έχετε δαιμονιστή γιατί, πρίν σας δώσω την ικανοποίησι να αύξήσω με μία μονάδα ακόμη το έρωτικό τεφτερί σας, έχω την εξυπνάδα να σας πώ «αντίο»!

ΕΚΕΙΝΟΣ (με άπελπισία): Μά αλήθεια, θα μου πητε «αντίο», πρίν μου δώσετε την εύτυχία του φιλιού σας;...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ακριβώς... Κι' αυτό όχι μόνο από ιδιοτροπία... Σκούφτε να σας πώ γιατί...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κοντά το άρωμά της). Μου άρεσατε και θενάκτησι και δίωα, να άποτελέσει εξάίρεσι στην ερωτική ζωή σας, που δε γνώρισε παρά άπρόσκλητες κι' άνεμπόδιστες εύτυχίες... Και τώρα, αν θέλετε, άς γυρίσουμε... (Γυγισατι του έδωσε ένα καλό μάθημα, 'Εκείνος εβέλλος γιατί τό πήρε...).

ΕΚΕΙΝΟΣ (μονολογεί): 'Η σοφία της φυγής... Δεν έρω αν πρέπει να σας μιλήσω, ή να σας θαυμάσω...

ΕΚΕΙΝΗ: Πάντως, ό,τι και να νοιώσατε για μένα αυτό δε θα είναι ή άδιαφορία... ('Εκείνος ή συνοδευει εβέλλος με τη βεβαιότητα, ότι δε θα την ξεχάση ποτέ...).

— Σας άπαναλαμβάνω για έκτη φορά πώς δεν είμαι εγώ ή κυρία Βασιλική!

— Κανένας δεν με θέλησε
για δουλειά... του είπε η νέα.

9 C

[illegible]

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ καλοκαιριάτικο εκείνο απογεύμαρο, τὰ παγκάκια τοῦ Σέντραλ Πάρκ τῆς Νέας Ὑόρκης ἦταν ὅλα πιασμένα. Ἀνθρώποι ποὺ ἀνῆκαν σ' ὅλες τὶς ἡλικίες κάθονταν κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, γιὰ νὰ δροσιστούν... Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἐβλεπες κά-
ποιο ζευγαράκι...

Ἡ δημιουργία κοπέλλων μὲ τὰ εὐαθὰ μαλλιά καὶ τὰ γαλανὰ μάτια, ὅπου περιπλανήθηκε κάμποση ὥρα, κάθισε, στὸ τέλος, σ' ἓνα παγκάκι, ποὺ ἦταν λιγώτερο πιασμένο ἀπὸ τὰ ἄλλα. Ἐνας μόνον ἀνθρώπος καθόταν σ' αὐτό. Ἐνας ἄντρας ὡς τριάντα χρόνων. Τὸ ντύσιμό του ἦταν περιποιημένο καὶ μάλιστα κομψό, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό του ἔδειχνε μιὰ βαθεῖα ἀπογοήτευσι.

«Θὰ εἶναι κάποιος δυστυχισμένος σὰν καὶ μένω», σκέφτηκε ἡ νέα. Καὶ τὸν λυπήθηκε.

— Δεν πρέπει να χάνετε το θάρρος σας, του είπε σὲ λίγο. Ἡ ζωὴ ἔχει ἀπὸτομα γυρίσματα... Γιατί ν' ἀπελπιζόσαστε;... Αὐριο ἡ τύχη ἴσως σᾶς χαμογελάσει...

Ὁ ἄντρας γύρισε ἐξοικισμένος πρὸς τὸ μέρος της.

— Σὲ μὲν αὖ μιλάτε; ῥώτησε.

— Σε ποιόν άλλον; Είπε γελώντας η νέα. Πρέπει να ξέρετε πώς βρίσκομαι κι' εγώ στην ίδια κατάσταση με σας. Είμαι χωρίς δουλειά και δεν έχω κοιμηιά ελλιπίδα πώς ή αύριανή ημέρα θα είναι καλύτερη από τη σημερινή.

— 'Αλλά...

— Δέν θά σάς κρίνω, μάλιστα, πώς δέν είμαι συνθησιαμένη σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ παίρνω κανεῖς τὰ πράγματα ὅπως τοὺ ἐρχοῦνται... Ὁ πατέρας μου ἦταν ὁ πᾶμπλουτος χρηματιστὴς Οὐίλλιαμ Χόκινς. Στὸ τελευταῖο κράθ. ὅμως, ἔχασε ὅλη τὴν περιουσία του καὶ αὐτοκτόνησε, ὅπως δὲ διδάσκατος ἴσως στὶς ἐφημερίδες. Εἶμαι ἡ κόρη τοῦ Τζέην... Ἡ μητέρα μου εἶχε πεθάνει ἀπὸ καρδιό. Ἐγώ, βρέθηκα μόνη στὸν κόσμο καὶ χωρὶς οὔτε ἓνα δολλάριο στὴν τσέπη... Ἀπὸ τρεῖς μῆνες τώρα φαίνομαι γιὰ δουλειά. Προσφέρθηκα νὰ καὶ πλένω ἀκόμη πιάτα στὰ ἐστιατόρια, ἀλλὰ κινῶμαι δὲ θέλω νὰ μέ πάρα.

— Δεσποινίς, θὰ ἤθελα νὰ σὰς πῶ... τὴν διέκοψε ὁ ἄγνωστος.
Ἄλλοι... χωρίς νὰ προσέξη τὴ διακοπὴν τοῦ.

Ἀλλ' ἡ νέα συνέχισε χωρίς να προσέχει τη διακοπή του.

— «Όταν λέει ότι κανένας δε με μπλε, εννοώ ότι κανένας δε με θύλαξε για δουλειά. Μου πρόσφεραν, όμως, ένα σωρό άλλα πράγματα... Φαίνεται πως δεν είμαι άσημη... Άλλα προτίω να πεθάνω από την πείνα, παρά να πουληθώ... Με καταλαβαίνετε; Βέβαια, τί θάλω να πώ, δεν είν' έτσι; Σκέφτομαι πως σ' ολόκληρη τη Νέα Υόρκη θα πρέπει να υπάρχει κάποιος σοβαρός άνθρωπος, που να έχη ανάγκη από κάποια γραμματέα, για να του δουλεύει από το πρωί ως το βράδυ... Πρέπει να ξέρετε πως δεν την φοβάμαι τη δουλειά. Και για σας πρέπει να υπάρχουν σίγουρα την κομμάτι καλή δουλειά... Να γιατί σας ελπίζω πρώτιστα πως δεν είναι σωστό ν' απεργάζαστε... Προτού έρθω εδώ, αγόρασα ένα σάντουιτς. Θέλετε να το μοιραστούμε;... Δε πρέπει ν' αρνηθίτε. Πόστε πως είμαστε φίλοι από καιρό... Έχω άκουσει πως η δυστυχία κάνει τους ανθρώπους να καταλαβαίνουν καλύτερα ο ένας στους άλλον. Κι' εμείς οι δύο είμαστε τόσο πολύ δυστυχισμένοι! Άλλα, δε, ξέρετε άραχτη τ' όνομά σας...

— Μὲ λένε Μίκυ..

— Δὲν εἶναι καὶ ἀσχημο, μ' ὅλο πού τὸ ἀκούει κανεὶς πολὺ συχνά, εἶπε γελώντας ἡ νέα.

Μοίρασαν τὸ σάντουιτς κι' ἄρχισαν νὰ τρῶνε σιωπηλά. Ὁ Μι-
κυ κύπταξε λοῦά τὴ νέα πού καθόταν πλάι του καὶ τὴν εὗρισκε
πολύ ὁμοίωρη καὶ γοητευτική.

— Ξέρετε νὰ κάνετε καμμιὰ δουλειά; τὸν ρώτησε σὲ κάποια στιγμή ἡ νέα.

— Εἶμαι εἰδικευμένος τεχνίτης, ἀπάντησε.
Ἄλλοι, ὅμως, ἀνέβλεψαν ἐν αὐτῷ ποιά ἦταν ἡ εἰδικότητά του.

«Η Τζέιν έβγαλε σέ λίγο από τήν τσάντα της τήν τελευταία έκδοσι των «Οικονομικών Τάιμς» κι' άρχισε νά διαβάξή τίς «μικρές άγγελίες».

— Κύνταρε, Μίκυ, φώναξε ξαφνικά. Ζήτηνε μια οικονομία με πείρα για το σπίτι του Ντότς, του περίφημου κατασκευαστού αεροπλάνων. Για τις δουλειές αυτές θέλουν, βέβαια, ηλικιωμένες γυναίκες... Άλλα, ποιος ξέρει, ίσως να είναι τυχερή... Θα πάω να παρουσιάστώ... Θέλεις νάρθης μαζί μου; Είμαι βέβαιη πως θα μου φέρεις γαύρι.

«Ὁ καυμένος ντρέπεται, σκέφτηκε ἡ Τζέην. Δεῖν τὸν ἀδικῶ! Ὁ Μίκυ εἶχε γίνει κατακίτρινος. Ὁ ἄνθρωπος πού τὸν δέρνει ἡ δυστυχία χάνει πάντα τὸ θάρρος του».

— Λοιπὸν ἀγάπης μαζὶ μου: τὸν ρώτησε.

Ὁ Μίκυ σηκώθηκε ἀπρόθυμα. Ἀρχισαν νὰ προχωροῦν μαζὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς Πέμπτης λεωφόρου.

— Ξέρεις να σωφάρης; ρώτησε η Τζέην, σε κάποια στιγμή το συνοδοί της. "Αν θέλεις, θα τους μιλήσω για σένα... Ίσως να έχουν ανάγκη από σωφάρ.

Ὁ Μίκυ δὲν ἀπάντησε.

Μίκυ την άσισε στη γωνία, λέγοντάς της πως ήταν καλύτερο να πάη μόνη της.

«Η Τζέην προχώρησε με θάρρος και πέρασε κάτω από τη μεγάλη πόρτα. Έπειτα από λίγο έμπαινε σ' έναν ευρύχωρο προθάλαμο, όπου την υποδέχτηκε ένας ηλικιωμένος κύριος ντυμένος με μεγάλη προσοχή. Ήταν ο μαϊτο του σπιτιού. Ή νέα του είπε για ποιο σκοπό είχε πάει και απάντησε στις ερωτήσεις του της έκαμε.

Ὁ μαῖτρο τὴν κύτταζε μὲ συλλογισμένο ὕφος.

— Φοβάμαι ὅτι εἰσάστε πολὺ νέα γιὰ οἰκονόμος. τῆς εἶπε
στὸ τέλος.

— Δὲν πρέπει νὰ δίνετε σημασία στὴν ἡλικία, ἀπάντησε ἡ Τζέην. Εἶμαι πολὺ σοβαρὴ νέα κι' αὐτὸ θὰ τὸ δῆτε...

Ὁ μαῖτρο χαμογέλασε εἰρωνικά.

— Ἀλλῶστε, δὲν πρόκειται ν' ἀποφασίσω ἐγώ, τῆς εἶπε. Ἐπειδὴ πρόκειται γιὰ θέσι ἀπόλυτα ἐμπιστευτική, ὁ κύριος Ντότζ ἐπιθυμεῖ νὰ κάμῃ μόνος του τὴν ἐκλογή.

— Καὶ πότε πρέπει νὰ περάσω γιὰ νὰ μὲ δῇ καὶ ν' ἀποφασίσῃ; ρώτησε ἡ Τζέιν.

Ὁ μαῖτρο ἦταν ἑτοιμος ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστηκε ἐαφνικὰ ἓνα κρυδούνησιμα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε. Μὲ καλεῖ ὁ κύριος Ντότζ...

Κι' ἔφυγε βιαστικά πρὸς τὸ μέρος τοῦ μεγάλου διαδρόμου, ποὺ ἀρχίζε πίσω ἀπὸ τὸ γῶλ.

Ἡ Τζέην δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἢ νὰ φύγῃ. Ἀλλ' ἔπει-
τα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς ὁ μαϊτρὸς ξαναγύρισε στὸ χῶλ.

— Εἴσατε τυχερή, δεσποινίς! τῆς εἶπε. Ὁ κύριος Ντότλ θὰ σὰς δαγτῇ ἀμέσως. Ἀκολουθήστε με.

« Ἡ Τέλειν ἔνωσιν τὴν καρδίᾳ τῆς καὶ χυτῆς δυνατὰ μέσα στὸ στήθος τῆς. Ὅλα τελειώσαν λοιπὸν τὰ βασάνια τῆς ἢ ὅτι ἀντιμετώπισεν μὴ καινούργια ἀνθρώποι· Κι' αὐτὸς ὁ Ντράτς τὶς ἀνθρώπους νὰ ἦσαν ἀγαροὶ; Μήπως εἶχε προβιομηχανοῦν νὰ τὴν δεχτῇ, ἐπειδὴ ὁ ὑπηρετὴς του ποὺ εἶπε πῶς ἦταν νὰ κ' ἰσοφορῇ;.... Ἄν τολμώσας νὰ τῆς καὶ ἀντιθέσῃς προτάσεις, θὰ τοῦ ἔλεγε καθαρὰ τί σκεφτόταν κι' αὐτὸν καὶ τοὺς οἰοῦντο του. -

Ἔφτασαν σὲ λίγο στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου. Ὁ μαῖτρ' ἀνοίξε
μιὰ πόρτα καὶ παραιμέρισε γιὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ περάσῃ.

Ἡ Τζέην μπήκε μέσα σ' ἕνα μεγάλο γραφεῖο. Καὶ τότε ἀντίκρισε πίσω από τὸ πρᾶξι, πού βρισκόταν στὸ βάθος τὸ Μίκυ, τὸν ἄνεργο πού εἶχε συναντήσει στὸ πάρκο.

Ἡ νέα τάχαση. Μήπως, λοιπόν, ὄνειρευόταν;

Ἄλλ' ὁ Μίκυ ἔτρεφε κοντά της, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ἔβαλε πρὸ καθιστοῦ ἐνὶ ἐνὶ μεγάλῳ καναπέ. Ἐπειτα, πῆρε κι' αὐτὸς θέσι πλάϊ της.

— Δὲν πρόκειται γιὰ παραμυθί, Τζέην, τῆς εἶπε γελώντας. Εἰσάστε μιὰ ὑπόθεσι νῆα κ' ἡ τυχὴ εἶναι στ' αὐρικὲς περιπτώσεις λιγότερο τυλιγὴ ἀπὸ ὅ,τι φαντάζονται οἱ ἄνθρωποι... Τ' ὄνομά μου εἶναι Μίκυ κ' εἰμὶ εἰδικευμένος τεχνίτης, γιατί, στ' ἀλήθεια, φημιὰν δεροπλάνια εἰδικοῦ τύπου κ' ἔχω ἀποκτήσει μεγάλη πείρα σ' αὐτά...

«Ὅπως βλέπετε, δὲ σὰς εἶπα ψέματα... Ὅταν μὲ βρῆκατε στὸ παρόμοιο, ἤμουν πολὺ λυπημένος κι' ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴ ζωὴ κι' ἀπὸ ὅλα. Γιὰ νὰ σὰς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια, ἡ καρδιά μου ἦταν ἀδειά, γιατί μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσα εἶχε προδώσει τὴν ἀγάπη μου. Ζεῖς, ὁμως, Τζένι, μὴ ἐκθισθῶσατε τὸ θάρρος μου καὶ τὴν πίστι μου στὴ ζωὴ, μὲ τὸ χαμόγελο καὶ τὰ λόγια σας... Μοῦ εἶπατε πὼς θέλετε νὰ ἐργασθῆτε... Θαυμάσια, λοιπόν! Θὰ ἔχετε ὅση ἐργασία θέλετε... Μὴ με ρωτᾶτε νὰ σὰς καθορίσω ποιὰ θὰ εἶναι αὐτὴ ἡ ἐργασία. Πρῶτ' ἀπὸ λίγο, ἡ καρδιά μου ἦταν ἀδειά. Ἀλλὰ τώρα νοιώθω τὸ στήθος μου πλημυρισμένο ἀπὸ χαρὰ. Τί ζήτω! ἀπὸ σὰς; Τὸ χαμόγελό σας, Τζένι... Νομίζω πᾶς θὰ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ γεμίσει ὅλη μου τὴ ζωὴ!

Μερικές βδομάδες αργότερα, η Τζέιν Χόπκινς γινόταν σύζυγος του πάμπλουτου κατασκευαστού αεροπλάνων Μίκυ Ντότζ.

T. ALHN

Νάντια

Ο μεταπολεμικός γερμανικός κινηματογράφος έχει να παρουσιάσει πολλά καινούργια άστέρια, που άργα, αλλά σταθερά, ανεβαίνουν και επιβιβάζονται στο κινηματογραφικό στερέωμα.

Ένα απ' αυτά, ίσως το πιο γοητευτικό και το πιο ενδιαφέρον, είναι η Νάντια Τίλλερ, μια νέα και πολύ κομψή κοπέλλα με βλέμμα «ακιδευτικό», ζείλη προκλητικά, ύφος «μυστηριώδες» και σώμα γενικά αμερικανικού «πιν-άπ-γκόλντ». Όσοι την είδαν άλλωστε στην τελευταία και καλύτερη δημιουργία της με τον τίτλο «Ρόζμαρι ή μεγάλη αμαρτωλή», συμφώνησαν ότι πρόκειται για μια από τις ωραιότερες στάρ του διεθνούς κινηματογράφου και μια από τις σίγουρες αúριανες «ελπίδες» της γερμανικής τέχνης.

Η Νάντια Τίλλερ γεννήθηκε στη Βιέννη στις 14 Μαρτίου του 1931 και η ζωή της γενικά από τότε μέχρι σήμερα μοιάζει μ' ένα γοητευτικό περιπετειώδες μυθιστόρημα. Με γονείς ήθοιους του τσίρκου και του ελαφρού θεάτρου απέκτησε από μικρή την έμφυτη ιδέα να γίνει κι αυτή κάποια ηθοποιός. Κι' αυτό όχι από ιδιαίτερη συμπάθεια προς την θεατρική τέχνη, αλλά από συνήθεια αφού ήταν αναγκασμένη να ακολουθεί πάντα τους γονείς της στις διάφορες θεατρικές «τουρνέ» που έκαναν.

Μαζί τους γύρισε πολλές αúστριακές, γερμανικές και γενικά ευρωπαϊκές πόλεις. Στο διάστημα αυτό, παράλληλα με την πρακτική εξάσκηση που έκανε βλέποντας τους γονείς της στους διάφορους ρόλους τους, παρακολούθησε και μαθήματα δραματικής τέχνης ως «έκτακτος» μαθήτρια, όπως λέει η ίδια, σε 20 διαφορετικές σχολές.

Σε ηλικία 10 ετών μαζί με τους γονείς της βρίσκονταν στην πόλη Ντάντσιγκ της Πολωνίας για θεατρική τουρνέ. Εκεί τη βοή-

Η υπ' αριθ. 1 «γόνισσα» του γερμανικού κινηματογράφου

της έδωσαν ικανοποιητικά κέρδη αφού η άνετη και πολυτελής ζωή ήταν το όνειρό της. Έτσι έγινε μακένει σ' ένα μεγάλο οίκο μόδας και συγχρόως «μοντέλο» φωτογράφων που είχαν σχέσεις με αυτόν, άλλωστε, φρόντισαν να δώσουν μερικές ωραίες φωτογραφίες της να δημοσιευθούν σε εξόφυλλα μεγάλων περιοδικών, πατάκια που την έκαναν άμεσα γνωστή στους καλλιτεχνικούς κύκλους. Με τις καλές γνωριμιές που είχε και τα αναμφισβήτητα προλάν Αúστριακών και Γερμανών κινηματογραφικών παραγωγών, οι οποίοι της πρόσφεραν τα περισσότερα. Η πρώτη εμφάνισή της στην οθόνη έγινε το 1951 μ' ένα διπράκτο βιογραφικό φιλμ άφιερωμένο στη ζωή του μεγάλου Μπετόβεν. Η μικρή αυτή ταινία διέθετε και αξιόλογο ταλέντο.

Μετά απ' αυτό κανείς δεν της πρότεινε καινούργιο ρόλο. Άλλα η Νάντια, εξυμνη καθώς ήταν, έβαλε σε ενέργεια άλλα μέσα για να φτάσει στο σκοπό της. Εξέλεγε συμμετοχή στα Καλλιτεχνικά και το 1952 εξέλεξε συμμετοχή στα Καλλιτεχνικά.

Με το θόρυβο που δημιουργήθηκε και τις άπειρες φωτογραφίες της που δημοσιεύθηκαν σ' όλες τις στάσεις, έδειξαν ενδιαφέρον πολλοί παραγωγοί και σκηνοθέτες. Ύστερα από λίγο, αδόλοιο με μια κινηματογραφική εταιρία του Δυτικού Βερολίνου ζήτησε να την κάνει πρωταγωνίστρια επί τέλους!

Από το 1953 μέχρι σήμερα έχει πρωταγωνιστήσει σε 22 ταινίες, ανάμεσα στις οποίες είναι και δυο γαλλικές, που όλες μαζί την ανέδειξαν και την καθιέρωσαν όριστικά σε άσπερι του γερμανικού κινηματογράφου πρώτης κλάσεως. Από τα φιλμ αυτά ορα της Κίνας, «Ρό-Ρό-Ρομπινσόν», με την Κατερίνα Βαλέντε, «Σαβόι», πάλι με την Βαλέντε, «Συναγεμίες στη Νέα Υόρκη» και 1957 και το 1958 στο Παρίσι, η ίδια έχει τον τίτλο «Εκείνη», με της νύχτας, μια ρεαλιστική αισθηματική ταινία, με τον Ζαν Γκαρ. Αυτή τη στιγμή η όμορφη Νάντια γυρίζει στο Βερολίνο το σας μετά έχει συμβόλαιο για δυο ακόμη ταινίες πάλι στο Βερολίνο και δυο στο Παρίσι στο οποίο θα βρίσκεται τον Ιούλιο.

Παρά το γεγονός ότι έχει ζήσει αρκετά παραγωγή αισθηματική ζωή, επισημώς δεν είναι παντρεμένη. Έχει γνωριτόρρωσε να συντηρήσει τόσο το καρδιά της, ώστε να αποφασίσει να τον παντρευτεί.

Φυσικά, πολλοί είναι οι άνδρες που την έρωτεύθηκαν παράφορα και ζήτησαν να την κάνουν γυναίκα τους. Άλλα αυτή έχει ως απάντησι για όλους μια ευγενική άρνησι.

— Δεν αντιμετωπίζω ζήτημα γάμου προς το παρόν, λέει της νύχτας. Ίσως γιατί δεν αγαπήσα κανένα ακόμη πραγματικά. Ήλπιζα, γιατί είμαι πολύ νέα και θέλω να διασκεδάσω πριν να αποκτήσω σύζυγο και παιδιά... Πηλη, λεπτή, τότε ξανά και τότε καστανή, με γκριζοπράσινα μάτια και πραγματικά συμμετρικό και προκλητικό σώμα, είναι πάντα ντυμένη με τα ακριβότερα μοντέλα των μεγάλων οίκων μόδας, κι' έχει εξελιχθεί σήμερα σε σημαντική «προσωπικότητα» της γερμανικής οθόνης.

ΟΤΤΟ ΣΒΑΡΤΣ

Κινηματογραφικές πεννιές
Η παλιά επιτυχία του Φερναντέλ «Καζιμίρ» παίζεται νουμπλαρισμένη στα ρωσικά, σε 17 κινηματογράφους της Μόσχας. Ο διάσημος Γάλλος κωμικός εξέδωσε με την ευκαιρία αυτή την επιτυχία να επισκεφτεί τη ρωσική πρωτεύουσα.

«Θα ήθελα πολύ, είπε, ν' ακούσω πώς μιλά το ρωσικά!»
Στη Νέα Υόρκη εξ άλλου βρίσκεται το τελευταίο του φιλμ «Ο νόμος είναι νόμος». Είναι κι' αυτό νουμπλαρισμένο αλλά φυσικά στα αγγλικά.

κε ο πόλεμος και την απέκλεισε. Εκεί έχασε τους γονείς της και έμεινε μόνη και άπροστάτευτη. Άλλα η Νάντια δεν ήταν απ' τις κοπέλλες που τα χάνουν εύκολα. Τα κατάφερε μόνη της μια χαρά. Σε ηλικία 12 ετών ήταν τελειόφοιτος μιας δραματικής σχολής χάρις στο ιδιαίτερο ενδιαφέρον και τον... κεραυνοβόλο έρωτα ενός Γερμανού καθηγητού της δραματικής. Το 1947 ξαναγύρισε στη Βιέννη «έτοιμη» για τον άνδρα της ζωής και τη σίγουρη επιτυχία, όπως έλεγε η ίδια.

Στη Βιέννη, αφού πρώτα φρόντισε να γνωριστεί με «ύψηλα» πρόσωπα και πλούτισε τα προσόντα της μαθαίνοντας κλασικούς χορούς και πιάνο, έκανε για πρώτη φορά την εμφάνισή της σ' ένα ελαφρό θέατρο ως πρώτη χορεύτρια υπολλέτου. Παράλληλα με το θέατρο, όμως, δεν αδιαφόρησε και για άλλα επαγγέλματα που θα ήταν το όνειρό της. Έτσι έγινε μακένει σ' ένα μεγάλο οίκο μόδας και συγχρόως «μοντέλο» φωτογράφων που είχαν σχέσεις με αυτόν, άλλωστε, φρόντισαν να δώσουν μερικές ωραίες φωτογραφίες της να δημοσιευθούν σε εξόφυλλα μεγάλων περιοδικών, πατάκια που την έκαναν άμεσα γνωστή στους καλλιτεχνικούς κύκλους.

Με τις καλές γνωριμιές που είχε και τα αναμφισβήτητα προλάν Αúστριακών και Γερμανών κινηματογραφικών παραγωγών, οι οποίοι της πρόσφεραν τα περισσότερα. Η πρώτη εμφάνισή της στην οθόνη έγινε το 1951 μ' ένα διπράκτο βιογραφικό φιλμ άφιερωμένο στη ζωή του μεγάλου Μπετόβεν. Η μικρή αυτή ταινία διέθετε και αξιόλογο ταλέντο.

Μετά απ' αυτό κανείς δεν της πρότεινε καινούργιο ρόλο. Άλλα η Νάντια, εξυμνη καθώς ήταν, έβαλε σε ενέργεια άλλα μέσα για να φτάσει στο σκοπό της. Εξέλεγε συμμετοχή στα Καλλιτεχνικά και το 1952 εξέλεξε συμμετοχή στα Καλλιτεχνικά.

Με το θόρυβο που δημιουργήθηκε και τις άπειρες φωτογραφίες της που δημοσιεύθηκαν σ' όλες τις στάσεις, έδειξαν ενδιαφέρον πολλοί παραγωγοί και σκηνοθέτες. Ύστερα από λίγο, αδόλοιο με μια κινηματογραφική εταιρία του Δυτικού Βερολίνου ζήτησε να την κάνει πρωταγωνίστρια επί τέλους!

Από το 1953 μέχρι σήμερα έχει πρωταγωνιστήσει σε 22 ταινίες, ανάμεσα στις οποίες είναι και δυο γαλλικές, που όλες μαζί την ανέδειξαν και την καθιέρωσαν όριστικά σε άσπερι του γερμανικού κινηματογράφου πρώτης κλάσεως. Από τα φιλμ αυτά ορα της Κίνας, «Ρό-Ρό-Ρομπινσόν», με την Κατερίνα Βαλέντε, «Σαβόι», πάλι με την Βαλέντε, «Συναγεμίες στη Νέα Υόρκη» και 1957 και το 1958 στο Παρίσι, η ίδια έχει τον τίτλο «Εκείνη», με της νύχτας, μια ρεαλιστική αισθηματική ταινία, με τον Ζαν Γκαρ. Αυτή τη στιγμή η όμορφη Νάντια γυρίζει στο Βερολίνο το σας μετά έχει συμβόλαιο για δυο ακόμη ταινίες πάλι στο Βερολίνο και δυο στο Παρίσι στο οποίο θα βρίσκεται τον Ιούλιο.

Παρά το γεγονός ότι έχει ζήσει αρκετά παραγωγή αισθηματική ζωή, επισημώς δεν είναι παντρεμένη. Έχει γνωριτόρρωσε να συντηρήσει τόσο το καρδιά της, ώστε να αποφασίσει να τον παντρευτεί.

Φυσικά, πολλοί είναι οι άνδρες που την έρωτεύθηκαν παράφορα και ζήτησαν να την κάνουν γυναίκα τους. Άλλα αυτή έχει ως απάντησι για όλους μια ευγενική άρνησι.

— Δεν αντιμετωπίζω ζήτημα γάμου προς το παρόν, λέει της νύχτας. Ίσως γιατί δεν αγαπήσα κανένα ακόμη πραγματικά. Ήλπιζα, γιατί είμαι πολύ νέα και θέλω να διασκεδάσω πριν να αποκτήσω σύζυγο και παιδιά... Πηλη, λεπτή, τότε ξανά και τότε καστανή, με γκριζοπράσινα μάτια και πραγματικά συμμετρικό και προκλητικό σώμα, είναι πάντα ντυμένη με τα ακριβότερα μοντέλα των μεγάλων οίκων μόδας, κι' έχει εξελιχθεί σήμερα σε σημαντική «προσωπικότητα» της γερμανικής οθόνης.

ΟΤΤΟ ΣΒΑΡΤΣ

Κινηματογραφικές πεννιές
Η παλιά επιτυχία του Φερναντέλ «Καζιμίρ» παίζεται νουμπλαρισμένη στα ρωσικά, σε 17 κινηματογράφους της Μόσχας. Ο διάσημος Γάλλος κωμικός εξέδωσε με την ευκαιρία αυτή την επιτυχία να επισκεφτεί τη ρωσική πρωτεύουσα.

«Θα ήθελα πολύ, είπε, ν' ακούσω πώς μιλά το ρωσικά!»
Στη Νέα Υόρκη εξ άλλου βρίσκεται το τελευταίο του φιλμ «Ο νόμος είναι νόμος». Είναι κι' αυτό νουμπλαρισμένο αλλά φυσικά στα αγγλικά.

Συγκλονιστικό, δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό ΖΥΛ ΜΑΡΙ

ΚΟΛΑΣΜΕΝΗ

Ζ. Ζαζούτ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Βρισκόμαστε στο μέτωπο, το 1941. Ο νεαρός ανθυπολοχαγός Ανρύ Λερούα φτάνει στις πρώτες γραμμές. Ένώ ονειρεύεται να φανή γενναίος, δεν κατορθώνει να νικήσει τον εντοκικό φόβο του, γιατί είναι η πρώτη φορά που βρίσκεται στο μέτωπο. Παρουσιάζεται ωστόσο στο συνταγματάρχη Μαρσέλ Παρόν, μ' ένα συστατικό γράμμα της μητέρας του Ανριέτ. Ο Παρόν, παλιός γυναικοκατακτητής, είχε έρωτευθεί άλλοτε την Ανριέτ κι' έπρόκειτο να την παντρευτεί. Την παραμονή όμως του γάμου τους, εκείνη διέφυγε τον αρραβώνα τους, χωρίς να του δώσει καμιά εξήγησι, κι' άρνήθηκε από τότε να τον ξαναδεί. Παντρεύτηκε μ' άλλον. Και τώρα, έπειτα από τόσα χρόνια, του έγραψε και τον παρακαλούσε να προσέχει το γυίο της, που θα τον είχε στο σύνταγμα του. Στην πρώτη μάχη, ο Ανρύ νικάει το φόβο του, προλαμεί ήρωικά και πληγώνεται βαρεια. Ο Παρόν τον νομίζει για σκοτωμένο και, πηγαίνοντας την άλλη μέρα στο Παρίσι, επισκέπτεται τη μητέρα του και της αναγγέλλει την τραγική είδησι. Ύστερα όμως τον ειδοποιούν τηλεγραφικώς ότι ο Ανρύ ζει. Σανατηγναιέ άμεσα στην Ανριέτ και της το λέει. Έπειτα την παίρνει με τ' αυτοκίνητό του, για να δει το γυίο της στο νοσοκομείο. Στο δρόμο, φέρνουν την κουβέρτα στο παλάδι. Η Ανριέτ τότε εξηγεί τότε ότι διέφυγε τον αρραβώνα τους επειδή είχε παρουσιάσει αυτήν μια άγνωστη και της είχε πει ότι ο Παρόν την αποπλάνωσε και την έγκατέλειψε, μ' ένα παιδί στα σπλάχνα της.

2ον — Τελείωσα δεσποινίς... Με συγχωρήτε που ζωντανά μπροστά σας τόσο αθλιότητα και ντροπή... Είναι τόσες οι παραστρατημένες, που έχουν δικαίωμα σε λίγη επιείκεια! Μα ο κόσμος είναι αμείλικτος απέναντί τους... Η όμορφη κι' άδωα κοπέλλα που ξεπλάνωσε κι' εγκατέλειψε ο Μαρσέλ Παρόν, είμ' εγώ — θα το μετανέπατε! Λέγομαι Σουζάν Ρυσλέρ... Η Σουζάν, Ο γυιός μου λέγεται Μαξιμίλ... Έκρυψε το πρόσωπό της στα χέρια της. — Ήξερε ο Μαρσέλ πως έπρόκειτο να γίνετε μητέρα; πρόφερε με κόπο. — Όχι, είν' η αλήθεια... Αμφέβαλα... Εγώ ακόμα και δεν του είχα κάνει λόγο... Και πρόσθεσε πάλι, με τη βραχνή φωνή της πνιγμένη απ' το μίσος: — Οι άντρες!... Είναι άτιμοι, ανανδρόι!

— Μου μίλησε πολύ ακόμα, για τις ανανήσεις της και τα συναισθήματά της. Αποκάλυπτε έτσι στα μάτια μου μια ψυχή που δεν ήταν πάντα πρόστυχη, που είχε ριχτεί άλλο-άλλο, ακούγοντάς την έλεγα και ξανάλεγα μ' απελπισία την ίδια λέξι:

— Είν' άτιμία!... Άτιμία!... Έσκυψε ξαφνικά έξω και φώναξε στον άμαξά να σταματήσει.

— Αυτά είν' όλα, δεσποινίς... μου είπε. Δεν έχω να σας διηγηθώ τίποτ' άλλα. Βέβαια δεν είμαι η μοναδική περίπτωση αυτού του είδους, στη ζωή του Μαρσέλ Παρόν... Σας είπα να μη με φοβάσαστε... Δέ θάρω αύριο να ρίξω βιτριόλι στον ωραίο υπολοχαγό σας, τάω παρ' εμένα πιά απόφασι... Τί θα κερδίω, άλλωστε... Αν κτύπαζα το συμφέρον μου, θα θάρχομουν να βρω εσάς. Θα πήγαινα σε εκείνον... Θα μου πρόσφερε λεφτά για να σκεπαστώ... όπως σκοπεύετε ίσως να μου δώσετε και σεις από οίκο... Μα δέ θέλω τί λεφτά του, ούτε τα δικά σας... Δέ θέλω τί λεφτά, ούτε για μένα, ούτε για το γυίο μου... Η σημερινή γενναϊοδωρία του θάταν κάτι σά μετάνοια... κι' εγώ δέ θέλω να μετανοήσω, γιατί αυτό θα μπορούσε να καθυστερήσει την τιμωρία του... Αν υπάρχη δικαιοσύνη στον Ούρανο, δεσποινίς, δέν πρέπει να χωράει ο γυιός μου εύγνωμοσύνη στον πατέρα του, γιατί... γιατί... εγώ το προσέστηκα αυτός θα τον τιμωρήσει μια μέρα, πώς θα εκδικηθώ για μένα!...

— Πήδησε έξω απ' τ' άμάξι και πρόσθεσε: — Τώρα σας προειδοποιήσα, δεσποινίς... Άς γίνει δικαστής η καρδιά σας... Σας στε-

νοχώρησα πολύ, το βλέπω... το περίμενα άλλωστε... Σας ζητώ συγγνώμη!

— Είχα μείνει σαν πεθαμένη μέσα στ' άμάξι, όπου ήταν σκοτισμένο ακόμα το πρόσωπο άσφακ της... Δεν έλκλαιγα... Τ' αυτιά μου βούιζανε... Ήμουν έκρηκνισμένη... Την ίδια μέρα, ήλθασα κατηγορηματικά ότι δεν έπρόκειτο να γίνω γυναίκα σας... Όσο κι' αν με πίεσαν να εξηγήθω, άρνήθηκα να μιλήσω... Δέ θέλησα να σας ξαναδώ. Σας έστελνα πίσω τα γράμματά σας, αδιάβαστα... Είχα πέσει, άλλωστε, άρρωστη, με πυρετό, και κινδύνευε η ζωή μου... Όταν σκώθηκαν απ' το κρεβάτι έφυγα για ένα ταξίδι μακρινό...

— Αυτά είν' όλα, κύριε. Δεν έχω να σας πω πιά τίποτ' άλλο.

Ο Παρόν έκανε μια ταπεινή, σχεδόν Ικετευτική χειρονομία.

— Θέλω ν' απαντήσω... να υπερασπιστώ τον εαυτό μου, είπε.

Η περιφρόνησι, που διάβασε στα μάτια της Ανριέτ, τον πάγωσε. Όστόσο συνέχισε:

— Στα νεύατά του, ζή κανείς ξένοιστα κι' έρωτεύεται, χωρίς να σκέπτεται τις συνέπειες, το κακό που μπορεί να κάνει... Ύστερα ξεχνάει!... Όμολογώ πως ήμουν ένοχος που θέλησα να κάνω τη Σουζάν να μ' αγαπήσει...

— Ά μπά... είπε ειρωνικά η Ανριέτ. Μια γυναίκα καταδικάσθηκε εξ αιτίας σας στη δυστυχία, στην καταστροφή του έγκλημά της... Και το παιδί της, ο γυιός σας, συμμεριστική αναγκαστικά την αθλία ζωή της...

Αυτό είναι το έργο σας! Δεν ήξερα την ύπαρξη αυτού του παιδιού! Σας το βεβαίωσα η ίδια η Σουζάν.

— Μα, κι' αν το ξέρατε, δεν έπρόκειτο ν' αλλάξει, καθόλου η στάσι σας απέναντί της. Θα την εγκατέλειπατε και πάλι σκληρά.

— Πόιος ξέρει!... Μάλλον ν' αναλάβαινα την ευθύνη των πράξεών μου. Θάδιννα στη Σουζάν και στο γυίο της να ζήσουν πάντα άνετα, χωρίς να τους λείπει τίποτα...

— Τα λεφτά δεν τα πληρώνουν όλοι! — Θάδιννα ακόμα και τ' όνομά μου σ' αυτό το παιδί, αν χρειαζόταν!

— Θα παντρευόσαστε τη μητέρα;

— Όχι, αλλά θ' αναγνώριζα το γυίο της για δικό μου. Ακόμα και σήμερα, αν είναι δυνατόν, μπορώ να τραβήξω τη Σουζάν απ' τη μιζέρια, να της προσφέρω μιαν άλλη ζωή...

— Θ' άρνηθώ, αν της το προτείνατε. Μου τό είχε πει... Κι' ύστερα, πόιος ξέρει αν ζή ακόμα! Δέ μπορούσε ν' αντέξει πολύ με τη ζωή που έκανε...

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΑ... ΔΥΣΤΟΙΧΗΜΑΤΑ

Ποιός; Ποιός; Ποιός;

Το δελτίο βάω κάτω και αντίστοιχα. Θα νικήση το Μοσχάτο άραγε την Κηφισιά;

Σκοτεινότερον εξ όλων κι' άλλο πρόβλημα δεινόν! Της Καλαμαριάς 'Απόλλων, η 'Απόλλων 'Αθηνών!

Αίολος θάναί η κομπίνα — λέω με φωνή βαρεία — να το βρή κατ'αι 'Αθήνα από την Καλαμαριά.

Βάω 'Ενα και δέ κάνω τώρα πλέον τα φίλα. Τσιγγουνίστε, μωρέ, δέ κάνω; Βάω Δύο πιο καλά!

Ότου! μυαλό κουρκουτισμένο, φου! νιονίο μου ρημάδι! Βάω στη μία στήλη 'Ενα και στην άλλη βάω Δύο!

Όπως τάχω καταστρώσει προσδοκώ κερδών, βροχή! Βάω μ'η μ'η ξεφουρώση μες στη μέση κάνα Χί! Ο ΠΡΟ-ΠΟΝΟΥΜΕΝΟΣ

— Και το παιδί;... Τί θάγινε;

— Το είχε εμπιστευθ' σε κατι χωρικούς... στέλνοντάς τους, κάποτε μερικά λεφτά... Πόιος ξέρει τί ναχη άπογίνει! Ζή; Πέθανε; Έχει πάρει, άραγε, τον κακό δρόμο;... Ίσως νάναι η μητέρα του το πρώτο θύμα του... Ίσως να την κλέβη, να την κακομεταχειρίζεται! Έκείνο τον καιρό, μου είχε πη πως δέ ζητούσε να μάθ' τίποτα γι' αυτόν, πως άμελούσε να πάη να τον δει... Ήταν ένα βάρος στη ζωή της... Μιλώντας γι' αυτόν, μεταχειριζότανε μια φράσι φοδερή, που μ' έκανε να τρέμω: «Δέν είχα την εύτυχία να τον δώ να πεθάνη!»

— Θεέ μου! μουρμούρισε ο Παρόν, σκεπάζοντας τα μάτια του με τα χέρια του.

— Απ' τη ματιά της καταλαβαίνα πως το παιδί αυτό δέν είχε πιά βέσι στην καρδιά της, παρ' αν μ'αμυδρή ανάμνησι... Δέν το σκεφτότανε, παρ' αν την έλπιδα πως η Τύχη θά τόφερνε κάποια μέρα μπροστά σας, για να σας τιμωρήσει...

— Γιατί δέν πήρα ποτέ κανένα γράμμα της;... Ούτε με παρακάλεσε... ούτε μ' άπειλησε...

— Ο πόνος την έκανε περήφανη. Μ' έλο που δέ φαινόταν να πιστεύει στο Θεό, στηρίζοντάς τον στο δική του δικαιοσύνη... Φοβάται πως όι κατάρεις της θά πιάσουνε μια μέρα κυρίε! Θα πληρώσετε ακριβία το σφάλμα σας...

— Άρχισα να το πληρώνω απ' την ήμερα που σας έχασα...

Τ' αυτοκίνητο σταμάτησε. Είχαν φτάσει στον προορισμό τους: στον παλιό πύργο του Πλυ-Σαγκέ, που είχε μεταβληθ' σε στρατιωτικό νοσοκομείο για τους τραυματίες του μετώπου.

Είχε πιά ξημερώσει. Μια παγωμένη ομίχλη ήταν άπλωμένη ολόγυρα. Μακριά, βροντούσε το κανόνι.

Ο Παρόν κατέβηκε από τ' αυτοκίνητο και προχώρησε προς τον πύργο, μαζί με την Ανριέτ, φρόντισε να της επιτρέψουν να δει το γυίο της.

Όταν έπρόκειτο να την άφιση, της είπε με συγκίνησι:

— Ως σήμερα, παρ' όλα τα παραστρατημά μου και τις νεανικές τρέλλες μου, πιστεύα πως ήμουν τίμιος άνθρωπος... Τώρα μου δείξατε πως έσπρεπα πίσω μου τόσο πόνο... Η περιφρόνησι σας με κάνει να περιφρονώ κι' εγώ τον εαυτό μου... Σας το λέω, γιατί δέν έψαχα να σας αγαπάω... Σας ξαναβρήκα τόσο όμορφη και τόσο θλιμμένη... κι' όμως νοιώθω πως είσαστε χαμένη για μένα... για πάντα!

— Τώρα που ξέρω γιατί φερθήκατε έτσι άλλοτε, σας καταλαβαίνω και σας δικαιολογώ απόλυτα... Κι' αφού τα σφάλματά μου είναι ανεπανορθώτα, δέ προσπαθώ να εξιλεσθώ απέναντί σας βρισκοντας το θάνατο στο πεδίο της μάχης... Άντιο, κυρίε!...

Τη χαιρέτησε με σεβασμό κι' απομακρύνθηκε.

Μια περαστική συγκίνησι φάνηκε στο άσπρη και θλιμμένο πρόσωπο της Ανριέτ. Μια σκία φόβου πέρασε απ' τα γαλανά μάτια της... Ίσως νάχε μετανοήσει για μια στιγμή.

— Κύριε... φώναξε.

Ο Παρόν σταμάτησε στραφον, περιμένοντας μια λέξι ελπίδας...

Αυτός την αγαπούσε... της τόχε πη — κι' οί πίκρες είχαν μεγαλώσει τον έρωτά του, αντί να τον εξασθενήσουν. Η συνεχής σκείη της είχε χαραξεί τη ρυτίδα εκείνη στο μέτωπό του.

Αυτή όμως...

Ήταν αλήθεια πως δέν τον αγαπούσε πιά... Του είχε πη πριν από λίγο: «Ήταν μαρτύριο για μένα να μ'η προκαλήτε περιφρόνησι και φρίκη, κι' όμως να σας αγαπάω ακόμα!»... Και τώρα που ήταν χίρα κι' ελεύθερη; Τον αγαπούσε πάντα; Ποιά τρικνμία άνασταίανε την καρδιά της, δίχως να την προδίη κανένα εξωτερικό σημάδι;...

Μια έκκεντροική πόδα της Νάντιας Τίλλερ.

Ο Παρὸς περιμενε τοῦ κάκου μιὰ λέξι τῆς.
Στὸ τέλος ξαναεῖπε, μὲ παραγμένη φωνή:
— Ἀντίο!...

Τὸ χαράκιμα εἶχε ἀνασκαφῇ ἀπ' τὴς ὀπί-
δες, μὰ ἀντεχε ἀκόμα.

Ο ἥλιος ἐλάμπε στὸν καθαρὸ οὐρανὸ καὶ
τὸ χιόνι καθρέφτιζε τὴς ἀχτίδες τοῦ.

Ὁλόγυρα ἀπλώνονταν τὸ χάος...
Ἦταν ἕνα χαράκιμα πού εἶχαν χάσει οἱ
Γερμανοὶ τὴν προηγούμενη μέρα. Προσπαθοῦ-
σαν τώρα νὰ τὸ παρουν πίσω, μὲ κάθε τρόπο.

Ὁ συνταγματάρχης Παρὸς βρισκόταν ἀ-
νάμεσα στοὺς ὑπερασπιστὲς τοῦ. Ἦθελε
πρῶτα ν' ἀποκρούσῃ τὸν ἐχθρὸ... κί' ὕστερα
νὰ βρῇ τὸ θάνατο! Ἦξερε πὼς ἡ μέρα αὐτὴ
θάταν ἡ τελευταία τῆς ζωῆς του.

Τὸ εἶχε πῆ χτές στὴν Ἀνριέτ...
Μὰ, πρὶν πεθάνῃ, τὸ καθήκον τοῦ ἦταν
νὰ προσφέρει τὴ νίκη στοὺς ἄνδρες τοῦ. Δυὸ
ἀπ' αὐτοὺς σκοτώθηκαν ἀπὸ ἐχθρικές σφαί-
ρες.

— Ἐμπρός, παιδιά! τοὺς φώναζε ὁ Πα-
ρὸς. Νὰ τοὺς σαρώσουμε ὅλους!...

Συγχρόνως σκεπτότανε:
«Θὰ πῶς κάνουν τὸ καθήκον μου. Ὁ
θάνατός μου θὰ σβύσῃ τὰ σφάλματά μου».

Ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἦταν τόσο ἥρεμος, τόσο
κρύος κί' ἀδιάφορος γιὰ τὸν ἐαυτὸ τοῦ.

— Φυλαχθεῖτε, κύριε συνταγματάρχα! τοῦ
φώναζε ὁ Σαμπερί. Μὴν ἐκτίθεσθε ἐστὶ! Δὲν
εἶν' ἐκεῖ ἡ θέσι σας!

Ὁ Παρὸς τοῦ χαμογέλασε. Ἦξερε πὼς
τὸν ἀγαποῦσαν οἱ γενναῖοι του! Αὐτὸ πού
ἔκανε σήμερα ἀπὸ ἀπελπισία κί' ἀπὸ περι-
φρόνησι στὸν ἐαυτὸ τοῦ, τὸ εἶχε κάνει τόσες
ἄλλες φορές ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου, γιατί
ἦταν ὁ ἀρχηγὸς κί' ἐπρεπε νὰ δώσῃ τὸ πα-
ράδειγμα στοὺς στρατιώτες του...

— Ἐνοίωσες ξαφνικά νὰ τὸν ἀρπάξουν ἀπ'
τοὺς ὤμους, νὰ τὸν πετᾶνε χάμω. Κάποιος
ἔπεσε ἀπὸ πάνω του καὶ τὸν σκέπασε, ἀπ'
τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια.

— Θὰ ρίξουν μετὰ πολυδύλο, κύριε συν-
ταγματάρχα! τοῦ ἐξηγήσε.

Καί, πραγματικά, μιὰ ριπὴ ὄργωσε τὸ ἔ-
δαφος, πρὶν ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς.

Ὁ στρατιώτης, πού τὸν εἶχε σώσει, τὸν
τράβηξε μέσα στὸ χαράκιμα κί' ὕστερα τοῦ
εἶπε δειλά:

— Συχωρᾶστε με, κύριε συνταγματάρχα...
Μὰ, ἂν δὲν ἔκανα ἐστὶ, θὰ ἦσαστε χαμένος!...
Γι' αὐτὸ πῆρα τὸ θάρρος νὰ σὰς πετάξω
χάμω...

— Καί με προφύλαξε ἀπ' τὴς σφαίρες
μὲ τὸ κορμί σου... Μὰ ξέρεις πὼς λίγο ἔ-
λειψε νὰ με σκάσῃ;

— Ἀλήθεια εἶμαι λιγάκι βαρὺς... Συγ-
γνώμη, κύριε συνταγματάρχα!

— Πὼς λέγεσαι;

— Ζιρὸ Ἀλφόνσος, κύριε συνταγματάρχα.

— Θὰ σὲ διορθώσω ἐγώ... ἂν δὲ σκοτωθῶ,
θὰ με τιμωρήσετε, κύριε συνταγμα-
τάρχα; εἶπε ὁ στρατιώτης μ' ἀξιολύπητο ὕ-
φος.

Τέτοιους ἄνδρες διοικούσε ὁ Παρὸς. Καί
δὲν τὸν θεωροῦσε σὰν κατωτέρους του, ἀλ-
λὰ σὰν ἀδελφούς του, πού τοὺς ἔνωσαν μαζί
τοῦ τὸ αἷμα κί' οἱ θυσίες...

Γιατὶ ζήτοσε τώρα νὰ ἐλαττώσῃ τὸ με-

γαλεῖο τοῦ θανάτου τοῦ, μὲ τὴ σκέψι πὼς
θάταν ἕνα εἶδος αὐτοκτονίας; Δὲν ἐπρεπε
νὰ τὸν ὀδηγῇ, παρὰ μονάχα τὸ καθήκον του...
σὰν τοὺς ἄλλους, τοὺς στρατιώτες του!

Στὴ συμπλοκή, πού ἀκολούθησε μὲ τοὺς
Γερμανούς, βρισκόταν διαρκῶς κοντὰ τοὺς,
καθοδηγώντας τοὺς. Σ' ἕνα διάλειμμα ἡρε-
μίας, ἀκούσε τὸ λόγια Σαμπερί νὰ λέη γι'
αὐτόν:

— Θάλεγε κανεὶς πὼς πάει γυρεύοντας
νὰ σκοτωθῇ!

Μὰ ἔκανε πὼς δὲν εἶχε ἀκούσει.

Οἱ σφαίρες εἶχαν πόρει τὸ πλίκιό του,
εἶχαν ξεσκίσει τὴ στολή του, κί' ὁμως δὲν
τοῦ εἶχαν κάνει ἀκόμα οὐτὴ μιὰ γρατζου-
νιά...

Φοβήθηκε πὼς δὲν τὸν ἤθελε ὁ θάνατος...
Φοβήθηκε ἀκόμη μῆπως πραγματοποιηθῇ ἡ
ἀπειλὴ τῆς Σοῦζν καὶ τοῦ ἐπιφυλάξῃ ἀργό-
τερα ἡ ζωὴ κάποια τρομερὴ τιμωρία.

Τὸ θλιμμένο του χαμόγελο πρόδινε τὴ σκέ-
ψι τοῦ:

«Εἶμαι λοιπὸν ἄνανδρος, ἀφοῦ με τρομά-
ζει ἡ ζωή!».

Ναί, τὸν τρόμαζε ἡ ζωὴ, τὸ στρατιωτὴ
αὐτόν, τὸν τόσο γενναῖο μπροστὰ στὸ θά-
νατο!

Ἀνασκήρτησε πάλι, ἀκούοντας τὸ Σαμ-
περί νὰ τοῦ ψυβρίζῃ ἱκετευτικά στ' αὐτὴ:

— Οἱ στρατιώτες λένε πὼς πάτε γιὰ νὰ
σκοτωθῆτε, κί' εἶναι πολὺ λυπημένοι!

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ Παρὸς στριφογύρισε
δυσφορῶς, ἀπῆλθε τὰ χέρια του γιὰ νὰ κρα-
τήσῃ ὁδούς, κί' ἔπεσε... Μιὰ σφαῖρα τὸν εἶχε
χτυπήσει στὸ στήθος!

Οἱ στρατιώτες σπεύσανε νὰ τὸν βοηθῇ-
σουνε. Μὰ αὐτὸς συγκέντρωσε ὅλους τοὺς
δυναμεις, ἀνασηκώθηκε καὶ τοὺς εἶπε ἐπι-
τακτικά:

— Μὴν ἐνδιαφέρεσθε γιὰ μένα!... Αὐτοὺς
πρῶτα, τοὺς Γερμανούς!... Θὰ με θάψετε
ὕστερα, ὅταν βᾶτετε καιρὸ.

Καί σωριάστηκε, βγάζοντας αἷμα ἀπ' τὸ
στόμα.

Τὸν μεταφέρανε λιπόθυμο, στὸ νοσοκομεῖο
τοῦ Πυλ-Σαγκέ. Ὅταν συνῆλθε ἀπ' τοὺς πό-
νους, ἕνας χειρουργὸς περιποιόταν τὴν πλη-
γὴ τοῦ.

— Φροντίστε γιὰ τοὺς ἄλλους... τοῦ εἶπε
ὁ Παρὸς, μὲ σδυμένη φωνή. Ἐγὼ ξόφλησα
πιὰ!...

Μὰ ὁ γιατρὸς γέλασε κί' ἀπάντησε:

— Λάθος κάνετε, κύριε συνταγματάρχα!
Σὲ δυὸ μῆνες θάσαστε στὸ πῶδι...

Κί' ἐξακολούθησε τὴ δουλειὰ τοῦ.

Ὁ Παρὸς ἀναστένανε βαθεῖα, μ' ἀπελπι-
σία.

— Γιατί;... Γιατί νὰ ζήσω;... ἔλεγε μὲ τὸ
νοῦ τοῦ.

Ὁ θάνατος δὲν τὸν εἶχε θελήσει... Τὸ
μυαλό του θάλωσε πάλι. Τὰ μάτια του σκο-
τείνισαν. Μὰ, πρὶν χάσῃ τὴς αἰσθήσεις του,
ποῦλαβε νὰ δῇ μιὰ ὄπτασι: μιὰ γυναῖκα
γλυκεῖα καὶ θλιμμένη, πού ἔσκυβε πάνω ἀπ'
τὸ κρεβάτι τοῦ... τὴν Ἀνριέτ!

Κί' ἀκούσε τὴν ἀγαπημένη φωνὴ τῆς νὰ
τοῦ λέη:

— Ὑπάρχει κάτι καλὸτερό ἀπ' τὸ θάνα-
το; ἡ μεταμέλεια κί' ἡ ἐπανόρθωσι...

Ὑστερα βυθίστηκε στὸ σκοτάδι... Ἡ Ἀν-
ριέτ, σκυμμένη πάνω του, τὸν κούταξε...

Δ'.

Ὁ γιατρὸς εἶχε προβλέψει σωστά: Ἐπει-
τα ἀπὸ οὐ μῆνες, ὁ συνταγματάρχης εἶχε
σπῆκωσι ἀπ' τὸ κρεβάτι.

Εἶχε νοσηλευθῇ στὸ μεταξύ σ' ἕνα νοσο-
κομεῖο τῶν δερσαλίων. Μολοντὶ ἦταν καλὰ
τώρα πιά, ἡ ἀσυνμία του οὐ οὐκ ἐπετρέπε
ἀκόμα νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ μετωπο.

Ἦχε μιὰ ἀνωμαλὴ ἀσυνμία... ἡ μάλλον
τοῦ τὴν ἐπιβάρυνε.

Ὅταν ξαναορίστηκε στὸ Παρίσι, ὀρθώθηκε
πάλι μπροστὰ τοῦ τοῦ μεγάλου καθήκον, πού
εἶχε ἀναλάβει.

«Ὁ ἀπανορθώσι!» εἶπε μὲ τὸ νοῦ τοῦ.

Κί' ἄρχισε ἀμεσῶς τὴς ἐνεργείες του.

Πρῶτα ἐπρεπε νὰ βρῇ τὴ Σοῦζν. Ἀραγε,
ζούσε ἀκόμα; ἴσως θὰ μπορούσε νὰ μάθῃ τὴ
διευθυνσί τῆς;

Ποῦ ἄλλου παρὰ στὴν ἀστυνομία, στὸ Τμή-
μα Ἑῶν, πού παρακολουθοῦσε τὴ ζωὴ τῶν
κοινῶν γυναικῶν;

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τὸν δέχθηκε
μ' εὐγένεια. Ἀκούσε τὴς διατακτικές ἐξηγη-
σεις του, ἔκανε πὼς δὲν πρόσζε τις ἐπιφυ-
λάξεις του, τὸν κατάλαβε...

— Θὰ σὰς φαίνεται ἀσφαλῶς παράξενο
αὐτὸ τὸ διασπῆμα μου, τοῦ εἶπε ὁ Παρὸς. Μὲ
σπῶνχει ὁμως ἕνα καθήκον, γιὰ τὸ ὁποῖο
θὰ σὰς παρακαλέσω θερμὰ νὰ μὴ μοῦ κάνετε
ἐρωτήσεις. Ἦρθε σὲ σὰς προσωπικά, ἀκρι-
βῶς γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴς πιθανῆς ἀδιακρισίας,

τὴν περιέργεια καὶ τὰ σχόλια τῶν ὑφιστα-
μένων σας. Σὰς παρακαλῶ προκαταβολικά
νὰ μὲ συχωρεῖτε ἂν ἡ πληροφορία πού θὰ
σὰς ζητήσω, σὰς φανῇ πὼς δὲν ἀξίζει τὰ
πέντε λεπτὰ πού θὰ χάσετε γιὰ μένα.

— Εἶμαι στὴ διάθεσί σας, κύριε συνταγ-
ματάρχα, βαθεῖα σὲ διευθυντῆς. Φτάνει νὰ
μπορῶ νὰ σὰς ἐξηγηθῶ...

— Προσπαθῶ νὰ ξαναδῶ μιὰ γυναῖκα,
πού τὴν ἔχω χάσει ἀπὸ καιρὸ... Τελευταίως,
κάποια καλὴ φίλῃ μου μίλησε γι' αὐτὴ, προ-
καλώντας τὴν προσοχή μου καὶ τὸν οἶκτο
μου... γιὰ λόγους πού δὲ μπορῶ νὰ σὰς τοὺς
ἐξηγήσω...

— Ζῇ ἡ γυναῖκα αὕτη; ἔχει πεθάνει; Δὲν
τὸ ξέρω... ἔχω ὁμως λόγους νὰ πιστεῶ
πὼς θὰ βρισκεται τὸ δυομιῖ τῆς στὰ ἀρχαῖα
σας. Ἐσεῖς μονάχα μπορείτε νὰ μὲ βοηθῆ-
σετε νὰ τὴν ἀνακαλύψω... Πρόκειται γιὰ ἕνα
ἀπ' τὰ ναυάγια ἐκεῖνα τῆς ζωῆς, πού παίρ-
νουν τὸν κακὸ δρόμο, χωρὶς νὰ φταίνε πάν-
τοτε...

Ὁ διευθυντὴς ἀκούε, κυττάζοντας μὲ κά-
ποια συμπόνια τὸ συνομιλήτῃ του.

— Λέγεταί Σοῦζν Ρύσλερ, πρόσθεσε ἐκεῖ-
νος. Μὰ ἦταν πῶς γνωστὸς ὡς Σοῦζν...

Ὁ διευθυντὴς σημείωσε κάτι σ' ἕνα φύλ-
λο ἀπ' τὸ σημειωματάρχιό του καὶ εἶπε στὸ
συνταγματάρχη:

— Περιμένετέ με λίγα λεπτὰ, σὰς παρα-
μου αὐτὸ πού μοῦ ζητᾶτε. Ἐλθὼ ὁμως σὰς
ἐξηγηθῶ καὶ θὰ ἐνδιαφερῶ προ-
σωπικά.

— Θὰ βοηθήσετε σὲ μιὰ ἀγαθοεργία!

— Τὸ καταλαβαίνω... Ὅστόσο, πολὺ φο-
βάμαι μῆπως αὐτὲς οἱ καλὲς προθέσεις σας
ἔχουν δυσάρεστες συνέπειες γιὰ σὰς τὸν ἱ-
ερα... Ὑπάρχουν ὀρισμένα κακά, πού δὲ γί-
ατρεῖνται...

Ὁ Παρὸς δὲν ἀπάντησε. Ὁ διευθυντὴς
σηκώθηκε καὶ πρόσθεσε:

— Θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς πληροφορήσω.
Βγῆτε ἀπ' τὸ γραφεῖο του καὶ ξαναγύ-
ρισε ἀμέσως.

— Δὲ θ' ἀργήσουμε, εἶπε. Κάνετε λίγη
ὑπομονή... ἕνα τέταρτο, τὸ πολὺ.

Στὸ μεταξύ, ἀσχολήθηκε μὲ τὴς διάφορες
ὑποθέσεις του. Ἐκανε τηλεφωνήματα, ἔδινε
διαταγές, ὑπέγραφε χαρτιά...

Πέρασε ἐστὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Ὁ
διευθυντὴς μιλοῦσε τώρα στὸν Παρὸς γιὰ τὴς
τελευταῖες μάχες στὸ μετωπο, κί' ἐκεῖνος
τὸν ἀκούε ἀφηρημένος, ἀπορροφημένος ἀπ'
τὴς δικῆς του σκέψης, γιὰ τὴν ἐπανόρθωσι
τῆς γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἡ συνειδήσί του.

Τέλος, μῆκε ἕνας ὑπάλλῃλος, φέρνοντας
ἐνα δελτίο. Ὁ διευθυντὴς τὸ πῆρε, τὸ διά-
βηκε. Δὲ βιαζότανε νὰ μιλήσῃ. Παρ' ὅλη
τὴν ἐπαγγελματικὴ ἀδιαφορία του, ἦταν φε-
νός οἱ διαταγμοὶ τοῦ...

Κί' ὁ Παρὸς ἐνοίωσε ἕνα κρὺο στὴς φλέδες
τοῦ σὰ νὰ κρεμόταν ἀπ' τὸ στενωμακρὸ ἐκεῖ-
νο χαρτονάκι ἡ εὐτυχία ἢ ἡ δυστυχία τῆς
ζωῆς τοῦ...

— Ζῇ αὕτη ἡ γυναῖκα; ρώτησε σιγὰ.

— Ναί... Ὑποβῶ, τοῦλάχιστον... Γιατὶ
ἀναφέρεται ἐδῶ, ὅτι εἶχε εἰσαχθῇ πρὸ δυὸ
μηνῶν στὸ νοσοκομεῖο... Ἐπειτα τῆς δώσανε
ἐξιτήριο... ἀλλ' αὐτὸ δὲ σημαίνει πὼς γί-
ατρεῖτε...

— Τί ἀρώστια εἶχε;

— Τὰ συνηθισμένα... ἀπάντησε ὁ διευθυ-
ντῆς, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του. Φυμα-
τίσας!...

Ἐδῶσε τὸ δελτίο στὸν Παρὸς καὶ πρόσ-
θεσε:

— Μπορεῖτε νὰ τὸ πάρετε. Εἶναι ἀντί-
γραφο... Θὰ βρῆτε σ' αὐτὸ ὅλες τὴς πληρο-
φορίες πού θέλετε.

Τὸ χερί τοῦ συνταγματάρχῃ ἔτρεψε λίγο,
καθὼς ἐπαιρνε τὸ δελτίο. Ὁ διευθυντὴς τὸν
λυπήθηκε.

— Θὰ εἶμαι πάντα στὴ διάθεσί σας, ὁ-
ταν μὲ χρειαστήτε, τὸν βαθεῖαζε.

Ὁ Παρὸς τὸν εὐχαρίστησε, τὸν χαιρέτησε
κί' ἔφυγε.

Τὸ χαρτί ἐκεῖνο τοῦκαιγε τὰ δάχτυλα.
Ἀργῶς ν' ἀποφασίσῃ νὰ τοῦ ρίξῃ μιὰ μα-
τιά...

Τέλος, διάβασε:
«Σοῦζν Ρύσλερ, ἡ Σοῦζν. Τελευταία κα-
τοικία τῆς, ὁδὸς Λεκουρμπ 22».

Τὰ ὑπόλοιπα ἦταν ἡ τρομερὰ σύντομη καὶ
λακωνικὴ περιγραφή μιᾶς πολυτάραχης ζωῆς,
πού εἶχε ἀρχίσῃ πρὶν ἀπὸ 25 χρόνια καὶ θὰ
συνεχίζονταν ἐστὶ ὡς τὸ θάνατο!

Τοῦ ράγιζε τὴν καρδιά. Ἀναστένανε βα-
θεῖα, διαβάζοντας τὴν...

Ἡ Σοῦζν εἶχε ἀλλάξῃ ἀμέτρητες φορές
διευθυντοί, μένοντας πάντα σὲ φτωχογειτο-
νιὲς καὶ σὲ ὑποπτα ξενοδοχεῖα... Μόνο μὴ
φωτεινὴ παρέμβεισι: ἴσως χάρις στὴ βοή-
θεια κάποιοι πλούσιοι φίλοι τῆς εἶχε ἕνα πο-
λυτελὲς διαμέρισμα, στὴ λεωφόρο Τροκαντε-
ρό...

Ἐκεῖ ἡ καταδικασθὴ πολλὰς φορές: Τρεῖς μέ-
ρες φυλακῇ, γιὰ μεθύσι. Τρεῖς μῆνες, γιὰ
ἐξυδρισι τῆς ἀστυνομίας. Ἐξη μῆνες, γιὰ
ἀπάτη. Δυὸ χρόνια, γιὰ κλοπή.

Εἶχε μὴτ' ὅμως στὸ νοσοκομεῖο Λαρι-
μπουαζιέρ.

Ὑστερα ἀκολουθοῦσε ἕνα κενὸ στὴ ζωὴ
τῆς. Εἶχε χαθῇ γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα.
Κανεὶς δὲν ἤξερε πού εἶχε πάει... Στὴν ἔ-
παρχία; Στὸ ἐξωτερικόν;...

Μὰ ξαναγύρισε ἔπειτα. Κατηγόρηθηκε ὡς
συνένομος γιὰ ἕνα φόνο, ἀλλ' ἀβωώθηκε.

Ἡ θλίβερη ἱστορία σταματοῦσε ἐκεῖ...
Ὁ Παρὸς ἔκουσε τὴν τῆσπ του τὸ χαρ-
τί. Ἀκούμπησε μὲ τὰ δυὸ του χέρια στὸ
μουσάγιο τῆς ὀχθῆς τοῦ Σηκουάνα καὶ κύτ-
ταξε τὰ κίτρινα νερά του, πού κυλούσανε.

— Σοῦζν!... Σοῦζν! μουρμούρισε.

Κούνησε τὸ κεφάλι του κί' εἶπε μὲ τὸ νοῦ
τοῦ:

«Δὲ θὰ μπορῶ ν' ἀντεπεξέλθω σ' ἕνα
τέτοιο ἔργο!».

Ὅστόσο εἶχε πάρε τὴν ἀπόφασί του:
Ἦθελε νὰ δῇ ἀμέσως τὴ Σοῦζν, νὰ βαθεῖαθῇ
γιὰ τὸ κατάντημά τῆς καὶ νὰ προσπαθῇ
νὰ τὴ σώσῃ.

Βγαίνοντας ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο εἶχε πάει
νὰ μείνῃ στὸ διώροφο πατρικὸ οἶκο σπῆτι τῆς
ὁδοῦ Κοντρορέ, πού τὸ φρόντιζαν δυὸ γέροι
ἀδελφοὶ, καὶ πιστοὶ ὑπηρετές, ἄντρας καὶ γυναῖκα.

Ἡ περιουσία του τοῦ ἐπέτρεπε νὰ τὸ διατη-
ρῇ πάντα, μ' ὅλο πού ἔλειπε συνεχῶς. Ἐκεῖ
εἶχε μεγαλώσει. Ἐκεῖ εἶχε περάσει ὅλες τὴς
τέλει ἀδελφῆς, στὴν ἀρχὴ τῆς στρατιωτικῆς
καριέρας του.

Μὰ, ὕστερα, δὲν εἶχε ξαναπατήσῃ σ' αὐτὸ
τὸ σπῆτι γιὰ ἕνα ὀλόκληρο.

Ἦχε τώρα ἐκεῖ, ἐβγαλε τὴ στολή του καὶ
φόρεσε πολιτικά, γιὰ νὰ μὴ ξεχωρίσῃ ἀπ' ὅλο
τὸν κόσμο.

Δὲν ἔδωσε προσοχή στὴς εὐχὲς καὶ τὴς δια-
βεβαίωσε τὴς ἀφασίσεως τῶν δυὸ γερῶν.
Ξαναβγῆκε ἀμέσως καὶ πῆγε στὸν ἀριθμὸ 22
τῆς ὁδοῦ Λεκουρμπ.

Κατέβηκε ἀπ' τὸ ταξὶ στὴ γωνιά τοῦ βου-
λεβάρτου Γρενέλ, γιὰ νὰ περάσῃ ὅσο τὸ
δυνατὸν ἀπαρατήρητος, κί' ἔκαμε πεζὴ τὴ
σύνομη διαδρομῇ.

Τὸ σπῆτι ἐκεῖνο ἦταν χαμηλὸ, παλιό, μὲ
στενὰ παράθυρα καὶ μὲ χαρτιά κολημένα
στὰ οὐράνια τζάμια. Στὸ ἴσγειο ὑπῆρχε
μιὰ ταβέρνα. Δίπλα τῆς, ἕνας στενὸς διά-
δρομος ὀδηγοῦσε σὲ μιὰ μικρὴ καὶ σκοτεινὴ
αὐλὴ, μὲ πολλὰς κάμαρες γύρω, ὅλες φτωχι-
κῆς καὶ σαβαβαλισμένες.

Δὲν ὑπῆρχε πουθενὰ θυρωρὸς. Ὁ Παρὸς
μπήκε στὴν ταβέρνα γιὰ νὰ ζητήσῃ πληρο-
φορίες.

Μιὰ κοντή γυναῖκα, ξεσηκωσμένη κί' ἀ-
χτένιστη, ἱδρωμένη παρ' ὅλη τὴν ἐποχὴ, ἔ-
πλενε ποτήρια μέσα σ' ἕνα μαστέλο, πίσω
ἀπ' τὸ μπαζο.

— Ἐδῶ μένει ἡ κ. Σοῦζν Ρύσλερ; τῇ
ρώτησε ὁ Παρὸς.

— Ἐκεῖν τὸν κούταξε πολλὴ ὥρα, χωρὶς ν'
ἀπάντησῃ, Φαινόταν ἐκπληκτικῇ.

— Ναί, ἐδῶ εἶναι, ἀπάντησε ἐπιτέλους.

Θέλετε νὰ τὴ δῆτε;

Καί πρόσθεσε:

ΑΠΟ ΔΙΕΡΜΗΝΕΥΣ ΣΤΑΡ

Ἡλικίας 19 χρόνων ἡ Σοῦζν ἔμπερ
εἶναι ἡ νέα ἀποκάλυψι τοῦ γερμανικοῦ
κινηματογράφου. Ἡ Σοῦζν, πού ἔρ-
χεται ὡς διερμηνεύς, ἐκτός ἀπὸ τὴς
ἀμύνης γραμμῆς τῆς, μιλάει ἀπαισῶς
τέσσερις γλώσσες. Μὲ τὰ ἐφόδια αὐτὰ
δὲ θὰ δυσκολευτῇ καθόλου νὰ καταλά-
βῃ μέσα σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα,
μιὰ σημαίνουσα θέσι στὸν κινηματογρά-
φικὸ στερεῶμα τῆς πατρίδος τῆς.

— Πιστεῖν νὰ

Ο Φρίτς Σίμκε

«Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΜΟΥ ΜΕ ΕΚΑΝΕ ΜΟΡΦΙΝΟΜΑΝΗ!»

Η τρεμερή καθημερία του Γερμανού Φρίτς Σίμκε εναντίον ενός άσυνείδητου επιστήμονα

Θύμα ενός από τα πιο άσυνήθιστα εγκλήματα, που αναφέρονται στα σύγχρονα χρονικά, ο Γερμανός Φρίτς Σίμκε, από το Ζόλιγκεν, δεν ζή παρά μόνο ένα όνειρο. Νά δικαιωθεί από την δικαιοσύνη της πατρίδας του και να αποζημιωθεί πλουσιοπάροχα από τον άνθρωπο, που τον κατέστρεψε. Τον άσυνείδητο γιατρό, που τον έκανε μορφινομανή, μόνο και μόνο για να κλονιστεί όριστικά και ανεπανόρθωτα την υγεία του και να τον εξασφάλισή σαν μόνιμο πελάτη!

Ο Σίμκε, οσστό ανθρώπινο ράκος είναι 49 χρονών σήμερα, φαίνεται όμως αρκετά μεγαλύτερος από την πραγματική ηλικία του. Και ο λόγος είναι η μορφίνη, το ύπουλο δηλητήριο, που τον έχει εξουθενώσει.

Η μοναδική στο είδος της τραγωδία του ανθρώπου αυτό άρχισε το 1949, μ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα, που τον έσπασε τον πέμπτο σπόνδυλο της ραχοκοκκαλίας και του προκάλεσε σοβαρά κατάγματα στα πόδια. Η χειρουργική επέμβαση, που του έγινε στην πανεπιστημιακή κλινική της Μπόν, έσωσε τον Σίμκε από το χειρότερο: να μείνι για πάντα παράλυτος. Αλλά τον άφησε ανάπηρο και άνικανο να εργαστεί, ενώ οι φοβεροί πόνοι τον βασάνιζαν μερα και νύχτα.

Ο οικογενειακός του γιατρός ήταν άρρωστος, εκείνη την εποχή, και τον συστήσε σ' έναν άλλον, εκείνον, που έμελλε να γινι ο κακός δαίμονας της ζωής του Σίμκε. Η θεραπεία, που του επέβαλε αυτός ο γιατρός, για την ανακούφιση του από τους αδιάκοπους πόνους, ήταν δυο ένεσεις μορφίνης κάθε μέρα, πρωί και βράδυ.

Επειτα από τούς έξη πρώτους μήνες, που κράτησε αυτή η κούρα, ο Φρίτς Σίμκε είχε γινι πιά αιχμάλωτος του ναρκωτικού κι' ένοιωθε την ανάγκη για δόσεις συχνότερες και μεγαλύτερες από εκείνες, που του είχε συμβουλεύσει ο γιατρός. Όταν, τον Φεβρουάριο του 1950, εξωμολογήθηκε στον γιατρό πως οι δυο ένεσεις την ημέρα δεν τον ήταν πιά αρκετές, εκείνος, αντί να τον βοηθήσιν ή απαλλαγί από το επικίνδυνο πάθος, του έδωσε μια σύριγγα και μερικές αμпуλλες, για να κάνει μόνος του, καθώς του είπε, όσες ένεσεις ήθελε και όποτε ήθελε!

Επιπλέον, επειδή, σ' λίγο καιρό, τα τρία φαρμακεία του Ζόλιγκεν άρχισαν να δυσαναγετούν για τις αλλεπάλληλες συνταγές για μορφίνη, που τούς έφερε ο Σίμκε, και έφεραν δυσκολίες για να τις εκτελέσουν, ο έκπληκτικός γιατρός προσεβόηκε να μην τις γράφει όλες στο δικό του όνομα, μα και στα όνομα διάφορων τρίτων, κυρίως συγγενών του.

Έτσι, ως τον Οκτώβριο του 1950, ο Σίμκε είχε πάρει, με συνταγί του γιατρού του, πάνω από 1200 αμпуλλες μορφίνης! Και η καθημερινή δόσι είχε

αυξηθί από δυο σε δέκα ένεσεις! Φυσικά, τα όλεθρία αποτελέσματα για τον οργανισμό του δεν άργησαν να εκδηλωθουν. Ο Σίμκε είχε χάσει έντελώς την παλιά του ζωτικότητα, ήταν άνικανος να παρακολουθήσιν και την πιο απλή συζήτση και υπέφερε από χίλιες δυο ενοχλήσεις, που ο ίδιος ούτε υποψιάζταν πως προέρχονταν από τη μορφίνη και που τον έκαναν να καταφύγει αδιάκοπα στα φώτα του καταχθόνιου γιατρού.

Η γυναίκα του Φρίτς Σίμκε έδλεπε με τρόμο την άξιοθρήνητη αυτή κατάσταση του άντρα της, που είχε καταντήσιν ένα θλιβερό ανθρώπινο κουρέλι. Μία μέρα, έπειτα από μία δραματική σκηνή, που δημιουργήθηκε μεταξύ τους, τον θερμopαρακάλεσε να σταματήσιν το τρομερό ναρκωτικό. Εκείνος της το υποσχέθηκε.

Σε μία στιγμή, βρήκε την δύναμη, καταβάλλοντας τεράστια προσπάθεια να καταστρέψιν την σύριγγα, που του είχε δώσει ο γιατρός, και όσες αμпуλλες υπήρχαν στο σπίτι! Και άρχισε από τότε έναν δραματικό αγώνα, που το νικηφόρο τέλος του μόνο σαν ένα θαύμα μπορεί να θεωρηθί.

Οι περιπτώσεις τοξικομανών, που θεραπεύονται μόνοι τους από το πάθος τους, χωρίς την συμπαράστασι ενός γιατρού, είναι ελάχιστες. Στις ελάχιστες αυτές, ανήκει και η περίπτωση του Φρίτς Σίμκε, που, επιστρατεύοντας τα τελευταία αποθέματα από την κλονισμένη του βούλησι, κατάφερε να κόψιν την μορφίνη με το μαχαίρι!

Οι πόνοι, όστού, που του είχε αφήσει ο τραυματισμός του, δεν πάφανε. Τα καταπραυντικά χάπια, που του έδινε ο οικογενειακός γιατρός του, που ανέλαβε και πάλι να τον κουράρη, πολύ μικρό αποτέλεσμα έφεραν. Το 1954, ο γιατρός αυτός έφυγε για ταξίδι στο εξωτερικό και ο Σίμκε ξαναγύρισε στον αναπληρωτή του.

Όταν εκείνος του έσασε πως μόνο η μορφίνη θα τον ανακούφιζε πραγματικά από τούς πόνους, ο Σίμκε όνγηκε καθηγορηματικά να την ξαναδοκιμάσιν. Ο γιατρός έδειξε πως σεβάστηκε την επιθυμία του και του έγραψε κάποια καταπραυντικά χάπια.

Το καινούργιο αυτό φάρμακο ανακούφισε σημαντικά τον άρρωστο, κατά περιεργή, όμως, σύμπτωσι, άρχισε και πάλι να αισθάνεται ώρισμένες από τις ενοχλήσεις, που δοκιμάζε την εποχή της μορφίνης. Ούτε τότε, όστού, ο Σίμκε θα είχε υποπτευθί την εγκληματικότητα του ανθρώπου, που του είχε εμπιστευθί την υγεία του, αν κατά τύχη δεν έπεφτε στα χέρια του ένα Ιατρικό περιοδικό, μ' ένα άρθρο για τα αποτελέσματα της μορφίνης.

Εκπληκτός, ο Σίμκε πληροφορήθηκε τότε πως οι διαταραχές της λειτουργίας των αδένων και του νευρικού συστήματος, οι συχνί πονοκέφαλοι, η ψυχική δυσθυμία και η τρεμούλα, που αισθανόταν στα μέλη του, φαινόμενα, που τα άποδινε στις συνέπειες του παλαιού τραυματισμού του, δεν ήταν παρά αποτελέσματα της μορφίνης! Πώς, όμως, - άνοητηθήκε - ένοιωσε αυτά τα συμπτώματα και τώρα, που οι ένεσεις της μορφίνης είχαν αντικατασταθί με τα άδωα καταπραυντικά χάπια;

Για πρώτη φορά, μία τρεμερή υποψία πέρασε από την σκέψιν του.

Όταν ξαναγύρισε από το εξωτερικό ο οικογενειακός γιατρός του, του έδειξε τη συνταγή που του είχε δώσει ο άλλος. Εκείνος κιτρίνισε:

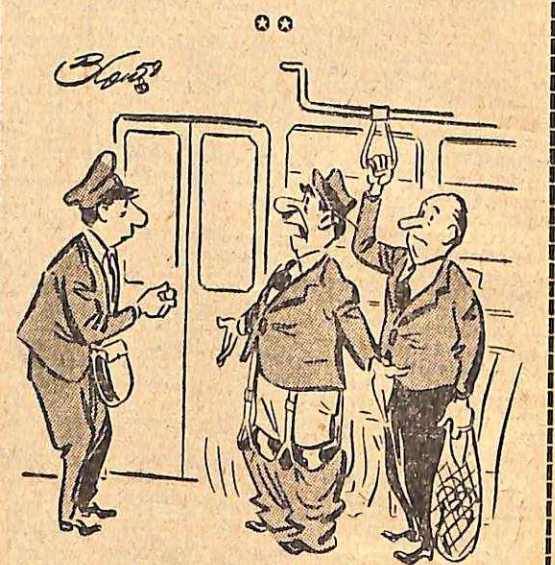
Μα τα χάπια αυτά, του είπε, περιέχουν σε μεγάλο ποσστό μορφίνη!

Ο Φρίτς Σίμκε δεν είχε πιά καμιά αμφιβολία για την εγκληματική πρόθεσι του γιατρού, που είχε προσπαθήσει δυο φορές - από συμφερονόλογικη ύστεροβουλία και, ίσως, ποίος ζέρει, από κάποιον ανεξήγητο σαδισμό! - να τον κάνει μορφινομανή!

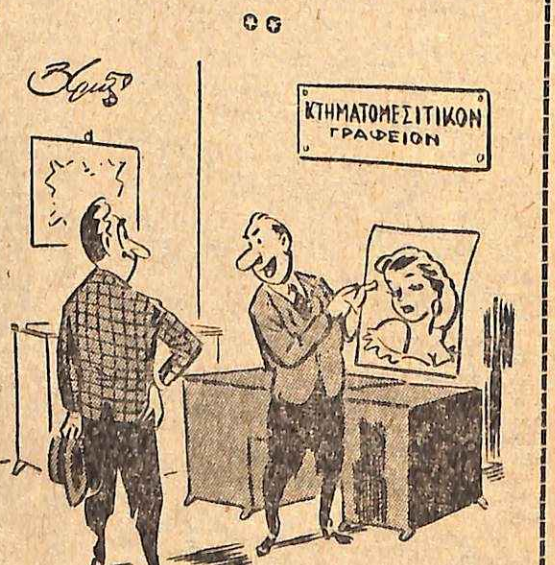
Όμως, ο αγώνας, που άρχισε εναντίον του, επιδιώκοντας να τον κάνει να τιμωρηθί αυστηρά για την πράξιν του και να υπογραφί με το καταδίκη μία μεγάλη αποζημίωσι για την καταστροφή της υγείας του, δεν καρποφόρησε και ούτε υπάσχοντο σοβαρές ελπίδες πως θα καρποφορήσιν. Οι δικηγόροι, που τούς ζήτησε την συμβούλιν τους, τον πληροφορήσαν πως, πρώτον, το αδίκημα είναι δύσκολο να αποδειχθί και, δεύτερον, πως, κι' αν ακόμη αποδειχθί, θα θεωρηθί πως έχει παραγραφί, επειδή θα υπολογισθί ο χρόνος, που άσχιζε η χορήγησι της μορφίνης! Έτσι, η ποινική δική αποκλείεται και απομένει για τον Σίμκε μόνο η δυνατότητα της άστικής δίκης, που προϋποθέτει, όμως, μεγάλες δαπάνες, ενώ αυτός δεν έχει άλλους πόρους από μία μικρή σύνταξι.

— Δε σου φταίει κανείς, Λεωνίδα. Έσ'ν το πήρες στο λαιμό σου το παιδί, που το κουβάλας στον 'Ιππόδρομο!...

— Όχι, βρε παιδί μου, άλλα χέρματα! 'Απ' το πρωί όλο τέτοια ρέστα μου φορτώνουνε!...

— Μπορεί νάναι λίγο άκριβό το νοίκι, μα κυττάτε τη σιτυνοικοκυρά!... (Του Β. Χριστοδούλου)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— ΠΩΣ τόπαθες και μ' έπισκέπτεσαι πρωί-πρωί, Πέπε; ρώτησε η θεία Λόλα. Ο Πέπε Βιλαγκολέζ, ο βοηθός του αστυνομίου του Σάν-Τζοάνο, αναστέναζε και μουρούσε:

— Έμπλεξα άσχημα, θεία Λόλα! Ο Μάρτιν Μπυμόν, ο Άγγλος ζωγράφος που είχε νοικιάσει το τρίτο πάτωμα του σπιτιού του αστυνομίου, έπεσε απ' το παράθυρο και σκοτώθηκε! Ο γιατρός λέει πως ο θάνατός του συνέβη απ' τις 3 ως τις 6, χτες τ' απόγεμα, αν και δεν τον βρήκαν παρά σήμερα στις 8. Βλέπεις, έπεσε σ' ένα στενό κι' αδιέξοδο δρομάκι, που δε χρησιμοποιείται σχεδόν καθόλου.

— Ο μοναδικός μάρτυρας είναι ένας νεαρός Άμερικανός ζωγράφος, πύμενε μαζί με το θύμα. Μα δε μπορώ να τον εξετάσω γιατί δεν ξέρω άγγλικά. Κι' έτυχε να λείπιν αυτές τις μέρες ο αστυνόμος... Αν δεν καταφέρω να ξεπερδέψω μ' αυτή την ύποθεσι πριν γυρίσιν, θα χάσω σίγουρα τη θέση μου! Ξέρεις πως ο αστυνόμος ψάχνει να βρη μία δικαιολογία, για να με διώξιν και να πάρη για βοηθό τον ανηψιό του, την Έντουάρντο.

— Βλακείες! φώναξε η θεία Λόλα. Θα σε διώξιν γιατί δεν ξέρεις άγγλικά; Μα μήπως ξέρει ο ίδιος, η ο άκαιρευτός ο ανηψιός του; Έννοια σου, και θα σε βοηθήσω εγώ. Πάμε άμέσως στον τόπο του εγκλήματος.

Ο Πέπε θέλησε να παρατηρήσιν πως δεν ήξεραν ακόμα αν ήταν εγκλημα, αυτοκτονία ή δυστυχήμα. 'Αλλ' η ματιά του έπεσε στην τεράστια βιβλιοθήκη της θείας του, που ήταν γεμάτη αστυνομικά βιβλία, και προτίμησε να σωπίσιν.

Δεν ήθελε άλλωστε να δυσανεστήσιν την ηλικιωμένη κι' έκκεντρικη εκείνη γυναίκα, που είχε αποτραπηχθί στο Σάν-Τζοάνο, μετά το θάνατο του διπλωμάτη συζύνου της.

Στο άπειλιό του θύματος βρισκόταν μόνο ο σύνοικός του, ο Άντισον, ένας αδύνατος νέος με κοντρά μωψικά μαγουλάια, φαινόταν πολύ νευρικός, καθώς άπαντούσε στις ερωτήσεις της θείας Λόλας. Στο τέλος, έκείνη τον ευχαρίστησε και τον παρακάλεσε να πάη στο δωμάτιό του.

— Τι είπες; ρώτησε ανυπόμονα ο Πέπε, που δεν είχε καταλάβει τίποτα απ' τον άγγλικό διάλογο.

— Πιστεύει πως ο Μπυμόν γλύστρησε απ' το παράθυρο, καθώς προσπαθούσε να πιάσιν ένα μπουκαλάκι με χρυσάκια που είχε κρεμάσει στον ήλιο, εξήλα η θεία Λόλα. Μου κάνει όστού έντυπιο, που έπιμένει πως ο φίλος του σκοτώθηκε στις 5! Όσο για τον ίδιο, έχει μάρτυρες πως βρισκόταν σ' ένα καφενείο απ' τις 3 ως άργα τη νύχτα. Ο γιατρός είπε πως ο Μπυμόν σκοτώθηκε απ' τις 3 ως τις 6.

ΤΟ ΡΟΛΟΪ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Απλάθ, μπορεί να σκοτώθηκε και στις 3 παρά 5'... Έπομένως, μπορεί να τον έσπρωξε ο Άντισον και να τρέξε μετά στο καφενείο!

— Για κυττάχτε, θεία, αυτό τον πίνακα του μακαρίτη, είπε ο Πέπε. Παριστάει τη Μητρόπολι που είν' άπεναντί, και το ρολοί της δείχνει 5 ακριβώς. Τα χρώματά του είναι φρέσκα, ζωγραφίστηκε το πολύ προχτές. Είναι λοιπόν φανερό πως στις 5 ζούσε ακόμα ο Μπυμόν.

Η θεία Λόλα έσκυψε και κυττάζε προσεχτικά τον πίνακα. Μία περιεργή λάμψι πέρασε απ' τα μάτια της. Χαμογέλασε, μα δεν είπεν τίποτα...

— Και γιατί θα σκότουνε ο Άντισον το Μπυμόν; συνέχισε ο Πέπε. Για να τον ληστέψιν; Μα ο μακαρίτης είχε ζοδεψί όλα του τα λεφτά, γιατί σκόπευε να φύγιν αύριο. Έπομένως...

Δεν πρόλαβε να συνεχισί, γιατί άνοιξε η πόρτα και μπήκε ένας ψιλάς άντρας με γενειάδα κι' άτημέλητο ντύσιμο.

— Καλημέρα, είπε ευγενικά. Είμαι φίλος του Μπυμόν κι' έτρεξα μόλις έμαθα το θάνατό του... Τον είχα συναντήσιν πριν από δυο χρόνια στη Μαδρίτη, κι' άργότερα στην Πάλμα. Μου είχε φερθί πολύ καλά... Είμαι ζωγράφος κι' εγώ...

— Πουλούσε ο Μπυμόν τούσους πίνακες, ώστε να μπορη να ταξιδεύη; ρώτησε η θεία Λόλα.

— Κάθε άλλο, γέλασε ο ξένος. Δεν πουλούς ποτέ τίποτα! Ήταν ένας πλούσιος έπικειρηματίας, που όνειρευόταν να γινι καλλιτέχνης, μα δεν είχε διόλου ταλέντο. Τρεις μήνες κάθε χρόνο, άφινε τη δουλειά του στο Λονδίνο και ταξίδευε, Ινκόνγνω πάντα, για να ζωγραφισί.

Ήταν ανύπαντρός, δίχως στενούς συγγενείς. Σκόπευε να άφισιν όλη του την περιουσία στις σχολές καλών τεχνών. Όσον καιρό ταξίδευε, δε λάβαινε γράμματα και δεν έγγραφε σε κανένα.

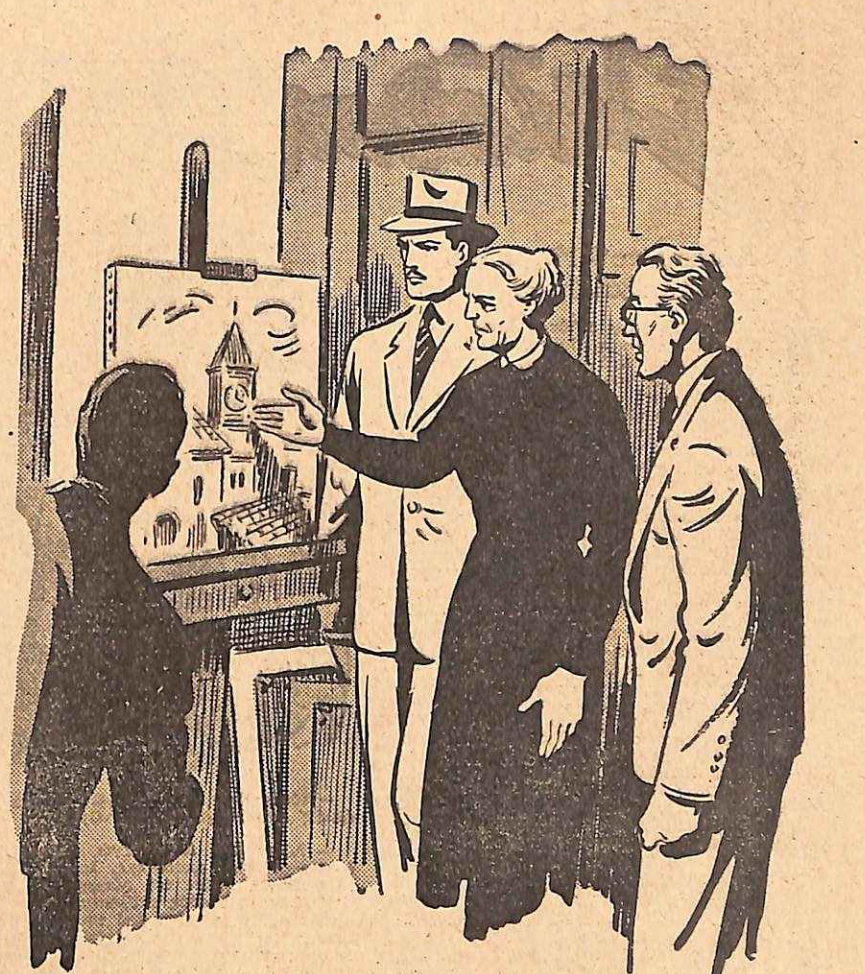
Η θεία Λόλα φαινόταν καταχαρούμενη γι' αυτές τις πληροφορίες. Ευχαρίστησε θερμά τον άτελιό και στάθηκε πάνω απ' το μικρό κι' ακατάστατο τραπέζι που χρησιμοποιούσε ο Μπυμόν για γράφειν. Έξέτασε προσεχτικά τις και ξανακυττάζε το στυποχάρτι μέσα σ' αυτό.

Μία χαρούμενη φωνή της ξέφυγε. Δε θέλησε να εξηγήσιν τίποτα στον Πέπε. Σημείωσε κάτι σ' ένα χαρτάκι κι' ύστερα έδλωσε πως η έρευνά της είχε τελειώσει.

Πέρασαν τέσσερις μέρες. Ο Πέπε κόντευε να τρελλαθί από άγωνία, αλλ' η θεία του τον βεβαίωνε πως έπρεπε να κάνει ύπομονη.

Την πέμπτη μέρα έφτασε ο αστυνόμος και τάβαλε άμέσως με τον Πέπε.

— Ξέρηκες σαν ήλιος! του φώναξε. Δε μπόρεσες να καταλάβης τούσες μέρες ότι πρόκειται για απλή αυτοκτονία! Λυπάμαι, αγαπητέ μου, αλλά δεν κάνεις για βοηθός μου...

— Έχω να σάς δείξω κάτι περίεργο σ' αυτόν τον πίνακα, είπε η ηλικιωμένη γυναίκα.

— Μή βιάζεσθε, κύριε αστυνόμε, είπε η θεία Λόλα μπαίνοντας στο γραφείο. Έχω να σάς πω μερικά πράγματα γι' αυτή την (αυτοκτονία). Πάμε στο άτελιέ.

Το ύφος της ήταν τόσο σίγουρο, που ο αστυνόμος δε μπόρεσε να της φερθί αντίρρηση απ' το δωμάτιό του Άντισον, τον φώναξαν κι' αυτόν, όπως είχε ζητήσει η θεία Λόλα.

— Έχω να σάς δείξω κάτι περίεργο σ' αυτόν τον πίνακα, είπε η ηλικιωμένη γυναίκα μόλις μπήκαν στο άτελιέ. Όπως βλέπετε, ο Μπυμόν ήταν ρεαλιστής. Έδινε όλες τις λεπτομέρειες ακριβώς όπως τις έδλεπε. Έχει παραστήσει ακόμα κι' εκείνο το μικρό ράγισμα στο δεξιό τοίχο της εκκλησίας... Κυττάχτε όμως! Οι άριθμοί του ρολογιού δεν είναι ρωμαϊκοί, όπως στο πραγματικό ρολοί, αλλά αραβικοί!

Όλοι σκύφανε πάνω απ' τον πίνακα κι' ύστερα κύτταξαν απ' το παράθυρο το ρολοί της Μητροπόλεως.

— Μην κουραζόσαστε. Άντισον, άλλωστε άπότομα η θεία Λόλα. Δε θα μπόρεσσε να ξεχωρίσιν αυτή τη λεπτομέρεια, παρ' όλα τα κοντρά σας γυαλιά... όπως δεν την ξεχωρίσινε όταν προσέβατε τούς άριθμούς στο μισοτελειωμένο έργο του Μπυμόν, για να δημιουργήσιν ένα άλλοθι!

Ο νέος προσάθηκε να το βάλι στα πόδια, αλλά τον άρπαξε ο Πέπε.

— Αυτή η λεπτομέρεια μου γέννησε την πρώτη ύποψία, συνέχισε η θεία Λόλα. Ύστερα άνακάλυψα πάνω στο στυποχάρτι τη διεύθυνσι ενός δικηγόρου. Για να του γράψιν ο Μπυμόν, που δεν έστελνε ποτέ γράμματα, όσο ταξίδευε, σημείωνε πως είχε συμβή κάτι σοβαρό.

Ήταν έγραψα λοιπόν σ' αυτό το δικηγόρο, εξηγώντας του τί συμβαίνει και ζητώντας του να μου στείλιν μία φωτοτυπία του γράμματός του Μπυμόν. Την έλαβα σήμερα το πρωί... Ο μακαρίτης είχε άναγγείλει στο δικηγόρο του πως άλλαζε τη διαθήκη του κι' άφινε 10.000 λίρες στον Άντισον... Αυτός ήταν ο λόγος που τον σκότωσε ο νεαρός; Βιάζοταν να πάρη τα λεφτά!

— Όσο για σάς, αγαπητέ μου αστυνόμε, καλά θα κάνετε να άφιστε ψυχόν τον ανηψιόν μου στη θέση του. Μπορεί να μην ξερν άγγλικά, αλλά και σεις δεν είσαστε καλύτεροι! Άποδεικνί, είναι πως δεν είχατε ιδέα για την άλλαγή της διαθήκης του Μπυμόν... αν και σας είχε βαλει να υπογράφετε για μάρτυρες, έσες κι' ο ανηψιός σας!

Ο αστυνόμος κατακοκκίνισε και βιάστηκε να περάσιν τις χειροπέδες στον Άντισον.

ΡΕΞ ΜΠΑΡ

Κατάπιε τα κομμάτια της γυναίκας του

Άνδιασμένος απ' τη ζωή, ο Ίταλος Γκαστόνε Σαϊνάνι, απ' το Μιλάνο, σοφίστηκε ένα καινούργιο τρόπο για να εγκαταλείψι το μάταιο αυτό κόσμο: Κατάπιε... ένα ζευγάρι σκουαρία της γυναίκας του, ένα δακτυλίδι της και το ρολοί του χεριού του! Παρ' όλα αυτά όμως, δεν κατάφερε να τα τινάξιν...

Τελειοποιήσι που εμείναν στην ιστορία

Ο Λύκων του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου

ΜΟΛΙΣ δεκάξη ετών, ο Λύκων κατέθηκε στην 'Αθήνα από την πατρίδα του Λοκρίδα, για να διαγωνισθή στα Λήγαια, τη μεγάλη δηλαδή γιορτή που γινόταν προς τιμή του Διόνυσου. Στη γιορτή αυτή έπαιρναν μέρος φιμωμένοι κίμιοι — είδος γελωτοποιών — περίφημοι ήθοιοι και ποιητές, που διαγωνίζονταν στο λόγο, στο χορό και στην υποκριτική τέχνη. Κατά την έναρξη των Ληγίων, ψάλλονταν ο πανηγυρικός ύμνος του Διόνυσου, έκαναν τις απαραίτητες δησεις κι' αμέσως κατόπιν άρχιζαν οι διάφορες παραστάσεις μπρος στους πολυπληθείς θεατές, που ήταν συγχρόνως κι' οι κριτές του διαγωνισμού. Όταν όμως ο Λύκων παρουσιάστηκε στο προσκήνιο, όλος ο κόσμος έμεινε με στόμα άνοιχτό. Γιατί ενώ όλοι οι άλλοι έμφανίστηκαν με προσπάθεια, κατά την καλλιτεχνική αντίληψη της εποχής, αυτός έγινε όπως ήταν στην πραγματικότητα: Μία άσπεκταστος πρόσωπο, με τα κατάξανθα μαλλιά του λυμένα στους ώμους και κρατώντας ένα ραβδί.

— Λύκος έσύ, Λύκων εγώ! είπε ο γελωτοποιός στο Μέγα 'Αλέξανδρο.

Οι θεατές δέ υπορούσαν να καταλάβουν ποιά θα ήταν η προσφορά του άραίου αυτού έφηβου, που καταργούσε ένα προαίτιο έθιμο. Ο Λύκων στεκόταν ακίνητος, κυττάζοντας δεξιά κι' αριστερά, λες και προσπαθούσε να μαντέψει τί εντύπωση έκανε στους παρευρισκομένους. Κι' άξαφνα, σηκώνοντας το ραβδί του, άρχισε να χτυπά με δύναμη τον άέρα, σαν να είχε μπροστά του έναν άραστο έχθρο. Συγχρόνως οι θεατές άκουσαν ούρλιασμα Λύκων, μαζί με τρομαγμένα θέασματα και κουνουπισματα προβάτων.

Ύστερα ο θόρυβος κόπασε κι' ο Λύκων, κάνοντας μερικές τούμπες στον άέρα, στάθηκε χαμογελώντας.

— Ποιος, λοιπόν, θα τρέξη να βοηθήσει τα πρόβατα; ρώτησε. Κάνει θέβαια, γιατί τα πρόβατα είσατε σεις. Όσο για το λύκο... έ, πάντα υπάρχει ένας λύκος, όπου υπάρχουν πρόβατα. Αν δεν πετάξετε από πάνω σας την άνοισία δορά κι' άν δέ μεταβλήθηκε σε λέοντες, ο Μακεδόνας λύκος θα σας καταφροχθήσει...

Τελειώνοντας τα λόγια του, ο έφηβος άρχισε να ούρλιαζε σαν αμυδρό άγριμο. Και τότε μόνο οι θεατές κατάλαβαν πως όλ' αυτά που άκουσαν, δεν ήταν παρά μία τέλεια άπομίμηση των δρεσίβων βοσκών, που μάχονταν συχνά με τα θηρία. Κι' ότι η παράσταση εκείνη δεν είχε άλλο σκοπό, από το να τους υποδείξει τον κίνδυνο που διέτρεχαν από το Μέγα 'Αλέξανδρο, το Μακεδόνα κατακτητή. Το πλήθος έέσπασε σ' έξαλλες φωνές. Κι' ύστερα από λίγο, ο Λύκων στεφανώθηκε σαν πρώτος νικητής. Ο άρατος υποκριτής ξαναγύρισε με μεγάλες τιμές στην πατρίδα του, άφοδ προηγούμενος έδώσε άλλες δύο παραστάσεις, που έκαναν τους 'Αθηναίους να γελάσουν όσο ποτέ άλλοτε. 'Η φήμη του ώστόσο και τα λόγια που είχε πη έφθασαν στ' αυτιά του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου. Και τότε ήταν η περίεργιά του, που έστειλε αμέσως πρεσβεία στη Λοκρίδα, για να καλέσει το γελωτοποιό στην αλή του. Δέχτηκε εκείνος την πρόσκληση.

— Έμαθα πως με άποκάλεισε λύκο σ' ανάθεοις 'Αθηναίων, του είπε ο 'Αλέξανδρος. Πώς δέ φοβήθηκες να παρουσιάσεις μπροστά μου; Ο γελωτοποιός χαμογέλασε.

πιο άφοσιωμένους στρατηγούς του, ο Δίων. — Για να λείψω κάθε άμφιβολία, του είπε, έλ' άπόψε στην 'Ακρόναι. Εκεί ο Λύκων δίδει παραστάσεις και σε κατηγορεί δημόσια στον πληθυσμό, που επικροτεί κάθε του λόγο με ζητωκραυγές. Δεν είναι άσως να παρουσιαστής με τη στολή σου. Ένα κοινό χιτώνιο θα σε κρύψει.

Βρισκόντουσαν τότε στα Σούσα κι' η 'Ακρόναι — πρότερο που διασχίζον από τον ποταμό Χάσπι — ήταν το μόνο σημείο που οι Πέρσες είχαν αντίστασή με μανία στο Μακεδόνα. Ο 'Αλέξανδρος μεταμφιεσμένος σε όπλιτη, έφτασε με το στρατό του εκεί κι' άνακατέστη με τον πληθυσμό, που παρακολουθούσε μία από τις πιο τρελλές παραστάσεις του γελωτοποιού του. Επιά πρώτη φορά στη ζωή του — λέει ο Γάλλος ιστορικός Ρ. Γκρουσέ — θ' άκουσε ο 'Αλέξανδρος τα... κορακίστικα. Ο Λύκων, στήμένος πάνω σε μία πρόχειρη σκηνή, μιλούσε στους Πέρσες σε μία ακατάληπτη γλώσσα, κάνοντας συγχρόνως ένα σωρό άστείες χειρονομίες, που έσεργιαν άκράτητα γέλια στους θεατές. Στο τέλος όμως το γύρισε στα περσικά και δείχνοντας από κοινό το Μακεδόνα, που παρ' όλη τη μεταμείοί του τον άναγνώρισε, είπε:

— Να λοιπόν ο άνθρωπος που μίσητε και έχθρεύεστε! Βρίσκεται άναμένος σας, χωρίς τη μεγάλη στολή του, σαν ένας κοινός θνητός, που ήρθε να ψυχαγωγήσει μαζί σας. Στραφήτε προς το μέρος του και δείχτε του τις φιλικές σας διαθέσεις. Δείχτε του πως ένας μεγάλος λαός σαν κι' έσας, είναι σε θέσι να έκτιμηση έναν άντάξιό του άνταπαλο. Μόνο έτσι θα ξαναγύριση ή ειρήνη στον τόπο σας...

Μία βαρεία, άσπικη σιγή άπλώθηκε δλόγυρα για μερικά δευτερόλεπτα. Κι' άξαφνα οι Πέρσες, σκύδοντας μπροστά στο μεγάλο Μακεδόνα, του έδωσαν ύπαταγή. Τότε μόνο ο Λύκων πηλίσαισε τον 'Αλέξανδρο και στάθηκε με το χέρι στο στήθος.

— Είμαι άξιος τιμωρίας, του είπε. Όποια κι' άν είναι αυτή, θα τη δεχτώ χωρίς παράπονο... Ο στρατάρχης του κυττάζε άπορημένος.

— Να τιμωρήσω έσένα; τον ρώτησε. Έσένα που πέτυχες ό,τι δεν πέτυχαν οι προδότες μου; Ο γελωτοποιός άνασήκωσε τους ώμους του.

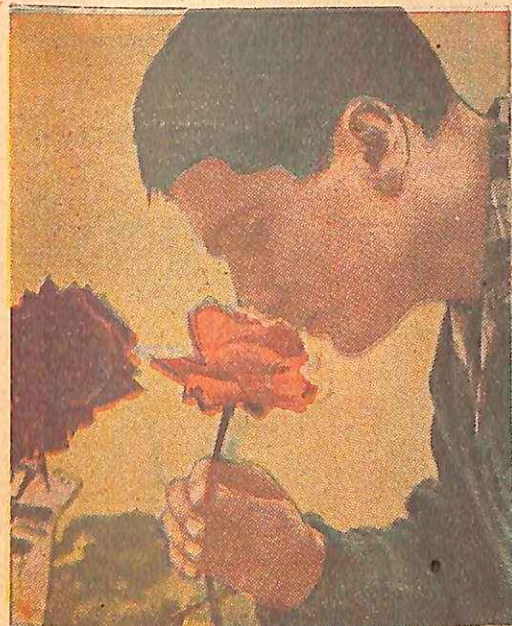
— Κι' ώστόσο έπαισα το κεφάλι σου στην τόρη, άποκρίθηκε. Σε υπέδειξα στους Πέρσες, γιατί να είμαι θέβαιος ότι δε θα σου έπιτεθούν. Άλλα συλλογίστηκες πως οι θεοί είναι με το αυτό που μου υπάγορε ή καρδιά και θυήκα κερδοσίμως.

Ο 'Αλέξανδρος χαμογέλασε καλόκαρδα. — Ήρθα έδώ για να διαπιστώσω μία ύποτι, του πρόσφερε, μία από τις μεγαλύτερες χαρές της ζωής μου.

Μετά το θάνατο του 'Αλεξάνδρου, ο Λύκων ξαναγύρισε στη Λοκρίδα.

Κι' όταν ήρθε ο καιρός που γινόντουσαν τα Λήγαια στην 'Αθήνα, έλασε και πάλι μέρος. Διαποκρίτες με τους πιο φημισμένους μίμους και πό τις έκτοκτικές και θεαίά ληπτήριες από το πρώτο θρεβείο. Οι 'Αθηναίοι, ξανακέρδισαν τον, του έσησαν άγαλμα στην 'Αγορά. Κι' ο κομωδίες του με τον τίτλο 'Λύκων', από κ'άν κομίκων τούτον ύποκριτη ένεπνεόθη.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Στα 19 χρόνια του, ο 'Αλαιν Μενιάν είναι ο 'βασιλιάς του τριαντάφυλλου

Το λουλουδι που δέ ζή πιά (μιάν αυγή)

— ΕΡΕΤΕ ποιά είναι το πιο μοντέρνο τριαντάφυλλο; Λέγεται «Τριανταφυλλένια Ειρήνη».

— Έχει μακρόστενο σχήμα, 40 σφικτά πέταλα και χρώμα (ρόζ-πουαζόν) — αυτό που είναι πολύ της μόδας στα γυναικεία φορέματα.

— Έχει ακόμα και μια άσυνήθιστη ιδιότητα: Μυρίζει... τριαντάφυλλο, ενώ οι άλλες μοντέρνες ποικιλίες είναι ώραιες στην όψη άλλ' άσμες, είτε έχουν μία μυρωδιά ροδάκινου ή τσαγιού!

Οι προσπάθειες για τη δημιουργία του άρχισαν το 1949 και κράτησαν 10 ολόκληρα χρόνια. Τον 'Ιούνιο, θα έμφανισθ για πρώτη φορά σε μια έκθεση έκθεσι άνθοκομίας, διεκδικώντας τον τίτλο του ώραιότερου τριαντάφυλλου του κόσμου, άναμεσα σε έκτοντάδες άλλα ύποψηφια.

Πώς δημιουργούνται οι καινούργιες ποικιλίες τριαντάφυλλων;

Όταν αγοράσετε μία έκλεκτή τριανταφυλλιά, θα παρατηρήσετε ότι άποτελείται από δύο ξεχωριστά τμήματα: το (ύποκειμενο) και το (ύπολι). Το (ύποκειμενο), το κάτω όπλοδο μέρος του φυτού με τη ρίζα, είναι πάντα άγρια τριαντάφυλλα, του είδους (έγκλαντιν). Αυτή μονάχα πολλαπλασιάζεται μόνη της. Είναι ένα φυτό έρποποροδίτο, που έχει σ' ό λουλουδιά του άρσενικά όργανα (στηφύλων. Όταν λοιπόν ώρίμαση ή γύρια, τα άρσενικά όργανα (ύμονες) άναδιπλώνονται και γονιμοποιούν τα θηλυκά όργανα (ύπερους).

Απ' αυτή την άυτογονιμοποίηση των λουλουδιών σχηματίζονται μικροί καρποί, που έξοκollάνε σιγά-σιγά άπ' το φυτό, σκάζουν και σκoρπίζουν χωμάτους σπόρους άπ' τους οποίους θα φτρώσουν καινούργιες άγριοτριανταφυλλίες. Έτσι διαίώνεται το είδος.

Άλλ' οι έκλεκτές (έξευγενισμένες) τριανταφυλλίες δεν πολλαπλασιάζονται συνήθως έτσι, με σπόρους. Ο τρόπος πολλαπλασιασμού τους είναι κυρίως με μπόλιασμα, κάποτε δε και με μοσχεύματα (κλαδιά φυτεμένα για να ριζώσουν).

Όστόσο, οι συστηματικοί καλλιεργητές, ξέροντας τις ιδιότητες της κάθε ποικιλίας έπιτυγχάνουν τεχνικές διασταυρώσεις, που κληρονομούν ώρισμένα γνωρίσματα των (γονέων) τους — άπ' τον ένα το χρώμα ή το σχήμα, άπ' τον άλλον το άρωμα ή τη μακροδιότητα, κλπ.

— Έ εργασία αυτή γίνεται με τον έξέλι τρόπο: Διαλέγουν το τριαντάφυλλο που θα παίξη το ρόλο θηλυκού, του οποίου θα πέταλα και τους στήμονες αφαιρούν τα πέταλα και τους στήμονες, άπ' το άφινουν μόνο τον ύπερο. Άπ' το τριαντάφυλλο που θα είναι το άρσενικό, παίρνουν με προσοχή τους στήμονες, και μ' ένα πιγελάκι αφαιρούν από πάνω τους τη γύρη και την άποθέτουν στον ύπερο του θηλυκού. Ύστερα σκεπάζουν αυτό το γονιμοποιημένο τριαντάφυλλο με μία σακούλα από το γαροχάρτο και τη δένουν γύρω άπ' το κοτόφλι του. Έπειτα περιμένουν να

— Η «Τριανταφυλλένια Ειρήνη» είναι το πιο μοντέρνο τριαντάφυλλο. Καρπός 10ετών προσπάθειών, θα έμφανισθ για πρώτη φορά τον 'Ιούνιο, σε μία διεθνή έκθεσι άνθοκομίας.

Πώς δημιουργούνται Τα νέα τριαντάφυλλα

Για την τεχνητή δημιουργία νέων ποικιλιών οι ειδικοί άνθοκόμοι αφαιρούν τα πέταλα και τους στήμονες ενός κατάλληλου τριαντάφυλλου, το γονιμοποιούν τεχνητά κι' ύστερα το σκεπάζουν με μία σακούλα από τοιγαρόχαρτο.

— άχηματιούσιν καρποί. Παίρνουν τότε από μέσα τους σπόρους και τους σπέρνουν το φθινόπωρο.

Το άποτέλεσμα δέ μπορεί να προεξοφληθ με μαθηματική βεβαιότητα. Άκόμα κι' οι έμπεριότεροι άνθοκόμοι δοκιμάζουν πολλές φορές πικρές άπογοιεύσεις. Όπως συμβαίνει κάποτε και στους ανθρώπους έτσι και στα τριαντάφυλλα, τα παιδιά μπορεί να γίνουν έντελώς αλλοιώτικα από τους γονείς τους. Και τότε πάνε χαμένοι όλοι οι κόποι του καλλιέργητού.

— Άρσιμένες τριανταφυλλίες — πολύ λίγες — είναι έντελώς στείρες. Δέ μπορούν όπλοδο να γονιμοποιήσουν, ούτε να γονιμοποιηθούν. Άντίθετα μία από τις γονιμώτερες ποικιλίες είναι — τι ειρωνεία της τύχης! — ή λεγομένη «Βασίλισσα Σοράγια»!

Δέ μπορεί να γίνη μία άπογραφή των ποικιλιών της τριανταφυλλιάς που ύπάρχουν σ' όλο τον κόσμο, όπως γίνεται για τους ανθρώπους. Είναι όμως γνωστό ότι ύπερβαίνουν σήμερα τις 20.000. Στην εποχή της άρχαιας Ρώμης ήταν μόλις 4, στον 17ο αιώνα 14, το 1844 είχαν φτάσει τις 2562 και το 1882 τις 8.000. Οι άριθμοι αυτοί δείκνουν τις άλματώδεις προόδους της άνθοκομίας των τριαντάφυλλων.

Ο διασημότερος καλλιεργητής τριανταφυλλών και δημιουργός νέων ποικιλιών, στον αιώνα μας, ήταν ο Γάλλος όρανοί Μενιάν. Τού είχαν δώσει τον τίτλο «βασιλιάς του τριαντάφυλλου». Όταν πέθανε πέρυσι, άφισε στο γιού του 'Αλαιν, ήλικίας μόλις 18 ετών, τον τίτλο του και τις εύθυνες μιας άνθοκομικής έπιχειρήσεως που άντιπροώπηε 12 δισεκατομμύρια γαλλικά φράγκα!

Την εποχή του θανάτου του — 18 'Ιουνίου — οι τριανταφυλλίες των άπάρτων κήπων του ήταν όλάνθητες. Όστόσο, το φέρετρό του στολισμένο μονάχα μ' ένα είδος τριαντάφυλλων, έκείνο στο οποίο χρωστούσε τη φήμη του και την περιουσία του.

Το είχε δημιουργήσει το 1939, το είχε λανσάρει στις 'Ηνωμ. Πολιτείες τον 'Απρίλιο του 1945, μετά την πτώση του Βερολίνου, και ειχε κάνει μ' αυτό χονδρές δουλειές, χωρίς στην έλπενυσή του να του δώση την έπικαιρη όνομασία («Ειρήνη», στην 'Αμερική.

Το ίδιο τριαντάφυλλο, στην 'Ιταλία όνομασθηκε («Χάρα»), στη Γερμανία («Δόξα του θεού») και στη Γαλλία («Κυρία Μενιάν»).

Συνήθως άλλωστε οι άνθοκόμοι δίνουν στο καλύτερο δημιουργήμα τους το όνομα της άγαπημένης τους γυναίκας.

Οι άλλες ποικιλίες τριανταφυλλιών βαφτίζονται συχνά με όνομασίες παρωμένες άπ' την έπικαιρότητα: Σοράγια, Γκερς του Μονακό, Κριστιάν Ντιόρ, κλπ.

Κάποτε, παίρνουν τα όνοματά... με γάτων έφημερίδων ή περιοδικών: Έτσι, το 1938, έμφανίστηκε στη Γαλλία το τριαντάφυλλο («Μαρί-Κλαίρ»), και το 1957 το («Μαρί-όρανο»).

Μία περίεργη παρατήρηση είναι ότι δεν ύπάρχει ακόμα ποικιλία τριαντάφυλλου («Μπριζίτ Μπαρντό»).

Γενικά, τα καινούργια έξευγενισμένα τριαντάφυλλα δέ ζώνουν πιά (μιάν αυγή), όπως το ήθελε ο ποιητής. Είναι γερά μακρόβια, άγέρωχα πάνω στο μακροκατοίνι τους, με την σκληρή καρδιά τους και τα σφικτά τους πέταλα. Μπορούμε να πούμε χωρίς ύπερβολή, ότι άγγίζουν την τελειότητα.

Το χωριό με το μεγαλύτερο όνομα

Το χωριό με το μακροσκελέστερο όνομα του κόσμου βρίσκεται στη Νέα Ζηλανδία. Το όνομα του, στη γλώσσα των ιθαγενών, άποτελείται από 83 φησία, μεταφράζεται δέ έτσι: «'Η πλανήτια του Λόφου, όπου ο Ταματάς έπαιζε φλάουτο στην άγαπημένη του». Ο Ταματάς ήταν ένας θεός της μυθολογίας των Μασοί.

Έξ άλλου, μία από τις ώραιότερες λιμένες της Μασακούσέτης έχει ένα όνομα από 45 γράμματα.

Ματιές βέ' δια τον κόσμο

'Ακροβατικά βαφτίσια Στο Σαιν-Ζόν ν' 'Ανζελό (Γαλ.)

λ(α) έγινε πριν από μερικές μέρες ή βάπτισι της κορούλας ενός ζεύγους άκροβατών. Κι' έγινε στον άέρα. Για την άκρίβεια, πάνω σ' ένα χαλύδιδιο καλώδιο, που έρρικόνταν σε ύψος 30 μέτρων από το έδαφος, στην κεντρική πλατεία της πόλεως.

Ο κουμπάρος κι' ή κουμπάρα, που ήταν κι' αυτοί άκροβάτες, στέκονταν σε ίσοροπία πάνω σ' αυτό το καλώδιο κι' ο πρώτος είχε έδεμένη στο στήθος του τη μικρή. Ο άδελφός που έκαμε τη βάπτισι ανέθηκε σε μία πυροσβεστική σκάλα, για να φτάσει στο ύψος του καλώδιου.

Αυτοκίνητα με κρεβάτια

Στη Γαλλία έκαμε την εμφάνισή του ένα καινούργιο μοντέλο αυτοκινήτου με κρεβάτι, που προορίζεται για ταξίδια, έκδρομες κλπ. Για την ακρίβεια, προκειται για ένα μικρό θάλαμο με πύσσόμενες πλευρές, που βρίσκεται πάνω από το αυτοκίνητο. Την ήμέρα, αυτός δέ θάλαμος είναι κλειστός. Τη

νύχτα, δέ οδηγός του αυτοκινήτου τον άνοίγει, σκαρφαλώνει ως εκεί και κοιμάται άνεπαυτικά πάνω σ' ένα μαλακό στρώμα.

Ψωνίζουσ με την τηλεόρασι

Από κάμποσο καιρό, οι 'Αμερικανίδες νοικοκυρές κάνουν τα ψώνια τους με την τηλεόρασι. Προβλέπουν ότι έπιθυμούν σωστά φρούτα, χορταρικά, κρέατα κλπ., που έχει να τους προσφέρει ο πωλητής. Όλα τα κρεοφωδίσια με τηλεορατικούς πομπούς, για να μπορούν να έξυπηρετούν τους πελάτες τους.

Στά ηλεκτρικά καλώδια

Στο Τουρίνο, ένα περιτέρι είχε υπερέσει στα ηλεκτρικά καλώδια που περνούσαν σε ύψος πολλών μέτρων πάνω από το έδαφος και δεικατευέρισόι του παρέστη ανάγκη να χρησιμοποιήσουν οι σκάλες της

Η μεγαλύτερα διάρκεια στο νύχι. Η μεγαλύτερα στιλβότητα. Στο Βερνίκι PIGALLE δα εύρητε τους νεωτέρους Παριζιάνικους χρωματισμούς. Ζητήσατέ το στα καλλίτερα καταστήματα και Φαρμακεία.

Π. Ν. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ
ΣΤΑΔΙΟΥ 38. — ΜΕΓΑΡΟΝ ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ
ΤΗΛ. 20.886 — ΑΘΗΝΑΙ

ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΗ — ΡΑΦΙΣΜΑΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛ. ΚΙΚΙΔΟΥ
Της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών. Βραβείον Τηλεπαθειας μακράς απόστασεως. Δεχεται όδους Μεταόδου 25 Α' όδρους (στάσεις Μουσείου) 9—1 π. μ. και 5—8 μ. μ. Τηλ. 810-975

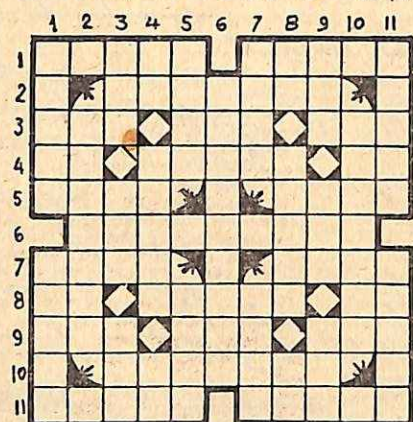
ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ
ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ: Θεραπεία άνόδου. όναι έγγεγραφέως, όναι ένίσταται παρά τού Ιατρού κ. Μ. Παπαγεωργίου. Όδους Μάρνη 16. Έπισκέψετε 9—11 π. μ. και 5—7 μ. μ.

ΤΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΟΥΣ

Οριζοντίως και καθέτως

Στο σταυρόλεξο αυτό, οι λέξεις, που θα τοποθετήσετε οριζοντίως, θα σχηματιστούν αυτομάτως και καθέτως, στις ίδιες ακριβώς θέσεις.

1) Σολομών... Γάλλος άρ-

χαιολόγος, που διετέλεσε μέλος της γαλλικής αρχαιολογικής σχολής Αθηνών.—Είναι άναλoγος με την έρσασία.

2) Θηλαστικό ζώο, που θα σας θυμίση τη Ρόδο.

3) Πρώτη όλη για τις έφημεριδες.—Ζωγράφος γνωστός στους φοιτητές του Πανεπιστημίου μας.—Διπλασιαζόμενο θυμίζει ζούγκλα.

4) Άνεστραμμένη νότα.—Θάνατος.—Ξενική άρνησις.

5) Κεφαλή λειψάνου.—Τροπικό, δημοσιωστικό μούριο.

6) Οικονομική έρευνα.—Άποτελείται από πρόσωπα με κοινές επιδιώξεις.

7) Ζή και κινείται.—Το μικρό όνομα γνωστό "Έλληνας τραγουδιστής.—Προσωπική άντωνυμία (β' προσ.).

8) Ζή και κινείται.—Το μικρό όνομα γνωστό "Έλληνας τραγουδιστής.—Προσωπική άντωνυμία (β' προσ.).

9) Το μικρό όνομα γνωστό "Έλληνας τραγουδιστής.—Προσωπική άντωνυμία (β' προσ.).

10) Άνασπασμός.

11) Όνομα άλλα και επώνυμο άστέρων του γαλλικού κινηματογράφου.—Φαινόμενο των πολικών περιοχών.

Δ.

Κινηματογραφικό παιχνίδι

Ποιός είναι ό τίτλος του καθενός των κάτωθι κινηματογραφικών φίλμ, του όποιου σας δίνουμε δύο ή τρεις πρωταγωνιστές, το σκηνοθέτη και μερικά άλλα χαρακτηριστικά. Δέν πρέπει να δυσκολευθήτε να βρήτε τα έργα αυτά, γιατί πρόκειται για φίλμ που σημείωσαν μεγάλη επιτυχία κατά τα τελευταία χρόνια:

1) Πρωταγωνιστάι: Ρίτσαρντ Μπάρτον, Τζην Σίμμονς, Βίκτωρ Μάτιουρ. Σκηνοθέτης: Χένρυ Κόστερ. Έγχρωμο — Σινεμασκόπ.

2) Πρωταγωνιστάι: Μάρλον Μπράντο, Τζην Σίμμονς, Μάικλ Ρένν. Σκηνοθέτης: Χένρυ Κόστερ. Έγχρωμο — Σινεμασκόπ.

3) Πρωταγωνιστάι: Τζέημς Ντίν, Έλ-

ζαμπετ Ταιήλορ, Ρόκ Χάτσον. Σκηνοθεσία: Τζώρτζ Στήβενς. Έγχρωμο δραματική περιπέτεια.

4) Πρωταγωνιστάι: Μάρλον Μπράντο, Τζην Σίμμονς, Φράνκ Σινάτρα. Σκηνοθεσία: Τζώρτζ Μάνκνις. Έγχρωμο μουσικό — θεαματικό Σινεμασκόπ.

5) Πρωταγωνιστάι: Ντάνιου Κόιν, Ζιζί Ζανμαίρ, Φάρλεϋ Γκρέντσερ. Σκηνοθεσία: Τσάρλς Βίντορ. Έγχρωμο — Βιογραφικό.

6) Πρωταγωνιστάι: Μπρίτζιτ Μπαρντό, Κούρτ Γιούργκενς. Σκηνοθεσία: Ροζέ Βαντίμ. Έγχρωμο — Σινεμασκόπ.

7) Πρωταγωνιστάι: Ρούθ Λούθερικ, Χάνς Χολτ, Μαρία Χολτ. Σκηνοθεσία: Βόλφγκανγκ Λιμπενάιερ. Έγχρωμο — Αληθινή Ιστορία.

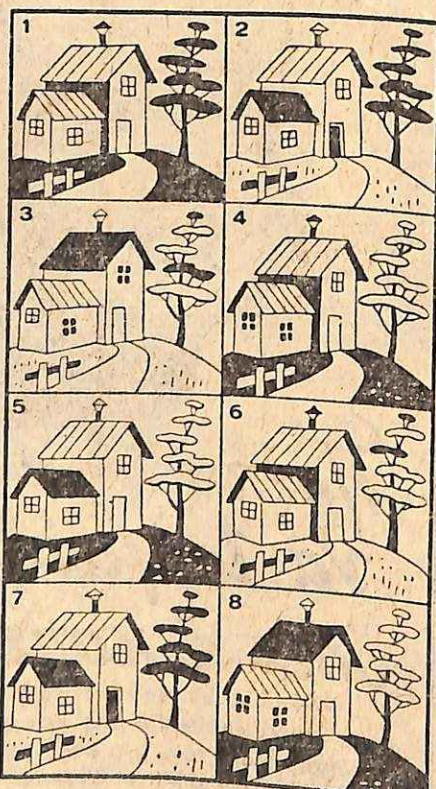
8) Πρωταγωνιστάι: Φρανσουάζ Άρνούλ, Σαρλ Μπουαγιέ, Ρομπέρτο Ρίσο. Σκηνοθεσία: Άνρϋ Βερνέϋ. Έγχρωμο αιοθηματική κομεντί.

9) Πρωταγωνιστάι: Σοφία Λόρεν, Κάρο Γκράντ, Φράνκ Σινάτρα. Σκηνοθεσία: Στανλέϋ Κράμερ. Έγχρωμο δραματική περιπέτεια.

Μια οικογένεια αποτελείται από 4 άτομα: τον πατέρα, τη μητέρα και τα δύο παιδιά τους. Και τα δύο αυτά παιδιά γεννήθηκαν την ίδια μέρα και ώρα του ίδιου έτους, από την ίδια μητέρα κι όμως δέν είναι δίδυμα. Πώς είναι δυνατόν να συμβαίνει αυτό;

Πρόβλημα σκέψης

Όμοιότητες

Από τις 8 αυτές εικόνες, 1) δύο είναι έντελως όμοιες, άκόμη και στην παραμικρότερη να έντελως όμοια άλλα διαφέρουν τα δέντρα, 2) δύο έχουν πανόμοια δέντρα και τοποία, 3) δύο έχουν πανόμοια δέντρα και τοποία, 4) δύο έχουν πανόμοια δέντρα και τοποία, 5) δύο έχουν πανόμοια δέντρα και τοποία, 6) δύο έχουν πανόμοια δέντρα και τοποία, 7) δύο έχουν πανόμοια δέντρα και τοποία, 8) δύο έχουν πανόμοια δέντρα και τοποία.

Οι λύσεις στη σελ. 62

ΞΕΡΕΤΕ νΑ άΝΑΠΝΕΕΤΕ;

Ο τρόπος που εκπνέετε επηρεάζει την άντοχή σας

Ο περισσότεροι άνθρωποι δέν αναπνέουν κανονικά, αλλά κινδυνεύουν. Εισπνέουν δηλαδή επειδή δέ μπορούν να κάνουν αλλιώς, στην έκπνοή όμως άμειλουν ν' αδειάζουν έντελως τους πνεύμονές τους. Γι' αυτόν άκριβώς το λόγο, άναστενάζουν συχνά. Οι άναστεναγμοί είναι ένα μέσον της φύσεως για ν' αδειάζουν οι πνεύμονες, όταν έχουμε παραμελήσει επί πολύν καιρό το άναπνευστικό μας σύστημα.

Μπορούμε όμως να μάθουμε ν' άναπνέουμε όπως πρέπει, δίνοντας προσοχή όχι στην εισπνοή, αλλά στην έκπνοή μας.

Πράγματι, όσο περισσότερο άερα εκπνέουμε, τόσο πιο πολύ θα εισπνέσουμε άμέσως κατόπιν. Εισπνέοντας δέ όσο το δυνατόν περισσότερο οξυγόνο του άέρος στους πνεύμονές μας, άναστενάζουμε το σώμα και το πνεύμα μας κι' αυτό δέν είναι άποδοσις τους.

Όταν λοιπόν καταβάλλουμε μία συνεχή σωματική προσπάθεια—όταν μεταφέρουμε π.χ. μία βαριά σακούλα, ή περπατάμε γρήγορα ή φτυαρίζουμε το χώμα του κήπου μας—θα μπορούσαμε ν' άναπνέουμε περισσότερο εύκολα, και θα κούρασθούμε λιγώτερο, αν φροντίσουμε συγχρόνως να διακινώμε όλο τον άέρα από τους πνεύμονές μας, όχι άποτόμα, αλλά άργά και ρυθμικά.

Η σπινθηρία αυτή πρέπει να μάς γίνει δεύτερα φύσι, ώστε να μη χρειάζεται να δίνουμε ιδιαίτερη προσοχή στην άναπνοή μας.

Εκπνέετε, πριν άρχίσετε μία άποδοτική δουλειά.

Όταν άναβαίνετε μία μεγάλη σκάλα, εισπνέετε κάθε δύο σκαλοπάτι και εκπνέετε στα έπομενα δύο. Πριν όμως πατήσετε στο πρώτο σκαλοπάτι, πρέπει να χέσετε αδειάζει τους πνεύμονές σας.

Μερικές βαθείς έκπνοες θα σας τονώσουν και θ' αυξήσουν την άντίσταση προς όν παγωμένο χειμιάτικο άνεμο.

Εκπνέοντας άργά, σε κάθε έννοητική ή άνισρη κατάσταση—σε μία δύσκολη συζήτηση ή σε μία πηλητική συγκέντρωση—θα μπορέσετε πιο άνετα να άντεπεξέλθετε στη δοκιμασία.

Μία από τις καλύτερες άσκήσεις για ν' άποκτήσετε την σπινθηρία της κανονικής έκπνοης είναι το διάφασμα με δυνατή φωνή. Πάρτε μία έφημερίδα και διαβάστε δυνατά όσο περισσότερο λέξεις μπορείτε χωρίς προσπάθεια, ώπου να Μετρήσετε τον αριθμό αυτών των λέξεων. Την άλλη μέρα, ζανακάνετε σιγά, θ' αυξηθή η διάρκεια της έκπνοής σας—κι' έτσι θα μπορήτε να διαβάσετε περισσότερες λέξεις.

Άλλος άποδοτικός τρόπος για τον έλεγχο της έκπνοης είναι μία καρέκλα. Εισπνέετε άνετα σε μία κανονική μετρώνα άργά ως λεπτό και ύστερα εκπνέετε, μετρώνα με τον ίδιο ρυθμό ως το 12. Την έπομένη φορά μετρήστε στην έκπνοή σας το 5 και στην έκπνοή μελώνους διαρκώς, σιγά σιγά, τράτε ως το 21 κατά τα μέτρα εισπνοής και ύστερα εκπνέετε, εισπνέοντας συγχρόνως, περίπου βγάτε και αυξάνετε άνάλογα τη διάρκεια της έκπνοής σας.

Πρέπει να σημειώση ότι, με τον έλεγχο της άναπνοής μας, διορθώνουμε αυτόματα και τη στάσι λαδή νά καταλαβαίνουμε ότι εκπνέουμε κανονικά, έφόσον καθόταν κρατάμε ίσιο το κορμί μας νατόν κοντώτερα τη μία με την άλλη, οι πνεύμονές μας γεμίζουν κι' αδειάζουν όμοια και εύκολα.

ΠΑΘΟΛΟΓΟΝ

Πονεμένο φανταράκι: Μ. Βέβαια, χωρίς να σας ξετρώω δέν είναι δυνατό να έχω πρόσωπη γνώμη. Άφού, όμως, δύο γιατροί σας βεβαίωναν ότι δέν έχετε τίποτα από αυτό, που δέν έχετε, πρέρει να τους πιστέψετε. Η σπινθηρία έννοητική δέ όφείλεται σε ένα τραυματισμό ή μία κάκωση.

Εσ ν θ ή γ ό η σ σ α, Ε. Λ.: Η γνώμη ενός γιατρού που θα σας έβλεπε θα ήταν προτιμώτερη από τη δική σας άποψη. Πάντως ή χρήση των κάτωθι σε καμμία περίπτωση δέ θα σας προσένηση βλάση. Δοκιμάστε, λοιπόν, την Creme Phyllis σε συνδυασμό με τη Mousse Phyllis και μού γράφετε άποτελέσματα, σε καιρό.

Α. Μ. Λ.: Έπαρξία ν: Προσέτε να καταβάλετε προσπάθεια, διότι ή σπινθηρία κατόπιν με το χρόνο δεύτερα φύσι. Μπορείτε να παίρνετε 3 χάπια την ημέρα από το φαγητό Vitamine E, τρία σωληνάρια συνηλικά.

Αναγνώστρια, Χ.: Η άποδοτικότητα έστω ως διανοητική πνευματική κατάσταση δέν έχει άποτέλεσμα την παρατηρούμενη άνωρσία, ή οποία θα παρέλθει αν κάνετε χρήση Ηερανίτη ή Σόρεντ, τρία κουταλάκια το πολύ την ημέρα.

Γ. Δ. Μ.: Η πρσνέση κατόπιν έκπνοης έννοητική όφείλεται σε νόσημα, το όποιο δέν έχει διανοητική μόνο νά σας συστήσω τα λουτρά Υπάτης ως ένδεικνύοντες.

Α. Λ. Ε. Λ.: Σιγά τα κούρνια, το έχετε ύπ' όψη σας, βέβαια, το έσκι εν τώ πολλώ το 'Ο. Παρά τοίτο ό.χι άπλως νομίζω, αλλά με βεβαιότητα σας λέω ότι είναι άπολύτως κανονικό και ότι έγκλημάτε κατά του έαυτού σας σκεπτόμενος κατά τον τρόπον που μού γράφετε.

Σ. Α. Φ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Ε. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Ε. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Ε. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Ε. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Ε. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Ε. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Ε. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Ε. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Ε. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Ε. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Ε. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Ε. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Ε. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Ε. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Ε. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Ε. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Ε. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Ε. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Ε. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Ε. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Ε. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Ε. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Απαντήσεις έπιστολών

την ημέρα από το φάρμακο Tabl Cydoestrol του 1 mg. Συγχρόνως θα παίρνετε τέσσερα χάπια την ημέρα από το φάρμακο Tabl The yon No 1 tube. Η θεραπεία θα συνεχιστή επί τμήνο. Και ή δεύτερη άνωμαλία όφείλεται στην άνεπάρκεια των ωοθηκών και άδένων έσω έκκρίσεως.

Α. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Α. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Α. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Α. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Α. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Α. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Α. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Α. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Α. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Α. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Α. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Α. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Α. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Α. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Α. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Α. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Α. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Α. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Α. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Α. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Α. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Α. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Α. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Α. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Α. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

Α. Α. Ρ. 13: Λυπούμαι γιατί δέν υπάρχει δυνατότης εκ μέρους μου παρά την κλή μου διάβσι να σας υποδείξω άλλο σχήμα θεραπείας άγωγής στην περίπτωση σας, έκτος εκείνου που σας έφασούζον οι ειδικοί νευρολόγοι συνάδελφοι.

μέσα σε 300 δράμα ζεστό νερό. Άκολούθως θα τοποθετήτε βαθείς ένδοκοπτικές δύο χάπια από το φάρμακο Tabl vagin Mycostatine και θα έπαυεστε τα ένδοκοπτικά μερ ή όκταήμερο, προ της έμφανίσεως της περιόδου. Η όλη θεραπεία θα έπαναληθώ και τον επόμενο μήνα.

Κ. Κ. Κ.: Κατά τον έλεγχο της χειρονομίας πλάστης άποκατάστασι τη διαδοτικότητα των σπινθηρίων και για τα λοιπά ερωτήματα σας, γράφω λεπτομερώς στη διεύθυνσι που μού γράφετε.

Πονεμένη ψυχή, Ι. Κ. Σ.: Η έλάττωσι της όρμης στην περίπτωση σας όφείλεται σε νευροψυχικά αίτια και κοκή λειτουργία των δένων έσω έκκρίσεως. Για τη βελτίωσι της καταστάσεως, κατά τη λήσι της περιόδου θα παίρνετε τέσσερα χάπια την ημέρα Tabl Thelyan και μετά τη λήσι του φαρκίου θα συνεχίσετε μέχρι της έμφανίσεως της περιόδου, ότε θα διακόψετε με δύο χάπια την ημέρα Tabl Yochimbe Merk. Η θεραπεία θα συνεχιστή επί τμήνο.

— Να δώσεις αυτό το δαχτυλίδι στη Μανουπίτα και να της πης ότι δεν την ξεχνώ... της είπε ο Γκαστόν.

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Της χαμογέλασε μηχανικά. Τού χαμογέλασε κι' εκείνη. Μά το χαμόγελο της τον έκανε ν' ανατριχιάσει. Δεν ήταν ούτε προκλητικό, ούτε φιλόσοφο. Φανέρωνε κάτι περισσότερο από συμπάθεια: στοργή, αγάπη, άφορο. Ο Γκαστόν άρχισε να νιώθει παράξενα σκιρτήματα στην καρδιά. 'Η γοητεία, όμως, διαλύθηκε απότομα όταν είδε κάποιον με άσπρο σμόκιν να σηκώνεται από ένα διπλό τραπέζι, αφήνοντας την παρέα του, να πλησιάζει παραπατώντας την όμορφη κοπέλλα, να την αγκαλιάζει από τη μέση και να προσπαθεί να την φιλήσει.

Εκείνη, έκανε πίσω με μία κραυγή θυμού και άβυσσος. Ο Γκαστόν θεώρησε υποχρεωσί του να πεταχθεί και ν' άρπάξει το μεθυμένο, έναν 'Ισπανό, απ' το μεταξικό πέτο του σμόκιν του. Οι φίλοι του, οι φίλοι της "Εθελ", — κάτι περισσότερο κι' από μεθύμενοι, — νόμισαν πως έπρεπε να βοηθήσουν έναν παλιό γνωστό της στάρ. Τό άποτέλεσμα ήταν, αφού έσπασαν πολλά μπουκάλια και τραπέζια, να καταβόσση σε λίγο ένα κλειστό αυτοκίνητο της αστυνομίας, και να τους μεταφέρει στο τμήμα.

Εκεί μονάχα ο Γκαστόν έμαθε ότι τη μικρή που έγινε άφορμή του επεισοδίου, την έλεγαν Μανουπίτα.

Εμμέλται, ότι ο 'Ισπανός που είχε ξεμεθύσει στο μεταξύ και ο Γκαστόν έδωσαν άριστες εξηγήσεις και ζήτησαν ο ένας απ' τον άλλον συγκαρδό σε κάτι τέτοια περιστατικά τους άφησε όλους ελεύθερους.

Ενώ περνούσαν από το στενό και σκοτεινό διάδρομο που έβγαζε έξω, ο Γκαστόν ένοιωσε ξαφνικά δύο μυρωμένα, φλογισμένα χείλη να κολλάνε φιλήσει με τόσο πάθος. 'Η "Εθελ ή η Μανουπίτα;

Και οι δύο άφρονες άσθεπάλιδες είχαν περασμένο από το λαμόλαφρα παπούτσι φορούσαν και οι δύο. Θυμότανε ότι την τελευταία φορά που είδε, τις δύο γυναίκες κοντά-κοντά, στο φωτισμένο γραφείο του διαιτητή, τα μάτια της 'Αμερικανίδας έλαμπαν σαν άναμμένα κάρθουνα, ενώ της κοπέλλας είχαν μία παράξενη, αινιγματική έκφραση!

Ξαναγύρισαν όλοι μαζί στο μπάρ, για να γιορτάσουν τη "συμφιλίωση". 'Η Μανουπίτα, όμως και η φιλένδα της είχαν εξαφανιστεί.

Ο Γκαστόν έπινε άσηχημώς, χωρίς να προσέχει τι γινότανε τριγύρω. Δε μπορούσε άκόμα να καταλάβει ποιά από τις δύο γυναίκες, — που — Καί όμως, ήρθες εδώ για να ξεχάσεις μιά άτυχη άγάπη! Έλεγε με άριο; Και δεν φαντάζομαι να έχεις καμιά διάθεση ν' άγκαλιασής γιες άσθηματικές περιπέτειες με τη Μανουπίτα...

Εκανε άόριστο ύπαινομό στην "Εθελ για τη "σκηνή" του διαδρόμου.

γέλια. Δε σου λέω ότι μου είσαι άντισθηματική, μά, άν ένοιωθα την άνγκη να σε φιλήσω, θα το έκανα μπροστά σ' όλον τον κόσμο! Όπως έβλεπε, για να μη σπάς το κεφάλι σου, σε πληροφορώ ότι αυτή που σε φιλήσε, ήταν η μικρή με τα στεφάνια... Ναι, ναι, την είδα με τα μάτια μου.

Θ' αναπτύσσουν ιλιγυγίδες ταχύτητες

Η ΤΑΧΥΤΗΣ των γρηγορότερων επιβατικών πλοίων του κόσμου άσέθηκε κατά 10 κόμβους (10 μίλια την ώρα), μέσα στην τελευταία 50ετία. Το ρεκόρ που έχουν σημειώσει υπερωκεάνεια και πολεμικά σκάφη, έχει φτάσει τους 35,59 κόμβους. Όπως πιστεύουν δε οι ειδικοί, βρίσκεται πιά πολύ κοντά στο μέγιστο όριο της ταχύτητας που μπορεί ν' αναπτύξει ένα οποιοδήποτε πλοίο μέσα στο νερό. 'Η τριβή του νερού πάνω στο σκάφος άπαγορεύει την ύπερβολή αυτού του όριου, όποιον σχήμα κι' άν έχει το πλοίο κι' όσο δυνατή κι' άν είναι η μηχανή του.

Μόνον άν το πλοίο έβγαίνει απ' το νερό, θα μπορούσε να ταξιδεύει άκόμα πιο γρήγορα. Αυτή λοιπόν η άπίστευτη λύση εφαρμόζεται σ' ένα νέο είδος πλοίων, που στέκονται στον άέρα σε κάποιο ύψος απ' την επιφάνεια της θάλασσας, άκουμπώντας σε μεγάλα χαλύβδινα πόδια! Τα "πόδια" αυτά έχουν στην κάτω άκρη τους κάτι ειδικά πτερύγια, λοξά τοποθετημένα, καθώς και τις έλικες. Με την άση που δίνουν οι έλικες προς τα εμπρός, η άντιστασι του νερού πάνω στα πτερύγια συγκρατεί το πλοίο σε κάποιο ύψος απ' το νερό — κατά τον ίδιο τρόπο που άνυψώνεται το άεροπλάνο από την άντιστασι του άέρος.

Το νέο αυτό και επαναστατικό σύστημα μελετήθηκε έπι 6 μήνες από τους ειδικούς των μεγάλων άμερικανικών εργοστασίων Γκρούμαν. Οι έρευνες έστράφησαν 75.000 δολάρια, και τα έναέρια πλοία άποτέλεμά τους περιέχονται σε μία τρίτομη έκθεσι, που υπεδείχθη στο "Άμερικανικό Ναυτικό".

Τώρα, λοιπόν, τα εργοστάσια αυτά πηραν παραγγελία κι' άρχισαν ήδη να ναυπηγούν δοκιμαστικά ένα πλοίο τέτοιου τύπου για 100 έπιβάτες, με ταχύτητα 80 κόμβων. Υπολογίζεται, ότι το πειραματικό αυτό σκάφος θα κατέλυσε στα τέλη του 1960. Θα έχει μήκος 33 μέτρων και βάρος 70 τόννων. Θα κινήται με άεροστροβίλους (τουρμπίνες) συνολικής δύναμης 10.000 ίππων. Θα έχει πτερύγια και έλικες νεωτάτου τύπου.

Οι δοκιμές του θα συνεχισθούν άλόκληρο το 1961, με όλες τις κλιματολογικές συνθήκες, τόσο στις πολικές θάλασσες όσο και στους τροπικούς, άκμα και στο μεγάλο ποταμό Χούδσον. Άν θα είναι δε άπολύτως ίκανοποιητικές, θ' άρχισή πια συστηματικά η ναυπήγησι τέτοιων πλοίων.

Προβλέπεται να ναυπηγηθούν τότε άκτοπλοικά σκάφη με την ιλιγυγίδη ταχύτητα των 100 κόμβων. Τα ταξίδια μ' αυτά τα πλοία θα είναι σύντομα. 'Η έσωτερική λοιπόν διαρρύθμισή τους θα μοιάζει μάλλον με των άεροπλάνων. Δε θα έχουν καμίνες, αλλά καθίσματα σαν των άεροπλάνων, έφοδιασμένα με ζώνες άσφαλείας, για να δένονται οι έπιβάτες σε άρισμένες φάσεις του ταξιδιού ή όταν θα υπάρχη πολύ μεγάλη τρικυμία. Όλο τον άλλο καιρό, οι ταξιδιώτες θα μπορούν να κυκλοφορούν ελεύθερα μέσα στο πλοίο.

Τα υπερωκεάνεια αυτού του τύπου θα μπορούν να περάσουν τον Άτλαντικό σε 2 μέρες περίπου. Αυτά θα έχουν μικρές καμίνες, μία τραπέζια μετρίων διαστάσεων κι' ένα σαλόνι. Οι άιθουσες χορού, οι πιλόινες κι' οι άλλες πολυτέλειες των συνηθισμένων υπερωκεάνειων θα είναι τελείως άχρηστες για τόσο σύντομα ταξίδια. Συνεπώς, και το ελατήριο θα κοστίζει έλαφρό, από άλουμίνιο, έφοδιασμένο με τρία άσθρωτά πόδια, με μεγάλα πτερύγια στις άκρες, φτιαγμένα από τιτανιοχο χάλυβα.

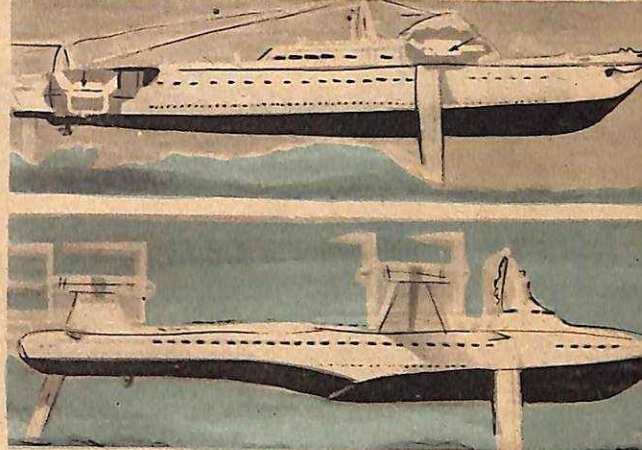
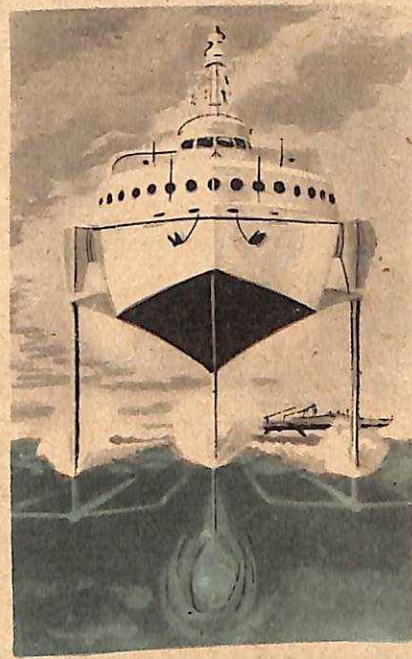
Στα λιμάνια, όπου το πλοίο θα πλέη κανονικά, τα πόδια και τα πτερύγια θ' ανασηκώνονται πάνω απ' το νερό, και θα κινείται το σκάφος με μία βοηθητική έλικα. Στο άνοιχτό σκάφος όμως, ένας μηχανισμός θα κατεβάζει τα πόδια και τα πτερύγια θ' άνυψώνεται μέσα στο νερό. Το σκάφος θ' άνυψώνεται τότε και θα βγαίνει τελείως απ' τη θάλασσα.

Ενα πλοίο 50 κόμβων θα διατηρήται σε ύψος 4 μέτρων. Άν έχει ταχύτητα 100 κόμβων, θα φτάνει σε ύψος 6 μέτρων απ' το νερό.

Τα πτερύγια θα βρίσκονται σε βάθος 1-2 μέτρων. Τα ίδια θα στρίβουν, με το πλοίο, για ν' αλλάξουν κατεύθυνσι το πλοίο.

Το κινητήριο σύστημα του άτομικινήτου υπερωκεάνειου. 1) Άτομικός άντιδραστήρας που θερμαίνει «ήλιον». 2) Συμπιεστής. 3) Τουρμπίνα που λειτουργεί με «ήλιον». 4) Το «ήλιον» ξαναγυρίζει στον άντιδραστήρα. 5) Ταχύτατη έλικα νέου σχεδίου.

Το σκάνος αυτό άρχίζει να δίνει άποτέλεσμα στα ταχύτητες πάνω από 70 κόμβους. Έκτος απ' τα έπιβατικά πλοία, προβλέπεται, ότι θα κατασκευασθούν και φορτηγά και πολεμικά του καινούργιου τύπου.

Άνω: Δυό τύποι άκτοπλοϊκού πλοίου, ταχύτητα 100 κόμβων. Το πρώτο θα έχει συννηθισμένο σκάφος και θα κινείται με 3 άεροστροβίλους 60.000 ίππων και ισάριθμες έλικες περιστρεφόμενες μέσα στο νερό. Το δεύτερο θα έχει σκάφος αεροδυναμικού σχήματος (σαν άεροπλάνο), 6 άεροστροβίλους και 6 έλικες περιστρεφόμενες στον άέρα. Παραπλευρώς: Υπερωκεάνιο κινούμενο με άτομική ένέργεια και σπινκόμενο πάνω σε 3 «πόδια». Τα δύο απ' αυτά καταλήγουν σε μεγάλα πτερύγια. Το τρίτο έχει στην άκρη του άλόκληρο το κινητήριο σύστημα.

Τα έργασία Γκρούμαν έχουν σχεδιάσει ήδη τους έξης τύπους τέτοιων πλοίων:

1) Ένα άκτοπλοϊκό 100 κόμβων, 500 τόννων, μήκους 75 μέτρων, για 652 έπιβάτες, με τρεις άεροστροβίλους συνολικής δύναμης 60.000 ίππων, που θα περιστρέφουν τρεις έλικες. Θα έχει σκάφος συνηθισμένου τύπου και θα μπορεί να κάνει ταξίδια 1.200 μιλίων.

2) Άλλο άκτοπλοϊκό, άμοιο με το προηγούμενο, αλλά για 600 έπιβάτες και με σκάφος τύπου άεροπλάνου. (Μ' αυτό τον τύπο θα μοιάζει μάλλον το δοκιμαστικό πλοίο που άρχισε ήδη να ναυπηγείται, αλλά θ' αλλάξουν οι ταχύτητες του και το σχήμα των πτερυγίων του, για να δοκιμασθούν έτσι και τα άλλα σχέδια).

3) Ένα άκτοπλοϊκό σαν το προηγούμενο, αλλά με 6 άεροστροβίλους 51.000 ίππων και με ισάριθμες έλικες περιστρεφόμενες στον άέρα, έξω απ' το νερό.

4) Ένα υπερωκεάνιο 50 κόμβων, 500 τόνων, μήκους 75 μέτρων, για 150 έπιβάτες, με 3 πετρελασιμηχανές 13.500 ίππων και ισάριθμες έλικες, με σκάφος συνηθισμένου τύπου και άκτινα 3.600 μιλίων.

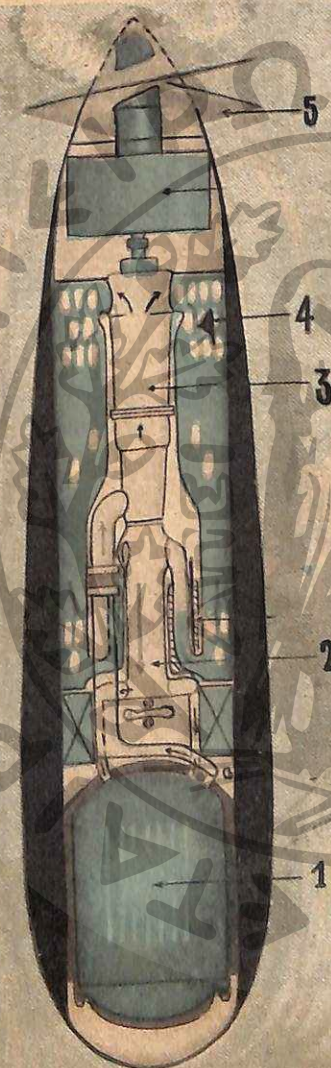
5) Ένα υπερωκεάνιο κινούμενο με άτομική ένέργεια, ταχύτητας 65 κόμβων, 1.000 τόνων, με μήκος 96 μέτρων, για 320 έπιβάτες. Θα έχει άτομικό άντιδραστήρα με «ήλιον», που θα περιστρέφει μία τουρμπίνα κι' αυτή θα κινεί τη μία και μόνη έλικα, άναπτύσσοντας δύναμη 52.500 ίππων. Όλόκληρο το κινητήριο σύστημα, μαζί με την έλικα, θα είναι προσαρμοσμένο στη βάση ενός «πόδιου» και βυθισμένο στη θάλασσα σε βάθος 6 μέτρων. Έτσι, θ' άποφεύγεται το πρόσθετο βάρος της θωρακίσεως για την προστασία απ' τη ραδιένέργεια. Το σκάφος θα είναι συνηθισμένου τύπου. Θα έχει όμως από κάτω μία κοιλότητα, όπου θα κρύβεται το κινητήριο σύστημα όταν το πλοίο θα βρίσκεται στο λιμάνι (θα πλημμυρίζουν δε τότε με νερό άρισμένα διαμερίσματα του κύτους, για την προστασία απ' τη ραδιένέργεια). Το πλοίο αυτό θα μπορεί να κάνει όσοδήποτε μακρινά ταξίδια.

Ένα μεγάλο έμπόδιο στην αύξηση της ταχύτητας των πλοίων ήταν ως τώρα το έξερ: Με την πολύ γρήγορη περιστροφή της έλικας, δημιουργείται μία έλάττωσι της πίεσεως, ένα κενό πίσω απ' αυτήν, όπου σχηματίζονται φυσαλίδες άτμου, που σκαούν πάνω στην πίσω επιφάνεια των πτερυγίων της και την καταστρέφουν σιγά-σιγά.

Στα πλοία όμως του νέου τύπου, τα πτερύγια κι' οι έλικες θα έχουν τέτοιο σχήμα, ώστε το κενό αυτό να είναι πολύ μεγάλο, κι' έτσι οι φυσαλίδες του άτμου να σκαούν πιο πίσω, σε τέτοια άπόστασι ώστε να μην προκαλούν καμιά βλάβη.

Με τον τρόπο αυτό θα ελαττώνεται και η έφορα απ' την τριβή, έφ' όσον θ' άγγιξη πραγματικά το νερό μόνο η μία πλευρά των πτερυγίων ή της έλικας.

Το σύστημα αυτό άρχίζει να δίνει άποτέλεσμα στα ταχύτητες πάνω από 70 κόμβους. Έκτος απ' τα έπιβατικά πλοία, προβλέπεται, ότι θα κατασκευασθούν και φορτηγά και πολεμικά του καινούργιου τύπου.

Το "Του Τούδι της Χονο του Τού"

ΕΝΑ άραίο, ήλιολουμένο πρωί, ο Γκαστόν Ντυπραί καθότανε στη θεράντα ενός ξενοδοχείου και παρακολουθούσε τη ζωηρή κίνησι στο λιμάνι της Χονολούλου.

Δεν ήταν παιδί. Τριάντα χρονών άντρας. Άθλητικός συντάκτης μιάς παρισινής έφημερίδας. Νόμιζε πως έγινε σκληρόκαρδος περιγράφοντας τις γροθιές του ρίγκ και τις κλωτσιές του ποδόσφαιρου. Βρέθηκε, όμως, κάποια μικρούλα, που την άγάπησε τρελλά, που του έλεπε, άσηχημώς, ότι τον άγάπησε κι' εκείνη. — για να επαναλάβει τα ίδια λόγια, ύστερ' από δυό μήνες, σ' έναν ύποψοφο σκηνοθέτη κινηματογράφου.

Μόνο, λοιπόν, ένα μακρινό ταξίδι ως τα νησιά της Χαβάης δε βοηθούσε τον Γκαστόν να λησμονήσει την άπιστη και να ξεανάψει την ψυχική του ήρεμία.

— Σου χρειάζεται ποικιλία έντυπώσεων και, πρώτα πάντως, άσύστη διαίτα από κάθε άσθηματική περιπέτεια! του έλεπε, μεταξύ άλλων, ο γιατρός του.

Άκολουθώντας την Ισπική συμβουλή, άποφάσισε να περάσει την πρώτη του θεράντα στη Χονολούλου στο «Κοντινεντάλ». Έμαθε πως ήταν το καλύτερο νάνουγκ του τόπου, με ξάνοτική μουσική και σερβιτόρες με στεφάνια από έξωτικά λουλούδια περασμένα στο λαμό...

Έτσι, έδω έρχινε γύρω του κουρασμένα έλέμματα, χωρίς να θέλει τίποτα το καινούργιο, άκουσε κάποιον να λέη στο μέγαφονο ότι η "Εθελ Τάουμπεργκ", η μεγάλη στάρ του Χόλλυγουντ, τιμόδε εκείνο το βράδυ το «Κοντινεντάλ» με τη χαριτωμένη παρουσία της.

Ο Γκαστόν την είχε κάποτε γνωρίσει την "Εθελ, περαστική από το Παρίσι, σε μία δεξίωσι που έδωσε η διεύθυνσι της έφημερίδας του για μία στήρι μανιάνη φιλάθλο. Δεν ήταν, βέβαια, και τόσο «μεγάλη» όσο ήθελε να την εμφανίση ο σπινκερ του νάνουγκ. Πρώτρευε, όμως, σε δευτερεύοντες ρόλους.

Όποιοδήποτε, ο Γκαστόν, που είχε άρχψει να έρσιση πληκτική τη μοναξιά του, της έστειλε μ' ένα γκαρόνι μία κάρτα του, με την παράκλησι να δεχτεί ένα ιπποκάλι ασπανάσι στο τραπέζι ενός ξενοτεμένιου Παρισινού δημοσιονόργου.

Σε λίγο, η "Εθελ παρουσιάζοτανε, πλαισιωμένη από τους άπαραίτητους θαυμαστές. Την άκολουθούσαν δυό άνθοστολισμένες κοπέλλες της Χαβάης, που κρατούσαν καλόδια γεμάτα στεφάνια από έξωτικά λουλούδια με δυο κόλμα. 'Η "Εθελ πήρε, γελώντας, ένα στεφάνι, το πέραςε απ' το λαμό της και ύστερα κήθηκε με την παρέα της στο τραπέζι του Γκαστόν.

Τι μού γίνεσαι, άγαπήτη μου; του έλεπε με μεγάλη διαχυτικότητα, σαν να είχαν έρσιση αλάνια φίλα και πέντε λεπτά της ώρας που την είδε, πριν από λίγα χρόνια, στο Παρίσι.

Ο Γκαστόν δεν άργησε να καταλάβει ότι και αυτή και η παρέα της, πριν κατασταλάσουν στο «Κοντινεντάλ», θα είχαν περάσει από πολλά άλλα κέντρα. Όλοι τους ήταν μάλλον μεθυμένοι. Ένώ άκουε άσηχημώς τη διάσημη στάρ να του περιγράφει τους τελευταίους θριάμβους της, πρόσζε ότι μία από τις δυό άσθεπάλιδες, που στέκοντανε λίγο παραπέρα, τον κίταζε με παράξενη έπιμονή.

Δεν ήταν άπλως μία όμορφη κοπέλλα, μά η ένσάρκωση της γοητείας, της ήλιπαθείας και του μυστηρίου των νήσων Χαβάης. Μαύρα, γυαλιστερά μάλλια πλαισιώναν ένα έκφραστικό πρόσωπο, με πελώρια μάτια και χείλη — άσκηνα λουλούδια.

Σε φίλησε, και ύστερα έφυγε, ρίχνοντας πίσω της ματιές, σαν να περίμενε να την παρακολουθήσει...

Παρ' όλες τις προσπάθειες, ο Γκαστόν δε μπόρεσε να ξεχάσει, εκείνη τη νύχτα, το άρωμα των χειλιών της Μανουπίτα.

Την έπομένη το θράδυ, ξαναπήγε στο «Κοντινεντάλ». Κατά σύμπτωση, ήταν πάλι εκεί η "Εθελ με την παρέα της. Δεν τον γνώρισε, όμως, γιατί ήταν ξεμεθύσι.

Ο Γκαστόν πληροφορήθηκε από τον μπάρμπατ ότι η Ματουπίτα προσέλαβε τραγουδίστρια. 'Η φιλένδα της ήταν χορεύτρια. Έκείνη, όμως, το άπό το άπόγευμα.

Το άκούο ο Γκαστόν έφερε βόλτα σ' όλα τα κέντρα του λιμανιού, από θάλασσα.

Ένα πρωί, ύστερ' από λίγες μέρες, έδω περπατούσε στην άγορά, είδε ξαφνικά μπροστά του τη φιλένδα της Μανουπίτα, μ' ένα καλάθι γεμάτο άμους, και με μεγάλη δυσκολία κατάρθηκε να την άποφύγει. Την σταμάτησε, που είχε μάθει ότι έγινε άφορμή σκανδάλου, την έβλεπε από το σπινκερ του, έβγαλε τότε από το μικρό του δαχτυλό ένα πανάκριβο μονόπερο δαχτυλίδι.

— Νά το δάσες στη Μανουπίτα, και να της πης ότι δεν την ξεχνώ.

Τη νύχτα έόνησε από ένα πανδαμμόνιο που γινότανε κάτω από τα παράθυρά του. Πέρασε τη ρόμπα του, έβηκε στο διάδρομο και ζήτησε πληροφορίες από ένα γκαρόνι.

— Δεν είναι τίποτα! άποκρίθηκε εκείνο. Συνηθισμένα πράγματα. Δυό παρές από μεθυμένους ναυτικούς ήσαν ως χέρια για κάποια Μανουπίτα. Στην είσοδο, λοιπόν, του ξενοδοχείου μας η Μανουπίτα, δέχτηκε στην καρδιά ένα μαχαίρι, που δεν προοριζότανε βέβαια γι' αυτήν...

Ξεψύχησε στα χέρια του διεθυντού, ενώ του έδινε ένα δαχτυλίδι, χωρίς να προλάβει να πη τίποτα.

Τα γόντα του Γκαστόν έτρεμαν, ενώ κατέβαιναν κάτω, για να συναντήσουν το διεθυντή του ξενοδοχείου και να του πη ότι το δαχτυλίδι ήταν δικό του, ότι το είχε χάσει.

Γιατί να του έγγιχη ότι ούτως το είχε στείλει δωρό στη Μανουπίτα; Αυτός, έγινε, χωρίς να της πη ότι την αγκαλιάσει με πρωτόγονο λουδι της Χονολούλου!

Ξαναγύρισε στο Παρίσι, χωρίς να μπλέξει με καινούργιες άσθηματικές περιπέτειες, — όπως του συνέστησε ο γιατρός του. Κάθε φορά, όμως, που περνούσε από τα χείλη του το άρωμα δυό φλογισμένων χειλιών, ένοιωθε ένα έλαφρό πόνο στην καρδιά.

— Έξω γιά να μην μπορέτε να τις δημιουργήσετε, όταν δεν έρχονται μόνοι τους.
— Ίσως έχετε δίκιο, είπε ο Μιραμπώ. 'Αλλά' οι γυναίκες είναι τόσο παράξενες! Πώς μπορώ να ξέρω αν η αγαπημένη μου θα ήθελε να της φανερώνω την αγάπη μου κάνοντάς της μια έκμυστρήσει με το στόμα ή αν δεν θα προτιμούσε ένα τρυφερό γράμμα;...
— Αλλά ρωτήστε την, φίλε μου, απάντησε η Σοφία, που είχε αρχίσει να κάνει την ύπομονή της.
— Ο Μιραμπώ έσκυψε προς το μέρος της.
— Αυτό κάνω, κυρία, απάντησε.
— Η Σοφία έγινε κατακόκκινη από χαρά κι' ευτυχία. 'Αλλ' έπρεπε να κρατήσει τα προσχήματα.
— Το ξέρετε πώς δεν είμαι ελεύθερη, είπε. 'Ο άντρας μου...
— 'Ο κύριος ντε Μοννιέ είναι ένα πρόσωπο τόσο αξιοσεβαστό, που δεν θύπρεπε να τον αναφέρωμε στις συζητήσεις μας, απάντησε μ' ετοιμότητα ο Μιραμπώ.
Καί, λέγοντας αυτά, πέρασε τα χέρια του γύρω στη μέση της. Την τραβήξε έπειτα κοντά του κι' έσκυψε πάνω της. 'Η Σοφία τριξίλα κύλησε σ' όλο της το κορμί.
— Από τότε άρχισαν να βλέπουνται τακτικά. Μια καλόβολη και διακριτική χωρική τους πρόσφερε πρόθυμα τη φιλόξενη στέγη του σπιτιού της για τις συναντήσεις τους.
— 'Ο Μιραμπώ εύνημονοούσε τώρα τον πατέρα του για την καλή ιδέα που είχε να τον στείλει στο φρούριο του Ζού. Καί το μόνο πώς τον είχε τιμωρήσει αρκετά.
— 'Αλλά' ο κόμης ντε Σαιν-Μυρί άγρυπνούσε. Τό κύτω-κάτω, δεν είχε λόγο να ενδιαφέρεται για την έρετη της κυρίας ντε Μοννιέ. Φοβόταν, όμως, το σκάνδαλο. 'Ετσι, μία μέρα, είπε στο Μιραμπώ:
— Δέ θα ξαναδωγίτη πιά από το φρούριο.
— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

Η αγαπημένη του ΜΙΡΑΜΠΩ

ΣΤΙΣ πρώτες ημέρες του Μαΐου του 1775, δυο νεαροί καβαλλάρηδες με στολή έφτασαν μπροστά στον πύργο του Ζού. 'Ο μεγαλύτερος από τους δυο φρουρούς τη φανταχτερή στολή του λοχαγού των δραγόνων, με τις χρυσές επιμίδες. Τό βλοσυρό πρόσωπο του δεν ήταν όμορφο. 'Αλλ' είχε κάτι από την έκφραση του λιονταριού, που έκανε έντυπωσι από την πρώτη στιγμή. 'Ο σύντροφός του φορούσε τη στολή του άνθυπολοχαγού της χωροφυλακής. Όταν ξεπέζεψε στη μεγάλη αυλή του πύργου, γύρισε στον πρώτο και του είπε:
— Εύαρεστήθητε να μ' ακολουθήσετε, κύριε ντε Μιραμπώ. Θα σας οδηγώ μπροστά στο διοικητή του φρουρίου.
— 'Ο Γαβριήλ-Ονώριος ντε Ρικετί κόμης ντε Μιραμπώ ήταν την εποχή εκείνη είκοσι έξη χρόνων. Τη φυλακία του την είχε ζητήσει ο πατέρας του, μαρκήσιος ντε Μιραμπώ, που είχε βαρεθεί να πληρώνει τα χρέη που έφτιανε ο γυιός του με τις ασυλλόγιστες σπατάλες του.
— 'Ο κόμης ντε Σαιν-Μυρί, διοικητής του φρουρίου, τον δέχτηκε με ψυχρή ευγένεια.
— Σας ετοίμασα ένα μικρό διαμέρισμα, που έλπιζω ότι θα σας ευχαρίστηση, του είπε. 'Ο πατέρας σας μου έγραφε πολλά για σας...
— 'Ο πατέρας μου ενδιαφέρεται πάντοτε για το γυιό του, απάντησε με πικρόχολη ειρωνεία ο Μιραμπώ.
— 'Η ζωή στον πύργο δεν ήταν πάλι στενόχωρη. 'Ο φυλακισμένος μπορούσε να βγαίνει κ'που-κάπου και να κάνει ένα μικρό περίπατο στην έξοχη ολόγυρα.
— 'Ο κόμης ντε Σαιν-Μυρί, διοικητής του φρουρίου, τον δέχτηκε με ψυχρή ευγένεια.

— Σας ετοίμασα ένα μικρό διαμέρισμα, που έλπιζω ότι θα σας ευχαρίστηση, του είπε. 'Ο πατέρας σας μου έγραφε πολλά για σας...
— 'Ο πατέρας μου ενδιαφέρεται πάντοτε για το γυιό του, απάντησε με πικρόχολη ειρωνεία ο Μιραμπώ.
— 'Η ζωή στον πύργο δεν ήταν πάλι στενόχωρη. 'Ο φυλακισμένος μπορούσε να βγαίνει κ'που-κάπου και να κάνει ένα μικρό περίπατο στην έξοχη ολόγυρα.
— 'Ο κόμης ντε Σαιν-Μυρί, διοικητής του φρουρίου, τον δέχτηκε με ψυχρή ευγένεια.

— Σας ετοίμασα ένα μικρό διαμέρισμα, που έλπιζω ότι θα σας ευχαρίστηση, του είπε. 'Ο πατέρας σας μου έγραφε πολλά για σας...
— 'Ο πατέρας μου ενδιαφέρεται πάντοτε για το γυιό του, απάντησε με πικρόχολη ειρωνεία ο Μιραμπώ.
— 'Η ζωή στον πύργο δεν ήταν πάλι στενόχωρη. 'Ο φυλακισμένος μπορούσε να βγαίνει κ'που-κάπου και να κάνει ένα μικρό περίπατο στην έξοχη ολόγυρα.

— Σας ετοίμασα ένα μικρό διαμέρισμα, που έλπιζω ότι θα σας ευχαρίστηση, του είπε. 'Ο πατέρας σας μου έγραφε πολλά για σας...
— 'Ο πατέρας μου ενδιαφέρεται πάντοτε για το γυιό του, απάντησε με πικρόχολη ειρωνεία ο Μιραμπώ.
— 'Η ζωή στον πύργο δεν ήταν πάλι στενόχωρη. 'Ο φυλακισμένος μπορούσε να βγαίνει κ'που-κάπου και να κάνει ένα μικρό περίπατο στην έξοχη ολόγυρα.

— Σας ετοίμασα ένα μικρό διαμέρισμα, που έλπιζω ότι θα σας ευχαρίστηση, του είπε. 'Ο πατέρας σας μου έγραφε πολλά για σας...
— 'Ο πατέρας μου ενδιαφέρεται πάντοτε για το γυιό του, απάντησε με πικρόχολη ειρωνεία ο Μιραμπώ.
— 'Η ζωή στον πύργο δεν ήταν πάλι στενόχωρη. 'Ο φυλακισμένος μπορούσε να βγαίνει κ'που-κάπου και να κάνει ένα μικρό περίπατο στην έξοχη ολόγυρα.

Τό καταφύγιο αυτό, όμως, δεν ήταν σίγουρο κι' ο Μιραμπώ, άναγκάστηκε να το εγκαταλείψει. 'Εφυγε κατόπιν για την 'Ελκιμίου επί τού δεσποτισμού, που είχε γράψει μέσα στη φυλακή του.
Αυτό το βιβλίο κυκλοφόρησε σέ λίγο σέ χιλιάδες αντίτυπα.
— 'Ο Μιραμπώ δε μπορούσε πιά να γυρίση στη Γαλλία. 'Αλλ' η δυο αγαπημένη έφυγαν κατόπιν για τη Ρηνανία κι' από κεί πέρασαν στην 'Ολλανδία, για να εγκατασταθούν, τελικά, στο 'Αμστερνταμ.

Κι' εκεί γνώρισαν για μερικούς μήνες την αληθινή ευτυχία. 'Αλλά δεν τους είχαν ξεχάσει. 'Ο μαρκήσιος ντε Μιραμπώ, καν χρησιμοποίησε όλα τα μέσα για να τους συλλάβουν και να τους ξαναφέρουν στη Γαλλία.

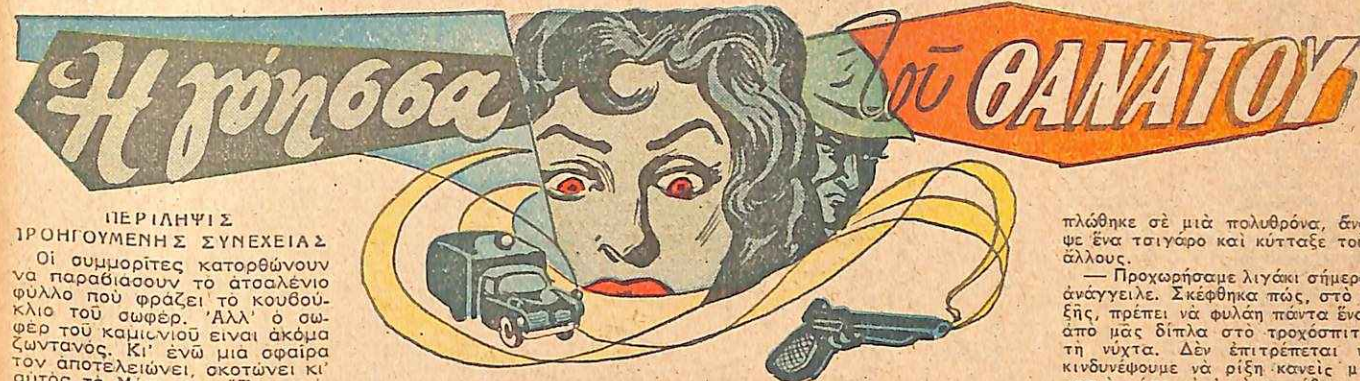
Τό βράδυ της 14 Μαΐου 1777, ο Μιραμπώ είχε βγί για να κοιμηθεί. 'Εκείνη, όμως, που τον είχε αφήσει να κοιμηθεί, τον έπαιξε. 'Η Σοφία ήταν μόνη στο σπίτι. 'Α-μιας τού 'Αμστερνταμ, που συνοδεύονταν κι' από μερικούς στρα-λούς τους. 'Η νεαρή γυναίκα, χωρίς να πη τίποτα, τους άκο-νομή κι' ο Μιραμπώ, θέλοντας να συμπεριστη την τύχη της ά-να μιάς, που πήρε το δρόμο για τη Γαλλία. Μπροστά και πίσω κάλπαζαν άποσπάσματα από καβαλλάρηδες.

— 'Οι 'Ολλανδοί στρατιώτες παρέδωσαν από καβαλλάρηδες, γάδες σ' ένα άποσπασμα Γάλλων δραγόνων, που τους συνώδευ-σε ως τώ Παρίσι.

— 'Η τύχη τους είχε αποφασισθή εκεί.
— 'Η Σοφία προσοριζότανε για τη μνήμη της 'Αγίας Κλαίρης. Για τώ Μιραμπώ, έξ' άλλου, είχε ετοιμαστή ένα κελλί στο φρούριο των Βινκεννών.

— Σ' έκαμα πολύ δυστυχισμένη, είπε ο Μιραμπώ στη φίλη του, Κι' ήταν τόσο η συγκίνησή του, που πολλές φλέβες του λαι-μού του έσπασαν και το στόμα του πλημμύρισε από αίμα.
— 'Οταν βγήκε έτρεξε άμέσως να ζητήσει πληροφορίες για τη φίλη του. 'Αλλ' έμαθε τότε πως η Σοφία είχε πεθάνει πριν από ένα χρόνο.

— Από εκείνη τη στιγμή, τό πάθη που κόχλαζαν μέσα στην ψυ-χή του παραχώρησαν τη θέση τους σ' ένα ευγενέστερο ιδανικό. 'Ο Μιραμπώ τώρα όλες τις δυνάμεις του στήν απελευθέρωση του γαλλικού λαού από τους δυνάστες του.
— 'Η ιδέα της 'Επανάστασης είχε άρχισι κι' όλος νά ριζώνη-μεσα στο δυνατό μυαλό του.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οι συμμορίτες κατορθώνουν να παραβιάσουν το ατσάλινο φύλλο που φράζει το κουδούνιο του σινοφ. 'Αλλ' ο σινοφ του καμινιού είναι ακόμα ζωντανός. Κι' ενώ μια σφαίρα τον αποτελείώνει, σκοτώνει κι' αυτός τώ Μόργκαν. 'Ενας κά-ποιος Μπραντφορντ, παραστι-κός από κεί με τ' αυτοκίνητο του, συνιστά στους 'νεοίπαν-τρούς' τώ 'μύτη' του φρού-Λεικ, όπου πρόκειται να πα-κι' αυτός, με τη γυναίκα του και τώ μικρό γυιό του. Πρα-γματικά, οι συμμορίτες πηγαί-νουν εκεί, άφου πρώτα θ' όθουν τους δυο νεκρούς. Οι 'νεοίπαν-τρού' νοικιάζουν ένα σπιτάκι.

— 'Ο Μπλεκ κι' ο Τζέμπο μένουν όλη τη μέρα κλεισμένοι στο τροχόσπιτο κι' υποφέρουν τό πανδύνα απ' τη ζέση. Μόνο τη νύχτα βγαίνουν από κεί και πηγαίνουν να ξεκουραστούν στο σπιτάκι. Τό ήσυχο τού Τζέ-μπο έχει σπάσει τελείως. Θέλει να φύγη, 'Αλλ' ο Μπλεκ τόν κρατάει έξω της βίας. 'Ο Κί-τον είναι έρωτευμένος με τη Τζίννυ, που άρχισι να τώ δεί-χνει κι' αυτή κάποια συμπά-θεια, ενώ ο Μπλεκ ήλθε και γινεται έξω φρενών. Οι έφημε-ρίδες γράφουν ότι η αστυνομία είναι άδικη να έξηγηση τό μυστήριο της εξαφάνισις τού καμινιού κι' ότι προσφέρει μία μεγάλη αμοιβή για τήν ανεύ-ρεσή του. 'Ο μικρός γυιός τού Μπραντφορντ, ένα διαβολέμε-νο άγριο, κ'ι, άφανε εδω κι' έ-κει, με τήν έλπίδα να πάρη αυτή την αμοιβή.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

καί θυμό.
— Καλοπερνάει, τώ κτήνος! ξέσπασε. Γιατί νά μην αναλάβω εγώ αυτή τη δουλειά;
— 'Ο Τζέμπο άναστήκωσε τώ κεφά-λι του.
— Θα τώ βουλώσης επιτέλους; φώναξε. Πώς νά μπορείς...
— Καλά, καλά, μην κάνης έ-τσι, τώ δικοφέ ο άλλος.
— 'Ο Τζέμπο, σκαμπισε τα πονε-μένα δαχτυλά του πάνω στο παν-τελόνι του και κούττασε τώ δισκο, με στενοχώρια. 'Ως τώρα, δεν εί-χε άκούσει τον παραμικρό κρότο στην κλειδαριά.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

μούγκρισε ο Μπλεκ με άγριο τό-νο. 'Εμπρός, μη χασομεράς! Δο-κίμασε πάλι...
— 'Ο Τζέμπο ξανακάθισε μπροστά στην κλειδαριά. Κόλλησε τ' αυτί του στην πόρτα και ξαναρχισε να γυρίζη τώ δισκο, περιμένοντας ν' άκούση τώ χτύπο...
— 'Οταν βράδωσε, είχε πιά έ-ξαντληθή τελείως. 'Εμενε καθι-σμένος στο σκαμνί κι' ακουμπη-σμένος στην πόρτα, 'Αλλ' είχε παραιτηθή πιά απ' τις μάτιες προπαθείες του. Φαινόταν τόσο περίπλοκο, ώστε ο Μπλεκ είχε πάφει νά τον γκρινιάζη.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

πλώθηκε σέ μία πολυθρόνα, άνα-ψε ένα τσιγάρο και κούττασε τους άλλους.

— Προχωρήσαμε λιγάκι σήμερα, άναγγέλει. Σκεφθήκα πώς, στο έ-ξής, πρέπει να φυλάη πάντα ένας από μας δίπλα στο τροχόσπιτο, τη νύχτα. Δεν επιτρέπεται νά κινδυνεύουμε να ριζή κανείς με ματιά μέσα, απ' τώ παραθύρο, ή να προσπαθήση νά μπη από κεί...
Θά τ' αναλάβη αυτό ο Κίτσον. Μία και καλοπερνάει όλη μέρα, μπορεί νά κουραστή λίγο τη νύ-χτα.

— 'Ο Κίτσον άναστήκωσε τους δώ-μους του μ' άδιαφορία. 'Ηταν ευχαριστημένος απ' την ήμερα του. Είχε σχηματίση την εντύ-πωσι πώς η Τζίννυ άρχισε νά βρί-σκει ενδιαφέρον στη συντροφία του. Μολοντί άπόφανε τό πολύ προσωπικά θέματα συζητήσεως, είχε φλυαρήσει πρόθυμα μαζί του κι' είχε σάνη λιγότερη ψυχρή.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία γιορτή προς τιμήν μου, θέλετε, λοιπόν, να μάθουν όλοι πώς είσαστε ένας σκληρός κι' άπάνθρωπος.
— 'Ο Σαιν-Μυρί κλονίστηκε κι' αποφάσισε να περιμένει.
— 'Αλλ' από την επομένη της γιορτής, ο Μιραμπώ εξαφανίστηκε. 'Η Σοφία τον είχε κρύψει σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού της.

— 'Αδύνατον, απάντησε ο Μιραμπώ. 'Ο κύριος ντε Μοννιέ δίνει σέ τέσσερες ημέρες μία

μούς της μ' αδιαφορία.

Ο Μπλέκ την κτύπησε στα μάτια και πρόφερε:

— Έκτος αν πέσει στο ντιβάνι ο Τζύπο...

Η Τζίνου τούρριξε μια γρήγορη ματιά.

— Όχι, ευχαριστώ, είπα ξερά. Θα κοιμηθώ ενώ στο ντιβάνι.

Ο Μπλέκ χαμογέλασε.

— Όπως θέλεις, είπε.

Σηκώθηκε, πήρε μια τράπουλα πάνω απ' το τζακι κι άρχισε να την ανακατεύει.

— Παίζουμε μια κοντσίνια; πρότεινε.

— Όχι, απάντησε η Τζίνου. Θα πάω να κάνω μια βόλτα έξω.

Όταν γυρίσω, προτιμώ να μη σάς βρω πια στο σαλόνι!

Ο Τζύπο τούς κτύπησε και τους δυο μ' ανησυχία, μαντεύοντας τι έτοιμαζότανε...

— Έν τάξει, είπε ο Μπλέκ χαμογελώντας πάντα. Πάμε να παίζασουμε, Τζύπο.

Ο Τζύπο σηκώθηκε, υπάκουα.

— Πώς τα πέρασες σήμερα με τ' αγόρι σου, μικρή; πρόσθεσε ο Μπλέκ. Κοντεύεις να τον έρωτευ-

της;

— Η Τζίνου έγερσε προς τα πίσω στην πολυθρόνα της κι είπε με περιφρόνηση:

— Τον νομίζεις λοιπόν άκατανίκητο;

— Πάντως, θα μάλωνανε πολλές για τα γλυκά του ματία!...

Αυτός είναι ταμπτημένος μαζί σου!

Η Τζίνου σηκώθηκε και προχώρησε προς την πόρτα. Ο Μπλέκ την έτρωγε με τα μάτια.

— Ξέρεις κάτι, κοίκαλα μου; πρόσθεσε. Εμείς οι δυο είμαστε στιαγμένοι για να ταιριάζουμε.

Σκέψου το, αυτό που σου λέω.

— Ξεφορτώσου με! απάντησε εκείνη, χωρίς να καταδεχτεί να τον κутταξεί.

Βγήκε κι έκλεισε πίσω της την πόρτα.

Ο Μπλέκ διάσπασε μια στιγμή. Μια κακή λάμψη υπήρχε στη μα-

τιά του. Ήθελε πολύ να της μά-

θη να φέρεται... Μα ήξερε πως ο Κίτσον θαδωνε άμεσα ως το

τροχόσπιτο για να πάρη το μέρος της. Και δεν ήταν ακόμη

έτοιμος για μια τελειωτική εξέ-

γηση μαζί του.

Ανασκήκωσε τους ώμους του με

μανία και πέρασε στην κρεβατο-

κάμαρα, όπου ο Τζύπο καθόταν

στο ένα κρεβάτι, τριβώντας νε-

ρικά τα χέρια του.

— Αφισέ την ήσυχη, τη μι-

κρή! του σύστησε εκείνος. Άρ-

κετούς μπλάδες έχουμε. Μη μπλε-

χτούμε τώρα και με γυναικοδου-

λειές!

— Σκασμός! τον έκωψε ο

Μπλέκ.

Κάθισε στο δεύτερο κρεβάτι κι

άρχισε ν' ανακατεύει την τρά-

πουλα.

Κατά τις 11, άκουσαν τη Τζίνου

να ξαναγυρίζει. Έπειτα από

μερικά λεπτά, άρχισε να τρέχει το

νερό στο μπάνιο.

Ο Μπλέκ έσβυσε το τσιγάρο

του και μάζεψε τα χαρτιά πάνω

απ' το κρεβάτι.

— Υπνο τώρα! είπε. Πριν ξη-

μερώση, πρέπει να γυρίσουμε σ'

έκεينو το καταραμένο σαρδελο-

κούτι!

Ο Τζύπο δε ζητούσε τίποτα

ΑΡΜΟΙ

ΣΟΥΤΙΕΝ
Silhouette
ΛΑΖΤΕΣ

ΟΙ ΘΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΦΟΡΜΕΣ
ΓΙΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΤ/ΜΑΤΑ
ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΣΟΥΤΙΕΝ-ΛΑΖΤΕΣ
Ν. ΜΑΤΘΙΟΥΔΑΚΗ
ΠΑΝ. ΣΚΟΥΤΣΕ 3-ΤΗΛ. 30.174-ΑΘΗΝΑ

GREEK LINE

Το πρώτον υπερκεκάνιον πού
εναυπηθή από Έλληνας και
έχει Έλληνικό διάκοσμον,
Έλληνικόν πλήρωμα και
Έλληνικήν ψυχάν.

Ολυμπία
25.000 τόννων, ναυπηγήσεως 1953, ταχύτητος 21 μιλίων

ΓΡΑΜΜΗ
ΕΛΛΑΔΟΣ-ΚΑΝΑΔΑ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Το 'Υπερκεκάνιον
πού διαφημίζει τον
Έλληνικό πολιτισμό
στο 'Εξωτερικό.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΟΥΛΑΝΔΡΗ (ΕΛΛΑΣ) Α.Ε.
77-79 ΑΚΤΗ ΜΙΑΟΥΛΗ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ - ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 470-271

Σχεδόν άμέσως άναψε το φώ-

κι η Τζίνου αναπήδησε στο ντι-

βάνι. Φανιόταν άκατανίκητη, με

τη μπλέ πυτζάμα της. Ο Μπλέκ

πήγε κοντά της.

— Ήρθα να σου κρατήσω λίγη

συντροφιά, κοίκαλα μου, της εί-

πε. Κάμε μου θέσι!

Η Τζίνου δεν κουνήθηκε. Τα

γαλάνα της μάτια είχαν μείνει

τελείως ανέκφραστα.

— Φύγε! είπε άπλά.

— Μην κάνης σκέρτσας, πρόσ-

θεσε ο Μπλέκ ενώ καθόταν στην

ακρή του ντιβανιού. Ξέρεις, έχω

σπουδαία σχέδια για μας τους

δυο! Όταν τελειώση η δουλειά

και πάρομε τα λεφτά, θα κάνου-

με ένα ταξιδάκι μαζί. Θα σε πάω

στο Λονδίνο και στο Παρίσι. Τι

λές, είσαι συμφωνή;

— Σου είπα να φύγης.

Ο Μπλέκ διαπίστωσε με μα-

νία πως δεν τον φοβότανε καθό-

λου και πως έμενε απόλυτα ή-

ρεμη.

— Είμαι πεισματάρης, ξέρεις,

έπείνε.

Τα χέρια του άκούμπησαν στους

ώμους της. Την ίδια στιγμή, έ-

νοιωσε κάτι σκληρό να πιέζεται

πάνω στο στήθος του. Χαμήλωσε

τα μάτια του, κι η καρδιά του

χτύπησε γρήγορα, όταν είδε το

πιστόλι που κρατούσε η Τζίνου.

— Ψηλά τα χέρια, πρόσφερε η

κοπέλλα με φωνή παγωμένη που

την τρόμαξε.

Με το στόμα στεγνό, ο Μπλέκ

την άφισε και σήκωσε τα χέρια

του ψηλά.

Η ματιά της τούδινε τη φριχτή

έντοπιση πως βρισκόταν μόνο

δυο δάχτυλα μακριά απ' το θά-

νατο...

— Σήκω τώρα, συνέχισε η

Τζίνου. Σίγα-σίγα και με τα χέ-

ρια ψηλά...

Ο Μπλέκ υπάκουσε κι' έκανε

μερικά βήματα πίσω.

— Φύγε τώρα! πρόσθεσε εκεί-

νη. Κι' αν τ' ξανακάνης άλλη

φορά, θα σε σκοτώσω. Γύρισε

στην κάμαρά σου και μην τ' κου-

νήσης πια από κει!

— Σύμφωνοι, πρόσφερε ο Μπλέκ

με ήρεμη φωνή. Αλλά μην ξανα-

παίξεις τέτοιες παιχνιδιές. Είμαι

αδύνατος να ξεγισθώ άλλοιώς η

εξασφάλισή σου. Πιστεύω ακόμα

πως θα βρισκότανε τώρα πια έ-

ξω απ' τα σύνορα της Πολιτείας.

Οι έρευνες είχαν έπικταθή σε ά-

κτίνα 750 χιλιομέτρων κι' η ά-

μοιβή είχε άνεβη σε 5 χιλιάδες

δολάρια.

Διακόσιοι στρατιώτες βοηθού-

σαν την άστυνομία να ψάξη τα

δάση της περιοχής. Οι δρόμοι έ-

πιδελύονταν από έλικόπτερα. Το

Γενικό Έπιτελείο εξέδελαν την

πεποίησή του πως θα ξαναβρί-

σκε το καμινιό, άργά ή γρήγορα.

— Άλλ', αν είχαν τις στενωχώρι-

τους η άστυνομία κι' ο στρατός,

δεν πηγαιναν πίσω κι' ο Μπλέκ

κι' ο Τζύπο.

Έπειτα από δυο ήμερών προσ-

πάθειες, ο Τζύπο εξακολουθούσε

να βρίσκεται στο ίδιο σημείο. Κα-

θισμένος όλη την ήμερα στο σκα-

μινι του, μέσα στην άνυπόφορη

ζέστη, γύριζε το δίσκο της κλει-

δαριάς και τέντωνε τ' αυτί του

χωρίς να κατορθώνη ν' άκούση

τον παραμικρό κρότο.

Ο Μπλέκ δεν είχε να κάνη άλ-

λη δουλειά, παρά να κутταξεί το

Τζύπο που δούλευε και να διαβά-

ζη έφημεριδες. Τα νεύρα του ή-

ταν τόσο τεντωμένα, που πηγαι-

ναν να σπάσουν. Περίμενε κάθε

στιγμή ν' άκούση το Τζύπο να

τού άναγγέλλη μία έπιτυχία. Και

τόν έτρωγε η ζήλεια, στη σκέψη

πως η Τζίνου κι' ο Κίτσον δια-

σκεδάζανε αυτή την ώρα.

— Δε μπορεί, κάτι θα καταφέ-

ρη στο τέλος αυτός ο ήλιος! έ-

λεγε με το νού του. Όταν βρί-

σκεται διαρκώς κοντά της, τρεις

μέρες συνέχεια, κάτι θα κερδί-

ση...

— Ήταν βέβαιος πως αν έμενε

αυτός δώδεκα ώρες μονάχος με

τη Τζίνου, θα την είχε κατακτή-

σει!

Την τρίτη μέρα, κατά τις 6, τη

στιγμή που βασιλευε ο ήλιος πί-

σω απ' τα βουνά, λουζώντας τη

λίμνη με το κόκκινο φως του

νεύρα του Τζύπο σπάζανε.

Χόσπιτον. Ο Μπλέκ άνασκήρτι-

σε, με καρδιοχτύπι.

Είχε δη τη Τζίνου και τον Κί-

τσον να φεύγουν με τη Μπουκί

για ψώνια. Δε μπορούσε λοιπόν

να χτυπάνε αυτοί την πόρτα...

Καθώς ο Τζύπο ξανάρχιζε να

βογάη, ο Μπλέκ τόν άρπαξε απ'

τα πέτα και τόν τίνανε άγρια.

— Σκάσε! μούγκρισε ύποκωφα.

Κάποιος είν' απ' έξω.

Ο Τζύπο σώπασε, γουρλώνον-

τας τα μάτια του.

— Άκούστηκε και δεύτερο χτύπη-

μα. Ο Μπλέκ έκανε νόημα στο

Τζύπο να μην κουνήσει και, με το

πιστόλι στο χέρι, πλησίασε στο

παράθυρο, πατώντας στα νύχια.

Έρριξε μία ματιά ανάμεσα στις

κουρτίνες, προσέχοντας να μη τόν

δούνε απ' έξω.

— Ένα άγοράκι, ως 10 χρονών

χιτυούσε την πόρτα του τροχό-

σπιτου. Είχε ζωμένα τα φρύ-

δια του και στο χέρι του κρα-

τούσε ένα ψεύτικο πιστολάκι.

— Όταν είδες το ά-

γοράκι άνασκήρτησε κι' άρπαξε το

όπλισμένο χέρι του συντρόφου

του.

— Όχι! μωρουύρισε. Όχι έ-

να παιδί! Τρελλάθηκε;

— Ο Μπλέκ έλευθερώθηκε μ' ένα

τίναγμα. Άνάσανε όμως άμέσως

μ' άνακούφισι, βλέποντας ότι ο

μικρός δεν είχε τη δύναμη ν' ά-

νεβή ως το παράθυρο κι' ότι κύ-

ΥΓΙΕΝΑ

Από μικρή
μεταχειρίζομαι
την όδοντόκρεμα
ΚΟΛΥΝΟΣ και έχω
δόντια που όλοι
τά δαυμάζουν.

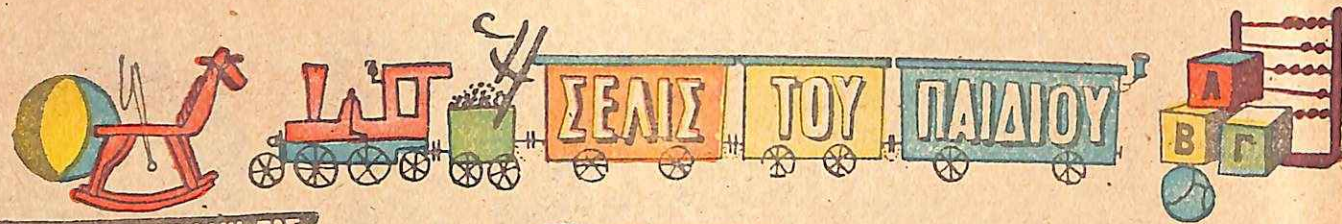
ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ
ΤΗΣ Α Μ
ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Kolykos
TOOTHPASTE

Κολυκος
TOOTHPASTE

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΙ
ΚΑΙ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ΓΕΝ. ΑΝΤΨΟΙ ΑΨΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΦΙΔΙ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό ζούσε μία φτωχή χωρική, που δεν είχε στον κόσμο κανένα άλλο, παρά μία κόρη, τη πεντάμορφη Ζακελίν. Ένα πρωινό, η Ζακελίν επέβηκε να πάει στο κοντινό ποτάμι, να κολυμπήσει και για να μη πάει μόνη της, πήρε μαζί και δύο-τρεις φίλενάδες της.

«Ετσι, όλες μαζί κατέβηκαν στο ποτάμι κι όταν έφτασαν εκεί ξεγυμνώθηκαν και έβλεπανε πάνω στο δολοφονικό μισοφόρι της Ζακελίν. Όταν τελείωσαν, το μπάνιο τους οι κοπέλες, έτρεξαν να γυμθούν. Πήγε κι, η Ζακελίν να πάρει το μισοφόρι της. Μά όταν αντίκρισε το φίδι κολυμπιτσιμένο πάνω του έμπηξε τις φωνές:

—Θέε μου, ένα φίδι! Ένα φίδι! Οι φίλες της, απ' την τρομάρα τους, έτρεξαν να φύγουν, αφήνοντας μονάχη της τη Ζακελίν. Τότε εκείνη άρπαξε ένα κομμάτι από κορμό δένδρου κι ήταν έτοιμη να το χτυπήσει. Το φίδι όμως, που είχε ύψωση το κεφάλι του και καμόρωνε, της ψιθύρισε με λόγια πουμιαζαν άνθρωποι:

—Ζακελίν! Ζακελίν! Γιατί θέλεις να με σκοτώσεις; Τι κακό σου έκανα; Δός μου το λόγο σου πώς θα γίνης γυναίκα μου!

—Η Ζακελίν όμως αποκρίθηκε κλαίγοντας: —Δός μου πρώτα το μισοφόρι μου κι' ύστερα βλέπεις.

—Θα με πάρης άντρα σου;

—Ναι, θα σε πάρω!

Το φίδι τότε παράτησε το μισοφόρι και χάθηκε ξανά, μέσα στα νερά του ποταμού.

Η Ζακελίν πήρε το μισοφόρι της, ντύθηκε κι έφυγε τρέχοντας. Όταν έφτασε στο σπίτι της είπε:

—Μητέρα, ένα πολύ μεγάλο φίδι ήταν εξαπλωμένο πάνω στο μισοφόρι μου και μου είπε: «Θα με πάρης άντρα σου, γιατί αλλιώς, τι δεν θα σου το δώσω». Κι' εγώ απ' το φόβο μου μὴν περάσω κανέναν και με δὴ, του έδωσα το λόγο μου.

Η μητέρα γέλασε και της αποκρίθηκε: —Θα ονειρευτήκες, κόρη μου.

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Σύλο και Ξύλο...

Ο Σάκης γυρίζει βιαστικός σπίτι του απ' το σχολείο και στη βιασύνη του πέφτει πάνω σ' ένα ηλικιωμένο κύριο, που τον ρωτάει:

—Πού πᾶς έτσι τρέχοντας, μικρέ μου; —Στη μητέρα μου, να της δείξω τους βαθμούς μου! Απαντάει ο Σάκης.

—Πῶρες, λοιπόν, καλούς βαθμούς; Τὸν ξαναρωτάει χοιρογελώντας τώρα ο κύριος. Ο Σάκης εδῶ δυσκολεύεται ν' απαντήσει κι' ύστερα ἀπὸ πολὺν κόπο λέει μουδιασμένος:

—Όχι... Καθόλου... Και φοβάμαι ὅτι θὰ με δειρῇ...

—Τότε τί βιάζεσαι, μικρέ μου; ἀπορεί ἐκείνος.

Κι' ο Σάκης, χαμψώνοντας τὴ φωνή του, λέει, ἐμπιστευτικά:

—Βιάζομαι νὰ με δείξη ἡ μαμά μου, πρὶν γυρίσῃ ἀπ' τὸ γραφεῖο ὁ πατέρας μου. Γιατί τότε θὰ με δειρῇ ἐκείνος κι' ἄλλοι μόνό μου!...

MIKY MAOYΣ

«Η μητέρα το χτύπησε αμέσως με το τσεκούρι και τούκοψε το κεφάλι...»

Δὲν πέρασαν ἑπτὰ μερὲς, ὅταν πολλὰ φίδια μικρά και μεγάλα, ἔβγαν το σπίτι της χωρικής. Η Ζακελίν φοβήθηκε και είπε:

—Μητέρα, τὰ φίδια ἦρθαν νὰ με πάρουν. Βλέπεις τώρα πῶς δὲν ονειρεύτηκα;

—Η μητέρα της, κλαίγοντας, ἔτρεξε ἀπὸ πίσω της. Ἄμα ὅμως εἶδε κι' αὐτὴ πόσα πολλὰ ἦταν, τρόμαξε. «Ἐκλείνει εὐθὺς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ και τὴν πόρτα τῆς κἀμαρᾶς τους. Τὰ φίδια ὅμως τρώπωσαν ἀπὸ ἕνα σπασμένο τζάμι και σὺρθηκαν μέσα στο σπίτι. Η Ζακελίν ἦταν κρυμμένη σὲ μιά γωνία, πίσω ἀπὸ τὸ τζάκι. Η καρδιά της πῆγαινε νὰ σπάσῃ ἀπ' τὸ φόβο της. Τὰ φίδια ὅμως μὲ ὑψωμένο τὸ κεφάλι και σφυρίζοντας κατάφεραν νὰ τὴν ἀνακαλύψουν. Τὴν ἔβγαλαν ἀπ' τὴν κρυψώνα της κι' ὅλα μαζί τὴν τράβηξαν μέσα στο ποτάμι.

—Η μητέρα της, κλαίγοντας, ἔτρεξε ἀπὸ πίσω τους. Δὲ μπόρεσε ὅμως νὰ τὰ φτάσῃ.

—Η μητέρα πῆγε πᾶς ἡ κόρη της πνιγκε και τὴν ἔκλεινε πᾶς ἡ κόρη της πνιγκε και τὴν ἔκλεινε πᾶς ἡ κόρη της πνιγκε...

Μιά μερὰ, πᾶς ἡ καμμένη ἡ μάνα καθόταν κοντὰ στο παράθυρο, εἶδε ξαφνικά τὴν κόρη της. Ἐρχόταν κρατώντας ἕνα μικρὸ ἀγόρι ἀπ' τὸ χέρι, κι' ἕνα κοριτσάκι στὴν ἀγκαλιά. Η μητέρα πέταξε ἀπ' τὴν χασὰ της! Κι' ὅταν ἐκείνη πῆλται, ἀγκάλιασε τὴ Ζακελίν.

—Ποῦ ζῆς; τὴ ρώτησε. Ποιανὸν εἶναι τὰ παιδιά;

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΑΣ

Ἡ γνῶσι

«Ὅσο περισσότερο τὸν ἀντὶ δουλεύεις τόσο περισσότερο τὸν καρπὸ μαζεύεις.

Κι' ὁ Σάκης, χαμψώνοντας τὴ φωνή του, λέει, ἐμπιστευτικά:

—Βιάζομαι νὰ με δείξη ἡ μαμά μου, πρὶν γυρίσῃ ἀπ' τὸ γραφεῖο ὁ πατέρας μου. Γιατί τότε θὰ με δειρῇ ἐκείνος κι' ἄλλοι μόνό μου!...

—Τότε τί βιάζεσαι, μικρέ μου; ἀπορεί ἐκείνος.

Κι' ο Σάκης, χαμψώνοντας τὴ φωνή του, λέει, ἐμπιστευτικά:

—Βιάζομαι νὰ με δείξη ἡ μαμά μου, πρὶν γυρίσῃ ἀπ' τὸ γραφεῖο ὁ πατέρας μου. Γιατί τότε θὰ με δειρῇ ἐκείνος κι' ἄλλοι μόνό μου!...

—Τότε τί βιάζεσαι, μικρέ μου; ἀπορεί ἐκείνος.

Κι' ο Σάκης, χαμψώνοντας τὴ φωνή του, λέει, ἐμπιστευτικά:

—Βιάζομαι νὰ με δείξη ἡ μαμά μου, πρὶν γυρίσῃ ἀπ' τὸ γραφεῖο ὁ πατέρας μου. Γιατί τότε θὰ με δειρῇ ἐκείνος κι' ἄλλοι μόνό μου!...

—Τότε τί βιάζεσαι, μικρέ μου; ἀπορεί ἐκείνος.

Κι' ο Σάκης, χαμψώνοντας τὴ φωνή του, λέει, ἐμπιστευτικά:

—Βιάζομαι νὰ με δείξη ἡ μαμά μου, πρὶν γυρίσῃ ἀπ' τὸ γραφεῖο ὁ πατέρας μου. Γιατί τότε θὰ με δειρῇ ἐκείνος κι' ἄλλοι μόνό μου!...

—Τότε τί βιάζεσαι, μικρέ μου; ἀπορεί ἐκείνος.

Κι' ο Σάκης, χαμψώνοντας τὴ φωνή του, λέει, ἐμπιστευτικά:

—Βιάζομαι νὰ με δείξη ἡ μαμά μου, πρὶν γυρίσῃ ἀπ' τὸ γραφεῖο ὁ πατέρας μου. Γιατί τότε θὰ με δειρῇ ἐκείνος κι' ἄλλοι μόνό μου!...

—Δικὰ μου εἶναι, μητέρα, ἀποκρίθηκε ἡ Ζακελίν. Παντρεύτηκα τὸ φίδι και ζῶμε στα βάθη τοῦ νεροῦ.

—Ζὴ κανεῖς καλά ἐκεῖ; —Πολὺ καλύτερα παρὰ στὴ στεριά.

—Η μητέρα της παρακάλεσε τότε τὴ Ζακελίν νὰ μείνῃ γιὰ πάντα μαζί της. Μὰ ἐκείνη τῆς ἀποκρίθηκε πῶς δὲν μποροῦσε. Εἶχε δώσει τὸ λόγο της τὸν ἀντρα της νὰ ξαναγυρίσῃ. Η μητέρα τότε τὴ ρώτησε:

—Πῶς θὰ γυρίσῃς σπίτι σου; —Θὰ πάω στὴν ἀκροποταμιά και θὰ φωνάξω: «Ἄντρα μου, ἔβγα ἀπ' τὸ νερὸ κι' ἔλα νὰ με πάρῃς!» Κι' ἐκείνος τότε θὰ συρθῇ ἔξω και θὰ με πάρῃ.

—Καλὰ. Μὰ μείνε ἀπάνω μαζί μου νὰ σε χαρῶ, τῆς εἶπε πάλι ἡ μητέρα της.

—Η Ζακελίν ἔσπλωθηκε τότε γιὰ λίγο ὥσπου τὴν πῆρε ὁ ὕπνος. Η μητέρα της ἄρπαξε ἀμέσως ἕνα τσεκούρι κι' ἔτρεξε στο ποτάμι.

—«Ἄντρα μου, ἔβγα ἀπ' τὸ νερὸ κι' ἔλα νὰ με πάρῃς!...»

Τὸ φίδι ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἀπ' τὸ νερὸ γιὰ νὰ σκορφαλώσῃ στὴν ἀκρῇ. Η μητέρα το χτύπησε αἰσίως με τὸ τσεκούρι και τούκοψε τὸ κεφάλι.

—Ἐπειτα γύρισε στο σπίτι. Η Ζακελίν ἔβγαλε τότε και τῆς εἶπε:

—Μάνε, θὰ γυρίσω κοντὰ στὸν ἀντρα μου. Καὶ ἡ Ζακελίν ἔφυγε κρατώντας τὸ ἀγόρι ἀπ' τὸ χέρι και τὸ κοριτσάκι στὴν ἀγκαλιά της.

—«Ἄντρα μου, ἔβγα ἀπ' τὸ νερὸ κι' ἔλα νὰ με πάρῃς!...»

Μὰ τίποτε δὲ βγήκε ἀπ' τὸ νερὸ. Πρόσεξε τότε καλὰ τὸ ποτάμι κι' εἶδε πῶς ἦταν καταπαδιά της καὶ ψιθύρισε:

—«Ἔσθ, μικρούλα μου, γίνου χελιδονία και πέγνινο στὰ νερά. Καὶ σὺ, μικρούλη μου, τα, κι' εγὼ πᾶς θὰ γίνω κουκουβάγια, πού τρώει τῆς θὰ κλαίῃ τὸ θάνατο τοῦ συν-»

Κι' ἔτσι χωρίστηκαν κι' ὁ καθένας πέταξε ἀπὸ ἄλλο μέρος.

ΧΙΟΥΜΟΡ

—Τι θὰ πῇ, Τότη, «ἐγκυκλοπαιδεῖα»; —Τόσο ἀπλὸ πράγμα δὲν καταλαβαίνεις; Παιδιά μέσα σὲ κύκλο!

—Ὁ δὲ σκαλὸς; Ποῖος ἀπὸ σὰς μπορεῖ νὰ τοῦ πῇ γιατί ἡ λεωφόρος Συγγρού πῆρε αὐτὸ τὸ ὄνομα;

—Ἐνὰς μαθητῆς. Γιατί γίνονται σ' αὐτὴν πολλὲς... συγκρούσεις!

—Στὸ σχολεῖο; —Ποῖο ζῶμα δὲν δίνει τὸ γάλα, τὸ τυρὶ, τὸ βούτυρο; —Ὁ γαλατῆς!

—Ἡ μαμά; Δὲ ντρέεσαι. Τότη, νὰ μὴ διαδῆς; Ἡ θεὰ σου δὲν εἶπε ποτὲ στὰ παιδιά της νὰ διαβάσουν; —Ὁ Τότης; Βλέπεις; Ἐτσι νὰ κάνης καὶ σὺ!

—Μαμά, πῶς θὰ μαγερέψῃς τὸ λαγὸ; —Μὰ λαγανὸ, παιδί μου. —Μὰ πῶς εἶναι δυνατό; Δὲ θὰ τὸ φᾶς, τὸ λαγανό;...

—Ἡταν ἄκριβος τὸ θέοι του. Κι' ὁ Μπαρμπαντὸν, πού ἦταν πλούσιος τότε, ἔθεσε στὴ διαθεσί τους ὅλα τὰ κεφάλαιά του.

Νοίκισαν λοιπὸν μὴ μικρὴ κι' ελαφρεῖά βάρκα, τὴν ἐπανδρώσανε μὲ πέντε ἄντρες πού ἔβλεπε καλὰ τὰ ἐπικίνδυνα νερά ἀπ' ὅπου ἐπρόκειτο νὰ περάσουν, και ἐξέκτισαν ἀνέμη-σα στὰ βράχια και στὶς ἔδρες.

Ἦταν τρέλλα αὐτὸ πού κάνανε. Ἀλλὰ δὲ διστασαν καθόλου.

Ἐκίνησαν τὰ χαράματα. Ἦταν ὅλοι γεμάτοι ἐξουσιοδοτημένα. Μονάχα ὁ χωροφύλακας ἔμεινε στεγνός κι' ἀλύγιστος, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ἀπὸ ἕνα χαμῆνι

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΟΥΖΕΝΑΡ

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

τίποτε ἀπ' τὴν ἀεισιπρέπεία του. Τὰ πράγμα-τα ὅμως χολάσανε, ὅταν τὸν ἔπιασε ἡ θάλασσα κι' ἀρχισε τὸ στομάχι του ν' ἀναστατώνε-ται...

—Ὡστόσο, και τότε ἀκόμη χαίρετھے στρα-τιωτικά και τραυλῶς:

—Μὲ συγχωρεῖτε, γιαντρε... ἀλλὰ δὲν τὸ θέ-λω... Εὐτυχῶς πὺ δὲν ὑπάρχουν κυρίες... Νὰ με συγχωρεῖτε.

—Μὰ, μὴ στενοχωριέσαι, τοῦ εἶπε εὐθυμα ὁ Φρικὲ Σαν στο σπίτι σου. Τὰ ξέρουμε, κατὶ τέτοια...

Κι' ὁ δυστυχισμένος χωροφύλακας ἀδείασε τὸ περιεχόμενο τοῦ στομαχοῦ του, σὰν νὰ πᾶ-σχε ν' ἀνεῳξῇ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ γαλινίου ὤλεστος...

Τὸ χαμῆνι κι' ὁ χωροφύλακας εἶχαν γίνεῖ οἱ καλλίτεροι φίλοι. Ὁ Μπαρμπαντὸν διασκεδά-ζε μὲ τ' ἀστεία και τὶς ἐξωφρενικὲς ἱστορίες τοῦ μικροῦ.

—Ὁ Γάλλος ναῦτης, ναυαγὸς κι' αὐτός, ἦταν ἕνα ἀεῖο παλληκάρι.

Φαινόταν σκεπτικός και λοζοκῶττας κάθε τόσο τὸν Ἄντρε, σὰν ν' ἀνταρῶνιζε πὺ τὸν εἶχε ξαναῖθῃ. Μὰ κι' ἐκείνος εἶχε τὴν ἐντύ-πωσι πὺς τοῦ ἦταν γνωστὴ ἡ φυσιογνωμία του, ἀλλὰ δὲ μπόρεσε νὰ τὸν θυμῇ.

Ξαφνικά, ἕνα πρωὶ, φαινόταν ἡ μὴνυμ τοῦ ναῦτη. Σηκώθηκε ἀποφασιστικά και πῆγε κον-τὰ στὸ νεό.

—Συγγνώμη, κύριε... εἶπε διστακτικά. Μπο-ρῶ νὰ σὰς πᾶ δυὸ λόγια;

—Πολλὸ εὐχαρίστως, παλληκάρι μου. Εἶμαι στὴ διαθεσί σου.

—Ἄν δὲν κάνω λάθος, σὰς ξέρω ἐδῶ και ὀχτὼ χρόνια.

—Μάλιστα, κύριε, και ὅτὸ συνήθεις πὺ δὲν ἐρχινοῖνται... Δὲν εἰσάστε ὁ κύριος Ἄν-τρε;

—Μάλιστα.

—Ἦσαστε στὴν πολιρκία τῶν Παρισίων, σ' ἕνα προχωρημένο φυλάκιο;

—Πραγματικά.

—Ἀνῆκατε σ' ἕνα τάγμα πεζικοῦ. Κοντὰ σὰς βρισκόταν ἕνας λόχος πεζοναυτῶν, πὺ

—Ὁ δάσκαλός μας δὲν ξέρει τι-ποτα, μαμά! Ὅλο λῆας οὐαίει γιὰ νὰ μαθῇ!...

τὸν διοικοῦσαν ὁ ὑποπλοίαρχος Λουκάς κι' ὁ δόκιμος ντῆς Ἐσάρ, παιδικὸς σὰς φίλος...

—Μὰ ἦσαστε λοιπὸν και σὲς ἐκεῖ;

—Τώρα θὰ δῆτε... Κάποιος βράδυ, κατὰ τις 9½ ἡσάστε φρουρὰ χαρὰκώματος. Κι' εἶμεις τὸ ἴδιο. Θὰ εἶχε ὡς μισὸ μπόι χιόνι... Ὅταν φτά-σατε και μὰς καλοπερίσατε, εἴπατε στὸ ντῆς Ἐσάρ: «Ξέρεις; ὁ Πρώσος σκοπὸς στέκεται ἐ-κεῖ ἀκόμη, κατὰ τὴν μεγάλην λευκά. Τὶ λές, πᾶμε νὰ τὸν γραπώσουμε;» «Καὶ δὲν πᾶ-με; σὰς ἀπάντησε ἐκείνος. Ἐγὼ βάλεῖ στο μάτι τὸ γουφέκι του!...

—Διαλέξατε δυὸ γερούς ἄντρες, ἕνα Ἀλσα-τὸ ναῦτη κι' ἕνα Παριζιάνο. Ὁ ὑποπλοίαρχος ἔκανε μερικὲς παρατηρήσεις, εἶπε γιὰ τοὺς τύ-πους... Γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογῶμε, οἱ τέσσε-ρις ἄντρες σκορφάλωσαν στὸ χαράκωμα και προχώρησαν στὴ σειρὰ, πᾶνω τὸν χιόνι, μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι... Ὁ Πρώσος βηματῆζε, ἔ-θηκε, ἐξουσιοδο...

—Ὁτᾶς με κοντὰ. Μὰ, τὴ στιγμή πὺ δὲ τὸν γραπώσαμε, ἔπεσε μὴ γουφέκι ἀπ' τὸ γαλ-λικο χαράκωμα. Συγχρόνως ὁ ντῆς Ἐσάρ θυ-μήθηκε πῶς στὶς 10 ἀκριβῶς ὁ ἄρχιζαν πυρ ὅλα τὰ ὀχυρώματα τῆς ζῆνης. Μόλις προλα-βαίναμε νὰ γυρίσουμε πίσω!

—Γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογῶμε, πῆγε χαμένος ὁ κόπος μας...

—Ὁ Ἄντρε ἀκούγε μὲ φανερὴ συγκίνησι αὐ-τὴ τὴν ἀφήγησι.

—Εἶσαι σὺ λοιπὸν, Μπερτάν; φώναξε. Ὡ, πόσο εὐτυχισμένος εἶμαι πὺ δὲν ἐξαναῖθῃ!

—Κι' ἐγὼ ἀκόμη περισσότερο...

—Στὸ πᾶς φώναξε ξαφνικά ὁ πιλότος τῆς βάρκας.

Ἡ ἐπίθεσι

—Ἐνα ἀκαθόριστο ἀντικείμενο ἔσκιζε γρήγο-ρα τὰ κύματα, μὲ διλυγνιῶδη ταχύτητα, και πέρασε δέκα μέτρα μακρὰ ἀπ' τὴν πλώρη τῆς βάρκας, μ' ἕνα παράδεινο βουητό.

—Καλὰ πὺς προλάβαμε! εἶπε ὁ πιλότος.

Τὴν ἴδια στιγμῇ, ἕνας βράχος, πὺς βρισκό-ταν ὡς μισὸ μίλι μακρύτερα, ἔσκιζε ξαφνικά, ἔβγαλε κομμάτια. Ἐνα ἀστρο σὺνεφο τὶν ἔπλη-ξε μὲ πᾶς καὶ κύματα θεώρασε.

—Ἦταν τορπίλλα ἡ ὀδῖα, εἶπε ὁ Μπερτάν.

—Φαίνεται ὅμως πῶς προορίζονταν γιὰ μὰς, παρατήρησε ὁ γιαντρε.

—Ἀσφαλῶς, συμφώνησε ὁ πιλότος.

—Μὰ πῶς σάσανε διασκεδάει βάζοντάς μας στὸ σημάδι... Ἀπέχουμε ἔξη μίλια ἀκό-μη ἀπ' τὴν φάλη τῶν πελατών.

Δεύτερο βλήμα ἔσκιζε ἕνα κομμάτι ἀπ' τὴ δεξιὰ πλευρὰ τῆς βάρκας.

—Πλοῖο πρὸς τ' ἀριστερά, φώναξε ὁ πι-λότος.

Οἱ ἐπιβάτες τῆς βάρκας ὤψωσαν στὸ κα-τάρτι τῆς γαλινῆς σημαίας.

Ὁ Φρικὲ εἶχε σκορφαλώσει στὸ κατάρτι κι' ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια τὸν ὀρίζοντα. Ἐνα μεγα-λὸ σκάφος ἔπεσε ἀγῶν, σὰν νᾶχε παθεῖ κά-ποια ἀσθένεια.

—Ἡ «Αστροπὴ»! φώναξε τὸ χαμῆνι. Μὰς εἶδαν, μὰς ἀναγνώρισαν ὡς, γιὰτὶ πᾶσανε νὰ μὰς ρίξουν.

Πρὶν ἀκούῃ τὴν ἐπιφάνειά τῆς φρεσὶ του, ἀκού-στηκε ἡ ἐκπνευστική μὴς ἀμερικανικῆς κα-ραμπῆνας.

Ὁ Φρικὲ γλῶστρησε ὡς κάτω, μὲ τὸ πρό-σωπο ματωμένο.

—Μὰ αὐτοὶ θὰ μὰς δολοφονήσουν! Διαμορ-τυρήθηκε.

Μὴ ἀλλὰ βάρκα φάνηκε ξαφνικά ἀνάμεσα στοὺς βράχους. Κι' οἱ πέντε παλαιὸι ἄντρες πὺς βρισκόταν μέσα σ' αὐτήν, ἐτοιμάστηκαν νὰ ἐπιτεθοῦν στοὺς ἐπιβάτες τῆς πρώτης. Μόνο ὁ πιλότος τῆς εἶμεις στὸ τιμόνι.

—Πέντε με πέντε! βροτοφώνησε ὁ Ἄντρε. Τὸ παιχνίδι εἶναι κεροδωμένο.

Ὁ χωροφύλακας ἔβγαλε τὴ ναῦτὶα του και πετάχτηκε πᾶνω. Ἡ συγκίνησι κι' ὁ θυμὸς τοῦ στομάχου τῆς συσπάσανε τὸ στομάχι του. Κι' ἐτοιμάστηκε νὰ πᾶρῃ μέρος κι' αὐ-τὸς στὴ μάχη.

Ὁ γιαντρε ἄρπαξε ἕνα τσεκούρι, χρησιμο-ποιώντας το μ' ἐπιτετητὴ δύναμι κι' ἐπέβηκε τῇτα. Κάποιος ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς σημάδεψε τὸν Ἄντρε και πυροβόλησε. Ἡ σφαῖρα τοῦ ἐκοψε ἕνα σκονί, ἐνῶ ὁ νεὸς ὁμοῦς ἐναντῖον του και κυλιόταν μαζί του στὸ κατάρτι.

Ὁ Μπερτάν ρίχτηκε τολμηρὰ στὸν τιμόνι. Ἐ-κείνος, χωρὶς ν' ἀφῇ τὸ τιμόνι, ἄρχισε νὰ πυροβολῇ μὲ τὸ ρεβόλβερ τοῦ νεγροῦ κι' ἀφῇ νᾶν.

Ὁ Φρικὲ εἶχε καθάλλικεψι στὴ ράχη ἐνὸς μεγαλοτάμου Ἀγγλοῦ. Ἐκείνος, μὲ τὸ σπαθὶ στὸνά χεῖρα και τὸ ρεβόλβερ στ' ἄλλο, φα-νόταν νὰ περισφύρῃ ἕνα τόσο μικροκαμωμένο ἀντίπαλο. Μὰ εἶχε ὀκνο, γιὰτὶ δὲν ἄρχισε νὰ χτυπήσῃ μὲ ὀρμὴ τὴ μὴνυμ και τὸ στήθος του πᾶνω στὰ ἔδρα τῆς κουραστικῆς.

τόρα μόνο άρχισε η αληθινή μάχη. Ο Φορτί ήταν πασαλειμένος με αίματα, αλλά δεν είχε παρά μία ελπίδα: γράφει στην... Η σφαίρα της καρμίνης είχε ξυθεί το λοβό του αὐτοῦ του κι' είχε προκαλέσει αὐτὴ τὴ σφοδρὴ ἀλλ' ἀκινδυνή αιμορραγία.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγων δευτερολέπτων διακοπῆς, οἱ δέκα ἄντρες ὤρμησαν οἱ μὲν πάνω στοὺς δέ. Οἱ ἐπιδρομεῖς βλαστημοῦσαν ἀγγλικὰ καὶ γερμανικὰ. Ἦταν ἀληθινοὶ κακοῦργοι, ἀξιοὶ συνένοχοι τῶν ληστοπειρημάτων.

Ὁ Μπερνάρδ άρχισε πρῶτος τὴν ἀντεπίθεσιν. Οἱ σφαῖρες τοῦ τιμονιέρη δὲν τὸν εἶχαν πετύχει, γιὰ τὰ κουνήματα τῆς βάρκας. Ἐκάναν τὶς σφαῖρες ν' ἀστοχῆσουν. Ὁ Γάλλος ναυτὸς ἄρπαξε ἀπ' τὸ λαβὸν τὸν κακοῦργο καὶ τὸν ἐσφίξε μὲ τὰ σιδερένια τοῦ δαχτυλίου.

—Ψόφα, παληόσκυλο! μούγκρισε.

Ἐκεῖνος μαύρισε, ἔβγαλε ἔξω τὴ γλῶσσά του καὶ παράτησε τὸ τιμόνι. Ἀλλ' ἕνας ἀπ' τοὺς συντρόφους τοῦ ἔσπευσε νὰ τὸν βοηθήσῃ. Σήκωσε τὴ βάρειά του καρμίνη, γιὰ νὰ χτυπήσῃ στὸ κεφάλι τοῦ Γάλλου ναυτοῦ. Ὁ Μπερνάρδ δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὸν κίνδυνον, γιὰ τὸ ὕψος τῆς πλάτης.

Πρόλαβε ὅμως ὁ Μπαρμπαντόν. Τὸ σπαθὶ του ἀστράψε κι' ἔπεσε πάνω στὸ ἕνα μπράτσο τοῦ κακοῦργου, ποὺ παράλυσε ἀπ' τὸ χτύπημα.

Ἔτσι, ὁ ὑποκάπτανος τῆς καρμίνης τοῦ λόξεψε καὶ βρήκε τὸ Μπερνάρδ στὸν ὄμιον. Ἐκείνος ἔγειρε, ἀλλά δὲν ἐσφίξε τὰ δαχτυλίου.

—Μπράβο, χωροφύλακα! οὐρλιασε τὸ χαμίνι.

Ὁ ληστής ἔπεσε, ἀκρωτηριασμένος. Τὸ αἷμα ἔτρεχε σάν βροσὴ ἀπ' τὸ κομμένο χερί του.

—Ἔνας! φώναξε ὁ χωροφύλακας.

—Δύο! πρόσθεσε ὁ γιατρός, ἀνοίγοντας μὲ τὸ τοκεῦδον τὸν τὸ κεφάλι ἑνὸς ἀπ' τοὺς ἐχθρούς, ποὺ εἶχε νομισεὶ πὺς δὲ τὸν ἐσφίξε σάν σπύρο.

Ὁ ἄντρες κι' ὁ ἀντίπαλός του κυλιόντον πάνω στὸ κατὰστρωμα, παλεῖοντας μὲ μανία.

—Βοήθεια! φώναξε ὁ Φορτί.

Ἀντιμετώπισε δύο κακοῦργους συγχρόνως. Εἶχε οἶξει ὅλες τὶς σφαῖρες τοῦ ρεβόλβερ του, ἀλλά εἶχαν πᾶσι στὸ βρόντο, ὅπως συνήθως!

Ἐμμενε ἔτσι ἀσπλος καὶ τηδούσε τόσα δεξιὰ κι' ἀριστερά, γιὰ νὰ ἐρεφύγῃ ἀπ' τοὺς ἀντιπάλους του. Σκόνταψε ὅμως κι' ἔπεσε πάνω στὴν πλώρη.

Ὁ γιατρός κι' ὁ χωροφύλακας ὤρμησαν πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Παραδοθῆτε! βλαστημῶντες ὁ Μπαρμπαντόν, ἐνῶ συγχρόνως κατὰφανε μὴ γαροβὶ τὴ μέση τοῦ ἑνὸς κακοῦργου.

Ἦταν ἀγαθὸς κατὰ βάθος καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν σκωτώσῃ.

Μὰ ὁ γιατρός μεταχειρίστηκε πάλι τὸ τοκεῦδον του. Μ' ἕνα τρομερὸ χτύπημα, ἔκοψε τὸ δεξιὸ αὐτοῦ καὶ τὸ μᾶγουλὸ τοῦ ἑνὸς ἀπ' τοὺς ληστές. Ἐκείνος, παρ' ὅλο τὸ φέρερ τραῦμα του, στράφηκε γιὰ νὰ τὸν ἀντιμετωπῇ. Κρατοῦσε κι' αὐτὸς τοκεῦδον.

Μὰ ὁ Μπαρμπαντόν ἀκούμπησε τὴν ἄκρη τοῦ σπαθιοῦ του στὸ λαβὸν τοῦ κατὰστρωμα.

—Μὴν κουνήσῃ! Παραδόσου!

Ὁ ληστής δοκίμασε νὰ τροβήχῃ πίσω. Ἐπέσε ὅμως μὲν στὰ χεῖρα τοῦ Φορτί, ποὺ τὸν σήκωσε ψηλά καὶ τὸν πέταξε χάμω ἀνάσκελα.

Ὁ ἄντρες ἀνασηκώθηκε, χλωμός καὶ μισοπνιγμένος. Εἶχε δὴ χάμω ἕνα μαχαίρι, τὸ εἶχε ὀρπάξει καὶ τὸ εἶχε χάσει ὡς τὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ τοῦ ἀντιπάλου του.

Ὁ Μπαρμπαντόν ἔδωσε γερὰ τὸ δεύτερο αἰχμάλωτό του, ἐνῶ ὁ Μπερνάρδ πετοῦσε στὴ θάλασσα τὸ μισοπνιγμένον ληστὴ, γιὰ νὰ κἀν συντροφίαν μὲ τοὺς καρχαρίες ποὺ τριγύριζαν γύρω τῆς βάρκας. Τὸν ἴδιον βρόμο ἀκούλῃσαν ἐκεῖνος ποὺ τὸν εἶχε ἀνοίξει τὸ κεφάλι ἢ τσεκουριά τοῦ γιατροῦ, κι' ὁ ἄλλος ποὺ εἶχε φέει τὴ μαχαίρα ἀπ' τὸν ἄντρες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

badedas

Βιταμινούχο καλλυντικό

Γιὰ λουτρό, μάσκα προσώπου, λούσιμο, ντεμακιγιάζ.

Τεντώνει καὶ διατηρεῖ τὴν ἐπιδερμίδα—πάντα νεανική. Χαρίζει ὁμορφιά, ὑγεία, λαμπερὰ μαλλιά.

ΔΙΣΚΟΦΙΛ

ΑΜΕΡΙΚΗΣ 15. Τηλέφωνο 611-774 — 617-242

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΔΙΣΚΩΝ

ΜΑΖΥ ΘΑ ΖΟΥΜΕ, Ταγκό.....ΚΙΤΣΑ ΔΑΜΚΑ
ΟΠΩΣ ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ, Βάλς...Σ. ΠΑΡΟΥΣΗΣ
ΣΥΓΧΩΡΕΣΕ ΜΕ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ.
Μπυγκίν.....ΚΙΤΣΑ ΔΑΜΚΑ-ΠΑΡΟΥΣΗΣ
ΕΤΣΙ ΕΙΝΑΙ Η ΖΩΗ, τραγου-
(δάκι.....ΓΙΟΥΛΗ — ΠΑΡΟΥΣΗΣ
ΓΙΑ ΤΟ ΑΓΟΡΙ ΜΟΥ, Φέξ.....ΜΑΤΙΑΝΤΑ — ΠΑΡΟΥΣΗΣ
ΤΥΡΑΝΕ, Μπυλέρο.....ΠΑΡΟΥΣΗΣ
ΤΟ ΠΕΙΣΜΑ ΣΟΥ, Ζεμπέκικο.....ΠΑΝΤΕΛΟΣ
ΓΙΑ ΤΟ ΑΓΟΡΙ ΜΟΥ, Χασάπικο, ΕΦΗ — ΠΑΡΟΥΣΗΣ
Η ΧΗΡΑ, Σπυρτός.....ΡΕΝΑ ΛΑΪΣ, «Στάμου»
ΟΤΙ ΤΡΑΓΟΥΔΑ Η ΑΘΗΝΑ.....ΠΟΠΗ ΠΟΥ — ΜΑΤΙΑΝΤΑ

«Όλα τὰ Ἀθηναϊκά σουξέ σὲ ἕνα δίσκο»

ΟΤΑΝ ΚΥΛΑ ΤΟ ΔΑΚΡΥ, τρα-
(γυόδι.....ΡΕΝΑ ΛΑΪΣ
Η ΧΗΡΑ, Σπυρτός.....ΡΕΝΑ ΛΑΪΣ
ΟΤΙ ΣΟΥ ΖΗΤΗΣΩ ΔΟΣ ΜΟΥ,
ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ.....ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ
ΣΥΡΤΟΣ Κουτσουρακιώτικος,.....Η ΝΑΥΤΗΣ
ΣΥΡΤΟΣ Μπαλεμπαίνος,.....Κρητικὸ συγκρότημα

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΟΜΕΝ ΤΑ ΣΟΥΞΕ ΜΑΣ

ΚΑΘΕΝΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΖΑΡΙ ΤΟΥ — ΤΕΡΜΑ ΤΑ ΔΙΦΡΑΓΚΑ —
ΕΚΥΛΗΣΕ Ο ΤΕΝΤΕΡΗΣ — ΕΣΥ ΦΤΩΞΙΕΙ ΚΑΙ ΕΓΩ ΦΤΩ-
ΧΟΣ — Ο ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ — ΟΤΑΝ ΣΦΥΡΙΖΟΥΝ ΤΑ ΚΑΡΒΑΙΑ —
ΚΑΛΗΝΟΥΧΤΑ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ — ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ —
ΑΜΟΡΕ ΜΟΥ ΕΡΩΤΑ ΜΟΥ.

ΔΙΑ ΠΑΣΑΝ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΝ ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γράψατε.....ΔΙΣΚΟΦΙΛ.....Γράψατε

15 Ἀμερικῆς 15 — ΑΘΗΝΑΙ

Θὰ ἐξυπηρετηθῇτε μὲ τὸν ταχύτερον καὶ καλλίτερον τρόπον

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ
τοῦ παρόντος τεύχους

Ὁριζοντίως καὶ καθέτως

1) ΡΕΝΑΚ — ΚΟΠΟΣ. 2) ΕΛΑΦΙΝΑ. 3) ΝΕΑ ΡΑΛ — ΤΑΜ. 4) ΑΛ — ΧΑΜΟΣ — ΝΟ. 5) ΚΑΡΑ — ΩΣΑΝ. 6) ΦΑΜΕ-ΛΙΤΗΣ. 7) ΚΙΛΟ — ΟΜΑΣ. 8) ΟΝ — ΣΩΤΟΣ — ΣΕ. 9) ΠΑΤ — ΣΗΜ — ΚΗΛ. 10) ΑΝΑΣΑ-ΣΗ. 11) ΣΙΜΟΝ — ΣΕΛΑΣ.

Κινηματογραφικὸ παίγνιδι

1) «Ο Χιτών» (τὸ πρῶτο φιλμ σὰ Σινεμασκόπ). 2) «Ντεζιρέ». 3) «Ο Γιάνης». 4) «Μάγκας καὶ κοῦκλες». 5) «Τὰ παραμῦθια τοῦ Ἀντερσεν». 6) «Καὶ ὁ Θεὸς ἔπλασε τὴ γυναῖκα». 7) «Οἰκονόμια Τράπ». 8) «Παρί — Παλλὰς Ὀτέλ». 9) «Υπερφάνεια καὶ πα-θος».

Πρόβλημα σκέψης

Ἦταν τριῦμα ἀλλὰ τὸ ἕνα ἀ-δελφάκι τὸς πέθανε καὶ ἀπέμει-ναν τὰ δύο.

Ὁμοιότητες

1) 2 καὶ 7. 2) 1 καὶ 6. 3) 4 καὶ 8. 4) 3 καὶ 5.

Ἡ λύσις τοῦ 743
σταυρολέξου
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΑΜΠΛΑΝΕΣ — ΒΑΡΑΒ-ΒΑΣ. 2) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ. 3) ΜΟΝΤ — ΠΙΛΑΤΟΣ — ΣΚΟΡ. 4) ΟΑΜ — ΑΕΤΟΣ — ΑΤΑ. 5) ΛΑΜΠΑΣ — ΣΑΣ — ΕΝΑΝΤΙ. 6) ΟΝΕΙΡΟΝ — ΑΔΕΚΑΡΟ. 7) ΣΑΡ — ΛΑΣ. 8) ΣΙΝΑ — ΤΑ-ΦΟΙ — ΤΑΙΝ. 9) ΑΤΣΑΛΟΣ — ΚΤΗΜΑΤΑ. 10) ΑΕΡΩΔΗΣ. 11) ΟΣΑ — ΕΝΑ — ΑΓΑ. 12) ΒΙΝ-ΤΣΙ — ΚΙΛΙΜΙ. 13) ΕΣΤΙΑΣ — ΙΟΥΔΑΣ. 14) ΗΜΙ — ΚΕ-ΡΑΣ — ΝΤΕ. 15) ΙΕΡΗ — ΜΕ-ΛΑΝΟΣ — ΑΣΙΡ. 16) ΜΥΡΟ-ΦΟΡΟΙ. 17) ΣΥΣΤΑΣΙΣ — ΣΥΝΘΕΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΚΑΜΗΛΟΣ — ΟΒΕΛΙΟΣ
2) ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ. 3) ΜΟΝΟΜΕ-ΡΙΣ — ΑΝΤΗΡΙΣ. 4) ΤΑΠΙ-ΝΑΣ — ΤΙΜΗ. 5) ΑΜ — ΜΑΡ-ΣΑΛ — ΣΑΪ — ΜΑ. 6) ΝΟΠ-ΣΟ — ΟΑΣΙΣ — ΜΥΣ. 7) Ε-ΝΙΑ — ΝΙΤΣΕ — ΚΕΡΙ. 8) ΣΟ-ΛΕΣ — ΡΕΜΠΕΛΟΣ. 9) ΜΑ-ΤΑΙΟΦΡΟΝ — ΡΑΦ. 10) ΒΑΤΟΣ — ΔΑΜΙΑΝΟΣ. 11) ΑΧΟΣ — Α-ΛΙΚΗ — ΣΟΡΥ. 12) ΡΙΣ — ΕΑ — ΤΣΑΚΙ — ΣΟΝ. 13) ΑΛ — ΑΝΕΣΤΗ — ΙΟΝ — ΙΘ. 14) ΣΤΑΚ — ΑΜΟ — ΛΥΤΑ. 15) ΒΑ-ΚΑΝΑΛΙΑ — ΑΙΔΕΣΙΣ. 16) ΤΡΑΝΤΑΓΜΑ. 17) ΣΕΡΓΙΟΣ — ΑΙΣΧΡΟΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἑτησίαν.....Δρχ. 240. —
Ἑξαμηνίαν.....» 120. —
Τρίμηνη.....» 60. —

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἑτησίαν... Λίρες Ἀγγλίας 7 —
».....Δολάρια 20 —
».....Φρ. Γαλ. 10.000 —
».....Φρ. Βελγ. 1.000 —

Ἐυδωμένα ἑσωτερικὰ διὰ ταχυ-δρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ ἑσωτερικὰ διὰ τραπεζικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγα-σανίου 4. (Πλατεία Κλαυθμόνους), ΑΘΗΝΑΙ.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ἀποκλειστικὸι ἀντι-πρόσωποι πωλήσεως τοῦ περιοδικοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

δι' Ἱταλίαν, Ἑλβετίαν, Αὐστρίαν, Δανίαν, Ὀλλανδίαν, Γιουγκοσλαβί-αν, Πολωνίαν, Ρουμανίαν, Τσεχο-σλοβακίαν, χώρας Σοβιετικῆς Ἑνώ-σεως, Νότιαν καὶ Κεντρικὴν Ἀμερι-κὴν, Καναδὰ, χώρας Ἀφρικῆς, Μα-δαγασκάρην κλπ.

ΓΡΑΨΑΤΕ γνωρίζοντες ὄνομα, ἰ-διότητα καὶ συστάσεις εἰς τὸ περιο-δικόν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» ὑπερβαίνον ἀν-ταποκριτῶν ἐξωτερικῶν ὁδὸς Δρα-γασανίου 4, Ἀθήναι.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Ἀθηνῶς Χριστάκης, Κρίστιαν Ἀντερσεν, Λεμεσός, Κύ-προς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὰ ἑδω γκριζογάνα ματῖα, τοῦ 1052 τεύχους.

Ὁ Γεώργιος Θεοφύλα-κτος, Λεωφόρος Ἑλλάδος Νο 54, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλο-γραφήσῃ μὲ τὴν «Ιόπη» ἀπὸ τὰ Λα-νία.

Ὁ Ἀνδρέας Ἡλιάδης, Τραχῶνι, Κύπρος, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἑλ-ληνικὴν ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλι-κίας 15—19 χρόνων, μὲ σκοπὸν τὴν δημιουργίαν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Δαμιανὸς Ρουμπας, Φανί, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλ-ληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κό-σμον στὴν ἐλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ἀλέξης Χριστοφίδης, Καραϊσκάκη 27, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτί-μησιν ἀπὸ τὴν Ἀθήναν καὶ τὸν Πει-ραιᾶ, ἡλικίας 15—21 χρόνων. Φω-τογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Ἀνδρέας Σάββα-σταύρου (17 χρόνων), Ἑρδς, Λευκωσία, Κύπρος, μαθητὴς Ἑμπο-ρικῆς Σχολῆς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλο-γραφήσῃ μὲ τὴν ἑλληνικὴν ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, στὴν ἐλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσ-σα, μὲ σκοπὸν ὅτι ἦδεν ἐπακούρ-ηται.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Ἀνδρέας Κ. Μουζουρίδης, ὁ Γεώργιος Βι-κεντίου καὶ ὁ Ἀνδρέας Κυριακού (18 χρόνων καὶ οἱ τρεῖς) Μένικον, Λευ-κωσία, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλο-γραφήσων μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλ-λάδα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Χάρης Πάτσος (17 χρό-νων), ὁ Κλεῖας Καμῆρης (16) καὶ ὁ Ἀλκίς Λέβας (18), Σαῖδ Πασα 14, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλλη-λογραφήσων μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλ-λάδα, κυρίως ἀπὸ τὴν Ἀθήναν καὶ τὴ Θεσσαλονικὴν, μὲ σκοπὸν τὴν συνάψ-ν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Πα-ρακαλοῦν δὲς ἀπαντήσουν νὰ στεί-λουν μίαν φωτογραφία τους.

Ὁ Ἀνδρέας Συμεοῦ (18 χρόνων) καὶ ὁ Κώστας Γεωργίου (20), Λεωφόρος Νο 13, Βαρώνια, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσων μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, ἡλικίας 16—20 χρόνων, στὴν ἐλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Παντελῆς Γεωργίου καὶ ὁ Θεόδωρος Πιερίδης, Ρόδου 3, Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπι-θυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσων μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἰταλίαν, ἡλικίας 16—19 χρόνων, μὲ σκοπὸν τὴ συνάψιν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Δύο φίλοι ὁ Λυτὸς Μαρ-μαράς (18 χρόνων) καὶ ὁ Ἀν-δρέας Γεωργίου Σαλαμίτης 26, Βα-ρώσια, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογρα-φήσων μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Κύπρον.

Ὁ Γεώργιος Σερό-ρις (22 χρόνων), Καφενοῦδία Νο 14, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλλη-λογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16 — 22 χρόνων, μὲ σκοπὸν τὴν ἀνταλλαγὴν σκέψων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Χρήστος Κώστα, (17 χρόνων), Κενταύρου Νο 60, Κά-τω Βαρώνια, θέλει ν' ἀλληλογραφή-σῃ μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κό-σμον καὶ τὴν Κύπρον, ἡλικίας 15—18 χρόνων, μὲ σκοπὸν τὴ δημιουργίαν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φω-τογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Ἀνδρέας Ἑλπίδ-ου (18 χρόνων), Ἀθωνασίου Διά-κου 19, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, ἡλικίας 17—22 χρόνων, στὴν ἐλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸν τὴν ἀνταψὶν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀλέξης Καρ-σ-δης, Παραλίμνι, Βαρώνια, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσων μὲ νέες ἀπὸ τὸν κόσμον.

Ὁ Νικόλαος Νικιδι-ώ-της, Παλαμ 16, Μόρφου, Κύ-προς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἑλληνικὴν. Τὴν παρακαλεῖ ὅταν ἀ-παντήσῃ νὰ στείλῃ μίαν φωτογραφία τῆς.

Ὁ Λουκῆς Καλλῆ, Ὁρ-

Ἀλληλογραφία καὶ

ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κρήτην, ἡ-λικίας 14 — 17 χρόνων, μὲ σκοπὸν τὴν συνάψιν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Χρήστος Χριστο-δουλόπουλος (14 χρόνων), Ἀ-δερφ. Νο 10, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήναν καὶ τὴν Θεσσα-λονικὴν, μὲ σκοπὸν τὴν ἀνταλλαγὴν γραμμασκέων καὶ τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Κωνσταν-τίνου (19 χρόνων), ὁ Λουκῆς Χριστοδούλου (22 χρόνων) καὶ ὁ Ἀν-δρέας Κυριακίδης, (19 χρόνων), θέ-λουν ν' ἀλληλογραφήσων μὲ ἑλληνι-κὴν ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον στὴν ἐλληνι-κὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Γεώργιος Οἰκονο-μίδης, Νο 101 Ἁγίου Ἀνδρέ-ως, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλλη-λογραφήσῃ μὲ τὴν ἑλληνικὴν ἀπὸ τὸ Ἅγιον καὶ τὴν ἑκτορὶν πάντα ἐξέ-ν, ἀπὸ τὰ Τεμπά.

Ὁ Γεώργιος Νεά-ρου, Διονύσου 4, Λεμεσός, Κύ-προς, μαθητὴς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλο-γραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κό-σμον, ἡλικίας 15 — 17 χρόνων, μὲ σκοπὸν τὴν ἀνταλλαγὴν σκέψων καὶ τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Παναγιώτης Ἀλκι-δίδης, Λαυρεντίου Μητροπο-λίτου, Βαρώνια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἑλληνικὴν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὸν Μόριος Βασιλειάδης, (17 χρόνων), γιὰ τὸν ὅποιον ἱσχυεῖ ἡ ἰδία διεύθυνσις.

Ὁ Γεώργιος Νικιδι-ώ-της, Παλαμ 16, Μόρφου, Κύ-προς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἑλληνικὴν. Τὴν παρακαλεῖ ὅταν ἀ-παντήσῃ νὰ στείλῃ μίαν φωτογραφία τῆς.

Ὁ Λουκῆς Καλλῆ, Ὁρ-

μῖδα, Λάρνακα, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνωστρίαν μας, ποὺ κρῖνεται κατὰ τὸ ψευ-δώνυμο «Ἑλκή Ἰδέα» καὶ «Ἀνεμό-νη τῆς Τεγέας».

Ὁ Ἀνδρέας Κ. Γεωρ-γίου, Σπάρτης Νο 5, Παλλουριώ-τισσα, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Τυχὴν» ἀπὸ τὴν Κόρινθον.

Ὁ Ἀνδρέας Ν. Κρα-σίης, Τονχάνε Νο 23, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ποιμένη καρδία».

Ὁ Ἐλευθέριος Χρι-στοδούλου, Δρόμος Λάρνα-κας 18, Παλλουριώτισσα, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνωστρίαν μας ἀπὸ τὸ Ἡ-ρακλεῖον Κρήτης, ποὺ κρῖνεται κατὰ ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Νεραῖδα τοῦ κα-ραβιοῦ».

Ὁ Ἀνδρέας Ἰακώβου, Κοδριγκτώνος 9, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀνα-γνωστρίαν μας ἀπὸ τὴν Πάρο, ποὺ κρῖνεται κατὰ ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Νύ-χτα χωρίς ἡμέρωμα».

Ὁ Γεώργιος Κωνσταν-τίνου (16 χρόνων), Παρα-λίμνι, Βαρώνια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλ-λάδα, μὲ σκοπὸν τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Τὸ ἰ-δίον ἐπὶ καὶ ὁ Μόριος Βασιλειάδης, (17 χρόνων), γιὰ τὸν ὅποιον ἱσχυεῖ ἡ ἰδία διεύθυνσις.

Ὁ Ἀνδρέας Νικιδι-ώ-της, Παλαμ 16, Μόρφου, Κύ-προς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἑλληνικὴν. Τὴν παρακαλεῖ ὅταν ἀ-παντήσῃ νὰ στείλῃ μίαν φωτογραφία τῆς.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Dimitrios Antoniou, ὁ Steve Stergiou καὶ ὁ Christos Spasos, M/V Mexican Trader, Seaway Ship, Corp. 39 Broadway, New York 6, N.Y., USA, ζητοῦν ν' ἀλληλογρα-φήσων μὲ ἑλληνικὴν ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, ἡλικίας 18 — 22 χρόνων, μὲ σκοπὸν τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Παρακαλοῦν δὲς ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μίαν φωτογρα-φία τους.

Ὁ Ioannis Archole-kas, S/T Olympic Cloud, Mess Yinge and Co, 28 Parlaan Rotterdam, Holland, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογρα-φήσῃ μὲ νέες ἡλικίας 16—22 χρόνων ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὸν Καναδὰ.

Ὁ Νίκος Νικολαΐδης, S/T Andros Springs, Co Cory Bros Ltd, 8 Great Tower St, London E.C. 3, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν κυρία, ποὺ κρῖνεται κατὰ ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Δύο κόκκινα χεῖλη Μ.Π.».

Ὁ Costas Lamba-ri, S/S Pagiots Southern Steam-ship 3 London Wall Bldgs London E.C.2, England, ζητεῖ ν' ἀλληλογρα-φήσῃ μὲ τὴν ἐλληνικὴν τῆς ἀγάτης.

Ὁ Κίρκος Γιαννά-κης, S/E Atlantic Union, Co Ma-ritime Brokers, Inc 52 Broadway 54, New York 4, N. Y., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλ-λάδα, μὲ σκοπὸν ὅτι ἦδεν ἐπακούρ-ηται.

dro's Fairplay, Orion Shipping Co, 80 Broad St., New York 4, N.Y. USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Stylianos Antonakis, S)T Olympic Sun, Central American Agency, 655 Madison Ave. New York 21, N.Y., USA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με το «Λουλούδι του Πεκίνου».

Δύο φίλοι δόκιμοι μηχανικοί ο Dionisios Giouris και ο Georgios Mathes, S)T Viscoun-

tess, Marine Brokers, Inc 52 Broadway, New York, N.Y., USA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει.

Τρεις φίλοι ναυτικοί, ο Nicolaos Karayiannides, (24 χρόνων), ο Constantinos Meletopoulos, (22 χρόνων), και ο Evangelos Kiriakides, (24 χρόνων), S)T Napier, Co Triton Shipping Inc, 26 Broadway St., New York 4, N.Y. USA, απόφοιτοι Γυμνασίου, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με τρεις νέες από

την Ελλάδα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φίλης και ό,τι άλλο ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Stratis Athiniotis, S)T Napier Triton Shipping Inc, 26 Broadway N.Y., USA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την «Ελάνο» από το Σουέζ.

Ο Ioannis Koutsouris, M)T Nimeritis Andreadis U.K. Ltd, 52 Lime St. London E.C.3, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με τη «Μαγδαληνή» από την Τήνο.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η Marielena, (19 χρόνων), 25 Flint Street, Matville, Sydney, N.S.W., Australia, που κατέχει από την Αθήνα, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες, ηλικίας 24-26 χρόνων, κατά προτίμηση από την Αθήνα.

Η M. Doray, (16 χρόνων), Colomendy Camp School, Loggerheads Mr. Mold, North Wales, England, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει μόνο με Κυπρίους, ηλικίας 16-18 χρόνων.

Η Nitsa Vlandi, Harbiye O'icek Sok. No 131, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας άνω των 20 χρόνων, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη. Το ίδιο επιθυμεί και η αδελφή της, Soula Vlandi, για την οποία ισχύει η ίδια διεύθυνση.

Η Irene Mavrides, (18 χρόνων), Aynali Cisme Catik Kas. Sok. No 76/3, Istanbul, Turkiye, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Αμερική, με σκοπό το γάμο και τη μετανάστευση. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Yioulia Afentaki, (16 χρόνων), Amavutkoy Beyalik'sk Sok No 20, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φίλης. Παρακαλεί όσους απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλες η Soula Filipridou, Beyazgul Sok. No 34, Arnavutkoy, Istanbul, Turkiye, και η Kalliope Katsarou, Li-on Magazasi Istiklak Caddesi, Beyoglu, Istanbul, Turkiye, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με κυρίως, ηλικίας 45-50 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας σταθερής φίλης.

Η Ropi Nicolaou, (23 χρόνων), Viale Ippocrate 96, Presso Maloni, Roma, Italia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική, αγγλική, ιταλική και γαλλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και καρτ-ποστάλ. Το ίδιο επιθυμεί και η Lina Triantafillidou, (21 χρόνων), για την οποία ισχύει η ίδια διεύθυνση.

Η Mariana Pantazidou και η Nelli Charitopoulou, Kurtulus Haci Zeynel Sokak No 25, Istanbul, Turkiye, και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Δύο αδελφές η Lena και η Rena Dimitriou, Hamalbasl No 39, Istanbul, Turkiye, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φίλης.

Η Loula Stavridou, 40-96 Clark St., Montreal, Canada, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλη την Ελλάδα και ιδιαίτερα από τη Σπάρτη, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Keti Kalni, (27 χρόνων), Posta Sok. No 3/5, Beyoglu, Istanbul, Turkiye, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους ηλικίας άνω των 27 χρόνων.

Η «Φρύνη» από την Κωνσταντινούπολη, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική, τουρκική ή γαλλική γλώσσα.

Η «Πονεμένη καρδιά» από την Αιγύπτο, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους ηλικίας 28-30 χρόνων.

Η «Ατυχής ζωντοχώρα» ηλικίας 36-46 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή μιας σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η «Σκλάβος σε χρυσά κλέκα» (16 χρόνων), επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 20-25 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμμάτων από τις αναγνωστές μας αυτές ως στείλουν τη διεύθυνσή τους στις στήλες της αλληλογραφίας μας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Nick Lotzou, 1386 Yonge Street, Toronto 7, Ontario, Canada, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Κύπρο, με σκοπό τη συνάντησή μιας φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Nick Alexacis, (20 χρόνων), 3683 Cooniale Ave. Montreal, Canada, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες και Έλληνίδες, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φίλης.

Ο Michael Bilias, Köln Nieh St. Agatha Hospital, Germany, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας φιλικής γνωριμίας.

Ο Mike Ratos, 254 E 12th St., Oakland, Calif., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Ανθί» μένι μινδουλιά από το Λιόπεσι.

Ο William Kames, 4904 N. Troy St., Chicago Illinois, USA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστήριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Ηλιαχτίδα της Αττικής».

Ο Christodoulos Pappas, (21 χρόνων), Fellows Road, London N.W.3, England, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει.

Ο Costa Davillas, Co Post Office The Stone Southminster, Essex, England, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 17-24 χρόνων. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Dimitrios Sophiou, Rue Blense 16, Mauraage, Belgique, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, από καλές και ήλικες οικογένειες, με λίγες γραμματικές γνώσεις, ηλικίας 22-28 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Nicolaos Pavidis, (29 χρόνων), MC Michael St. Maryville, Newcastle, N.S.W., Australia, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, εύπορες και μοδιστικές, που να γνωρίζουν καλά τη μοδιστική, ηλικίας κάτω των 22 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Dimitrios Paleologos, S.A.R. Camp, Naracoorte, S. Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες, ηλικίας κάτω των 27 χρόνων, στην αγγλική ή ελληνική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Ο ίδιος επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με τη «Χαμένη αγάπη» από την Αυστραλία.

Ο Tony Stefaou, 3907 Prospect Ave., Cleveland, Ohio, USA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την «Ηλιαχτίδα της Αττικής».

Ο φίλος του Milton Georgiadis, (19 χρόνων), No 311 East 105 Street, Cleveland, Ohio, USA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με τη «Ροδίτισσα X».

Ο Nick Paradoy, 4127 Ave., Montreal, Canada, θέλει ν' αλληλογραφήσει με τις φίλες, που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα «Γλυκιά φωνή» και «Χωρίς επιτάχυνση».

Ο ίδιος επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα. (20 χρόνων), P.O. Box 311, El Obeid, Sudan, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο.

Ο John Damiris, 1884 Braeburn Park Euclid 11, Ohio, U.S.A., επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Γαλαξίας Φίλος».

Ο Angelos Stames, 1123 E. 18 St., Cleveland 3, Ohio, USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Νύμφη».

Ο Ερμίνος Παπαδόπουλος, Rue des Freres 63, Marcinelle, Belgique, ηλικίας 16-22 χρόνων, με σκοπό τη μετανάστευση και το γάμο.

Ο Χριστίνα Κοκκινού-Παπαδατού, ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ - ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ 5-7 μ.μ. και επί φωνητού. Τηλ. 810-760

Ο Constantinos Dragomiris, (25 χρόνων), ο Georgios Santarides, (22 χρόνων), και ο Nicolaos Papanikolaou, (24 χρόνων), Uzun Otel, Ankara, Turkiye, σπουδαστές της Κτηνιατρικής, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα με νέες του εσωτερικού, ηλικίας 17-22 χρόνων, στην ελληνική, γερμανική ή γαλλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή σκεψών και ό,τι άλλο ήθελε επακολουθήσει.

Τρεις άχρηστοι φίλοι ο Mario Micheluzzi, Ιταλός, ο Juanay Rodriguez De Cayena, Ισπανός και ο J. Accoragionio από τη Βενεζουέλα, Albergo Oasi La Madonna, Viale R. Margherita 29, Messina, Italia, σπουδαστές, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, στην ελληνική, ιταλική, γαλλική και ισπανική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Georgios Matmonis, P.O. Box 37, Brakpan South Africa, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 17-19 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο D. Dimitriadis, Poste Restante, Khartoum, Sudan, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες, ηλικίας 26-30 χρόνων, που άγαπαν τη κλασική μουσική, με σκοπό την ανάπτυξη μιας γνωριμίας και ό,τι άλλο ήθελε επακολουθήσει.

Ο Νικόλαος P.O. Box 642, Accra, Ghana, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστήριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Ανοίξεις».

Ο Stavros Iliadis, Sakiz Agac Cad 147, Istanbul, Turkiye, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 17-23 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή μιας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Νικόλαος Landis, (24 χρόνων), Co. Em. Mitarachi, Imm. C.T.O., Port Saïd, Egypte,

θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, την Εθιοπία και την Αμερική, ηλικίας 20-23 χρόνων, στην ελληνική, γαλλική ή αγγλική γλώσσα.

Ο Costas Michael, 62 Camberwell Church St., S.E.1, London, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την «Μικρή νέα» από την Καλαμάτα.

Ο Charis Zigas, Umanderra Hoste, Umanderra, N.S.W., Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μία νέα ηλικίας 17-19 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο J. Clouliou, 3729 A Coloniae St., Av. Montreal, Canada, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την «Ανέμω» από τις Καλαμάς.

Ο Georges Moraitis, Rue De Boussoit 16, Mauraage, Belgique, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες από το εξωτερικό, ηλικίας κάτω των 25 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο Ioannis Verousis, Pace Em Vandervelde No 14, Fontaine-L'Evenue, Belgique, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό την ανταλλαγή σκεψών και την ανάπτυξη μιας καλής φίλης.

Ο M. Kazantzopoulos, Rue P. Hans, Jumez Belgique, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη. Το ίδιο επιθυμεί και ο Elefterios Kazilieris, για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση.

Ο J. M., (31 χρόνων), 920 St. Antoine St., Apt 1, Lechêne, P. Q. Canada, που είναι έγκυος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες εύπορες και μορφωμένες, που να γνωρίζουν καλά τη μοδιστική, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Θα προτιμούσε ν' αλληλογραφήσει με Αθηνάϊες ή Κερκυραίες.

Ο D. Chirivergis, (24 χρόνων), Box 165, Station N. Montreal, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας μέχρι 22 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Athanassios Chrysakis, Uzun Otel, Ankara, Turkiye, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από τη Θεσσαλονίκη.

Ο Alexandros Vianopoulos και ο D. Simo'arides, Beyoglu Aynalicesme Cat'kkas Sok., No 53, Istanbul, Turkiye, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν αντίστοιχώς με τη «Ροδίτισσα X» και τη «Τζούνη».

Ο E. Hagialambakis, (32 χρόνων), 2 Marion St., Enmore Sydney, N.S.W., Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Κρήτη, με σκοπό το γάμο. Το ίδιο ζητεί και ο φίλος του Nick Sarris, (32 χρόνων), για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση.

Ο Alexandros Ladopoulos, (25 χρόνων), και ο Kostas Georgiadis, (30 χρόνων), Route de Chatelet 201, Couillet, Belgique, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα. Παρακαλούν όσες απαντήσουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Ο M. Milonas, Place Emil Vadevelde No 14, Fontaine-L'Evenue, Belgique, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό το γάμο. Το ίδιο θέλει και ο Theodore A. A. Iliadis, για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση.

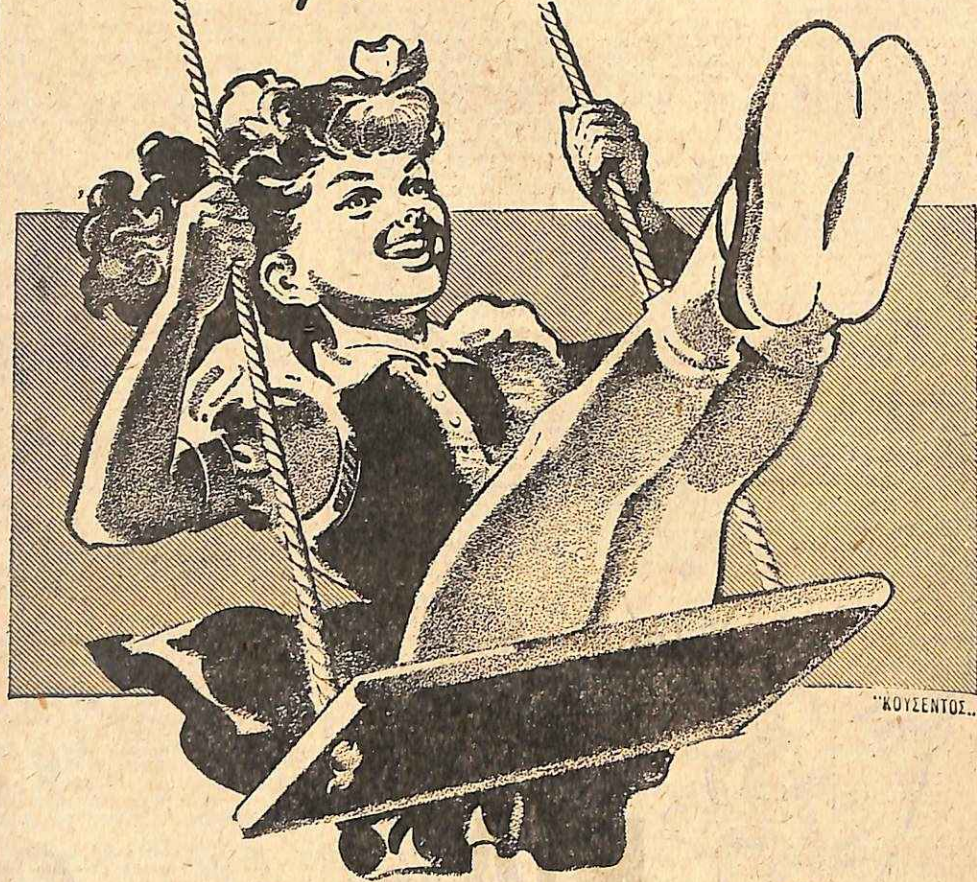
Ο J. Kanatzanos, (29 χρόνων), Kuhn Aachener St. 28 Germany, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό το γάμο.

Ο G. Orfanos, (26 χρόνων), Hotel Louise B 134, Michoux Hasard, Liege, Belgique, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη μετανάστευση και το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Ioannis Melakis, Rue De Petria No 14, Fontaine-L'Evenue, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Κύπρο, με αποκλειστικό σκοπό το γάμο και τη μετανάστευση. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο C. Arvanitakis, 21 Nanbury St. Moonee Ponds W.4, Vic. Melbourne, Australia, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστήριά μας από την Πάτρα, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Δημήτρα» ή με τη «Νίνα».

Πρδε ή Άνοιξις!!

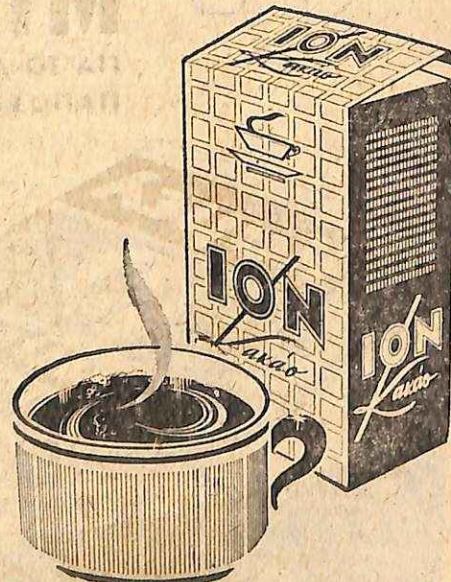
ΚΟΥΖΕΝΤΟΣ..

Και το παιδί σας έχει τώρα περισσότερη ανάγκη τονώσεως του οργανισμού του. Δώστε του χαρά και υγεία προσφέροντάς του κάθε μέρα:

ION
Lakio

ΤΥΠΟΥ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

Διότι εκτός από τα κύρια συστατικά των άλλων τροφών περιέχει την ΘΕΟΒΡΩΜΙΝΗ που χαρίζει την εύεξία

ΕΝΑ ΡΟΦΗΜΑ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΛΗΡΗΣ ΤΡΟΦΗ

* # 4 * σε λ ί ε * τ η ε * γ υ ν α ί κ α *

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΜΕ τις ανοιξιάτικες ημέρες έφθασε και η στιγμή να χαρούμε και την αλλαγή των καπέλων. Η πρώτη αλλαγή, που θα δούμε, θα αφορά μάλλον το χρώμα, παρά το υλικό τους, γιατί δεν αποχωρίζομαστε εντελώς το καστίρι, με τη μόνη διαφορά, ότι το ανοιξιάτικο καστίρι είναι πολύ πιο λεπτό, ελαφρό και πολύ μαλακό. 'Αλλά, ως δούμε ποιές θα είναι οι φόρμες, που θα επικρατήσουν. 'Ιρρώτ' απ' όλα, βλέπουμε πολλά κλοσάκια χωστά. Αυτά θα κυριαρχούν. Έχουν αρκετά ψηλούς τεπέδες, άλλοτε σε επίπεδο σχήμα, και άλλοτε σε κωνικό, που σχηματίζει έδω κι' εκεί βαθουλώματα.

Τα μόρτ είναι όλα κατεβαστά και κάποτε έχουν ένα ελαφρό σήκωμα εμπρός-πίλά. 'Η κορδέλλα παίζει μεγάλο ρόλο. Πότε περιβάλλει τον τεπέ ακριβώς στην ένωσί του με το μόρτ, πότε τοποθετείται πιο σκερτσόζικα σε καπέλλα πιο άμπτυγιε.

Εκείνο, όμως, που χαρακτηρίζει ιδιαίτε- ρως τ' ανοιξιάτικα καπέλλα είναι η έκλογη του χρώματος. Τα πολύ ανοικτά χρώματα είν' εκείνα που θα επικρατήσουν, λ. χ. διά- φοροι τόνοι του μπλέ, του γκρι και πολλά άσπρα. Δεν αποκλείονται όμως και τα ζωρά χρώματα, όπως το πράσινο-λαχανί, το χτυ- πτό μπλέ, το ροδί κι' ακόμη και το κόκ- κινο, για να δώσουν ακριβώς στην εποχή τη νάτα που της άρμόζει.

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΨΑΦΕΣ

Λίγο διστακτικά στην άρχη, θα κάνουν την εμφάνισί τους και οι διάφορες ψάφες. Πρώτα-πρώτα οι παγισσόν σε άνάμικτα χρώ- ματα και σε άνάμικτους τόνους.

Οι πρώτες φόρμες από παγισσόν θα εί- ναι καμωμένες στον τύπο της τόκας, με ένα πολύ μικρό γυριστό μόρτ.

Οι τόκες αυτές θα φοριούνται χωστές ό- πως τα κλοσάκια, κρύβοντας εντελώς τα μαλλιά και άφίνοντας να φαίνεται μόνο μία μικρή τούφα πάνω από το μέτωπο.

Θα προσέχουμε πάντα να συνδυάζουμε την απόχρωσι της ψάφας με το σύνολο της έμ- φανίσσεως. 'Αλλά, είπαμε, ότι οι περισσότε- ρες παγισσόν είναι ένας συνδυασμός δύο χρωμάτων: Μπλέ και κίτρινο, μπλέ και ά- σπρο, μπλέ και κόκκινο, ή κόκκινο με μπλέ. Για πιο λουσάτες τόκες, θα δούμε το συν- δυασμό άσπρου και μαύρου.

Η ΜΟΔΑ ΤΟΥ ΛΕΥΚΟΥ

Το λευκό χρώμα δεν περιμένει το κατα- καλκαίρι, για να επικρατήσει. 'Από την άρχη της άνοιξεως, έκανε κιόλας την έμ- φανισί του. 'Οχι άκόμα σε φορέματα, αλλά σε ντε-πιές ή σε ταγιέρ. Λεπτά λινά ή ά- δρές κοτονάντ θα χρησιμοποιηθούν γι' αυτά τα είδη των κοστούμιών. Αυτά θα μάς προε- τοιμάσουν για το καλοκαίρι.

Στα ντε-πιές οι φούστες είναι ευθύγραμ- μες και οι βέστες ή οι ζακέττες είναι σχε- τικώς άντετες.

Το μάκρος της φούστας μένει, όπως ήταν το χειμώνα, το μάκρος όμως της βέστας καθιερώνεται λίγο πιο κάτω από τους γο- φούς.

Τα ταγιέρ θα έχουν τον κλασικό τύπο της ζακέττας με το γιακά, τα ρεβέρ και το ευθύγραμμο κουμπώμα.

Μ' αυτά τα ταγιέρ, αν τα διαλέξουμε σε λευκό χρώμα, συνδυάζουμε χρωματιστές μπλούζες και μάλιστα σκούρες. 'Ο πιο μόδα- τος συνδυασμός είναι λευκό με μπλε-μαρέν ή λευκό με μπρονζό. Για να δώσουμε πιο κλασικό τύπο στο ταγιέρ μας, του βάζου- με ένα ρέλι, που νάχη το χρώμα της μπλού- ζας. Το ρέλι αυτό μπαίνει στο γιακά, κατά μήκος του άνοιγματος και στα ρεβέρ των μα- νικιών, που είναι συνήθως τρουά κάρ.

Μ' ένα άλλο σύνολο, ένδεικνυται ένα κα- πέλλο κλοσάκι ή τόκα στο χρώμα της μπλούζας ή λευκό, γαρνιρισμένο με το χρώ- μα της μπλούζας.

Για ένα σύνολο λιγότερο κλασικό προτι- μούμε όλόλευκο χρώμα χωρίς καμιά άλλη άνάμει. Στην περίπτωση αυτή διαλέγουμε καπέλλα και γάντια σε κάποιο απαλό χρώμα.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΚΑΝΤΡΙΓΙΕ

'Ανάμεσα στις διάφορες μόδες της άνοιξεως θα δούμε να πρωτοστατή η μόδα των καντριγιέ ύφασμάτων.

Οι συνδυασμοί απόχρωσεων σε γκρι και σε μπλέ, θα είναι ιδιαίτερος της μόδας, όπως και σε άσπρόμαυρο και σε μπλε μαρέν με άσπρο.

Α ν ω : Δύο χαρακτηριστικά άσπρα ταγιέρ το ένα γαρνιρισμένο με μαύ- ρο ρελάκι και το άλλο όλόασπρο. Π α ρ α π λ ε υ ρ ω ς : Καντριγιέ ντε-πι- ές με όμοιόμορφο καπέλλο κανοτιέ.

Τις καντριγιέ κοτονάντ θα τις δούμε σε φορέματα και σε κομψά σύνολα φούστας και βέστας ή φούστας και γιλέκου.

Η μπλούζα, που θα συνδυάζεται με αυτά θα είναι πάντα μονόχρωμη λευκή ή σε κάποιο από τα χρώματα του συνόλου.

Και μία άκόμη ιδιότητα της μόδας είναι να κάνουμε και το καπέλλο μας από το ίδιο καντριγιέ ύφασμα του συνόλου.

Τα σχήματα, που θα προτιμήσουμε είναι κανοτιέ ή κλός.

ΤΥΠΟΥ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

Η βεντέττα αυτή, μολονότι άθέατη, έπηρεάζει κάθε τόσο τη μόδα. 'Ετσι έδωσε τ' όνομά της σ' ένα από τα μοντέλα του ένας από τους μεγάλους παρισινούς οίκους.

Είναι ένα σύνολο μπλε μαρέν βέστα-καζάκα με τη φούστα τελείως ευθύγραμμη και την καζάκα ριχτή, μ' ένα βαθύ άνοιγμα του λαιμού μπροστά και πολύ κατεβαστή στους ώμους. Ένα πούλντερ πλεκτό με βαμβασκερό νήμα φοριέται κάτω από την καζάκα και σχηματίζει σαν ένα πλαστρόν στο σύνολο, ενώ συγχρόνως τα μανίκια του προεξέ- χουν λίγο από τα τρουά-κάρ μανίκια της καζά- κας.

Έδω ο συνδυασμός του λευκού με το μπλε μαρέν παρουσιάζει πραγματικά μία εξαιρετική έ- πιτυχία. Θα το τονίσετε άκόμη περισσότερο αν δεν παραλείψετε να μνησθήτε και το καπέλλο, που κι' αυτό συνδυάζει έναν μπλε-μαρέν τεπέ, με μία πλεχτή λευκή μπρονζούρα και συμπληρώνετε την όλη εμφάνισι με λευκά γάντια.

ΤΑ ΡΙΓΩΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Τα ριγωτά ύφασματα θα είναι κι' αυτά ιδιαί- τέρως της μόδας έφέτος και την άνοιξη και το καλοκαίρι.

'Αργότερα θα σάς μιλήσουμε για τα ριγωτά φορέματα, αλλά σήμερα πιο κατάλληλο είναι να δούμε πώς θα χρησιμοποιήσουμε τα ριγωτά ύφά- σματα στα ντε-πιές και ταγιέρ, που είναι πιο πολύ της εποχής.

Θα διαλέξουμε γι' αυτά βαρείες κοτονάντ με άσπρα φόντα και λεπτές χρωματιστές ραβδώσεις σε χρώματα ζωρά.

Στα ντε-πιές τα ριγωτά ύφασματα χρησιμo- ποιούνται διαφορετοτρόπως με πρωτότυπες άνάμει- ξεις από καβέτες, όριζόντιες και διαγώνιες ρα- βδώσεις. Κάποτε προσθέτουμε κι' ένα μονόχρωμο ύφασμα σε χρώμα σχετικό.

Στα ταγιέρ, όμως, αν μεταχειρισθούμε ριγωτό ύφασμα, το τοποθετούμε πάντα με ένα τρόπο για να μη ξεφύγουμε από τον κλασικό τύπο! Έν- τελώς κλασική έλλαωστε είναι και η κόψι τους.

Η φούστα γίνεται τελείως ευθύγραμμη, με μία μόνο πλαγισσά πιέττα πίσω αρκετά βαθειά, ώστε να δίνη τον άπαιτούμενο αέρα στο βάδισμα. Η ζακέττα είναι κι' αυτή ευθύγραμμη και άρκετά σκεπάζη τους γοφούς. Ένα ελαφρό καμπύλωμα του κουμπώματος, δίνουν φάρδος στο στήθος. Το κουμπώμα είναι πολύ σταυρωτό, με τέσσερα κουμ- μένα κι' αυτά σε κλασική γραμμή και σε μά- κρος τρουά-κάρ. Ένα τέτοιο ταγιέρ είναι πολύ κομψό, φθάνει να είναι καλοραμμένο, με τέλεια έφαρμογή.

ΤΑ ΚΑΡΡΩ

Τα καρρώ θα φορεθούν πολύ, ιδίως για φού- στες πρώινες και συνδυάζονται με άσπρες μπλού- ζες ή μονόχρωμες χρωματιστές, σε άνοιχτά χρώ- ματα.

1) Κλοσάκι άνοιξιάτικο γαρνιρισμένο με μιά κονκάρδα από όμοιόχρωμη κορδέλλα. 2) Χωστή φόρμα γαρνιρισμένη στο πλάι με ένα λουλούδι. 3) Χωστή τόκα από δίχρωμη ψάθα άσπρη και μπλε.

Όλες αυτές οι φούστες, που είναι μάλλον φαρδεές, γίνονται από κο- τονάντ.

Με αυτά τα σύνολα φοριούνται πολύ φαρδεές δερμάτινες ζώνες, με άγκράφα, που δίνουν στο σύνολο μία γραμμή κοντόταλη.

Σε αντίθεσι έχουμε άνοιχτόχρωμες μονόχρωμες φούστες, που φοριούνται με φανταζι μπλούζες, ως επί το πλείστον, σκατσέζικες, καρρεδάτες ή ρι- γωτές.

ΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Θα είναι πολύ της μόδας όλη την άνοιξη τα πλισσεδωτά βολανάκια, που θα στολίζουν ένα γιακαδάκι ή ένα τελείωμα μανικιού.

Επίσης βλέπουμε και γιακαδάκια από λευκή όργκαντίνα, με τελείωμα στην ένωσί τους από ένα χρωματιστό μπουκετάκι.

Τα γιακαδάκια αυτά είναι άνεξάρτητα κι' έτσι μπορούμε να τα φορούμε πότε με το ένα και πότε με το άλλο φόρεμα.

ΤΣΑΝΤΕΣ ΑΠΟ ΚΟΤΟΝΑΝΤ

Το καλοκαίρι θα δούμε πολλές πρώινες τσάντες, καμωμένες από κοτο- νάντ καρρεδάτο, ή σε ψαθωτή ύφανσι ή σκατσέζικο, γαρνιρισμένες με δέρμα ή νάυλον.

Το σχήμα στις τσάντες αυτές σχηματίζει στο κάτω μέρος επίπεδη βάση, βαθιά σουφλέ στα πλάγια και κατεβαστό καπάκι για κλείσιμο.

Βαστούνται κρεμαστές στο μπράτσο με δερμάτινα κρεμάσματα. Όλο το πάνω μέρος της τσάντας και τα σουφλέ είναι από δέρμα και η υπό- λοιπη τσάντα είναι από κοτονάντ.

Φυσικά, αυτού του είδους οι τσάντες είναι σπορτίβ, κατάλληλες για πρωινή, για έκδρομες ή για ταξίδια.

Οι άπογευματινές είναι πιο μικρές και έχουν διάφορα σχήματα, πιο πολύ όμως μακρούλες παρά φαρδεές.

Χρησιμοποιούνται γι' αυτές τις τσάντες δέρμα μπός σε διάφορα χρώ- ματα και σουέντ.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Έφθασε η εποχή για να φορέσουν τα κοριτσάκια τα καλοκαιρινά τους φορέματα. Τα λινά, τα ήμλινια, οι βατίστες, οι ποπλίνες, προσφέρουν το καθένα τη χάρη τους.

Τα λινά χρησιμοποιούνται ιδιαίτερος έφέτος για φορεματάκια σε διά- φορα σχέδια. Είναι όλα μονόχρωμα και για στολίσμα έχουν πότε ένα να- μίτη κεντητό, πότε μία φάσα.

Μιά χαριτωμένη κόψι είναι αυτή που συνδυάζει ένα στρογγυλό νωμίτη στο μπουστακι και κάτω απ' αυτόν συνεχίζεται το μπουστακι με σουρί- τες.

Η φούστα έχει κι' αυτή σουρές και διακόπτεται στα τρία τέταρτά της από μία φάσα κεντητή σαν του νωμίτη.

Μία ζώνη από το ύφασμα του φορέματος περιβάλλει τη μέση, ενώ τα μανικάκια στον τύπο φουσκίτσας στολίζονται κι' αυτά πάνω με το ίδιο κεντήμα. Το κεντήμα αυτό δεν είναι άλλο παρά ένα χρωματιστό σειρήνη, που το αγοράζουμε έτοιμο με τον πήχυ. Ένα μικρό λευκό γιακαδάκι συμπληρώνει το χαριτωμένο αυτό φορεματάκι.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΑΠΟ ΠΕΡΚΑΛΙ

Το περκάλι μάς παρουσιάζεται έφέτος σε διάφορα φανταζι σχέδια, ρι- γωτά ή καρρεδάτα.

Για όλοκληρα φορεματάκια, προτιμούμε τα ριγωτά σε λεπτές ραβδώσεις ή και σε ραβδώσεις, που έχουν δύο διαφορετικά φάρδη.

Σ' αυτό τον τελευταίο τύπο η μόδα συμβουλεύει μία χαριτωμένη κόψι: Ιό μπουστακι έχει τα κιμονό μανίκια του και στο μπροστινό άνοιγμα μπαί- νει μία φάσα με τις ραβδώσεις όριζόντιες, σε αντίθεσι από το υπόλοιπο φόρεμα, που έχει τις ραβδώσεις καβέτες. Η φάσα αυτή κουμπώνει με μία σειρά κουμπάκια στο κάθε πλάι. Κάτω από το έφαρμωστό μπουστακι η φούστα ακολουθεί σουρωτή, με τις ραβδώσεις όριζόντιες. Το λευκό για- καδάκι είναι κι' έδω το συμπλήρωμα.

Τα καρρεδάτα περκάλια χρησιμοποιούνται περισσότερο για φούστες, που φοριούνται με μονόχρωμες μπλούζες.

ΑΓΟΡΙΣΤΙΚΑ ΚΟΣΤΟΥΜΑΚΙΑ

Για τ' αγοράκια τα ένδεδειγμένα ύφασματα είναι τα λινά σε άνοιχτά

1) Ριγωτό έπανωφόρι για κοριτσάκι 7 χρόνων. 2) Ριγωτό φορε- ματάκι από περκάλι για κοριτσάκι 5 χρόνων. 3) Λινό φορεμα- τάκι στολισμένο με κεντημένες φάσες. 4) Σύνολον φουσκίτσας και μπλουζας για κοριτσάκι 6 χρόνων. 5) Λινό κοστούμκι γι' αγοράκι 6 χρόνων. 6) Ριγωτό έπανωφόρι σταυρωτό γι' αγοράκι 4 χρόνων.

χρώματα. Κοντά παντελονάκια και όμοιόμορφες μπλούζες με κοντά μα- νικάκια.

Μη ξεχνούμε όμως, ότι και τα έλαφρά έπανωφοράκια είναι άπαραίτητα για τα παιδιά αυτή την εποχή. Γίνονται ως επί το πλείστον από ζωρά- χρωμες κοτονάντ και μάλλον ριχτά.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Είδαμε σε λίγο την κοπέλλα με
το άσπρο φόρεμα να περνά από
μπροστά μας...

γαλήνη στην ταραγμένη ψυχή της.
Είχε κερδίσει 24 ώρες. Έλπιζε να
βρή, κι άλλες προφάσεις για τις ε-
πόμενες μέρες, ώπου να περάσει η
περίοδος του κυνηγιού. Δε θάταν ο-
μως τόσο ήσυχη, αν ήξερε την πραγ-
ματική σκέψη του Έρικ. Γυρίζοντας
στο σπίτι του, ο νέος συλλογίζονταν:
«Δε θα κυνηγήσω αύριο, άφού το
υποσέθηκα... Άλλ' έχω καιρό ως τα
μεσάνυχτα!»

Και, το βράδυ, βγήκε για κυνήγι.
Η Έλίζαμπετ κοιμότανε σαν ξαν-
θός άγγελος ανάμεσα στις άσπρες
νταντέλες του κρεβατιού της, όταν
την ξύπνησε ένας πυροβολισμός.
Πήδησε άμέσως απ' το κρεβάτι της
κι αναστήθηκε:

«Μήπως είν' ο Έρικ;... Κι' όμως
μου είχε υποσχεθί...»

Κύπταξε το ρολόι της: Ήταν 12
παρά τέταρτο.

«Οχι, δε μπορεί νάναι αυτός—σκέ-
φθηκε. Θάταν κάποιος λαθροθήρας».

Μα δε μπορούσε να ξανακοιμηθί.
Το πρωί, σηκώθηκε πολύ νωρίς.
«Κοιμήθηκα πολύ άσχημα—είπε με
το νου της. Θα κατεβώ να μαζέψω
τριαντάφυλλα στον κήπο».

Κι' όμως, ούτε το μεθυστικό άρω-
μα των λουλουδιών ούτε το χαρού-
μενο κελόδημα των πουλιών μόρε-
σαν να ξαναφέρουν τη γαλήνη της.

Είχε σχεδόν γεμίσει τώρα το κα-
λαθάκι της μ' ολόσπαρα τριαντάφυλ-
λα, και κάθε τόσο κύτταζε προς την
πόρτα. Είχαν συμφωνήσει με τον Έ-
ρικ νάρθη να την πάρη νωρίς, για να
πανε τα λουλούδια στην εκκλησία...

Σαφηνικά, άκουσε βήματα στο δρό-
μο. Μα δεν ήταν ο Έρικ. Ήταν με-
ρικοί άνθρωποι, που σήκωναν ένα άν-
θρωπινο κορμί.

Η καρδιά της Έλίζαμπετ σταμάτη-
σε. Κύτταξε με αγωνία τη μικρή συ-
νοδεία. Πού θα πήγαινε; Προς τον
πύργο των Φίλων ή προς το χωριό;...

«Ίσως—σκέφθηκε η Έλίζαμπετ—
θα επρόκειτο για κάποιον άπερισκε-
πτο λαθροθήρα... γιατί, φυσικά, δε
μπορούσε νάναι ο Έρικ. Μα η συνο-
δεία τράβηξε προς τον πύργο».

Τότε η Έλίζαμπετ έτρεξε έξω απ'
τον κήπο και πήγε κοντά τους. Η
πρωινή όμιχλη την έμπόδιζε να δια-
κρίνη τις φυσιογνωμίες. Σαφηνικά, άν-

ΦΤΑΝΕΙ

ο υπεράνθρωπος!

Οι ενέσεις της μεγαλοφυΐας και η
«έγκυμωση» στη γυναίκα»

Α Ν νομίζετε πως είμαστε σήμερα πολύ κα-
λύτεροι, σωματικά και πνευματικά, από
τους προϊστορικούς τραγικούς, κάνετε
λαθος! Ίσως άσιστον ο άλλος βιολόγος Ζάν Ρο-
στάν τονίζει σ' ένα καινούργιο βιβλίο του, ότι:
«Ο άνθρωπος έχει παύσει προ πολλού να εξε-
λισσεται. Ο σημερινός άνθρωπος δε διαφέρει
ουσιωδώς από κείνον που ζούσε στις σπηλιές,
έδώ και 100.000 χρόνια».

Και προσθέτει:

«Από την αρχή ακόμη της δημιουργίας των
ζωικών ειδών, ο άνθρωπος ήταν ήδη εκείνο που
επρόκειτο να γίνει. Άν λοιπόν, με κάποιο θαύ-
μα, μπορούσαμε να έχουμε σήμερα ένα νεογέ-
νητο παιδί της εποχής εκείνης και το ανατρέ-
φαμε όμοια με τα δικά μας, θα γινόταν ένας
ανθρώπος ακριβώς σαν έμεις».

Η μόνη λοιπόν διαφορά μας από τους προ-
στορικούς προγόνους μας είναι, ότι είμαστε πιο
πολιτισμένοι απ' αυτούς.

Όσοσο — προσθέτει ο Ροστάν — μπορούμε
σήμερα να επιτύχουμε, δεν έκανε η φύσι μέ-
σα σε τόσες, εκατοντάδες αιώνες. Η σύγχρονη
έπιστήμη είναι σε θέση να μας μεταβάλει σε ά-
νώτερη πλάσματα — και θα το κάνει ίσως στο
προσεχές μέλλον.

Έκείνο, που ενδιαφέρει κυρίως είναι, όχι το
να γίνουμε ψηλότεροι, δυνατότεροι ή ωραιότε-
ροι, αλλά το ν' αποκτήσουμε μεγαλύτερα πνευ-
ματικά προσόντα, νοημοσύνη, εύσυχια,...

Με κατάλληλες όρμονες π. χ. μπορούμε ν'
αυξήσουμε τις διανοητικές μας ικανότητες. Έ-
χει παρατηρηθεί πράγματι ότι, όταν υπάρχει έλ-
λειψη όρμονών του θυρεοειδούς αδένος, το μυαλό
δε λειτουργεί πια ικανοποιητικά. Συμπεραίνει
λοιπόν ο Ροστάν, ότι, με ώριμένες φυσικές ή
συνθετικές όρμονες, θα αυξάνουμε μία μέρα την
απόδοσι του μυαλού μας. Με μία ένδει, θα
γινόμαστε πιο έξυπνοι — ίσως και μεγαλοφυείς!

Άλλά κι' ο χαρακτήρας μπορεί να επηρεα-
σθι κατά τον ίδιο τρόπο. Έτσι, οι άρσενικές
όρμονες κάνουν τον άνθρωπο πιο θαρραλέο κι'
αποφασιστικό, ενώ όρμονικές θηλυκές αυξάνουν
το μητρικό ένστικτο. Στο μέλλον, λοιπόν, θα
μπορούμε, με τις κατάλληλες ενέσεις ή χάπια,
να καταπολεμήσουμε άποτελεσματικά τα ελατ-
τώματά μας και ν' αποκτήσουμε πολύτιμα προ-
τερήματα.

Σήμερα οι χειρουργοί μπορούν, κόβοντας ώ-
ρισιμενα νεύρα, να γιατρέψουν ένα παθολογικό
φόβο ή να λιγοστεύουν μία νωσική επιθετικότητα.
Αυτή η «αφυχοχειρουργική» θα επιτυγχάνη στο
μέλλον αληθινά θαύματα, κατά τις προβλέψεις
του Ροστάν.

Άλλά, για να δημιουργηθούν αυτά τα άνώ-
τερα όντα, θα πρέπει ν' αρχίξη η σχετική έρ-
γασία από το έμβρυο στο στάδιο. Συνεπώς, θα
πρέπει να σχηματίζονται τα παιδιά μέσα... ο
Ροστάν προφητεύει, ότι οι πόλεις του μέλλον-
τος θα έχουν ένα «Κεντρικό Έκκολαστήριο»,
όπου θα δημιουργούνται τα παιδιά με τον έπα-
ναστατικό αυτό τρόπο.

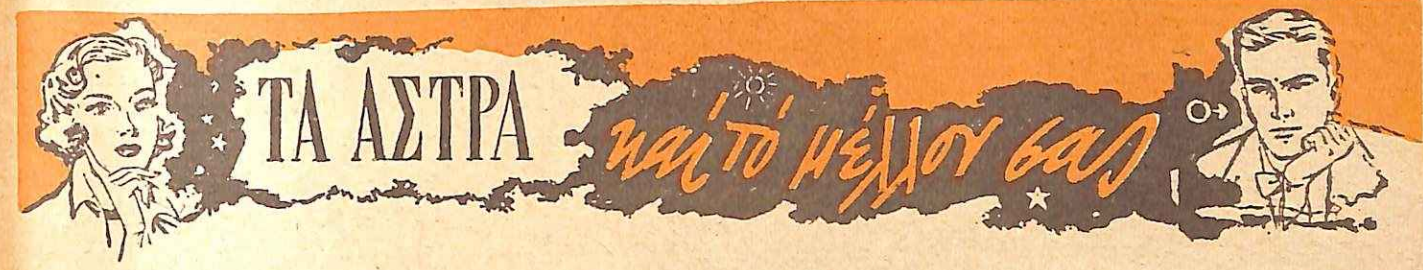
Πρέπει να σημειωθεί, ότι οι επιστήμονες εί-
ναι ήδη σε θέση να διατηρήσουν έμβρυα παντι-
κές, κουνελιών ή ινδοχοίρων ζωντανά επί άρ-
κετές μέρες έξω απ' τη μήτρα.

Όταν λοιπόν εφαρμόσθι αυτό το σύστημα
της «έγκυμωσης» στη γυναίκα, θα είναι πια εύ-
κολάτο για τους βιολόγους ν' αλλάζουν το
φύλο του παιδιού, το χρώμα των ματιών του,
τις γενικές σωματικές αναλογίες του, ίσως και
τα χαρακτηριστικά του προσώπου του. Γιατί,
λοιπόν, να μη φαντασθούμε, ότι θα μπορούν
ν' αυξήσουν και τα κύτταρα του εγκέφάλου του;
Όσοσο, αν η έπιστήμη δημιουργήθι έτσι ένα
γάρωμα τους θα βγούνε συνηθισμένα ανθρώπινα
πλάσματα, που θα πρέπει να υποβληθούν κι' α-
πό την αρχή στην ίδια «κατεργασία», προ-
κειμένου να γίνουν ανώτερα πλάσματα.

Το έπόμενο βήμα για τη δημιουργία μιας ά-
νώτερης ράτσας θα είναι, όχι πια η άτομική
καλύτερη, άλλ' η διαδικία, με τη μεθοδό της
τεχνητής επιλογής. Ήδη έχουν δημιουργηθί μ'
αυτό το σύστημα ράτσες από κόττες, που κάνουν
μεγαλύτερα αυγά, πρόβατα με μακρότερο μαλ-
λι, άλογα γρηγορότερα, κλπ.

Δε θα είναι δύσκολο δόσκολο — λέει ο Ρο-
στάν — να δημιουργηθούν «φυλές» ανθρώπων ψη-
λότερων ή κοντώτερων, πιο δυνατών ή πιο αδύ-
νατων, ή νοημονέστερων από το κανονικό. Αυτό
θα μπορεί να κατορθωθί με την έπιλογή μέσα
σε 20 ή 30 γενεές.

Το άποτέλεσμα; Ο ανθρωπολόγος Βασέ ντε
Λαπόνζ προέπει ότι, αν η λειτουργία της άνα-
παράγωγής περιοριζόθι σε όριμένα έλεκτα
τότε μετ' ένα ν' άποκλειστικό προνόμιο τους,
μυρία από μεγαλοφυΐες, και οι αντίστοιχοι
προς τους σημερινούς διάσημους έπιστήμονες
θα χρησιμοποιούνται για την έπισκευή των δρό-
μων».

Ο πασιγνωστος στους καλιους άναγνώστες μας Δρ. Κάμα ανέλαθε και πάλι να σας παρουσιάζη σε κάθε τεύχος μας
ένα έβδομαδιαίο ώροσκόπιο, που θα σας βοηθήη να διοργανώσετε καλύτερα τη ζωή σας, έκμεταλλευόμενοι τις εύκαι-
ριες και άποφεύγοντας τους κινδύνους που σας άπειλούν. Οι δημοσιευόμενες προβλέψεις ισχύουν για την χρονική περίοδο

7 — 13 ΜΑΪΟΥ 1959

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
★ Η νέα Σελήνη βοηθεί τις προσπά- θειες ν' αποδώσουν καρπούς. ★ Θα σας γίνουν ένδιαφέρουσες προτάσεις. Πρόκει- ται να δοκιμάσετε μία ευχάριστη εκ- πληξί.	★ Οι νέοι θα σημειώσουν κατά την περίοδο αυτή μεγάλες έπιτυχίες, που θα τους κολακίζουν και θα κάνουν τα μυα- λά τους να πάρουν άερα. ★ Ένα όνειρο θα έπαληθεύσει.	★ Τα άστρα προκαλούν διαταραχές στην όρασι. ★ Αύξηση της νευρικότητας θα επηρεάση δυσμενώς τον ύπνο. ★ Προ- σέξτε τα χέρια σας γιατί τά άπειλει κάποιος σοβαρός κίνδυνος.
★ Η έργασία είναι κατά την περίοδο αυτή εύκολη και ευχάριστη. ★ Τα άστρα αυξάνουν την έπιδεξιότητά σας και βο- θούν έτσι όλες τις ένέργειες να καταλή- ξουν σε έπιτυχία.	★ Προκειμένου να κάνετε μία έκλογή, ή πείρα θα σας βοηθήη να πάρετε τη σωστή άποφάσι. ★ Δυσκόλα θα σας συγχωρήσουν τη ζήλια και τις προ- σλητικές ύποψιες σας.	★ Προσέξτε τα νεφρά σας, που τά έ- πηρεάζει δυσμενώς μία παρατεινόμενη ύ- περκόπσι. ★ Έκδρομές και παραμονή στην έξοχη θα ώφελοσαν πολύ την ύ- γεια σας. ★ Τυχρό το 5.
★ Ένας κακός χειρισμός θα επηρεά- ση δυσμενώς τά οικονομικά σας. ★ Θα πάρετε άποφάσεις, που θα προκαλέσουν ευνόικες για την έργασία σας αλλαγές. ★ Δειξτε διαλλακτικότητα.	★ Κίνδυνος ρήξεως με φίλους εξ αι- τίας έτεροφύλου προσώπου. ★ Άπρο- δόκητη συνάντησι μάλλον ευχάριστη. ★ Άπαιτείται προσοχή γιατί τά άστρα σας ώθούν σε άπερίσκεπτες άποφάσεις.	★ Η νέα Σελήνη αυξάνει τη νευρι- κότητα και προκαλεί έντολές σε διά- φορα σημεία, που ώφείλονται σε νευρικό μάλλον αίτια. ★ Τis ήμέρες αυτές προ- σέξτε τ' αυτιά σας.
★ Διασκορπίζετε τις προσπάθειές σας προς διάφορες κατευθύνσεις και πηγαί- ον χαμένες. ★ Η νέα Σελήνη επηρεά- ζει δυσμενώς τά οικονομικά και σας έ- πιβάλλει μικροαπογοητεύσεις.	★ Οι ιδιοτροπίες θα ζημιώσουν τις αισθηματικές σας σχέσεις και θα σας βυ- θίσουν άκοιούχως στη μελαγχολία και στην άπογοητεύσι. ★ Η ύγεια άγρη- μένου προσώπου έμπνέει άνηυχίες.	★ Διαταραχές στο πεπτικό σύστημα, γίνονται άφορμή να παρουσιασθι έντολ- τικό έξάνθημα. ★ Γενικά, η περίοδος είναι καλύτερη για τους άντρες παρά για τις γυναίκες. ★ Το 2 φέρνει τύχη.
★ Θα σας γίνουν άνέλπιστες και έν- διαφέρουσες προτάσεις. ★ Αδήςστε τις προσπάθειες και θέστε γερές βάσεις για ένα καλύτερο μέλλον. ★ Το Σάββατο 9 ιδιαιτέρα ευνοϊκό.	★ Ευχάριστες έκπληξεις και άπρο- δόκητες αλλαγές στον αισθηματικό τυ- μέα. Περίοδος ευνοική και για τους συ- ζύγους, που θα δοκιμάσουν νέες χαρές. ★ Έπικίνδυνη αύξηση του έρωτισμού.	★ Η νέα Σελήνη σας εξασφαλίζει μία ζωτικότητα, που προφυλάσσει την ύγεια σας από κάθε κίνδυνο. Αυτό δ- μως δε σημαίνει πως μπορείτε να έκ- τιθεσθι άφοβα σε όποιοδήποτε κίνδυνο.
★ Η νέα Σελήνη σας βοηθεί να χρη- σιμοποιήσετε καλύτερα την έξυπνάδα σας για να πετύχετε και τις πιο παράτολμες βλέψεις σας. ★ Η τύχη θα σας χαμο- γελάση.	★ Άπόλυτη ήρεμία στις αισθηματικές και συζυγικές σχέσεις, χάρις στο πνύ- μα συνδιαλλαγής και κατανόησης, που έπικρατεί έκτακτορθεν. ★ Έπιθυμία νο- μιμοποίησης των σχέσεων.	★ Μη σπαταλάτε άσκόπως τις δυνά- μεις σας και άποφύγετε ό,τι μπορεί να προκαλέση στομαχικές διαταραχές. ★ Φροντίστε να έχετε πάντοτε επάνω σας κάτι άσχημό.
★ Η έπιτυχία θα έξαρτηθι κυρίως άπό την αισιοδοξία και την πίστι σας στο μέλλον. ★ Θα σας κάνουν προτάσεις που ταίριαζουν άπολύτως με τις έπιθυ- μίες και τις επιδιώξεις σας.	★ Προσέξτε γιατί κινδυνεύετε να πέ- σετε θύμα του υπερβολικού ένθουςιαμού. ★ Η καλωσύνη σας εξασφαλίζει πολλές και σταθερές φιλίες. Μη άρρίστε όμως κανένα να την εκμεταλλεύθι.	★ Αισιοδοξία και χαρά είναι για τον όργανισμό σας τά καλύτερα τονωτικά. ★ Προσέξτε, έν τούτοις, το κυκλοφο- ριακό σύστημα, που άπειλείται από κά- ποιο κίνδυνο μόλυνσης.
★ Η νέα Σελήνη αυξάνει τις δυσχε- ρειες και δημιουργεί έννοιες οικονομι- κής φύσεως. ★ Έργασια με έλλο και ευσυνείδησι, προσέξτε δε τις πληροφο- ρίες, που θα σας δώσουν.	★ Η περίοδος αυτή θα είναι για σας γεμάτη άπογοητεύσεις. «Ο,τι κι' αν κά- νετε, θα παύνη δυσάρεστη τροπή. ★ Ά- ποφύγετε τη δημιουργία σκηνών, που μπορούν να καταλήξουν σε ρήξι.	★ Η ύγεια άπαιτεί ν' άποφύγετε την υπερκόπσι και τις ζοφρές συνηθειές. ★ Νευρικότητα, που ώφείλεται στις ά- νηυχίες τις οποίες έμπνέουν διάφορες άνωμαλίες. ★ Άνθος σας ο μενεξές.
★ Ευνόικη περίοδος, κατά την όποια πολλές προσπάθειες θα καταλήξουν σε έπιτυχία. Σ' αυτό βοηθεί άλλαωτε και το πνύμα μαχητικότητας, που έπιδει- κνύετε κατά τις ήμέρες αυτές.	★ Άδελιότητες θα βλάψουν τόσο τις αισθηματικές όσο και τις φιλικές σχέ- σεις. Άποφύγετε τις ένέργειες, που δυσ- αρετούν τους άλλους και σας κάνουν να χάνετε τη συμπάθειά τους.	★ Οι έντολές, που σας στενοχω- ρούν, ώφείλονται στον καιρό και θα είναι παροδικές. ★ Προσέξτε τα χέρια σας, γιατί άπειλούνται από έγκαυμάτα ή μι- κροτραυματισμούς. ★ Τυχρό το 2.
★ Άπαιτείται φρόνησις. ★ Άποφύγε- τε τις καθυστερήσεις και τις άναβολές. ★ Προσέξτε τις προτάσεις, που σας κά- νουν. Φαίνεται έπωφέλει, άλλα κρύβουν κάποια ύποπη ύστερβουλία.	★ Θα άντιμετωπίζετε μία άρνησι, που δε θα σας είναι καθόλου ευχάριστη. ★ Γενικά, η νέα Σελήνη δημιουργεί μία περίοδο άσταθείας για τις αισθηματικές και φιλικές σχέσεις.	★ Νοιώθετε τον έαυτο σας κουρα- σμένο και πιστεύετε πως αυτό ώφείλεται σε άδιαθεσία. ★ Άλλάξτε για λίγες μέρες περιβάλλον και κάνετε ένα ταξί- δάκι, που θα σας ώφελήη πολύ.
★ Θα σας κάνουν μία πρότασι, που δεν πρέπει ν' άπορρίψετε άλλ' ούτε και ν' άποδεχθίτε χωρίς να τη μελετήσετε προσεκτικά. ★ Κέρδη προερχόμενα από πολλές πηγές συγχρόνως.	★ Η φίλια σας έπιβάλλει μεγαλύ- τερες χαρές και ικανοποίηση από τον έρωτα. ★ Έχετε έμπιστοσύνη στον έαυ- τό σας. «Ολα θα έξελιχθούν όπως τά θέ- λετε και θα επιδιώκετε».	★ Προσέξτε κατά τις μετακινήσεις, γιατί κάποιος κίνδυνος άπειλεί τά πό- δια σας. ★ Διαύγεια πνεύματος έπι- τρέπει στους λογιόττες να σημειώσουν μεγάλες έπιτυχίες. ★ Τυχρό το 7.
★ Βάλετε κάποια τάξι στις ιδέες και στα σχέδιά σας. Μόνο έτσι θα μπορέ- σετε να τά όητε πραγματοποιώμενα. ★ Πρόσωπο, γεμάτο ύποκρισία, έπιδιώ- κει να σας βλάβη.	★ Οι αισθηματικές σχέσεις θα σας ά- πασχολήσουν πολύ κατά την περίοδο αυ- τή. ★ Θα σας δημιουργήθι η έσφαλμένη έντύπωση πως δε σας καταλαβαίνουν και δε σας αγαπούν.	★ Έπιβλέψτε την τροφή σας για ν' άποφύγετε διαταραχές στο πεπτικό σύ- στημα. ★ Τα έντερα παραμένουν πάντα το ευάλωτο σημείο. ★ Τα δόντια ά- παιτούν ιδιαιτερές φροντίδες.

Το φάντασμα ΜΕ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ε ΔΩ και μερικές μέρες, με φιλοξενούσε
στον πύργο του ο σέρ Τζών Σεΐμουρ, έ-
νας Σκωτσέζος ευγενής, παλιός φίλος
μου. Το βράδυ αυτό, είχαμε καθήσει
κοντά στ' άναμμένο τζάκι. Σε μία στιγμή ο
φίλος μου μου είπε:

— Άύριο, λίγο πριν ήμερώσει, θα παρου-
σιασθι και πάλι στον πύργο μου ένα φάντα-
σμα, όπως κάθε χρόνο αυτή τη μέρα. Θα μπο-
ρέσετε να το όητε και σεις. Είναι το πιο χα-
ριτωμένο πλάσμα του κόσμου... Πρόκειται για
μία θεία μου!

Κι' άρχισε να μου διηγείται την ιστορία.

«Η θεία του σέρ Τζών ήταν η Έλίζαμπετ
Σεΐμουρ. Στά 18 της χρόνια, είχε άρραβω-
νασθι μ' ένα πλούσιο κι' όμορφο νέο που τη
λάτρευε: το σέρ Έρικ Φίλιπς.

Ήταν τέλειος άριστοκράτης ο Έρικ. Το
μόνο του έλάττωμα ήταν η υπερβολική άγάπη
του για το κυνήγι.

Ο πατέρας του παρακάλεσε μία μέρα την
Έλίζαμπετ να έξαντλήση όλη την έπιρροή της
στον Έρικ για να μετριάση το πάθος του.

— Κι' έχω στην ήλικία του ήμουν ο καλλί-
τερος κυνηγός της περιφέρειας, πρόσθεσε. Μα
ο γιος μου βγαίνει απ' τα όρια! Τριγυρνάει
μόνος του στο δάσος, δίχως κανένα συνοδό.
Θα έξερετε δε, βέβαια, πως όλη η γύρω περι-
οχή είναι γεμάτη παγίδες! Παντού υπάρχουν
βάλτοι...»

Η Έλίζαμπετ πρόβαζε κι' υποσέθηκε στον
μέλλοντα πεθερό της πως θάκανε ό,τι μπορού-
σε. Πραγματικά, την ίδια μέρα μίλησε στον
άρραβωνιστικό της.

— Ξέρω όλο το δάσος σαν το σπίτι μου, τη
βεβαίωσε. Δε διατρέγω κανένα κίνδυνο...
Τό μόνο που κατάφερε η Έλίζαμπετ, ήταν
να τον πείση να μην κυνηγήη την όλη μέρα,
άλλα να μείνη μαζί της.

— Θα κόψουμε άσπρα τριαντάφυλλα και θα
τά πάμε στην εκκλησία του χωριού, που γιορ-
τάζει, της είπε.

Τά λόγια του αυτά ξανάφεραν κάπως τη

τύχρησε τον πατέρα του Έρικ! Σκυφτός και
σκυθρωπός, άκολουθούσε με κόπο τους υπρέ-
τες του, που κουβαλούσαν το άνασθητο έ-

Οι υπηρέτες σταμάτησαν, βλέποντας ναρχε-
λουνέτα, που κρατούσε ένα καλαθάκι με λου-
λούδια. «Ένας άπ' όλους μίλησε, της έξηγήσε...

Ο σέρ Έρικ είχε βγη τη νύχτα για να κυνή-
γι. Λίγο πριν απ' τα μεσάνυχτα, χτύπησε κά-
ποιο άγριμο. Άλλά, καθώς έτρεχε να το πιά-
ση, γλύστρησε κι' έπεσε μέσα στο βάλτο...

Η Έλίζαμπετ κάρφωσε τη ματιά της στο
άγριο πρόσωπο του άγαπημένου της. Ύστερα
τό κύτταζε τον πατέρα του, που είχε γείρει τώρα
το κεφάλι του άκόμη πιο πολύ. Τά χείλη της
μισάνοιξαν μία στιγμή, σαν νάθελε να πη κά-
τι. «Άπλωσε τα χέρια της στο κενό και σω-
ρίαστηκε χάμω. Τ' άσπρα τριαντάφυλλα της
σκορπίστηκαν γύρω της.

Νομίσαν πως είχε λιποθυμήσει. Αυτή όμως
είχε πεθάνει! Η έρωτευμένη καρδιά της είχε
πάψει έσφαιρικά να χτυπά...

Από τότε, το φάντασμα της ξαναγυρίζει
κάθε χρόνο στον κήπο του πύργου, το πρωί
της ήμέρας του θανάτου της...

Τ' άλλο πρωί, από πολύ νωρίς, ο οικοδεσπό-
της κι' έχω στεκόμαστε σ' ένα παράθυρο του
ισογείου και περιμέναμε να φανή το φάντασμα.

Και πραγματικά, είδαμε σε λίγο τη δεκαο-
χτάχρονη κοπέλλα με τ' άλόσπρα φόρεμα να
περνάει από μπροστά μας σαν όπτασι. Κρα-
τάντας ένα καλαθί με λουλούδια, και να χά-
νεται μέσα στην πρωινή όμιχλη!...

Τη στιγμή που εξαφανιζόταν, άκουσα το σέρ
Τζών να ψιθυρίζει, πλάι μου:

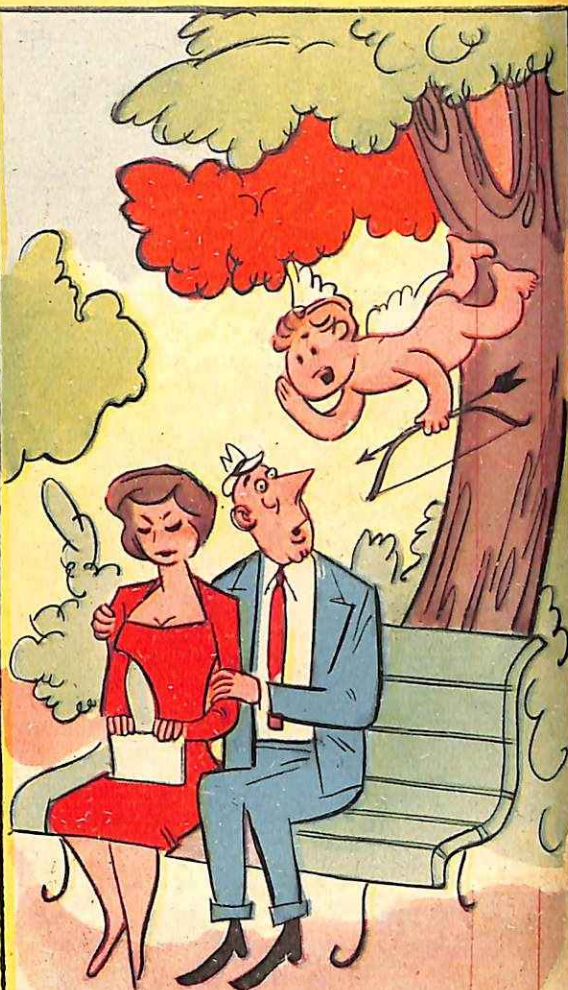
— Θεέ μου! Θα κάνει ένα χρόνο να ξαναγυ-
ρίσθι! Έναν δολόλιον χρόνο!...

Και τότε κατάλαβα γιατί είχε έγκαταλεί-
ψει την κοσμική ζωή του Λονδίνου κι' είχε
«κλεισθί, χρόνια τώρα, σε κείνο τον πύργο:
Ήταν έρωτευμένος με το φάντασμα της Έ-
λίζαμπετ Σεΐμουρ!...

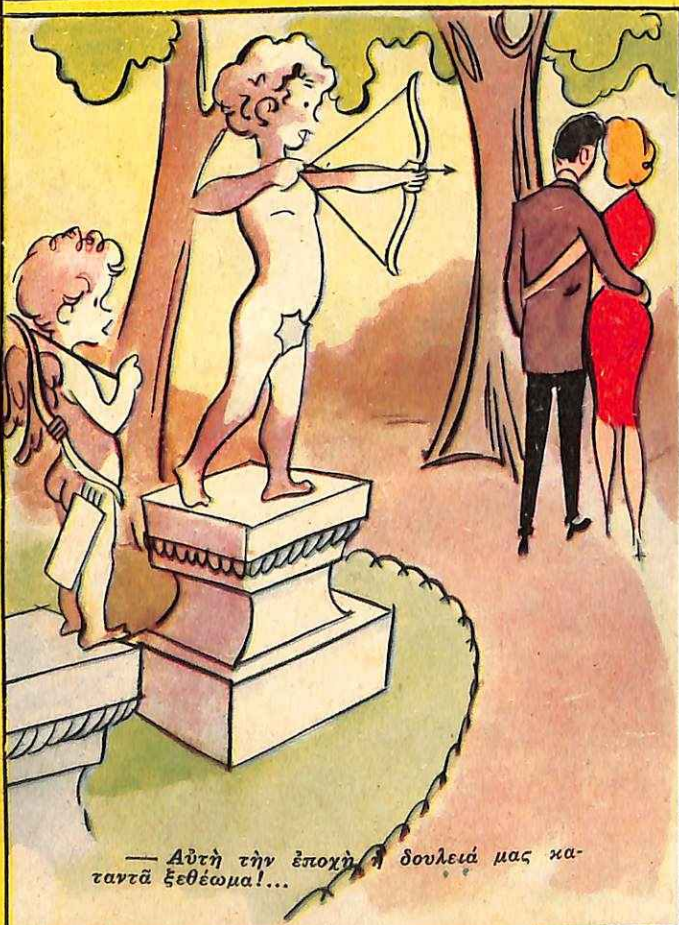
M. ΚΟΥΤΙΝΑ

— Σφίξε με στην άγκαλιά σου, Ζαχαρία μου!...

— Ψίτ, μεταξύ μας... Η χθεσινή ήταν καλύτερη!...

— Αυτή την εποχή, η δουλειά μας καταντά ξεθέωμα!...

— Δουπόν, ή "Ανοιξι, επηρεάζει πολύ τον πατέρα σου... Είπες στην υπηρέτριά μας: "Γειά σου, Μπριζίτ Μπαρντό"!...